

ANNA
CAMPBELL

Sereniti

Surbet

Mahrem

bizinkosemiz.com

©psilon

Orijinal Adı: Untouched
Yazarı: Arma Campbell
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Editör: Ayşe Tunca
Çeviri: Aslı Tümerkan
Düzenleme: Gülen Işık
Düzelti: Fahrettin Levent
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Ağustos 2009 ISBN: 978 9944 821810 YAYINEVİ SERTİFİKA NO:
12280 © 2007 by Anna Campbell

Türkçe Yayım Hakkı: Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığı ile © Epsilon
Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaası Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 18 Davutpaşa
Tel: (0212) 674 97 23

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Gürsel Malı, Nurtaç Cad. İcabet Sk. No: 3 Kâğıthane/İstanbul Tel: 0212.252 38

21 pbx Faks: 252 63 98

İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com

email: epsilon@epsilonyayinevi.com

Mahrem

Anna Campbell

Çeviri Aslı Tümerkan

1. Bölüm

Somerset, 1822

“Bu kadın daha önce gördüğüm hiçbir fahişeye benzemiyor.”

Adamın yoğun Yorkshire aksanı Grace’in bilincini adeta delip geçti. Kafasındaki zonklayan ağrının içinden yuvasının sesini duyduğunu hissetti.

Eğer Ripon’daki tarlaya döndüyse neden midesine kramplar giriyordu? Neden ellerini veya ayaklarını kırıpratamıyordu? Korku kanını dondurmuş, boğazındaki sesi kısmıştı.

Hatırla Grace, hatırla.

Denediğinde, sadece korkutucu, karanlık bir duvarla karşılaştı.

“Fahişe olduğuna hiç şüphe yok!” diye ısrar etti öteki tarafındaki başka bir adam. “Eğer lanet bir fahişe değilse ne diye rıhtımdaydı? Cock ve Crown’un yolunu tarif etmemizi istediğini duydun. Oraya gitmek yerine cebinde mangır olan bir adamı kendine çekmeyi istiyordu.”

Fahişe? Ondan bahsediyor olamazlardı. Şaşkınlık hissi kafasındaki sisin içinde fırl fırl dönüyordu. Kim saygıdeğer Grace Paget’i kendini sokakta satan bir kadınla karıştırabilirdi ki?

İçindeki öfkeyi susturdu. Bir şey ona bu korkutucu yabancılara hâlâ bilinçsizmiş gibi görünmesinin önemli olduğunu söylüyordu. Gözlerini kapalı tutarak zonklayan baş ağrısıyla savaşıyor, uyuşuk beynini çalışmaya zorluyordu.

Birden her biri diğerinden daha hayret verici tek tük ayrıntıları anımsamaya başladı. Gündüzdü. Işık kapalı göz kapaklarından içeri giriyordu. Bir banka bağlanmıştı ve kolları iki yanında, sırtüstü yatıyordu. Güçlü ipler el ve ayak bileklerini sıkıca sarmıştı ve göğsüne dolanmış daha kalın bir bağ nefes alıp vermesini zorlaştırıyordu.

Bir an, boğucu bir an, kalın kayış ezici bir şekilde sıkıcı geldi.

Hava alması gerekiyordu. Bayılacağını hissetti. Ter adeta derisinden boşaldı ve oda soğuk olmamasına rağmen iliklerine kadar üşüdüğünü hissetti.

Ama yine de bir taş kadar sessiz kalmaya devam etti.

Anımsadığı vahşet anıları mide bulantısı ve baş dönmesinin arasından sıyrıldı. Kafası karışmıştı. Onu girdap gibi içine alan keskin bir korku hissediyordu.

Güçlkle boğulma paniğinden kurtulduktan sonra kendini nefes almaya zorladı. Neredeydi? Görme yetisi olmadan sadece karışık izlenimler edinebiliyordu. Çevreden gelen bir şehir gürültüsü yoktu. Demek ki bulunduğu oda kırsal bir yerdeydi. Ya da en azından şehrin sessiz bir kısmındaydı. Yıkanmamış erkeklerin pis kokusu, bu iğrenç kokuyla hiç bağdaşmayan, bahar havasına karışıyordu.

Bir adamın boğazının derinliklerinden gelen şüpheli sesini duydu. “Kendine saygı duyan hiçbir hanımefendi siyah paçavralar içinde görünmez, bunun yerine ölmeyi yeğler. Ayrıca evlilik yüzüğü var.”

Arkadaşı küçümseyen bir şekilde güldü. “Belki bu oyunda yenidir Filey dostum. Belki yüzük de, yön sorma muhabbeti gibi rolünün bir parçasıdır. Cock ve Crown’daki zenginler böyle şeylere tav olurlar. Eğer ticarete yeniyse daha da iyi. Lord John taze güzel bir fahişe bulmamızı söylemişti, yıpranmış eski bir yosma değil.”

Duyduklarına inanamıyordu, dehşete düşmüştü. O bir hanımefendiydi, yıpranmış kıyafetleri ve delik ayakkabıları da olsa. İnsanlar ona saygı ve hürmetle yaklaşırdı. Hiçbir erkek erdemli Bayan Paget’e çalılarda çabuk bir oynaşma için yanaşamazdı.

Tabii bu vahşi adamlar onu kaçırmaya zahmet ettiyse, kısa bir oynaşmadan daha fazlasını istiyor olmalılardı.

Yoksa çoktan uykusunda ona tecavüz etmişler miydi?

Ah Tanrım lütfen, bilinçsizce yatarken bana dokundularsa buna dayanamam.

Eski püskü elbisesinin ağırlığı tanıdıktı. Kıpırdamadan bundan emin olmak güçtü, ama zarar görmemiş gibi görünüyordu.

Şimdilik.

Peki şimdi? Bu haydutların ona üst üste tecavüz etmesinin kâbus gibi görüntüsü onu ele geçirdi. Ekşi safra ağzını doldurdu, içinden çığlık atmak ve çırpınıp savaşmak geliyordu ama büyük bir çaba sarf ederek sessiz kalabilmeyi başarıyordu.

Tıpkı onu Bristol’da kaçırdıklarında çırpınıp savaştığı gibi.

Ah, evet, şimdi hatırlıyordu. Her şeyi hatırlıyordu.

Kuzen Vere onu yoksulluktan korumak için ona bir ev tavsiye etmiş ama onu almaya gitmemişti. O da, saatlerce bekledikten sonra gecenin içine onu aramaya çıkmıştı. Kuzenini bulamamıştı. Onun yerine insan kılığındaki bu iki şeytanı bulmuştu.

Monks ve Filey.

Kendilerini tanıtacak kadar arsızca davranmışlardı.

Çaresizce, karanlıktaki o kısa korkutucu karşılaşmayı hatırlamaya çalıştı. Bu iki hantal ayıya yol sormuştu. Tanıdık Yorkshire aksanlarına kanıp küçük otele dönüştü ona eşlik etmelerini kabul etmişti. Rıhtım tarafındaki dolambaçlı sokaklarda kaybolmak onu korkuttuğu için her türlü yardımı kabul edecek durumdaydı.

Aptal, aptal, aptal.

Onu dar bir sokakta sıkıştırmışlardı. Monks boğazından aşağı afyon ruhu dökerken, Filey de onu tutmuştu. Filey’nin iğrenç kokusu burun deliklerinde takılıp kalmıştı. Şimdi bu zehirleyici koku, adam ona doğru hantal hantal yürüdükçe artıyordu.

“Hay hay, taze görünüyor. Markinin hoşuna gidecek kadar sıhhatli. Ama bana hâlâ bir fahişeye benziyor gibi gelmiyor.”

Monks homurdandı. “Her neyse, Lord ondan sıkılıncaya dek fahişe rolünü oynayacak. Umarım bir adamı mutlu edecek birkaç numara biliyordur. Yoksa bir aya dayanmaz.”

“Fırsatımız varken onu düzmeliydik.” Filey’nin pişmanlık dolu iğrenç sözleri Grace’in rahatsız edici midesi üzerindeki zayıf kontrolünü zorluyordu.

“Anlaşılsaydı başımız belaya girerdi. Lord ona doyunca senin de sıran gelecek. Hadi gidelim. Afyon ruhunun etkisi birazdan

gececek. Eğer kız senin çirkin suratını görürse Marki'nin önüne keyifsiz çıkar.”

“Umurumda değil.” dedi Filey. “Çok güzel göğüsleri var. Bire on bahse varım ki poposu daha da tatlıdır.”

Bayat cin kokulu nefesi Grace'in suratına geldi. Kaba eller elbisesinin yüksek yakasını büktü. Filey düğmelerini sökerken duyduğu korku onu adeta felç etmişti. Şışman bir el korsesinin içinden morartacak bir güçle göğsünü avuçladı. Adam kendini o kadar kaptırmıştı ki, Grace'in vücudundaki her kasın tiksintiyle kasıldığını fark etmedi.

Kalbi at gibi koşturuyordu. Çığlık atmamak için kendini zor tutuyordu.

Hâlâ ses çıkarmaya cesaret edemiyordu.

Bu gerçekten oluyor olamazdı. Hayır. Ona değil.

“Şıllığı bırak Filey,” dedi Monks sinirle, “Eğer Marki onu önce senin düzdüğünü anlarsa seni keser.”

“Bilmek zorunda değil.” Terli el zalimce kadının etini sıkıştırdı.

Monks etkilenmemiş bir homurtu çıkardı. “Eğer o öterse bilir. Hiç ağzını kapalı tutabilen bir kariya rastlamadım.”

“Haklısın,” dedi Filey üzüntüyle. Son bir şiddetli çimdikten sonra elini çekti.

Onu sadece birkaç saniye avuçlamıştı ama kadın, sanki elleri onu saatlerce taciz etmiş gibi kirli ve pislenmiş hissediyordu.

Uzun süren tiksindirici bir andan sonra Filey uzaklaştı. Kulaklarındaki zonklamanın arasından hafifçe kapının kapandığını duydu.

Sonunda yalnızdı. Ağlayarak nefesini tuttu ve gözlerini açtı.

Beyaz duvarları ve iki kapısı olan güzel bir odadaydı. Kapıların biri kapalıydı, diğeri ise güneşle aydınlanmış bir bahçeye açılıyordu. Bütün bu olanlar gerçekdişıydı. Halka açık bir sokakta kaçırılıp yabancılara hizmet etmek için buraya getirilmiş olamazdı.

Afyon ruhunun zihin bulandırıcı etkisi azalıyordu. Ahlaksız bir aristokrat, nefret uyandırıcı uşaklarına vermeden önce onu biraz kullanmak istiyordu.

Hemen kaçmalıydı, gardiyanlar dönmeden. Taze ve güzel bir fahişe sipariş eden gizemli Lord John, uşaklarının onun için ne getirdiğine bakmak için gelmeden kaçmalıydı.

Duyulan hâlâ afyon ruhunun etkisi altındaydı, kötü tadı ağzını dolduruyordu. Çaresizce su içmek istiyordu.

Hayır, aslında çaresizce Cock ve Crown'da, Kuzen Vere'yi bekliyor olmayı istiyordu.

Nefes nefese kalmış bir halde, ağlayarak deri ipleri çözmeye uğraştı.

“Bu işe yaramaz,” dedi bahçe kapısının yanında duran adam. “Ben biliyorum. O bağlardan kurtulmaya çok uğraştım.”

Kafasını onun olduğu yöne çevirdi. Işık gözünü kamaştırdı. Tek görebildiği uzun ve geniş omuzlu bir figürdü.

Ama sesi net bir şekilde duyuyordu.

Yorkshire'daki çiftliğinde sütün üzerinden aldığı kaymak kadar pürüzsüz ve zengin, kalın bir ses. Bu güzel, bariton ses onu Monks ve Filey'nin bütün müstehcen davranışlarından daha fazla korkutmuştu.

Sonra onun ne dediğini fark etti. “Sizi de mi bu masaya bağladılar?”

Adam ona doğru bir adım attı. “Tabii ki” dedi ılımlılıkla, sanki kabul etmesinin hiçbir önemi yokmuş gibi.

Bol beyaz bir gömlek ve parlak bir pantolon giyen yirmilerinin ortalarında bir adama dönüştü. Boyu neredeyse iki metre vardı ve boyuna göre fazla narin görünüyordu ama fiziksel gücü konusunda bir yanılgıya düşmemişti. İnce olabilirdi ama bu kaslı bir zayıflıktı.

Hayatında gördüğü en yakışıklı adamdı. Çok korkmuş olmasına rağmen görünüşünün her ayrıntısına dikkat etmeden edemedi.

Güzel koyu saçları alnının ilerisinden başlıyordu. Uzun, düz bir burnu, belirgin keskin elmacık kemikleri vardı. Gözleri etkileyici koyu kaşlarının altında mahzun görünüyordu. Tanrı'dan haber bekleyen kutsal bir meleğe benziyordu.

Tabii hiçbir melek onun sırtüstü yatmış bedenine bu kadar merakla bakmazdı.

Sıcak gözler, acele etmeden vücudunu adeta yukarı doğru yalayıp geçti. Göğüslerinde bir süre takıldı ve bu genç kadının açık yakasını fark etmesini sağladı. Bütün kasları korkuyla kasıldı.

Grace korkuyu sindirmenin onun tek stratejisi olduğunu bilecek kadar korkuyla yaşamıştı. Adama öfkeyle baktı. “Siz Lord John musunuz?”

Adamın dudaklarında hoşnutsuz bir gülümseme belirdi. “Hayır. Lord John benim amcam.”

“Eğer Lord John değilseniz, bana yardım edebilir misiniz? Amcanız beni buraya şey için getirdi...” Kelimeler onu yarı yolda bırakmıştı, gerçi seçtiği herhangi bir tanımlamanın bu süper ve şehvetli meleği şoka uğratacağı şüpheliydi.

Bir gülümsemenin gölgesi daha. Bedeninin geri kalanı gibi, adamın dudakları da mükemmeldi. Üst dudağının keskin bir şekli vardı ve alt dudağı da cömertçe kıvrılmıştı.

“Eğlencesi için mi?” Kalın sesi ironiyle karardı. Gölgesi onun üzerine düşecek şekilde yaklaştı. Grace yeni bir panik dalgasıyla boğuştu.

Parmakları onu kısıtlayan iplerin altında büzüldü. “Evet. Kaçmama yardım etmelisiniz.”

“Etmeli miyim?” Genç adam, uzun parmaklı elini Grace'in yanağını okşamak için uzattı. Dokunuşu serindi ama sonra Grace birden, sanki yanmış gibi geri çekildi. Adam çenesine dokundu ve incelemek için kızı tuttu.

Adam onu korkutuyordu. Ama Lord John gelmeden önce kaçabilmesi için elindeki tek şans da oydu. Sesini yumuşattı. “Lütfen bayım. Lütfen bana yardım edin.” Gözlerini kapamıştı.

Ama yine de bir şekilde kısa süreli gülümsemenin yanıp söndüğünü biliyordu.

“Daha iyi. Çok daha iyi.”

Canavar onunla oynuyordu. Onunla ilk andan beri oynamıştı. Endişeyle yutkundu. “Onunuza sesleniyorum bayım. Siz yapamazsınız...” Hayır, ısrar işe yaramamıştı. “Sizin vicdanınıza sesleniyorum.”

“Ah, doğru notayı bulacağını biliyordum. Beni etkilediniz bayan. Sesinizdeki titreme ustacaydı. Bravo.”

Gözleri aniden açıldı. Aynı anda bu kadar sinirli ve korkmuş hissetmek garipti. “İtiraz ediyorum bayım. Sanki bir aktrismişim ve bir rol için başvuruyormuşum gibi konuşuyorsunuz.”

“Öyle mi konuşuyorum?” Adam bu kelimeleri sertçe söylemişti. Sanki vücuduna dokunmak onu rahatsız ediyormuş gibi parmaklarının tek hareketiyle Grace’i bıraktı. “Gerçi senin bu role seçilmiş olduğun son derece belli.” Adam ondan huzursuzlukla uzaklaştı. Grace başaramayacağını bile bile son bir kere genç adamdan yardım istedi “Amcanız bana tecavüz edecek. Beni burada bırakamazsınız.”

Döndü, güzel suratı iyi beslenmiş bir küçümseme maskesiyle kaplanmıştı. “Bu söyledikleriniz neredeyse ikna edici. Amü ikimiz de biliyoruz ki benim için buradasınız, amcam için değil, tabii biri onun aleti olarak burada bulunmanızı söyleyecek olursa, o başka.”

Grace kurumuş dudaklarını ıslattı. “Delirmiş olmalısınız.”

Adam hoşnutsuz, kısa bir kahkaha attı ve ilk defa onun gözlerine baktı. Zengin kahverengi gözleri vardı, irisleri güneş gibi altın rengiyle çevriliydi. Güzel, olağandışı gözler... Şimdiye dek gördüğü her şeyden daha soğuktu.

Garip, çizgili gözleri onunkilere bakarken yavaşça konuştu. “Tabii ki öyleyim hayatım. Sorgulanamaz ve tedavi edilemez bir şekilde deliyim.”

2. Bölüm

Amcasına lanet olsun. Cehenneme kadar yolu var, diye sessizce küfretti Matthew.

Bir pagan kurbanı gibi masaya bağlanmış kızı gördüğünde kalbi çaresizlikle dolmuştu. Bir şekilde Lord John ruhunun derinliklerine girmiş ve onun isteğini okumuştı. Bu istekten ise ay ışığı ve karanlıktan oluşan bir kadın yaratmıştı. Matthew’a işkence eden bütün yalnız hayallere uyan bir kadın.

Amcası bunu nasıl bilebilmişti?

Ve eğer bu kadar şey biliyorsa, Matthew’un onu yenmekte küçücük bir şansı bile var mıydı?

Yosmanın korkmuş bakışları, kalın siyah kirpiklerinin altındaki koyu mavi gözleri, onun üzerinden ayrılmamıştı. Gerçekten korkmuştu.

Zaten onun korkmasını istiyordu. Korktuğu zaman kafası karıştırdı. Kafası karıştığında ise hata yapmaya daha meyilli olurdu. Çok fazla hata. Lord John onu kovardı.

Matthew’un güvendiği tek bir şey varsa o da amcasının sonsuz acımasızlığıydı.

Kadın yutkundu ve tüm iradesine karşın dikkati o ince soluk boyna kaydı. Sonra odağı kaçınılmaz bir şekilde aşağı indi. Elbisesi sanatsal bir şekilde çözülmüştü, teni ve kombinezonunun beyaz köşesi davetkâr bir şekilde ortaya çıkmıştı. İki yanındaki elleri yumruklara dönüştü.

Evet, bu kadından kurtulmalıydı. Hem de bir an önce.

“Siz...” Kadının kısık sesi titredi. Uygunsuz otorite havası yok olmuştu. “Herhalde alay ediyorsunuz bayım.”

Adamın dudakları buruk bir gülümsemeye büründü. “Tabii ki etmiyorum bayan.”

Bu gülümseme de kadını rahatlatmadı. Zaten amacı bu değildi.

“Sanırım çılgılık atmak hiçbir işime yaramayacak.” Kadının hakkındaki diğer bir sürü şey gibi sesi de beklenmedikti. Alçak ve süratli yüksek sınıf aksanı, güzel bir melodi kadar yumuşaktı.

“Deneyebilirsin,” dedi umursamaz bir ses tonuyla. “Çoktan dikkatimi kazandın ve Monks ile Filey bize mahremiyet vermek için emir altındalar. Sanırım, her şey bir yana, senden gelecek bir gürültü onlara anlık bir zevk verecektir.”

“O zaman bağırmayacağım.”

“Bilgeliğine saygılarımı sunuyorum.” Matthew hafifçe başını eğdi.

Bu kadın, amcası iğrenç planını anlattığından beri zihninde oluşan görüntüden dünyalar kadar farklıydı. Lord John ona saatlerini geçirebileceği bir fahişe teklif ettiğinde Matthew işine alışmış, çok kullanılmış bir sokak kadınıyla karşılaşacağını hayal etmişti. Ve ne kadar çaresiz olursa olsun boyanmış bir gaddarın yağcılıklarına karşı koyabileceğine emindi.

Ama kibirli özgüveni yersizdi. Çünkü tabii ki, Lord John kurnaz bir adamdı ve ona beklediği bir şey vermekten kaçınmıştı.

Bunun yerine... mükemmeli bulmuştu.

Tanrım, yalvaran kobalt gözlerin etkisi altındayken burada kalamazdı. Neredeyse gözü hiçbir şeyi görmez bir halde kapıya yöneldi.

“Durun! Lütfen.” Kadının çılgına dönmüş tonunu yanlış anlaması mümkün değildi. “Beni burada bırakmayın. En azından beni çözün, size yalvarıyorum.”

Tekrar ona baktı. “Bağlanmış olmanı kendi yararına görüyorum.”

Onu çözmek için ona dokunması gerekecekti. Elinin altındaki ipeksi yanağının hatırası hâlâ içini yakıyordu, alaycı bir okşama kadar uçucuydu.

“Lütfen. Ben... Ben sanırım kusacağım.”

Kadın titrek, derin bir nefes alınca açılmış soluk siyah elbisesinin altından yuvarlak ve ayartıcı göğüsleri kalktı. Matthew bunu fark etmiş olmasına içerledi.

“Numaralarını benim üzerimde deneme,” diye hırladı.

“Hayır, ciddiym,” dedi kız hafifçe sallanarak.

Gerçekten de fahişenin mermer teni insanı telaşa düşürecek kadar yeşil görünüyordu. Gözlerini yummuştu. Göz kapaklarının altındaki siyah lekeler göze çarpıyordu.

Durdu. Belki de bu bir oyun değildi.

İstemeyerek önceden çok kötü zamanlar geçirdiği lanet masaya doğru ilerledi. Yol boyunca yumuşak başlı bir aptal olduğu için kendisine kızdı. Bu şıllık onun düşmanıydı ve bütün düşmanlarıyla aynı taraftaydı.

Bu düşünceler kafasında dönüp dururken onu tutan bantları yavaşça çekti. Kadın serbest kalır kalmaz oturmaya çalıştı.

“Bayım, affedersiniz, ama sanırım ben...”

Evet, külrengi derisi kesinlikle hastalıklı bir tondaydı. Başka bir sürü konuda yalan söylemesine rağmen bu konuda doğruyu söylüyordu, gerçekten de hastaydı. Hızla

odayı taradı ve aradığı şeyi buldu. Şansına sadece bir kol uzaklığındaydı.

“İşte.” Kadının titreyen ellerine büyük, mavi ve beyaz bir kâse tutuşturdu.

Kadın teşekkür olabilecek bir şeyler mırıldandıktan sonra öğürmek için perişan bir şekilde çanağa eğildi. Onun hakkında bildiklerine rağmen fiziksel rahatsızlığı istemeyerek de olsa Matthew’da sempati uyandırmıştı. Kadının midesi sonunda düzeldikten sonra onu düşmekten korumak için kolunu omzuna koydu.

Sıcak, kadınsı hissini görmezden gelmeye çalıştı ama bunu yapması imkânsızdı. Sanki ona doğru kıvrılmak için yaratılmış gibiydi. Elbisesinin düğmelenmemiş V yakası göğüslerinin

gölgelerini gösteriyordu. Zekice bir hamle, diye düşündü sevimsizce, kendini daha fazlasını görme isteğinden uzaklaştırmaya çalışarak.

Kadın titredi ve çok yorulduğunu göstererek kafasını onun omzuna koydu. Kafasını çerçeveleyen saç örgüleri dağınıktı ve yumuşak saç telleri çenesini gıdıklıyordu.

“Biraz dinlen,” diye mırıldandı ipeksi siyah saç yumağına doğru.

Kâseyi almak için yavaşça eğildi. Kâseyi yanına, masaya koydu. Kadın çok fazla kusmamıştı. Herhalde midesi boştu. İstemeyerek tuttuğu vücudu iğne ipliğe dönmüştü. Çok kırılgnmış gibiydi, sanki en ufak baskı onu tuzla buz edecek gibi görünüyordu.

“Bana dün verdikleri afyon ruhu yüzünden olmalı,” diye fısıldadı.

Afyon ruhu mu? İticilikle söylenen bu kelime zihninin köşesinde bir soru işareti olarak durdu. Sonra dikkati tekrar kollarında gevşek bir şekilde yatan kadına döndü. Kendini yuvarlak alnının pürüzsüzlüğünü ve garip bir şekilde aristokrat görünen burnunu göreceak açığı getirdi. Çok güzeldi. Bunu hemen fark etmişti.

Fark etmiş ve buna karşı koymuştu.

Kadının oval yüzü ve egzotik bir şekilde eğik elmacık kemikleri ona İtalyan Meryem Ana gravürlerini hatırlatmıştı. Amcası ona hiç yapmadığı Büyük Tur’u telafî etmek için cömert davranmıştı.

Bakışları narin rengini yeniden kazanan harika dudaklarına kaydı. Dolgun dudakları yalancı bir saflık izlenimi veriyordu. Bu dudaklar Matthew gibi zavallı bir erkeğı bile günah işlemeyi hayal etmeye şevk ediyordu.

Ah, evet, kadın bu oyunda yetenekliydi. Birkaç dakika içinde onu tam istediğı yere getirmişti. Amcası ona iyi öğretmişti. Gerçi bu kadar güzel ve rol yapma yeteneğı bu kadar iyi olan bir kadının kendini neden bir deliye fahişe olarak sunduğunu hâlâ

anlayamamıştı.

Eğer işin doğrusunu bilmeseydi, kadının kırılganlığı ve yoğun korkusuna rağmen gösterdiği cesareti onu ele geçirirdi. Tiyatrolar kadının oyunculuk yeteneğinden faydalanmak için sıraya girebilirdi.

Birden ona hissettiği acıma duygusu yüzünden kendini kirlenmiş hissetti.

Kadın el yordamıyla elbisesini aradı. Mendil arıyor, diye düşündü. Kendi mendilini ona doğru uzattı. “İşte.”

“Teşekkürler.” Titreyen eliyle ağzını sildi.

“Artık yardım almadan oturabilir misin?” diye sordu zalimce, ilk defa gerçek duygularının hile ile saklanmadan ortaya çıkmasına aldırmadan. Soğuk ve olaya uzak kalmaya karar vermişti ama bazı şeyler basit ölümlülerin kontrolü dışındaydı. Yıllar boyu kızgınlığını kontrol altında tutmuştu.

“Evet, sanırım,” dedi kız ve dikkatlice ondan uzaklaştı.

Anında onun sıcaklığını ve kadınsı kokusunu özledi. Gün ışığı, toz ve lavanta sabunu kokuyordu. Başka bir kurnaz hile daha. Bu kadın erkeklerin dikkatini çekmek için kuvvetli ithal parfümler kullanmıyordu. Onun yerine taze, doğal ve gerçek bir kokusu vardı.

Kadının sadece yalanlardan ibaret olduğu düşünülürse, bu ironik bir durumdu.

Kadın parmaklarını masanın kenarına dolayarak kendini destekledi. Matthew, onun ince bedenini sarsan titremeleri görece kadar yakındı. Ona elini uzatma isteğine güçlkle karşı koydu.

Yeniden içinden amcasına küfretti. Ve bu yine bir işe yaramadı.

Matthew küçüklüğünde bile hasta veya yaralı bir hayvana yardım etmeden duramazdı. Lord John yeğenini mahvetmenin en iyi yolunun bu zayıflığı kullanmak olduğunu düşünmüş olmalıydı. Cesurlara, yaralılara ve kibarlara duyduğu sempati onun

mahvolmasına sebep olacaktı.

Kız serbest kaldığından beri ilk defa doğru düzgün ona baktı. Afyon ruhu göz bebeklerini iğne kadar küçültmüştü, irisleri inanılmaz derecede mavi görünüyordu.

İyi hamle amca, diye düşündü huysuzca. Onu ilaçla uyuşturmak bir kurbana benzetmişti. Kadının narin inceliğinin rol olduğunu unutmamalıydı.

“Özür dilerim bayım. Sizi rahatsız ettim ve kendimi utandırdım.”

Yine o garip kibar tavır. Midesinin kontrolünü kaybetmesinden dolayı hissettiği rahatsızlık tam bir hanımefendiye uyuyordu. Ona vaktini harcamamasını söyleyebilirdi. Kadının ne mal olduğunu gayet iyi biliyordu. Amcası ona bir fahişe sözü vermişti. Ve o da kesinlikle bir fahişeydi.

Omzunu silkti, mide bulantısından etkilenmemiştir. “Önemli değil.”

Tiksinmeye ne hakkı vardı? Geçirdiği krizler sırasında o da vücut fonksiyonlarının kontrolünü kaybediyordu. Yoksa o kâse neden onu sık sık bağladıkları masanın yanında olsun ki? Gerçi, neyse ki, uzun zamandır o yöntemle ihtiyacı olmamıştı.

Kadın, ona tehlikeli boyuttaki uzun kirpiklerinin altından emin olmayan bir bakış attı. “Yine de naziktiniz. Teşekkürler.”

Kadının onun üzerinde kolayca kurduğu büyüü kırmalıydı. Onu tutmak çok tatlı gelmişti. Gerçi yıllardır kimseyi rahatlatmamış veya rahatlatılmamıştı. İçinde duyduğu haz sadece hayvansal bir tepkiydi ve kollarındaki kadınla hiçbir alakası yoktu.

Ya da kendini buna ikna etmeye çalışıyordu.

“Birçok şeyim bayan,” dedi soğukça ayağa kalkarken. “Ama naziklik bunlardan biri değil.”

Kızın suratının değiştiğini gördü. Kısa bir süre fiziksel krizi korkusunun önüne geçmişti. Deliliğini itiraf eden bir adamla yalnız başına olduğunu fark ettiğinde ise korku tekrar üzerine

üşüşmüştü. Titreyen parmakları, çözülmüş yakasını tekrar bir araya getirmek için yükseldi.

Ne kadar ustaca bir performans. Neden bu kadar başarılı bir aktris karanlık Somerset'teydi? Şu an burada olmak yerine Drury Lane'deki bir ev dolusu insanı büyülüyor olmalıydı.

“Buradan gitmeliyim,” diye mırıldandı kadın, ondan çok kendi kendine. Dengesiz ayaklarının üzerinde doğruldu ve kapıya doğru geriledi. Matthew'un mendili, teslimin simgesi olan bir bayrak gibi yere süzüldü.

“Kaçacak bir yer yok,” dedi hafifçe. Kadın çok başarılıydı ama o onun aldatmacasını anlamıştı. “Arazi duvarlarla çevrili. Filey ve Monks tek kapıyı gözlüyorlar. Ve amcamın seni oyun sırasında hemen bırakacağını sanmıyorum.”

Kadın anlamıyormuş gibi kaşlarını çatı. Güzel gözleri cam gibi durgundu. Dengesizliği sallantıya dönüştü. Endişe veren bir sallantı.

“Kahretsin!” diye bağırdı kadın yere çökerken.

Kısa mesafeyi atlayarak geçti ve düşmeden onu tuttu. Kuvvetli ve sinir bozucu boyutta masum günışığı ve sabun kokuları anında burnuna üşüştü.

“Bayım lütfen dilinize hâkim olabilir misiniz?” diye fısıldadı kadın boynuna doğru. Tenindeki nefesi Matthew'un kanını sıçrattı, ne dediğini anlaması birkaç saniye sürdü.

Homurdanarak güldü. Tanrı aşkına, kadının görgü kurallarından daha fazla endişelenmesi gereken şeyler vardı. Ama onu kaldırıp salona taşıırken tutuşu dikkatliydi.

“Beni indirmeniz için ısrar ediyorum,” dedi kız kederli bir güçsüzlükle.

“Seni indirirsem ayağımın üzerine düşersin.”

Bir itiraz bekledi ama itiraz gelmedi. Kadının çok zayıf olduğunu fark etti. Geçen bir seneden sonra eskisi kadar güçlü değildi ama kadının ağırlığı zorluk yaratmıyordu. Tekrar dikkati yoksunluk işaretlerine yöneldi. Eski bir elbise. Zayıflık.

Ayakkabıları bile eskimiş ve çatlamıştı.

Kadını daha rahat olacağı bir şekilde tuttu ve soğukkanlılıkla göğüslerinin ona süründüğünü görmezden geldi. Bir ruh kadar zayıf olabilirdi ama Matthew kesinlikle dişi bir ruh olduğunu hemen fark etmişti.

Onu boş ocağın yanındaki koltuğa koydu, daha önce yere koymuş olduğu açık kitabı da koltuğun üzerinde duruyordu. “Uzan,” dedi yavaşça, karmakarışık siyah saçlarının altına kırmızı kadife bir yastık koyarken.

Kadın uzaklaşmaya çalıştı ama zayıflığı onu engelledi. Mükemmel yüz hatları sade bir kesinlikle göze çarpıyordu. Güzelliği karşısında bir an nefesi duracak gibi oldu.

“Bana dokunmayın.” Kız gözlerini yumdu ve pürüzsüz yanaklarından aşağı bir yaş süzüldü.

Kadının korkusu ve mutsuzluğu şefkatini öylesine çok uyandırıyordu ki, Matthew’un onu hor görerek konuşmak için uğraşması gerekti. “Yeteri kadar güvendesin.” Sonra daha sert bir sesle devam etti çünkü ne kadar sevimli ve kırılgan görünürse görünsün bu kadın onun düşmanıydı, “Şu an istesen bile beni defedemezsin.”

Kadın mavi gözleriyle ona şaşırmış bir bakış fırlattı. Matthew ona konyak vermek için büfeye yönelirken acımasız yüz ifadesini değiştirmede.

Koltuğa döndü ve küçük kristal bardağı uzattı. Kadının kafasını dik tutacak kuvveti bile yoktu. Titriyordu ve Matthew onun aldığı her hırpani nefesi duyabiliyordu.

“Kahretsin,” diye mırıldandı ve kadına yardım etmek için uzandı.

Genç kadın alçalttığı koyu kaşlarının altından onaylamayan bir bakış attı ama bir şey demedi. Bir yudum aldı ve öksürmeye başladı.

Matthew tekrar küfretti ve fahişenin nefesine kavuşabilmesi için onu kendisine doğru çekip tuttu. Amcası burada olsa nasıl da

övünürdü. Lord John'un bulduğu hiçbir kadına elini sürmeyeceğine yemin etmişti. Ama bu suç ortağına sanki bir prensesmiş gibi ihtimam gösteriyordu. Şıllığın kollarının arasına girmesi sadece birkaç dakika sürmüştü.

Başka hiçbir şeyini beğenmese bile zekâsına hayran kalmıştı.

Dürüst ol, diye dalga geçti kendisiyle. Şimdiye kadar senin değil de Lord John'un tarafında olması dışında her şeyine hayran kaldın.

"İç lanet olası," diye hırladı kadının elinden düşürmek üzere olduğu bardağı tutup kanı çekilmiş dudaklarına bastırarak.

"Böyle bir teklifi nasıl reddedebilirim?" diye cevapladı kız nefes nefese, sonra birkaç yudum aldı. "Biraz su alabilir miyim, ne düşünüyorsunuz?"

Kadın hakkında hayran olduğu şeylerin listesine katıksız cesareti eklerken neredeyse gülümseyecekti. "Bayan ne isterse. Zaten ben hizmet etmek için yaşıyorum."

Kızın katı ifadesi yumuşamadı. Matthew birden içinde onu gülümserken görmek için yakıcı bir istek duydu. Hırçınca bu isteği bastırdı.

Bir fahişe gülümsemeyi seçerse bundan ona neydi? Bayılmak üzereyken yeteri kadar zorluk çıkarıyordu zaten. Konyak bardağını büfeye geri koydu ve başka bir bardağa su doldurdu.

"Teşekkür ederim," dedi kadın yine o garip nezaketle.

Su içerken onu inceledi. Koruyucularından biri asaletli davranmasını söylemiş olmalıydı. Ya da belki iyi bir ailenin isyankâr kızıydı. Zengin kesimin ahengiyle konuşuyordu ve Matthew onun görgü kurallarında en ufak bir hata bulamıyordu.

Kadın koltuğa geri uzandı. Matthew, onu tekrar kollarına almak için yakıcı bir istek duydu. Sadece onu rahatlatmak ve ona destek olmak için, dedi kendine çaresizce. Ama onu tutarken belinin yumuşak girintisini, kalçasının alımlı kavisini ve göğüslerinin sıkı yuvarlaklığını fark etmeden edememişti. Ve kadının davetkâr kokusu havada asılı kalmıştı, sanki onu yakına

gelmeye çağırıyormuş gibi.

Bakışları kadını buldu ve ona çaresiz merak ve şiddetli bir inkârla baktı. Ona küfretmek ve onu aşağılamak, varsayıldığı deli adama yaraşır şekilde kızıp bağırmak ve odayı dağıtmak istiyordu.

Onun yerine kendini, “Aç mısın?” diye sorarken buldu.

Kadın gözlerini yumdu ve sanki hava onu besliyormuş gibi derin bir nefes aldı. Göğüslerinin inip kalkması, Matthew’un onların ne kadar güzel olduklarını bir kez daha fark etmesini sağladı. Çok geniş değillerdi ama onun kadar ince bir kadında mucizevi şekilde dolgun duruyorlardı. Parmakları sanki onların ağırlığının ve kıvrımlarının tadına bakmış gibi iki yanında kıvrıldı.

“En son ne zaman yemek yedin?” diye sordu ısrarla.

Yosma hafif uykusundan uyandı. “Dün sabah kahvaltıda biraz peynir ve ekmek yemiştım,” dedi boğuk bir sesle.

“Sana yiyecek bir şey bulacağım,” dedi, odadan çıkmaya bir sebep bulunduğu için itiraf etmek istediğinden daha fazla rahatlayarak. Bu lanet rahatlama kadının ne kadar tehlikeli olduğunun göstergesiydi.

O sonsuz iradeli bir adamdı. Onu hayatta tutan tek şey iradesiydi. Ama kadının yanında yarım saat geçirdikten sonra Matthew sanki onun yarattığı olmuştu. Hem de fahişe henüz ayartıcı hamlelerine başlamamıştı bile, bunun için fazla hastaydı.

Sağlığına kavuştuğu zaman Tanrı ona yardım etse iyi olurdu. Yoksa kadın onu beş dakikada dizleri üzerine getirirdi.

Hayır, lanet olası şıllık kazanamayacaktı.

Yıllardır amcasıyla savaşıyordu ve pes etmemişti. Bir kız parçası onu alt edemeyecekti.

Yine de mutfığa girdiği zaman rahatça nefes aldı. Kızla tanıştığından beri aldığı ilk rahat nefesti bu.

‘Yine peynir ve ekmek. Kilerde daha fazlası yoktu.’ Dolu tepsiyi kapıdan geçirmeye çabalıyordu.

Kız cevap vermedi. Matthew uyuduğunu düşündü. Zaten yorgunluktan yıpranmış görünüyordu. Sessizce yanına, koltuğun arkasına ilerledi.

Gereksiz yere düşünceli davranmıştı. Koltuk boştu.

Tepsiyi gürültüyle komodinin üzerine bıraktı. Demek fahişe kaçmıştı. Bu araziden dışarı çıkması imkânsızdı. Yıllardır kaçmaya çalıştıktan sonra buna yemin edebilirdi.

Kadının yatağını bir deliyle paylaşması için dünyada yeteri kadar para olmadığını düşündü.

Onu suçlamıyordu. Amcası anlattığında görev kârlı görünmüş olmalıydı. Velisinin mıknaatı karakterini insanları manipüle etmek veya onları büyülemek için kullandığında ne kadar ikna edici olabildiğini biliyordu. Büyülemek ve manipüle etmek, diye düşündü Matthew sevimsizce gülerek. John Landsdowne için ikisi de aynı şeydi.

Kadın kaçmaya çalışsın bakalım, yakında yorulur ve geri dönerdi. Dönmeseydi de onun umurunda bile olmazdı. Onun davetsiz varlığından kurtulmaya çalışmıştı. İsteğine bu kadar kolay kavuştuğu için sevinmeliydi.

Sevinmeli mi? İlahiler söylemeliydi.

Kadın Monks ve Filey'ye kaçırdı ve onlar da onu buldukları yere geri götürürlerdi. Böylece bu tatsız saçmalık da sona ererdi.

Gerçi Monks ve Filey şıllığı getirmek için çok uğraşmışlardı. Onun fikrini değiştirdiğini öğrenirlerse buna memnun olmazlardı. Ve memnun olmadıklarında da, hayal kırıklıklarını gösterme konusunda yaratıcılardı. Kendisi bile yaratıcılıklarının doruklarında oldukları zamanlardan yara izleri taşıyordu.

Kız onların eline düşecekti.

Kız buraya ona casusluk etmek için gelmişti.

Kitabını almak için eğildi. Kadın kendini amcasının oyununa alet etmişti. Başına ne gelirse bunu hak ediyordu.

Ama Matthew oturup en son kaldığı sayfayı bulduğunda aklı Latince cümlelerde değil, sessizce yalvaran büyük mavi gözlerdeydi.

Onu kaderine bırakmalıydı ama kadın amcasının haydutlarının elinde korkutucu şekilde savunmasız olacaktı.

“Kahretsin,” diye mırıldandı ve kitabı kapadı.

Şıllık cesurdu ama cesaret onu bu hapishanenin gardiyanlarından koruyamazdı. Aptallık ettiğini bilerek, ama kendini de durduramayarak ayağa kalktı ve garip kahpesini aramaya çıktı.

3. Bölüm

Grace belini iyice bükerek eğildi ve nefes almaya çalıştı. Güneş ışığı şapkasız kafasını ısıtıyordu ve buruk ümitsizlik kararlılığını arttırıyordu. Kocasını Josiah'ın hastalığından sonra çaresizlik ona sık sık uğrayan bir ziyaretçi olmuştu. Ama şimdiye kadar hiçbir zaman korkak ruhuna parmaklarını bu kadar çok geçirmemişti.

Rahatsız edici refakatçisi yanından ayrıldığında şansına inanamamıştı. Korku ona suni bir güç vermişti ve koltuktan fırlayıp kaçmıştı. Bu sevinçten havalara uçuran andan sonra dışarı kaçacak bir yer aramıştı.

Dışarı çıkmanın hiçbir yolu yoktu.

Yakışıklı ama hırçın marki onun kaçmaması için her şeyi yapmıştı. Dış duvar, bir süredir yürümesine rağmen devam ediyordu. Yüksek ve beyazdı ve pürüzsüz bir şekilde cilalanmıştı, üzerlerinde tutunabileceği hiçbir girinti yoktu. Yine de gözlerinin Önündeki kanıtı inkâr etmeyi denemiş ve duvarı elleriyle taramıştı. Birinin genç adamı hapis tutmak için çok uğraştığı gerçeği yüzüne tokat gibi çarpmıştı.

O da genç adam kadar tutsaktı.

Duvarların büyük bir kısmı ağaçlık bir araziye çevreliyordu. İyi bakılmış bahçeler ve meyvelikler de gözüne çarpmıştı. Başka koşullar altında etrafını çekici, hatta güzel bulabilirdi. Bu kâbus gibi iticilik ve korkunun içinde tomurcuklanan bahar filizleri sokulgan ve tehditkâr görünüyorlardı.

Duvarların katıksız kabiliyeti en korkutucu şeydi. Bu hapisane zenginlikle ve sonsuz kaynak, zekâ ve kararlılıkla doluydu. Masum bir kadını esir alacak kadar korkutucu ve onu hiç bırakmayacak kadar acımasız birinin göstergesiydi burası.

Bu yer istila edilemezdi. Zincirli ve parmaklıklı meşe bir kapı

görmüştü. Kapının yanında dağınık binalar, ahırlar, atlar, avlular ve bir de kulübe vardı.

Gardiyanları kulübenin duvarına dayalı bir bankta oturuyor ve toprak bir sürahiye elden ele geçiriyorlardı. İçmelerindeki istek dolu yoğunluk yüzlerce metre öteden, arkasına saklandığı çalıdan bile anlaşılıyordu. Gülmelerinde onu titreten müstehcen bir hal vardı. Neden bahsettiklerini duymasa da markinin ona ne yaptığını hayal ederek Şeytanca sevindiklerini biliyordu.

Yanlarından geçip gitmesine izin verecek kadar sarhoş olmadıklarını biliyordu. Fakir tarla toplumunda yaşadığı süre boyunca, onların mürekkebinden bir sürü adamla tanışmıştı. Gerçi hiç onlar kadar vahşilerine rastlamamıştı. Onu kaçırان adamlar gibi domuzlar içkiyle hissizleşmez, aksine kabalaşırlardı.

İsyan eden midesini sakinleştirmek için işe yaramayan derin bir nefes aldı. Sonra arayışına devam etmek için emekleyerek uzaklaştı.

Başladığı yere geri dönmüştü. Kaçmaya, soğuk sesli ve gözleri aç deli adamdan uzağa koştuğunda olduğundan daha yakın değildi.

Bu duvarlar arasında, kimse bilmeden ölüp gidebileceği gerçeği yüzüne tokat gibi çarptı. Ağrıyan karnı yeni bir panik dalgasıyla kasıldı. Açlık ve susuzluktan başı dönüyor ve hâlâ midesi bulanıyordu. Artık düğmelenmiş yakasının altında biriken ter rahatsızca derisini kaşındırıyordu.

Bütününüyle yıpranmıştı. Tozlu zemine yığıldı. Dengesiz bacakları onu daha ileri götürebilseydi bile gidecek bir yer yoktu.

“Düşün Grace, düşün,” diye fısıldadı kendi sesinden cesaret almaya çalışarak.

Kelimeler hiçliğe karıştı. Korkudan ve yorgunluktan titreyerek gözyaşlarını uzaklaştırmak için kafasını eğdi. Gözleri hâlâ Josiah’ı ve tarlayı kaybetmenin ardından döktüğü yaşlardan dolayı sızlıyordu. Gözyaşları o sırada işe yaramamıştı. Şimdi de işe yaramayacaklardı.

Midesi yeme fikrini bile bulandırıcı bulsa da çaresizce yiyeceğe ihtiyacı vardı. Belki hava karardıktan sonra eve sinsice yaklaşp bahçeden bir şeyler çalabilirdi.

Parkta serbest kalması olası mıydı? Gardiyanları onu bahçeden avcılarının sülünleri temizledikleri gibi temizlerlerdi.

Buruk bir gülüşü bastırdı. Josiah Paget’in meteliksiz dulu facia gördüğünü zannetmişti. Şimdi, esasında belanın ne demek olduğunu o zamanlar bilmediğini anlamıştı.

“Espri anlayışını kaybetmediğine memnun oldum,” dedi kalın ve biraz alaycı bir ses.

Kafasını kaldırdı ve onu kusarken tutan adamın kaybolmuş gibi bakan, zorlayıcı gözlerini gördü. Adam uzun bacaklarıyla karşısında dikilmiş duruyordu. Bir kurt köpeği yanına yaklaştı. Zarif bir el alçaldı ve bakmadan köpeğin tüylü kafasını okşadı.

“Hayır!” diye bağırdı ve doğruldu Grace. Mantığı ondan kaçacak gücü olmadığını söylüyordu. Hızla atan kalbi ise bunu denemesi için ısrar ediyordu.

“Wolfram,” dedi adam sessizce. Koca köpek Grace’e havlamak için yanına fırladı.

“Koşman işe yaramaz. Bunu artık anlamış olmalısın.”

Hayvanın arkasından kendisine işkence eden güzel canavara sinirli bir şekilde baktı. “Bana saldırmanı geciktirecekse yeteri kadar işe yarar,” dedi ne kadar uğraşsa da titremesini engelleyemediği bir sesle.

Bu suçlamayı canını acıtmak için yapmıştı. Ama kadının bakışı değişmedi. “Eğer müşteri ağız tadınıza uymuyorsa sadece özür dileyebilirim. Gerçi bir fahişenin kime bacaklarını açtığı konusunda seçici olabileceğini bilmiyordum.” Kelimelerini asit gibi nefret süslüyordu.

Grace dikleşti. Bu sefer sesi katıydı ve kızgınlıkla doluydu. “Ben fahişe değilim. İş verdiğiniz domuzlar beni buraya irademin dışında getirdiler. Bir parçacık onuru olan bir adam bile beni aileme geri göndermek için elinden geleni yapardı.”

“Ama ben onurlu bir adam değilim.” Değişken dudakları şimdiden tanıdık gelen acımasız bir gülümsemeye büründü. “Ben sadece zavallı, çaresiz bir deliyim.”

Lord rahatça ileri bir adım attı ve elini köpeğin boynuna koydu. Hareketi onu Grace’in gözünü korkutacak denli yaklaştırmıştı. Grace köpeğin yumuşak hırıldaması onu durdurana kadar geriledi.

Kısa süren meydan okuma isteği buharlaşmıştı. “Lütfen beni bırakın,” dedi çökmüş bir halde.

Adamın kaşları sinirle bir araya geldi. “Rica ediyorum bayan, rol yapmayı kesin,” dedi kızarak, parmakları köpeğinin kürkünü sıkıyordu. “Amcam, Lord John Lansdowne, buraya gelmen için para verdi. Bu sevimli kaçırılma hikâyesini uydurman zekiceydi. Ama dul kıyafetleri, panik, yalvarman, hatta bilerek yaratılan kuma... hiçbirini beni hikâyene inandırmadı. Aldatmacana kanmayacak kadar akıllıyım.”

“Aklınızı yitirmişsiniz,” Grace, yaşadığı kâbus üzerine sis gibi çökerken derin bir nefes aldı.

Adam omzunu silkti. “Herhalde amcam bunu söylemeyi unutmamıştır. Yoksa hapsedilmemle ilgili nasıl bir açıklama sunmuş olabilir ki?”

Grace kafasını inanamıyormuş gibi salladı. İmkânsız olan şey adamın saçmalarken bile şimdiye kadar tanıdığı bütün erkekler kadar aklı başında görünmesiydi. Reddetmesi en kolay olan kısma odaklandı.

“Amcanızla hiç tanışmadım.”

Mağrur bir hoşnutsuzluk lordun yüz hatlarını değiştirdi. “Yalanlarına tutunuyorsun. Önemli değil. Elbet bu zırvalıktan usanacaksın.” Arkasını döndü. “Gel Wolfram.” Köpek itaatkârca sahibinin peşinden yürüdü.

Grace o bol beyaz gömleğin içindeki düz sırtın uzaklaşmasını seyretti.

“Beni burada mı bırakıyorsunuz?” İstek yerine bir karşı

koyma gibi çıktıkları için dudaklarından dökülen kelimelere lanet etti.

“Beni eve doğru takip et veya burada kalıp Filey ve Monks’un araziyi kontrol ederken seni bulmasını bekle,” dedi Marki ona bakmadan. Ses tonu ilgisizdi ve giderken takındığı tavır ise defediciydi. Grace titreyen parmaklarıyla ağaca tutundu. “Ama bana tecavüz etmek istiyorsunuz,” dedi titrek bir sesle.

Adam durdu ve ona anlaşılmayan bir bakış attı. “Belki hemen değil.”

O garip gözlere baktığı zaman adamın neden, en azından şimdilik, fiziksel bir tehdit oluşturmadığını düşündüğünü merak etti.

Bu adam deli olduğunu kabul ediyordu, hiçbir söz vermiyordu ve onun nasıl bir kadın olduğuna dair son derece yanlış görüşlere sahipti. Bu kanıtlara karşı tek sahip olduğu iyi özelliği hasta olduğunda ona nazik davranmış olmasıydı. Ama nasıl davranmış olursa olsun, yine de adam ona zarar verecekti.

“Siz kimsiniz?” Doğruldu ve çenesini kaldırdı.

Yine o katı gülümseme. “Bu zavallı yerin efendisiyim bayan.”

Hastalıklı endişesini bastırmaya çalıştı. “Bu efendinin bir adı var mı?”

Adam yüzünü ona döndü, güneş elmacık kemiklerini parlatıyordu. “Amcam sana söylemedi mi?”

“Beni bu konuda aydınlatın lütfen.”

“Madem öyle istiyorsun.” Sanki bir baloda tanıştırılmışlar gibi eğilerek selam verdi. Alaycı hareketin zarıflığı Grace’in nefesinin boğazında düğümlenmesine sebep oldu. “Ben Matthew Lansdowne, yani Marki Sheene.” kaşlarını çatı. Dedigine inanabilir miydi? Marki Sheene İngiltere’deki en zengin adamlardan biriydi. Neden bu dünyadan uzağa kapatılmış yerdeydi?

Haydutları ona marki diye hitap etmişlerdi. Belki gerçekten

de olduğunu iddia ettiği insandı.

Adamın bütün dikkati ondaydı. Sinir bozucu bir durumdu. Veya sinirleri çoktan karmakarışık olmasaydı sinir bozucu olurdu. “Bana benzer bir iyilik yapacak mısın?” “Ne demek istiyorsunuz?”

Bir sabırsızlık gölgesi güzel hatlı yüzünü karartmıştı. “Adın. Adın nedir?”

Hiç düşünmeden, “Grace Paget, Lordum,” diye cevap verdi.

“Grace,” dedi düşüncelere dalmış bir halde, gözleri ondan ayrılmadan.

Adamın ne gördüğü konusunda kendini kandıramazdı. Yıpranmış kıyafetlerin içinde çok fazla üzüntü ve mahrumiyet çekmiş soluk bir kadın.

Neden bunu umursadığını merak etti. Onun kendisini bir erkeğin bir kadını fark ettiği gibi fark etmesini istemiyordu. Zaten yeteri kadar tehlikede idi.

Adamın adına bir yorum yapmasını bekledi, mesela adın ona uymadığı konusunda bir laf etmesini. Onun önünde kusmuş olmasını hatırlamak midesini bulandırıyordu. Birden ona o sırada ne kadar iyi davrandığını hatırladı. Herhalde öyle bir durumda bu kadar nazik olan bir insan onu iradesi dışında kullanmazdı.

Ama kendi yaşındaki adamlar hakkında ne biliyordu ki? Josiah yaşlıydı ve evlilikleri boyunca kan damarlarında yavaş akmıştı. Marki’nin sıırım gibi genç vücudundaki erkeksi kuvvetini fark etmemek imkânsızdı. Ve eğer doğru söylüyorsa parmağını her şıklattığında istediğini elde etmeye alışık birisiydi. Genç adam düşüncelerini kanıtlamak istercesine kafasını bir yaprak yığınının sokmuş köpeği çağırmak için parmağını şıklattı.

Bu adam, onunla Monks ve Filey arasında bir siper olabilirdi. Bu konuda tek şansıydı.

Karşılığında ne isteyeceğini düşünmeye bile cesaret edemiyordu. Eğer tek istediği yatakta biraz hareket olsaydı, masaya bağlıyken ona sahip olabilirdi.

Ona güvenmiyordu. Ama başka ne seçeneği vardı ki?

Şeytanla anlaşma yapıp yapmadığını merak ederek ağaçtan uzaklaştı ve onu takip etti.

Grace evin yakınındaki açıklığa ulaşana kadar Marki'nin arkasından yorgun argın yürüdü. Sınırlardan buraya olan uzun yolda paniği yorgunluğa dönüşmüştü.

Lord Sheene ağaçların bittiği yerde durdu ve onun yetişmesini bekledi. Batıda güneş alçalıyordu ve altını andıran ışınlar Marki'nin uzun figürünü mükemmellikle çevreliyordu. Gözlerini kırıştırdı. Adamın duruşundaki bir şey anlatılamaz şekilde üzücü geliyordu.

Muhteşem görünüyordu. Ve hayatında gördüğü herkesten daha yalnız.

Wolfram eteğini koklamak için döndüğünde birden bütün düşünceleri uçup gitti. Şaşkınlık ve korkuyla inledi.

“Isırmaz.” Lord Sheene'in gözleri onun üzerinde yoğunlaşmıştı. Herhalde burada uzun süre yalnız kaldığı için dik dik bakmanın ayıp olduğunu unutmuştu.

Dudakları onunla alay eder gibi inceldi. Dik dik bakmak ayıpmış! Bu adam vücudunu istediği gibi kullanabilirdi. Gözleri en son endişelenmesi gereken şeydi.

Zihnindeki rahatsız edici düşünceyi kovarak köpeğin zeki gözlerine baktı. “Köpekleri severim.”

Çiflikte köpekleri vardı. Bazen dünyada koşulsuz sevgi yetisine sahip tek yaratıklar onlarmış gibi geliyordu. Etkileyici hayvanın kulaklarını okşamadan önce parmaklarını koklaması için elini uzattı. Wolfram'ın gözleri sevinçle kapandı. Bu garip hapishanede herhangi birinden gördüğü ilk normal tepkiydi. Köpeğe gülümsedi.

Marki'nin yanındayken içine garip bir his geliyordu. Şimdi esen hafif rüzgârla birlikte içindeki bu garip his tüylerini diken diken ediyordu.

Şaşkınlıkla kafasını kaldırdı. Lord Sheene ona pis pis baktı,

gözleri sanki ağzından zehir damlayacakmış gibi dudaklarına kilitlenmişti. Grace'ın gülümsemesi kayboldu. Elini Wolfram'dan uzaklaştırdı. Bu hırçın hoşnutsuzluğa sebep olacak ne yapmıştı?

“Bir fetih yaptınız anlaşılan,” dedi Marki sertçe. “Burada Wolfram'dan başka birinin gülümsemenizden etkilenmesini beklemeyin.”

Ağzı şokla açıldı ve adamın sanki onu görmeye dayanamıyormuş gibi uzaklaşmasını izledi. Wolfram da sahibini takip etmek için hızla arkasını döndü.

Grace şaşkınlık ve korkudan başı dönerek arkada kaldı. Marki'nin sık sık değişen ruh halleri onu korkutuyor ve kafasını karıştırıyordu. Belki de gerçekten deliydi. Kızgın olduğu kesindi. Acaba bir yandaş mıydı yoksa bir düşman mı? Bunu şu anda anlayamıyordu.

Zaman geçtikçe kalp atışları yavaşladı. Lord Sheene'in eve doğru yürümesini izledikten sonra etrafını incelemeye başladı. Bir ulusun en soylu insanlarından biri için garip bir yerdı burası. Büyük kır evi gösterişli değildi. Eski kırmızı tuğlaları yumuşak güneş ışığına bulanmıştı. Sıcak ve rahatlatıcıydı, yuva izlenimi veriyordu.

Ve tehlike her saniye daha da artıyordu.

Buradaki görüntünün ve gerçeklerin sonsuz bir savaş halinde olduğunu çoktan fark etmişti. Bunları birbiriyle karıştırmamak için zekâsını keskin tutmalıydı, yoksa mahvolurdu.

Titredi. Lord Sheene yanında değilken, bütün güzelliklerine rağmen arkasındaki ağaçlar sanki kötü bir şeyin olacağını haber verir gibiydi. Birden onu kaçırان hayvanların ormanın içinden onu izlediği hissine kapıldı. Bütün enerjisini topladı ve Marki'nin arkasından ilerledi.

***

Grace genç adamın onun olduğunu ima ettiği alımlı yatak odasındaki aynaya baktı. Dehşete düşmüş gözler ona bakıyor, aynı

ve küçükken her endişelendiğinde yaptığı gibi alt dudağını ısırıyordu.

“Şimdiye kadar hayatta kaldın,” diye fısıldadı aynadaki yansımasına. “Hayatta kalmaya devam edeceksin.”

Keşke kendine inanabilseydi.

Korkusu onu boğmadan kurtulmaya çalıştı ve komo-

dinin üzerinden gümüş bir erkek tarağı alarak saçının ör-gülerini çözdü. Yıkanmayı ve elbisesindeki tozun büyük bir kısmını temizlemeyi başarmıştı ama hâlâ yorgun, aç ve fakir görünüyordu. Ve şehvet düşkünü soyluları başından savamayacak kadar zayıf

Camdan Lord Sheene’in sinsice odaya girdiğini gördü. Bastırmaya çalıştığı korku geri gelmişti. Büyük yatak birden gözüne odadaki en önemli eşyaymış gibi göründü. Tarağı bir silahmış gibi kavradı ve döndü.

Marki küçümseyen bir kahkaha patlattı. “Beni tarayarak mı öldürmeyi planlıyorsun?” Kapağı geri döndü. “Monks akşam yemeğini getirdi. Eğer cinayet işlemeyi düşünüyorsan gücünü sağlam tutmalısın.”

Adamın çabasız üstünlüğünden nasıl da nefret ediyordu. Onun korkusu, çaresizliği, direnişi Lord için sadece bir oyun muydu? Canlandırıcı öfke damarlarına doldu, daha önceki korkaklığını bastırdı.

Geçen yıllarda hiç kimse ve hiçbir şey onu alt edememişti. Bu harap akıl hastası da edemeyecekti.

Çenesini kaldırdı ve gözlerini soğukça adamın gözlerine dikti. Belki şu an bir Paget olabilirdi ama bir Marlow ailesine doğmuştu ve Marlow ailesinden birinin Lansdowne soyadını taşıyan birine böyle bakmaya hakkı vardı. Adam kinle onunla alay etti diye dehşetle çökmeyecekti.

“Önden gidip yolu gösterebilirseniz, Lordum,” dedi soğuk bir ses tonuyla.

Tarağı, içine L harfi oyulmuş gümüş tepsiye bilerek sertçe

bıraktı. L herhalde Lansdowne ismini simgeliyordu, ama lanet, lağım veya laçkayı simgeliyor olsa daha yerinde olurdu, diye düşündü.

Adamın bakışları sanki onu çözmeye çalışıyormuş gibi yüzünde yoğunlaştı. Kendini daha fazla alaya hazırladı ama Marki, sadece dar merdivenlerden onu takip etmesini işaret etmekle yetindi.

Kır evinin en büyük odasında, daha önce işe yaramaz umutlarla kaçtığı odada, cilalı tahta masanın ve kaliteli kumaşların üzerinde cılızca yanan bir mum ateşi vardı. Masa parlak porselen ve kristallerle donatılmıştı.

Ev olabilecek en pahalı şekilde döşenmişti. Gerçek amacının tek kanıtı bir delinin hücresi daha önce bağlanmış olduğu o korkunç banktı. Evin geri kalanı zengin bir adamın aşk yuvasını andırıyordu.

Kızardı. Burası şehvetli bir adamın kaçamak yeri bile olsa o şehvetli bir adamın oyuncağı rolünü kabul etmek zorunda değildi.

Adam arkasındaydı. “Yemek soğuyor.”

Sinirleri gerildi. Güçlü ve dengesiz bir canavarla baş haşaydı.

Gerçi masaya oturduğunda adamın canavardan başka her şeye benzediğini düşündü. Siyah bir ceket giymeye ve kravat takmaya üşenmemişti. Yüzü düşünceliydi. Ve katı. Ağır kapaklı gözleri ve güçlü kemikleri sırlar saklıyor gibiydi.

Bu sırlardan biri aklını yitirmiş olduğu muydu?

Hayır, bunu açıkça kabul etmişti, değil mi?

Adam önüne dolu bir tabak koydu ve kendine de yemek almak için büfeye döndü. Hareketlerinin zarıflığı dikkatini dağıtıyordu, bu yüzden on altı yaşındayken evden kaçtığından beri böyle güzel yemekler görmediğini fark etmesi birkaç dakika sürdü.

Marki karşısına oturduğu zaman şaşkın merakını fark etmiş olmalıydı. Lord’un onu yine yoğunlukla incelediğini fark etti. Korkudan titremesini gizlemeye çalıştı ve çok yorgun olmasına

rağmen sopa yutmuş gibi dimdik oturdu.

Adamın, onun çökmeye ne kadar yakın olduğunu anlamasını istemiyordu.

“Yemeği beğenmedin mi?” diye sordu Lord.

Önündeki lüks yemeğe karşı tereddüdü bu korkutucu yabancıyla paylaşmak istemediği karışık sebeplerden kaynaklanıyordu. Kaotik ve facia dolu geçmişi sadece onu ilgilendirirdi, başkasını değil.

O cevap vermeyince Lord sohbet edermiş gibi devam etti. “Bayan Filey geçmiş aylarda az olan iştahımı açmaya çalışıyor.”

Bu cümle, şımarık bir aristokratın mızımız söylenmesi gibi anlaşılabilirdi. Ama ilk gördüğü anda bile onun boyundaki bir adama göre çok zayıf olduğunu fark etmişti. ‘Yemekleri Filey’nin karısı mı pişiriyor?’

“Evet, temizliği de o yapıyor. Bütün çalışanlarım o, Filey ve Monks.”

Grace uşakların azlığını çoktan fark etmişti. Deli bir markinin bile daha fazla hizmetkârı olmalıydı.

Başka bir gizem daha.

En büyük gizem kibirli bir şekilde kaşını kaldırdı. “Ye. Zehirden korkmana gerek yok. Monks ve Filey seni buraya bir sebepten dolayı getirdiler. Onu gerçekleştirmeden ölmeni istemezler.”

“Peki, siz ne istiyorsunuz?” diye sordu cesurca, korku damarlarında bir akrep gibi dans ederken.

Adam sanki özel bir şakayı komik bulmuş gibi gülümsedi. “Bana öyle bakmaya devam et de söyleyeyim.”

Kıpkırmızı kesildi. Demek ki dik dik bakan tek kişi Marki değildi.

Adam, üzerinden çekmediği gözleri ve saklamadığı hoşnutsuzluğuyla onu korkutuyordu. Ama onun erkekse güzelliğini de inkâr edemezdi. Dokuz sene boyunca yaşlı bir adamla evli kalmıştı. Şu anki korkusuna ve kızgınlığına rağmen

Marki'nin katıksız göz alıcılığını içine çekmeden edemiyordu.

Kızarmaya devam ederek bakışlarını çekti ve orta pişmiş bifteğini kesti. Açlığı korkusundan bile daha yoğundu.

Zengin ve tanıdık tatlar ağzını doldururken gözlerini yumdu ve yaşları geri itmeye çalıştı. Onu kaçıranlar güzel bir yemek verdi diye ağlamayı reddediyordu. Bu çok zavallıca olurdu.

Lezzetli yemek birçok anıyı canlandırmıştı. Yoksunluk dolu yıllar boyu içine gömdüğü anılar. Hatıralar şu an onu tehlikeli derecede kırılgan yapacak bir şekilde zihninin üst kısımlarına çıkmıştı.

Kendini kontrol et Grace, dedi kendine katı bir şekilde, yoksa dağılırsın. Titreyen bir elle şarap kadehine uzandı ve büyük bir yudum aldı. Ama Fransız şarabının serince boğazından aşağı inmesi bile ona kederle geçmişini hatırlattı.

“Elbiseleri beğenmedin mi?” diye sordu Marki uzun süren bir sessizlikten sonra. Şarabı dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı. “Şimdiye kadar yas tutan dul türünün beni tavlamadığını anlamış olmalıydın.”

Bu alaycı lafı anlamazdan geldi. “Ne elbisesi?”

Lord kristal bardağıyla küçümseyen bir işaret yaptı. “İkinci perde için kostümlerin. Yatak odanda bir sürü ipek ve saten var.”

“Bakmadım.” Kalbi birinin onun gelişi için ayrıntılı planlar yapmış olduğu bilgisi ile ağırlaşmıştı. Eğer bu kadar uğraşılsa bu onun gitmeyeceğinden emin olduklarını gösterirdi.

Gevşeyen sinirlerini toparlamak için daha fazla şarap içti. Sorular refakatçisini kızdırıyor olabilirdi ama bu riski göze almak zorundaydı. Cehalet onu savunmasız kılıyordu.

“Lordum, neredeyiz?”

Marki kalın koyu saçlarını yüzüne düşmeyecek şekilde taramıştı ve yüzüne yerleşen şüpheyi görmemek imkânsızdı. “Madam, bu oyuna devam etmenin ne yararı var?”

Hiçbir şey Grace'in kendisine karşı hazırlanmış bir komploda olduğuna dair inancını değiştirmiyordu.

Deli insanlar bütün dünyanın onları mahvetmek için bir plan yaptığına inanmazlar mıydı? Adamın kendi sözlerinden sonra aklını yitirdiğine dair ilk gösterge buydu.

Yine de pes etmedi. “Bana söylemenizin ne zararı var?”

Lord bardağının dibinde kalan şarabı çevirirken uzun ve rahatsız edici bir süre boyunca onu inceledi. Grace, onun çok güzel elleri olduğunu fark etti. İnce, güçlü, duyarlı.

Bu eller yakında onun teninin üzerinde gezinip onu incitecek miydi?

Ellerin sahibi sabırsızlıkla içini çekti. “Şimdiye kadar gelen zarara kıyasla hiç,” diye hırladı sonunda. “Eğer seni eğlendiriyorsa rol yapmaya devam edebilirsin. Wells’den yirmi kilometre uzakta, Somerset’in ıssız bir köşesindeyiz.

“Ne kadar süredir... ne kadar süredir burada yaşıyorsunuz?”

Adamın çarpık gülümsemesi birden titredi ve kayboldu. “Ne zamandır keçileri kaçırdım mı demek istiyorsun?” Grace cevap vermeyince kısaca devam etti, “On dört yaşında bir beyin hastalığına yakalandım. Şimdi yirmi beş yaşındayım.”

Grace, aynı yaşta olduklarını fark edince şaşırdı. Bunun neden bir bağ yarattığını anlayamıyordu, ama yaratmıştı.

“Yani on bir yıldır tutsak mısınız?”

On bir yıllık hapsedilme, muhafızların zalimliği, on bir yıllık delilik. Genç adamın çektiği sefaleti düşünmeye bile dayanamıyordu.

Omzunu silkti. “Daha kötü de olabilirdi. Amcam nazikçe,” bu kelimeleri sertçe söyledi, “beni tımarhaneye tıklılmaktan kurtardı. Başka türlü hayatta kalabilir miydim bilmiyorum.”

“Ama yine de on bir yıldır esirsiniz,” dedi dehşet içinde.

Birden kaliteli yemek bütün lezzetini kaybetmişti. Titreyen ellerle çatalını ve bıçağını masaya bıraktı. Marki’nin ondan bile az yediğini fark etti.

Lord umursamazlıkla elini salladı. “Bu, konuya dâhil olan herkesin hayrına.” Sesinde iğneleyici bir ton vardı.

“Amcanızdan bahsediyorsunuz. Peki ya anneniz ve babanız? Veya kardeşleriniz?”

“Ebeveynlerim ben hastalanmadan önce vefat etti. Başka çocukları yoktu. Amcam ben küçükken yasal velimdi ve akıl sağlığım düzelmediği için bu role devam etti.” Adam kaşlarını çatarak ona baktı. “Lord John bunu anlatmadı mı? Senin müşterini gördüğünde çılgınca kaçmaman için birkaç şeyi biliyor olmanı isteyeceğini düşünmüştüm.” Durdu. “Gerçi kaçtın, değil mi?”

“Çılgınca değil,” dedi Grace sertçe. “Ve son kez söylüyorum, amcanızı tanımıyorum.”

Marki’nin yüzü kibirle gerildi. “Ben de son kez sana inanmadığımı söylüyorum.” Sandalyesini geriye itti ve kalktı. “Bu konuşmadan sıkıldım. İyi geceler diliyorum.” Ve birdenbire odadan ayrıldı. Grace koridorda yankılanan katı ayak seslerini, sonra da evin dış kapısının çarpma sesini duydu.

Şükürler olsun ki sonunda yalnızdı. Lord onu yatak odasından aldığından beri kaslarını ağrıtan gerginlik biraz olsun azalmış ve derin bir nefes almasına izin vermişti.

Belki de Marki’nin güvensizliği hastalığının bir parçasıydı. Josiah da sona doğru biraz garipleşmişti. Ama o çok hasta ve yaşlıydı. Marki’nin akıl sağlığını sorgulayacak deneyime sahip değildi. Lord şaşırtıcı bir şekilde zekiydi. Algısı güçlü gözlerinden hiçbir şey kaçmıyordu.

Aynı zamanda deli ve tutarlı olabilmek mümkün müydü acaba?

Esas soru deli olup olmadığı değil, ne yapmak istediğiydi. Şimdiye kadar sadece yardımcı olmak için ona dokunmuştu. Şiddet göstereceğini de ima etmemişti.

Şimdiye kadar.

Titredi ve kasvetle gölgelere baktı. Adam ondan çok daha güçlüydü. Onu taşıdığı zaman hissettiği gizli kuvveti hatırladı. Eğer adam üzerine atarsa onu başından savacak gücü yoktu.

Kaçmalı mıydı? Araziden dışarı çıkamazdı. Ama gece serin ve güzeldi. Dışarıda uyumak ona zarar vermezdi.

Ama dışarıda Monks ve Filey onu bulabilirdi.

Tanrım, buna katlanamazdı. Marki ne yapacak olursa olsun yapacağı şey onların elinde yaşadığı utançtan daha kötü olamazdı.

Kalktı ve tökezleyip masaya tutundu. Yıllardır şarap içmemişti. Karnı aç olduğu için tükettiği azıcık şarap bile başını döndürmeye yetmişti. Derin bir nefes daha aldı ve kafasını toparlamaya çalıştı.

Neden daha dikkatli olmamıştı? Şu an en son ihtiyacı olan şey alkolün reflekslerini yavaşlatmasıydı. Tam bir aptalım, diye düşündü. Kafasını eğdi ve sersemliğin geçmesini bekledi.

Yatak odası. Tek güvende olabileceği yer orasıydı. Kapıya bir barikat kurabilirdi. Marki döndüğünde en azından onu sahibini bekleyen bir köpek gibi hazır bulmazdı.

Ne kadar zamanı vardı? Adam öfkeyle çıkmıştı ama

hızlı bir gece yürüyüşü yerine sinirini başka şekillerde çıkarmaya karar verip dönebilirdi.

Kendini güvenceye almalıydı. Hemen.

Bir silaha ihtiyacı vardı. Titreyen elleri yemekte kullandığı bıçağa dolandı. Zarar verebilecek kadar keskin bir bıçak değildi, ama en azından Marki'yi yavaşlatırdı.

Bıçağı kavradıktan sonra merdivenlere öyle hızlı atıldı ki, elindeki mum söner gibi oldu. Kendini lüks yatak odasına attı ve kapıyı tekmeleyerek kapadı. Sonra bıçağı cebine koydu ve kapının sürgüsünü bulmak için mumu önüne tuttu.

Sürgü yoktu. Hiçbir kilit yoktu.

Tabii ki, bu ev bir delinin hapishanesiydi. Gardiyanları her yere istedikleri zaman girebilmek isterlerdi. Kapıyı kilitlemenin hiçbir yolunun olamayacağını bilmeliydi. Dengesizce mumu komodinin üzerine koydu.

Duvara dayalı ağır meşe bir sandık vardı. Onu kapının önüne koyabilir, üzerine daha da fazla eşya yerleştirebilirdi. Marki güçlü

olsa da, kapıyı Samson'un isteksiz Delilah'ına tecavüz etmek için açamayacağı kadar sağlamlaştırabilirdi.

Sandığı bütün gücüyle itti.

Hiçbir hareket olmadı.

Derin bir nefes aldı ve tekrar denedi. Sandık kıpırdamadı. Tekrar tekrar itti. Sonunda hiçbir gücün onu hareket ettiremeyeceğini anlayıp durdu.

Belki de komodin işe yarardı. Doğruldu ve iri eşyaya omzuna dayadı.

Dolap bir santim bile kıpırdamadı. Nefesi tükenene ve kaslarına kramp girene kadar itmeye devam etti.

Kalbi yüz yüze gelmek istemediği korkuyla ağırlaşır-

Samson, Tevrat'ta Tanrı'dan sonsuz güç alan bir karakter olarak tasvir edilir.. Delilah'a âşıktır.

ken, odanın geri kalanını kontrol etti. Bütün eşyalar yerlerinden kıpırdamayacak şekilde yere çivilenmişti.

Gözyaşlarını geri iterek yatağın yüksek şiltesine oturdu. Çabasının karşılığı olarak gösterebileceği tek şey kırık tırnakları ve çaresiz zamanlarında kayıp düştüğü anlarda oluşan ağırlar ve çürüklerdi.

Kapıya Marki'yi engelleyecek bir barikat kuramayacaktı. Uyuşturulup kaçırıldığı zamanki kadar savunmasızdı.

Hayır, o kadar da değil. Eli bıçağı aradı. Gerçi amansız bir gerçek vardı, bu bıçak ona küçücük bir koruma bile sağlayamazdı.

Marki'nin sesi gelmiyordu. Odanın ağır meşe eşyalarını kıpırtırmaya çalışırken onun dönüşünü duyabilmek için dikkatle dinlemişti.

Artık saat geçti, yorgunluk ve korkudan aptala dönmüştü. Gözleri yorgunluktan acıyordu ama kendine uyuma izni veremezdi. Nemli ellerle bıçağını sıkıca tutarak yastıklara uzandı ve mumla aydınlatılmış odayı izlemeye başladı.

Grace huzursuz uykusundan uyandı. Oda karanlıktı. Mum tamamen yanıp bitmiş olmalıydı. Bir an, sanki tekrar çocukmuş ve Marlow Haildaki odasında güvendenmiş gibi hissetti. Büyük bir yatak, kaliteli örtüler ve başının altında rahat bir yastık vardı.

Daha sonra güvenlinin kullanabileceği en son kelime olduğunu fark etti.

Açık kapıdan giren hafif esinti onu uyandırmış olmalıydı. Bu onu şaşırttı çünkü yukarı geldiği zaman kapıyı kapadığına emindi. Titreyen parmakları bıçağa sıkı sıkı sarıldı.

Gözleri karanlığa alıştığı zaman kapının eşiğinde duran uzun, sessiz adamı gördü. Bakışları karanlığın içinde tam onun yattığı yere sabitlenmişti.

4. Bölüm

Matthew yatak odasının kapısında hızlı hızlı nefes alarak duruyordu. Şehvet damarlarında gürüldüyordu ve kalbi güçlü bir saldırganla dövüşmüş gibi gümbürdüyordu.

Oda karanlıktı ve hiçbir kıpırtı yoktu ama içgüdüsel olarak kadının uyanık olduğunu biliyordu. Ve onu izlediğini.

Yüzünün olduğu yerde soluk bir pırıltı görebiliyordu. Kadın hiç sesini çıkarmadı. Matthew onun nefes alışını bile duyamıyordu. Vücudundaki bütün sinirler onun yatağa gelmesini beklediğini hissedebiliyordu.

Hemen onun yanına gidebilirdi. Ona sahip olabilirdi. Fahişe bunun için buradaydı.

Onu kollarına alır ve ona vücudunun sırlarını açardı. Düşüncesi bile sertleşmesine yetiyordu. Kendini onun tatlı derinliklerinde kaybedebilirdi ve kadın ona çok uzun zaman boyunca ondan esirgenmiş olan huzuru verebilirdi.

Sanki sadece fiziksel bir çaba ona atılmasını engelliyormuş gibi kollarını kapının iki yanına dayadı. Kadın onu reddetmezdi. Bu iş için para almıştı. Yosma onu beğenmese bile kontratını yerine getirmek veya amcasının kızgınlığına göğüs germek zorundaydı.

İçindeki bu hislerle savaşıyorak soğuk ve nemli ormanda saatler boyunca yürümüştü. Ve Tanrı yardımcısı olsun, hisleri galip gelmişti.

Yenilgi bu kadar tatlıyken hangi adam ona karşı koyabilirdi?

Bir damla su yüzünü yalarken kafasını salladı. Dışarıdayken yağmur yağmaya başlamıştı. Umursamamış, hatta ıslaklığı fark etmemişti bile. Yağmur, içinde büyüyen ateşi birazcık olsun bile söndürememişti.

Amcasının planına karşı koymak, genç kadın şıllık hayali bir yaratık olarak kaldığı sürece kolay olmuştu. Bu küstah güzellikle karşı karşıya kalınca ise kararlılığı sallantıya düşmüştü.

Neden bir şey demiyordu kadın? Neden bağırmıyordu? Neden itiraz etmiyordu? Neden ona dokunması için kendisini çağırmıyordu?

Artık amcasıyla yaptığı gizli anlaşmanın öneminin kalmadığını anlamış olmalıydı. Şu an tek önemli olan şey onun dışı, kendisinin ise onu istiyor olmasıydı. Özlem dolu kalbinin her atışıyla daha da fazla istiyor olması.

Aynı amcasının tahmin ettiği gibi.

Bunları düşünürken parmaklarını tahtaya o kadar fazla bastırdı ki kapının köşeleri acıyla etine battı.

Tanrım, bu kadar düşmüş müydü? On bir yıllık insanlığa dönme çabasından sonra bir dışının kokusunu aldığı anda her şeyi bırakacak mıydı?

Bunu yapmayacaktı. Hayır.

Amcası daha kazanmamıştı. Ama lanet olsun, bu son yaptığı hücumla çok yaklaşmıştı.

Matthew bu ayartmaya karşı gelebilirdi.

Zor da olsa.

Cesur kelimelerdi bunlar. Büyük bir güçlkle doğruldu ve geriye doğru bir adım attı.

Zihnini bir silah gibi Lord John'a karşı doğrultmuştu. Ama vücudu onun sonu olabilirdi. Vücudu ve bu muhteşem fahişe.

Geri çekilirken kadın hıçkırarak nefesini bıraktı.

Deli adamdan korkmuştu demek. Korkusunun geçmemesi Matthew için daha iyi olurdu. Eğer kadın mesafesini korursa ona karşı bir şansı olabilirdi. Merdivenlerden sevmediği geçici odasına inerken içine oturan, etrafındaki geceden bile daha koyu çaresizlik kalbini ağırlaştırdı.

Uzun bedenini uyumaya hiç uygun olmayan koltuğa sığdırmaya çalışırken yukarıda hızla hareket eden ayak seslerini duydu.

Daha sonra yatak odasının kapısı pencereleri sallayacak bir güçle vuruldu.

Matthew ertesi gün sabahın geç saatlerinde bahçede yeni melez bitkisini bir köke aşılamaaya çalışıyordu. Sonra birden havanın elektriğinde bir değişim hissetti ve şıllığı ona bakarken buldu. Dünden daha sağlıklı görünüyordu ama yüzü çektiği ısıraplardan dolayı hâlâ katıydı ve kobalt rengi gözleri ruhunun derinliklerine işlemeye devam ediyordu.

“Günaydın,” dedi sertçe. Aşılamaada kullandığı bıçağı tutan eli gül çalılarından uzağa düştü.

“Günaydın Lordum,” dedi o lanet mükemmel terbiyesiyle.

Kadının gözleri bıçaktaydı ama geri çekilmedi. Onunla bir gün geçirdikten sonra Matthew onun cesaretine alışmıştı. Kadın sarmaşıklarının gölgesinden ona doğru tedbirli bir adım attı ve onun özel krallığının merkezine girdi.

Matthew onun ne giydiğini fark edince neredeyse sesli bir şekilde inleyecekti. Turkuvaz elbise ince vücudunun üzerinden dökülüyordu ve yakası muhteşem göğüslerini gösterecek şekilde açıktı. Göğüslerinin yuvarlak üst kısımlarını ve aradaki merak uyandırıcı vadiyi görebiliyordu. Tek düşünebildiği yakayı birazcık indirip o beyaz hâzineyi nasıl ortaya çıkarabileceğiydi.

Sonra gözlerini dekoltesinden uzaklaştırıp onun suçlayıcı bakışlarına kaydırdı.

Bir fahişe kendini sergilediği zaman başka ne bekliyordu ki?

Dün gece ona hiç dokunmayacağına yemin etmişti. Ama sadece bakmak insani bir davranıştı değil mi? Bakmak zararlı değildi. Ama bakmak eninde sonunda dokunmaya yol açardı.

Eğer ona dokunursa mahvolurdu.

Kadın göz alıcı dekoltesini saklamak için kollarını etrafına doladı. Yanakları çekici bir şekilde kızardı. Amcasını, Christendom’da nasıl kızaracağını hâlâ hatırlayan tek fahişeyi bulduğu için tebrik etmeliydi.

Dikkatini yaptığı işe yoğunlaştırmaya çalıştı. İlk defa kafası botanik deneylerinde değildi.

Tanıştıklarından beri bütün konuşmaları onun tereddüde düşmesine sebep olmuştu. Öbür cinsiyeti eğlendirecek ne

biliyordu? Hiçbir şey. Ve şu an hiç de ikna edici olmayan bir halde kendi kendine buna memnun olduğunu söylüyordu.

Kadının onu burada istemediğini kabul etmesini bekledi. Fahişe girişte bekliyordu, sanki onun kadar rahatsızmış gibi görünüyordu.

İyi hamle, diye düşündü huysuzca. Ve yanlışlıkla başparmağına diken batırdı.

Damlayan kanı keten gömleğine sildi ve kadına pis pis baktı. İstemeden de olsa elbisenin içinden görünen figürü ayrıntılarıyla fark etmişti. İnce bir beli, parlak kumaşın sıkıca sardığı kalçaları vardı. İç eteği giymemişti bu erdemsiz olduğuna dair yeterli bir kanıttı ve arkasından gelen ışıkla bacaklarının şeklini görebiliyordu.

Bacaklarının ince uzunluğuna bakarken ağzı kurumuştı. Kendini durdurmak için ellerini ceplerine soktu.

Gergin bir sessizlikten sonra kadın kıpırdadı. Ne yazık ki uzağa değil, yakına ilerlemişti. Hafif meltem adeta ona işkence etmek için kadının kokusunu burnuna taşıyordu.

Hâlâ günışığı gibi kokuyordu. Ama bugün sabunu daha ağır kokulu yaseminleri andırıyordu. Onu beğenmemiş olmak isterdi. Kadını sevmemek ve ona güvenmemek için olan nedenleri düşünürken gözlerini yumdu.

“Lordum,” diye konuşmaya başladı kadın. Sesi endişeli geliyordu, parmakları titremesini gizlemek için birbirine geçmişti.

Tek bir hareketi yelkenlerini suya indirmesine sebep olabiliirdi. Yelkenleri suya indirmeyi inatla reddediyordu.

“Evet?” Keşke kadın yok olsaydı. Keşke bir adım daha atıp çiçek kokulu güzelliğini üzerine sürseydi.

“Lordum,” dedi tekrar, daha katı bir şekilde, yerinden kıpırdamadan. Elbisesinin yakasını yukarı çekti ama elbise hemen eski halini aldı. “Konuşmamız gerek.”

Matthew’un kadınlar konusundaki deneyimi yok denecek kadar azdı. Ama bir dişinin bu kelimeleri söylemesinin bela belirtisi olduğunu bilecek kadar zekiydi.

“Meşgulüm.” Yeni gülüne sanki yılların sırlarını saklıyormuş gibi baktı.

Kadın sabırsızlıkla içini çekti. “Uzun sürmez.”

Matthew şaşkın bir şekilde kafasını kaldırdı ve ilk defa kadının gözlerine baktı. “Artık korkmuyorsun.”

Sabit mavi bir bakış onunkileri buldu. “Tabii ki hâlâ korkuyorum,” dedi kızgınlıkla. “Ama sizi gördüğüm her an korkaklık etmekle bir yere varamam. Ve anladım ki eğer beni incitmek isteseydiniz bunu şimdiye kadar yapardınız.”

Kadın çenesini kalbini durduran bir jestle kaldırdı. Tanrım, amcası onu nereden bulmuştu? O bir mucizeydi.

“Seni yanlış bir güvence hissine kaptırmış olabilirim,” dedi hissizce. Fahişenin samimiyet ve cesaretinin, kendine karşı kullandığı silahlar olduğunu unutmamalıydı.

“İnanın bana, hissettiğim en son şey güven.” Bakışları kıpırdamadı. “Kaçmak için sizin yardımınızı istiyorum.”

Matthew kafasını geriye atıp bir kahkaha patlattı. Kadın çok ciddi duruyordu ama isteğinin çok saçma olduğunu biliyor olmalıydı.

Matthew sonunda nefesine kavuştuğunda kadının güzel koyu kaşları sinirle alçalmıştı. Elbisesiyle uğraşmayı bile unutmuştu. “Sayın lordu bu kadar eğlendirebildiğim için müteşekkirim,” dedi alayla.

Matthew anında kendine geldi. “Amacın bu değil mi zaten?” dedi kadife gibi bir sesle.

Belki bilerek bu kadar kaba konuşması kadını kaçırmıyordu. Ama tabii ki, kaçırmadı. Bunun yerine kadın onu takip etti ve yakınlığa, lanet yasemin kokusunun Matthew’ün etrafındaki diğer kokularla, bahar çiçekleri ve taze toprakla karışacağı kadar yakındı artık.

“Lord Sheene, sanıyorum ki... ilişkiye girmemiz size de bana olduğu kadar hoş geliyor.”

Bu cümle hızla kalkmasına sebep oldu.

Ona döndü ve onu kollarına alma isteğine karşı koymaya

çalışarak bağırdı, “Bunu da nereden çıkardın?” Onu

tutup amcasıyla olan savaşına boş vermeden önce kadın geriye doğru bir adım attı. Kadının teni daha da koyulaşmıştı ve kesik kesik nefes alıyordu. Bir erkeğin yakınlığını rahatsız edici bulan masum bir kadını mükemmel bir şekilde taklit ediyordu. Bu durumdan rahatsız olmamış olsaydı onu alkışlardı.

Titreyen bir sesle devam etti kız. “En başta tavırlarınız. Açık bir şekilde benim varlığımdan rahatsız oluyorsunuz. Ayrıca dün gece şey yapmadınız...”

“Seni zorlamadım?” diye tamamladı cümleyi onun için ve kadının ürkerek suratını ekşittiğini gördü.

“Eğer şehvetle yaniyor olsaydınız bana çoktan sahip olurdunuz. Size bir dul olduğumu söylemişim ve erkeklerin ihtiyaçlarından haberdarım.”

Neredeyse tekrar gülecekti. Kadın evde kalmış bir okul müdiresi kadar ciddi konuşmuştu. Ve bu süre zarfında pahalı bir fahişe gibi kalidini sergilemeye devam ederek yakınlığı sebebiyle onu çıldırtıyordu.

Sanki yeteri kadar aklını yitirmemiş gibi.

Kollarını kavuşturdu ve kadını inceledi. “Eğer seni buradan çıkarabilseydim bunu yapardım. Ama çıkman için tek şans amcam. Ve seni buraya getirdiğine göre seni buradan çıkarmak istemeyecektir.”

Kadın merak uyandıracak denli yenilgiye uğramış bir mimik yaptı. “Ne düşündüğünüzü biliyorum. Ama ben gerçekten bu olayda bir kurbanım. Bristol’da yolumu kaybettim ve şehrin kötü bir kısmına geldim. Monks ve Filey beni yakaladı ve uyuttu. Herhalde çırpınmamam için afyon ruhuyla uyutulmuş olduğumu kabul edersiniz.”

Hâlâ hikâyesine bağlı kaldığı için onu içinden tebrik etti. “Bağlanmış olmanız da, uyuşturulmuş olmanız da beni masumiyetine inandırmak için kurulan tuzaklar olabilir.”

“Hâlâ bana inanmıyorsunuz,” diye fısıldadı. Sonra daha güçlü bir sesle, “Bana bir bakın Lord Sheene. Sizce bir... fahişeye

benziyor muyum?”

“Dünden bu yana bu role daha uygun görünüyorsun,” dedi dürüstçe.

Tekrar mutsuzca elbisesini çekiştirmeye başladı kadın ama elbise eski haline geri döndü. “Biliyorum, ama bu elbise bulabildiğim en kapalı kıyafetti.”

Matthew’un merakı arttı. Dolabının geri kalanı gerçekten de kışkırtıcı olmalıydı Gözünün önüne gelen müstehcen görüntüleri kovmaya çalıştı.

Kadın hâlâ elbisesini çekiştirip duruyordu. Kıyafetinin içinde rahatsız olan birinin rolünü çok iyi oynuyordu. Sonunda Matthew’u üzerek kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu.

“Bir kadın vardı. Sanırım Bayan Filey’ydi. Bana bir banyo hazırladı ve siyah elbisemi aldı. Sanırım onu temizlemek istiyordu ama geri getirmede. Elbiseme ne olduğunu sorduğumda bana cevap vermedi. Ve iç eteklerimi de geri vermedi.”

“O sağırdır, yıllardır sağır,” dedi ses tonunda bir değişim olmadan. “Sanırım Filey sarhoşluk nöbetlerinden birinde kafasına fazla sert vurdu. Karısının konuşamaması için bir neden göremiyorum, ama konuştuğunu hiç duymadım.” Kızın teni bütün damarları görünecek kadar beyazladı. “Bu korkunç.”

“Adamın bir hayvan olduğunu söylememe gerek yok.” “O zaman size neden yardıma ihtiyacım olduğunu açıklamama gerek yok,” dedi kadın haşınca. Dün tanıştığı yıpranmış kıyafetli ve buyurucu tavırlı düşese benzemişti bir an. “Amcanızdan beni bırakmasını isteyebilir misiniz?”

Bu sefer Matthew’un gülüşünde kasvetli bir ton vardı. “Bayan Paget, amcam benim isteklerime aldırılmaz. Ben sen gelmeden önce de bu plandan nefret ettiğimi ona belirtmiştim.”

“Belki de ondan ben isteyebilirim.”

Matthew omzunu silkti ve dönüp serasına doğru ilerledi. “Eğer ona bir mesaj iletebilirsen bunu denemekte özgürsün. O

kendi bildiğini okuyan bir adamdır. Şu anda bildiği şey ise benim kendimi bir kadınla paylaşmam gerektiği. Sen de şüphesiz bir kadın olduğuna göre seni bir yenisiyle değiştirme zahmetine gireceğini sanmıyorum.”

“Bu imkânsız durumda sıkışıp kaldığımızı kabul edemem.”

Kadın onu takip etmeye devam etti. Lanet olası şıllık hiçbir şey anlamıyor muydu?

Durmadan ve dönüp kadına bakmadan konuştu. “Edeceksin.”

Bu sefer seraya girip kapıyı arkasından sıkı sıkı kapayarak kaçmayı başarmıştı.

Ama kadının konuyu burada bırakmayacağını bilmeliydi.

O öğleden sonra Matthew Wolfram’la beraber ormanın içinde gezintiye çıkmıştı. Etrafındaki yeni yaprakları aydınlatan günışığının güzelliğini görmüyordu. Akli başka bir şeyde takılı kalmıştı.

Kadında.

Bayan Paget’te.

Grace’te.

Buraya hapsedildiğinde küçük bir oğlandan azıcık daha büyüktü. Yine de bu duvarların dışındaki dünyayla ilgili hatırladıkları arasında hoş aksanlı ve çekiciliklerini gizlemeye çalışan fahişeler yoktu. Kadın çok güzeldi ama makyaj yapmıyordu ve o modası geçmiş saç modelini kullanmakta ısrar ediyordu.

Birden içinde onun saçını açık görmek için yoğun bir istek duydu. Saçları açılrsa uzun ve parlak dalgalarla çıplak omuzlarına dökülürdü. Kafasındaki sıkı örgüler bile saçının gürlüğüne saklayamıyordu.

Hayal gücünü durdurmaya çalıştı. Kadın tamamen giyinik olarak bile kontrolünü zorluyordu zaten. Ya da o yeşil elbise içindeki yarı giyinik haliyle.

Eğer sıradan bir fahişe değilse kadın kimdi? Onun gibi bir

kadın neden böyle bir oyuna alet olmayı kabul etmişti?

Gerçekten şu an başka bir iş bulamamış bir oyuncu muydu? Bu mümkündü. Yoksulluğa düşmek yerine deli bir adamla çiftleşmek daha çekici gelmiş olabilirdi. Hatta belki de amcası ona hiç bilgi vermemişti.

Kadına deli olduğunu söylediğinde gösterdiği şok neredeyse ikna ediciydi.

Eğer kadın deli olduğunu bilmiyorsa onun neden dolayı hapsedildiğini düşünmüştü? Biliyor olmalıydı, bu da bütün korku ve hoşnutsuzluğunun sadece bir şov olduğunun kanıtıydı.

Belki de amcasının hilesine katılmasının başka sebepleri vardı. Belki para için burada değildi, aşk için buradaydı.

Sessizce küfretti ve mutsuzca içinde yapraklar olan bir çöp kutusuna tekme attı. Eğer kadın amcasının metresiyse bir sürü şey yerine oturuyordu.

Mesela kadının masum havası. Amcası daha önce de saygıdeğer kadınları ayartmıştı. Amcası daha önce bir sürü şey yapmıştı. On bir yıllık tutsaklık Matthew’a bunu öğretmişti.

Bu neden kadının güzelliğini saklamaya çalıştığını açıklardı. Kalbinde esas koruyucusuna sadıktı. Belki başka bir adamla yatmayı göze alamıyordu.

Amcası masum birini bozup kendi amaçlarına alet edecek kadar ahlaksızdı, kadından alacağı başka eğlenceler de onun için artı puan olurdu. Daha sonra bu yosmaya ne olduğuyla ilgilenmezdi.

Bu çok mantıklı açıklamayı kabul etmesi o kadar zordu ki bunu diğer nahoş alternatiflerden çok daha nahoş buldu. Kafasında karabasan gibi imgeler dönüyordu. Amcası kadının beyaz baldırları arasında gidip geliyordu. Amcasının elleri onun çıplak tenini okşuyordu. Amcasının ağzı o pürüzsüz beyaz tenin tadına bakıyordu.

“Kahretsin!” Yumruğunu kayın ağacının düz gri gövdesine vurdu.

Acı onu gerçekliğe döndürmüştü. Yıllardır kriz geçirmemişti. Bu şekilde devam edemezdi, kendini hasta edecekti. Ve o karmakarışık, boş, saçmalayan biçareye dönüşeceğine ölmeyi yeğlerdi.

Wolfram'ın soğuk burnu aşağı sarkmış sol eline değdi. Matthew düşünmeden köpeğin kafasını okşadı. Köpeğin sadık şefkati onu rahatlatıyordu.

Kadın amcası onu buradan götürmeye karar verene kadar burada kalacaktı. Yapabileceği tek şey ondan kaçınmaktı. Aynı evi paylaşırlarken bu zor olacaktı, ama olsun.

Biraz daha kontrolü eline almış hissederek eve doğru döndü ve zavallı planının gözleri önünde parçalandığını gördü.

Monks ve Filey evin arkasındaki bahçedeydiler. Bu tuhaftı. Ama Matthew ağaçların gölgesi altında durduğunda gözleri duvarın önündeki parlak yeşil sateni yakaladı. Kaslı muhafızları kadınla Matthew arasındaydı, bu yüzden kadını iyi göremiyordu.

Aptal kadın şimdi ne yapıyordu?

Matthew Wolfram'a durmasını işaret etti. Monks ve Filey kurbanlarına iyice yaklaşmışlardı, bu yüzden sinsice arkalarına ilerlemesini fark etmediler. Yaklaştığında duydukları kanını dondurdu.

“Buradan ayrılmanın tek bir yolu var. O da bir çivi kadar ölü olmak. Ya şimdi öl ya da Lord sana doyduktan sonra. Seçim senin.” Monks yavaşça ama anlaşılır konuşuyordu. Matthew haydudun sessizleştikçe daha da tehlikeli hale geldiğini biliyordu.

“Ve önce ben işimi göreceğim.” Filey kadının öteki yanına geçti, şimdi onu tamamen köşeye sıkıştırmışlardı. “Böyle güzel bir şansız ziyan etmem.”

“Size bir hata yaptığınızı söylemeye çalışıyorum. Ben saygıdeğer bir dulum, bir... bir fahişe değilim.”

Matthew hâlâ Bayan Paget'i tam olarak göremiyordu. Ama sesinin tatlı makul tonunu korumaya çalıştığını duyabiliyordu. Bu iki dengesiz domuzla sanki onları çaya davet ediyormuş gibi

konusuyordu.

Monks kıs kıs güldü. “Bütün karılar fahişedir. Her neyse, daha önce her neysen önemli değil, bir fahişenin rolünü oynamayı hemen öğrenirsin.”

Kadının sesi yalvaran bir tona büründü. “Lütfen gideyim. Kimseye ne yaptığınızı söylemem. Yemin ediyorum.”

Ne kadar tehlikede olduğunu biliyor muydu? Kadının pervasızlığı sebebiyle duyduğu kızgınlık ağzını ekşitmişti.

Monks tekrar güldü. Matthew bile gardiyanını uzun zamandır tanımasına rağmen sesin kötülüğü sebebiyle hissettiği korkunun iliklerine kadar işlemesini durduramadı. ‘Yemin ediyorsun öyle mi? Benim için hiç önemi yok. Burda kal ve o kahrolası Lord’u mutlu et. Deli olabilir ama en azından yakışıklı.”

“Beni istemiyor,” dedi kadın.

Matthew çaresizlikle gözlerini kapadı. Lanet olsun, ne yapıyordu? Lord John’un yordakçısı da olsa, bu oyuna zorla getirilmiş bir masum da olsa şu anda hangisi doğru anlayamıyordu hayatını teslim etmişti.

“Eh, Lord biraz utangaçtır,” dedi Filey tatlı bir sesle. “Yakında utangaçlığını üstünden atar.”

“Hayır, ben onun tipi değilim,” diye ısrar etti aptal kadın.

“O zaman seni tutmanın anlamı yok,” dedi Monks duygusuz bir sesle. “Filey şıllığı yarına kadar kullan ve sonra işini bitir.”

“Hayır,” diye itiraz etti deliye dönmüş bir sesle. “Anlamıyorsunuz.”

Filey şehvetle güldü. “Gayet iyi anlıyoruz balım. Kafası karışmış olan sensin. Önce Lord seni götürecektir, sonra ben, sonra da kafana bir darbe veya boynuna bir bıçakla işini bitireceğiz. Eğer Lord senle ilgilenmiyorsa ilk adımı atlayabiliriz.” Kadının kolundan tuttu ve kendine doğru çekti.

“Bırakın beni!” diye bağırdı kadın, Filey’nin kollarında çırpınarak.

Yalancı bir fahişe olmasına rağmen Matthew kadının

korkusuna ve çaresizliğine acımadan edemedi. On bir yıldır kendisinin de sık sık hissettiği korku ve çaresizlik. Buna sinir oluyordu ama empati kurmayı engelleyemiyordu. Kadının ona karşı olmasının artık hiçbir önemi yoktu. Tek önemli olan şey onun küçük ve savunmasız olması ve onu kurtarabilecek tek kişinin Matthew Lansdowne oluşuydu.

“Ne yapıyorsunuz?” diye hırladı ileri bir adım atarak. Wolfram’a işaret etti ve köpek tüylerini kabartarak yanlarına koştu.

Monks ona döndü ve eğilerek selam verdi. Şu günlerde gardiyanları mevleisine yüzeysel bir saygı gösteriyorlardı. Önlerinde bağlı olduğu günlerde bu kadar dikkatli dav-

ranmamışlardı. Belki de kendini kaybettiği zamanlarda zalimliklerini anlamayacağını veya hatırlamayacağını düşünmüşlerdi.

“Lord. Bu şıllık onayınızı almamış. Onu götüreceğiz ve size yenisini getireceğiz.”

“Ben bir oyuncak değilim,” dedi kadın kızgınlıkla, hâlâ Filey’nin kollarından kurtulmaya çalışıyordu.

“Kapa çenenin orospu” dedi Monks. “Yoksa ben senin için kaparım.”

“Benimle böyle konuşmaya hiç hakkınız yok,” diye itiraz etti kadın Matthew’un mükemmel aksanı kadar iyi olan aksanıyla.

“Seni uyarmıştım.” Monks sıkı yumruğunu kaldırdı.

Matthew onun önüne geçti ve vuruşu durdurmak için elini kaldırdı. Monks’un küçük çamur gözlerine dik dik bakarak kadınla aralarında bir bariyer oluşturdu.

“Kahrolası, onu rahat bırak.” Lansdowne bütün kibrini sesine yansıtmaya çalıştı. Ama bu yine de yeterli olmayabilirdi.

Filey için yeterli olmuştu. Kadını bıraktı ve uzaklaştı. “Özür dilerim, Lordum,” diye mırıldandı, Wolfram’a endişeli gözlerle bakarak.

Matthew Monks konusunda endişeliydi. Haydut uzun bir

süre boyunca nefretle dik dik gözlerine baktı. Sonunda bir şey belki gelecek sonuçlardan korku veya aralarında uzun zamandır süren kırılğan barışı bozmama isteği Monks'un gözlerini kaçırmasına sebep oldu.

Kız hâlâ Matthew'un arkasındaydı. Elini arkaya uzatıp kadının kolunu tuttu ve onu yanına çekti. Yüzüne bakmamıştı ama kadının içindeki dehşeti hissetmişti. Şükürler olsun ki sonunda sessizliğin en iyi taktik olduğuna karar vermişti kadın.

“Bu hanım benim korumam altında. Eğer ona herhangi bir zarar gelirse amcamın haberi olur. Ve emin olun buna sevinmez.”

Monks geri çekilmiş olabilirdi ama yenilmiş değildi. Dudaklarında pis bir gülümseme belirdi. “Yani orospu yanıldı ve aslında siz onu istiyorsunuz, öyle mi Lordum?”

Matthew duraksadı. Kadını istediğini kabul etmek amcasının iğrenç oyununda yenilmesine sebep olurdu.

Ama eğer bunu söylemezse kadın ölürdü.

Monks'un gözleri zaferle parladı. Salak değildi ve Lord John'un birçok planına ortaklı. Bu anın önemini biliyordu.

Matthew bunu söyleyemezdi. Hayatını kurtarmak için bile olsa.

Yanında kız korkuyla hıçkırdı. Yasemin kokusunun duyularını ayartacağı yakınlıkta duruyordu. Vücuduna sıcaklıkla değişiyordu. Ilık ve canlıydı.

Düşmanının gözlerine sabit bir şekilde baktı ve sakın bir kesinlikle konuştu. “Evet, onu istiyorum. O benim.”

Bu kelimeleri söylemek eğer tamamen doğru olmasaydı çok daha kolay olurdu.

5. Bölüm

Grace, Marki'nin konuşmasını uzaklardan geliyormuş gibi duydu. Kelimeleri zar zor algıladı. Hasta bir rahatlıkla titreyerek Lord'a dayandı. Hayal bile edemediği dehşetten onu koruyan tek şey oydu şu an. Marki'nin kolunu acımasızca sıkı sıkı tutması onu gerçeğe demirliyor ve korkuyla bağırmasını engelliyordu.

İnanmazlık içerisindeki kalbi tek bir kelimeyi sürekli olarak sakıyordu. Güvendeyim, güvendeyim, güvendeyim.

Monks, Lord Sheene'e korkunç ve bilgiç bir şekilde gü-lümsedi, Grace'in sırtından soğuk terler boşandı. "Lordum size iyi egzersizler diliyorum. İsterseniz bir kadını memnun etmek için ne yapılması gerektiği konusunda size ders vermekten memnun olurum."

Markinin pürüzsüz bariton sesi buz kesti. "Terbiyeli konuş Monks. Bu hanımefendiye saygılı davran, yoksa sonuçlarına katlanmak zorunda kalırsın."

Lord Sheene'in kolu Grace'in omuzlarını sardı ve onu kendine çekti. Sanki paniği engelleyen bir iksirmiş gibi Marki'nin teninin kokusu üzerine doğru esti. Koku tanıdıktı, dün kafası o kadar karışıkken bile kokusunu fark etmiş olması Grace'i şaşırtmıştı.

"Bu senin için de geçerli Filey." Sanki orduları yöneten bir adammış gibi konuşuyordu, zavallı tutsak bir deli gibi değil. "Şimdi bizi yalnız bırakın."

Otoriter havası onları ikna etmiş olmalıydı. Filey ve Monks itaatkâr bir şaşkınlıkla tüydüler. Lord Sheene, görülemeyecek kadar uzaklaştıklarında, kolunu çekip uzağa bir adım attı. Grace onun kuvvetini ve sıcaklığını anında özledi.

"İyi misin?" Kibri yok olmuştu. Sesi endişeli ve kibardı. İlk defa düşmanca konuşmuyordu.

Grace titremesini durdurmak için kollarını kendine sardı ama

Lord Sheene ona sarıldığında duyduğu sıcaklığı sağlayamamıştı. Bacakları sanki her an pelteye dönüşecekmiş gibi titriyordu. Sesini cevap verbilecek kadar kontrol etmesi için bir iki kere çabalaması gerekti. “Bana... bana zarar vermediler.”

“Vereceklerdi. Onlarla yüzleşmen çok aptalcaydı.” Yoğun altın gözler üzerinde gezindi. Marki sonunda zarar görmemiş olduğunu kabul etmişçesine yavaşça başını salladı. “Kaçırılma konusundaki hikâyene inanıyorum.”

Ne mutlu sana. Katıksız kızgınlık Grace’in korkusunu bastırmıştı. Yenilenmiş enerji doğrulmasına ve Lord’a pis pis bakmasına yardımcı oldu. “Tenezzülünüzü takdir ediyorum Lordum. Yüzünde gözü olan herkes doğruyu söylediğini anlardı.”

Adamın dudaklarında her zamanki buruk gülümsemelerinden biri belirdi. “Zavallı deli bir ahmakla uğraştığını unutuyorsun Bayan Paget.”

Kendiyle tatlı bir şekilde alay etmesi Grace’i daha da kızdırdı. Eğer uzaklaşmazsa yakışıklı kafasına bir şey atacaktı.

“Bence tam istediğiniz kadar delisiniz, Lordum.” Arkasını döndü. Eve doğru yürürken bu sefil dünyaya gelmiş her erkeğe küfrediyordu.

Grace akşam yemeği için aşağı inerken o kadar sinirlendiğine pişman olmuştu. Monks hissizce onu öldürmekten bahsederken hissettiği felç edici korkuyu düşündü. Tekrar Lord Sheene onu kurtarmasaydı neler olabileceğini düşünerek tüyleri ürperdi.

Eğer Lord Sheene onu istediğini söylemeseydi.

Tabii bunun hiçbir anlamı yoktu. Onu istemiyordu. Eğer isteseydi çoktan ona sahip olabilirdi. Lord’un o zarif ellerini uzatıp ona sahip olmasını ne engelliyordu? Dün odasına bile gelmişti ama sonra ilişkiye girmeyi midesi kaldırmamıştı.

Sessizce odaya girip adamı pencereye bakarken bulduğunda kalbi deli gibi atmaya başladı. Kendine korktuğu için titrediğini söyledi. Ama yıllar boyu tahammül ve mutsuzluk ona gözü pek dürüstlüğü öğretmişti. Korkunun altında başka duygular da yatıyordu. Marki'ye verdiği dikkatinin Filey'nin yarattığı öğürtücü tiksintiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Lord Sheene alacakaranlığa bakarken sırtı ona dönüktü. Yalnızlığı Grace'i etkiledi. Fiziksel yalnızlığı. Ve ruhsal yalnızlığı. Belki deliliğinin sebebi buydu. Şimdiye dek akıl sağlığının bozuk olduğuna dair başka bir kanıt görememişti.

Marki arkasını dönmeden konuştu. "Monks ve Filey'den uzak dur. Boş tehditler savurmazlar."

Hayvansal bir içgüdüyle etrafında ne olup bittiğini fark etmişti. Bütün deli insanlar çevrelerine bu kadar duyarlı mıydı?

Zannetmiyordu.

O sabah adamın gül ağacına nasıl yoğunlukla konsantre olduğunu hatırladı. Elleri ne kadar da becerikli görünüyordu. İnatçı kalbi, o ellerin teninin üzerinde olduğunu düşününce dengesizce dans etmeye başladı.

Grace kes şunu! Zaten başın yeteri kadar belada.

Tanrım, hemen kendini kontrol etmeye başlamalıydı. Son istediği şey yandaş tutsağına tutkun olmaktı. Yıllardır bir erkeğin ona zevk için dokunduğunu düşünmemiştir. Özellikle de evliliğinden ve genç kız hayallerinin suya düşmesinden sonra.

Adamın yanına gelmek için ileri doğru bir adım attı. Pencere kararan ormana bakıyordu. Gün boyu gökyüzü açıktı. Şimdi ise bulutsuz gökyüzünde ilk çıkan yıldızlar parlıyordu. Sanki cennetten kopma bir arazide gibiydi, tabii eğer ağaçları aşamaz duvarlar kaplamasa ve cinayet işleme kapasitesinde iki şeytan bu tehlikeli cennet bahçesine muhafızlık etmeseydi.

Sessizlik, suçlulukla daha önce söylemesi gerektiğini bildiği şeyi söylemesi için ona şans verdi. "Teşekkür ederim Lordum. Eğer gelmeseydiniz..."

“Bunu düşünme.” Adam garip gözlerini üzerine dikti. Gerçi bir buçuk günden sonra tuhafliklarından çok güzelliklerini fark etmeye başlamıştı.

“Düşünmeyi kesemiyorum.” Uzun zamandır, kaçırılmasından önce bile korku doluydu. Ama hiçbir şey Monks yüzüne bakıp tecavüz ve ölüm sözü verdiğinde onu yakalayan dehşetin yakınına bile gelemezdi. Buna kıyasla deli Marki bir güvenlik abidesiydi. Hâlâ üzerinde olan bugünün paniğinin hayaleti normalden daha özgürce konuşmasına sebep oldu. “Muhteşemsiniz.”

Kasvetli bir gülümseme Marki’nin dudaklarını hareketlendirdi. “Pek sayılmaz.”

Pencerenin önünden çekildi. Marki açıkça onun çok yakınında olmaya dayanamıyordu. Belki de aşırı süslü elbisesi onu iğrendiriyordu. Kehribar renkli elbisesinin yakasını çekiştirdi ama elbise yukarıda giydiği kadar kışkırtıcı durmaya devam ediyordu.

Dul kıyafetlerini ararken yatak odasını alt üst etmişti. Siyah elbisesi yerine şehvetli birinin bile yüzünü kızartacak bir sürü kıyafet bulmuştu. Bir fahişenin ticareti için gereksinim duyacağı her şey odasında mevcuttu. Zevksiz elbiselere uymaları için boyanmış terlikler, daha önce Marlow Hall’da bile görmediği şeffaf iç çamaşırları, ucuz takılarla dolu bir çekmece ve kutu kutu makyaj malzemeleri.

Birde, içinde Marki’nin kıyafetleri olan bir sandık bulmuştu.

Genç adamın kişisel eşyalarının odasında olması, neredeyse evliler gibi bir yakınlık hissi uyandırmıştı. Sanki her an bu akşamın gömleğini veya kravatını seçmek için içeri girecekmiş gibi. Hemen güzelce katlanmış kıyafetlerin kapağını kapamıştı ama odasına kolayca girip çıkabileceği düşüncesini aynı şekilde kapaması zordu.

Uzun bir arayıştan sonra bulduğu en iyi şey bu çadır gibi elbise olmuştu. Üzerinden her an kayıp kombinezonunu

gösterecek gibiydi. Markinin bu görüntüden dolayı ne kadar rahatsız olacağını tahmin edebiliyordu.

Neden onayını almak istiyordu ki? İmkânsız bir durumda bir araya gelmek zorunda kalmış iki yabancıydılar. Ondan hoşlanıp hoşlanmamasının hiçbir önemi yoktu. Daha şimdiden onu düşünmemesi gereken şekillerde hayal ediyordu.

Çiftliği işlettiği için sabahtan akşama kadar erkeklerle muhatap olurdu. İşçilerle, çiftçilerle, esnaflarla, tüccarlarla. Neden bu erkek onu bu kadar heyecanlandırıyordu?

Derin bir nefes aldı, geniş eteğini düzeltti ve arkasını döndüğünde Marki'yi iki kadehe şarap doldururken buldu. Lord uzaklığını koruyarak bir kadehi ona uzattı. “Bana tekrar buraya nasıl geldiğini anlatmak ister misin? Daha önceki açıklamalarını amcamın planı yüzünden uydurduğunu düşündüğüm için dikkatlice dinlememiştim.”

Marki'nin yüzüne baktığında, düzlemlerin ve açların hoşnutluk verici düzenlemelerini fark etti. Aralarındaki... ilişki eğer adam fiziksel olarak daha az çekici olsaydı daha kolay olurdu. Görünüşünün etkisi dikkat dağıtıcı, tehlikeli ve korkutucuydu.

Lord'un bakışları hâlâ üzerindeydi. “Tabii bu sıkıntılı olaydan bahsetmek istemezsen anlarım.” Koltuğa geçmesini işaret etti.

“Teşekkür ederim.” Oturdu ve adamın karşısındaki koltuğa geçmesini izledi. Her şey o kadar medeniydi ki, kendine Londra'da bir çizim odasında olmadığını hatırlatmak zorunda kaldı.

Eğer onunla dış dünyada tanışmış olsaydı da genç adam bu kadar olağanüstü görünür müydü? Fırtına gibi karışık duygularının arasından bir ses onun kalitesini her yerde fark edeceğini söylüyordu.

Marki'nin cennetten düşmüş koyu saçlı bir melek gibi oturduğu yere bakarken içinde bu sefer endişe yerine merak

hissetti. Bu gece inanılmaz zarif görünüyordu, tam bir aristokrat gibi. Onun gibi modadan anlamayan biri bile şık siyah ceketinin çok paraya mal olduğunu anlayabilirdi. Ancak iyi bir terzi sayesinde oturabilecek pürüzsüzlük ve rahatlıkla oturmuştu üstüne. İhtişamı onun gibi uzun zamandır fakirlik içinde yaşamış bir kadının gözünü korkuttu. Üzerine oturmayan fahişe kıyafetiyle kendini garip hissetti.

Sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes aldı. “Lor-dum, ben Yorkshire’da Ripon’a yakın bir çiftlikte yaşayan bir dulum.”

Adam hâlâ onu izliyordu. Buna artık alışmış olmalıydı ama iliklerindeki telaşlı farkındalık ona bu üzerinden ayrılmayan altın gözlere ilgisiz olmadığını söylüyordu.

Derin gözleri dekoltesine kayınca katı bir ifadeyle başını çevirdi. Tanrım, onu baştan çıkarmak istediğini düşünüyor olamazdı değil mi? Neden ondan iğrendiği belliydi.

“Ripon Somerset’ten çok uzak,” dedi hissizce. “Ülkenin öbür ucu.”

“Biliyorum ama... parasal zorunluluklar beni Bristol’a yakın bir kilisede papaz olan kuzenimle beraber yaşama teklifini kabul etmemi gerektirdi.” Gururu, fakirliğini kabul etmesi yüzünden kırıldığı için aceleyle devam etti. “Beni almaya gelmedi. Bekledim, bekledim ama yine de gelmedi. Ben de onu aramaya çıktım.”

“Ve bu sırada Monks ve Filey’ye rastladın. Şanssızsın.” Şanssız. Bulaştığı belayı anlatmak için ne kadar da zayıf bir kelime.

“Evet ve aptaldım.” Geçmişe bakınca onların yanına gelmesini nasıl bu kadar kolay kabul ettiğine inanamıyordu. “Saçma gelecek ama sesleri bana yuvamı hatırlattı.” Dağılmış huzurunu gizlemek için şarabından bir yudum aldı.

Marki bardağıyla oynarken ışığın içkinin zengin kırmızı derinliklerinde yansımaları izliyordu. Neredeyse hiç içmemişti.

Grace, onun bu perhizkâr hareketlerini önceden de fark etmişti.

Lord uzun kaşlarının altından ona baktı. “Ne kadar zamandır dulsun?”

Kafasını çevirdi ve gözyaşlarını durdurmaya çalıştı. “Bir aydır.” Soğukkanlılık kazanmak için biraz durdu. “Perşembe günü beş hafta olacak.”

Sonra Marki’nin yüzündeki kızgınlığı görebilecek kadar çabuk baktı yüzüne.

“Tanrım, lanet amcam seni buraya sürüklemeyi önce kaybının yasını tutacak yeterli zamanın bile olmamış.” Yakıcı altın gözler üzerine yoğunlaştı. Sanki buz gibi rüzgâr etrafta uluyormuşçasına onların ısısı altında tüyleri ürperdi. “Bu iğrenç planı kurduğunda bütün sınırları aştığını biliyordum. Kuduz bir köpek gibi uyutulmalı.”

“Sizin hatamız değil,” dedi çaresizce, kızgınlığının altındaki suçluluğu sezerek.

“Evet, benim hatam,” dedi burukça. “Yıllar önce, ilk kez hastalandığımda ölmeliydim.”

“Hayır.” Neden ölümünün düşüncesi bu kadar canını acıtmıştı? “Bunu asla söylemeyin.”

Gözleri üzerindeydi. “Hiç çocuğun var mı?”

Sanki uygunsuz bir imada bulunmuş gibi kızardı ve kekeledi. “Hayır biz... Biz hiç... Biz yapamıyorduk...” Eski kederi onu boğarak yükselirken derin bir nefes aldı. “Hayır.”

Sorgulamasını bekledi. Kırsal kesimdeki halk, hayvanların ya da insanların üremesiyle ilgili konuşmakta tereddüt etmezdi. İnsanların kısırlığına burnunu sokmasına alışmıştı. Gerçi bu alışıklık sorulara cevap vermeyi kolaylaştırmıyordu.

Lord Sheene sadece kafasını salladı ve Grace şarabı aksakça tuttuğu kadehinden iğrenç elbisesine dökmeden önce kadehi elinden aldı. “Bayan Filey’nin hazırladığı akşam yemeği soğuyor.”

Adam ona servis yaptı. Konyak sosu içinde tavuk. Taze

sebzeler. Marki önüne koyduğu zaman cennet gibi kokan biftek ve mantar turtası. İğrenç Filey'nin böyle bir şöleni hazırlayabilecek bir karısının olması ne kadar da garipti.

Gerçi yine de, erdemli Grace Paget'in bir fahişeye karıştırılması kadar garip olamazdı.

Bunu hatırlaması iyi şarap ve lezzetli yemeğin verdiği hoşnutluk hissini götürdü. "Lordum, ben bir yanlış anlamamın kurbanıyım. Eminim ki amcanız benim saygıdeğer bir kadın olduğumu anladığı zaman beni bırakacaktır."

O kadar da saygıdeğer değilsin, diye fısıldadı içinden kurnaz bir ses. Kocan sadece beş haftadır yok ama Marki yüzünden salyaların akıyor.

Lord Sheenc kaşlarını çattı ve çatal bıçağını tabağının üzerine koydu. Grace tantanalı yemeklere rağmen onun yine iştahsız davrandığını fark etti. "Bayan Paget, korkarım yanlış anlayan sensin. Bu öğleden sonra durumunun çaresiz olduğunu kabul etmelisin."

Grace kendi sofrta takımını Marki'den çok daha az bir zarafetle masaya bıraktı. "Bayım, dokuz yıldır insanlar bana durumumun çaresiz olduğunu söyledi. Onlara inanmadım ve kesinlikle size de inanmayacağım."

Marki'nin dudaklarına keyifsiz bir gülümseme yerleşti. Acaba kendini tutmadan, samimi bir neşeyle gülümsese nasıl görünürdü? Grace'in kalbi, bu düşünceyle garip bir şekilde titredi.

"Bu övgüye değer ama korkarım gerçekler sonunda seni yakaladı. Burada çaresizlik hayatın özüdür."

"Bunu kabul etmiyorum."

"Edeceksin."

Çok emin konuşuyordu. Yediği yemek Grace'in midesinde soğuk bir lapaya dönüştü. Titreyen ellerle kadehine uzandı. "Buradan çıkmanın bir yolu olmalı," dedi, sonra dengesizce kadehini kaldırdı fakat sonra dökülmemesi için geri koydu.

“Eğer varsa ben hiç bulamadım.” Adamın gözlerinde keskin bir acıma duygusu yanıp söndü.

“Belki amcanızla konuşursam...”

Buruk gülümseme hâlâ dudaklarındaydı. “Artık bu gizli krallığa aitsin. Bir kere buraya geldin mi, bir daha kaçamazsın.”

“Ama hikâyeme inanıyorsunuz, değil mi?” Nedense ona inanması ölümcül bir şekilde önemliydi.

Marki soğuyan yemeğini sanki itiraz etmenin en iyi yolunu bulmak istercesine inceledi. Ama tekrar yukarı baktığında gözleri sabitti. “Evet, sana inanıyorum.”

Grace biraz rahatlamıştı. “Teşekkür ederim.”

“Erdemli bir kadın olsan da, olmasan da buradan gidemezsin.” Durdu; yumuşak ve vurgulu bir sesle devam etti. “Emin ol Bayan Paget, amcama bulduğu hiçbir kadına dokunmayacağıma yemin ettim. Bu bir fahişe için olduğu kadar, yas tutan bir dul için de geçerli.”

Bunu duyduğuna müteşekkik olmalıydı. Ama içindeki karmakarışık duygu yumağı bu kadar basit bir tepkiye izin vermedi.

Adam, kadının sessizliği yüzünden kaşlarını çatı. “Söz veriyorum. Bana güvenmediğini biliyorum. Güvenmen için bir neden yok.”

Aslında ona güveniyordu. Bu herhalde onun kadar deli olduğunu gösteriyordu. Marki şimdiye kadar sadece ona yardım etmiş ve onu korumuştı. Kendisine karşı komplo kurduğunu düşündüğünde bile ona zarar vermemişti.

Ve onu, o yalan amcasını çok sevindirecek olsa da yalan söyleyerek Monks ve Filey'den kurtarmıştı. Eğer Marki onun vücudunu kullanırsa, Lord John'a bir şekilde yenileceğini tahmin ediyordu. Burada uzun zamandır süren, anlamayı bile umut edemeyeceği gerginlikler ve olaylar vardı. Lord Sheene ve amcasının savaş halinde oldukları belliydi. Lord John onu, sanki patlamak üzere olan bir bomba gibi Marki'nin yanına atmıştı.

Peçetesini ağzına götürürken elleri titredi. “Biraz yorunum.”

“Nasıl istersen, Bayan Paget. İyi uykular.” Genç adam başıyla selam verdi ve mum ışığı siyah saçında parladı. Grace’in nefesi boğazında kaldı. Çok güzeldi. Ve çok yaralanmış. Onda ağlama isteği uyandırıyordu.

Adam, o sanki isteksiz bir fahişe değil de, bir hanımefendiymiş gibi, Grace giderken ayağa kalktı. Çünkü adam onun hizmetlerini kullanmak istemese de, o buydu.

Grace, ancak yatağında uyanık ve yalnız bir şekilde yatarken onu asit gibi yakan duygunun ne olduğunu anladı. Bu korku değildi. Kızgınlık da değildi. Çaresizlik de. Gerçi bütün bu duygular sonsuz bir şekilde içini kemiriyordu.

Marki asla ona dokunmayacağına yemin ettiğinde, ilk tepkisi sızılı bir hayal kırıklığı olmuştu.

6. Bölüm

Lord Sheene'in Grace'in hikâyesini kabul etmesi ilişkilerini kolaylaştırmalıydı. Ona hiç dokunmayacağını söylemesi de. Ama üç gün sonra Grace kendini havayı ağırlaştıran gerginlik yüzünden çığlık atmak isterken buldu. Bu gerginlik muhafızlarına duyduğu korkudan çok farklıydı. Markiyi gördüğünde ve duyduğunda nabzının hızlanmasına dayalı bir gerginlikti bu. Tanrı ona yardım etsin, bir de markiyi düşündüğünde.

Grace kendi kendine, Lord'u, onun kendisini görmezden geldiği gibi görmezden gelmesini söylüyordu. Adam ilgisizliğini saklamıyordu. Ne kadar erken kalkarsa kalksın, Marki hep çoktan evden gitmiş oluyordu. Eğer burası hakkında hiçbir şey bilmeseydi, onun buradan ayrıldığını sanırdı. Ve eğer her gün Marki onun kaçma şansının olmadığına ikna etmeseydi.

Hâlâ akşam yemeklerinde buluşuyorlardı. Ama konuşma çabaları sonuçsuz kalıyordu. Deli bir adamla ne konuşulurdu? Gerçi suskunluğuna rağmen zekâsının gayet iyi çalıştığına emindi.

Dün gece adamın konuşmayı yönetmesine izin vermişti ama sessizlik daha da fazla sessizliği doğurmuştu ve Grace sadece kibarlığın gerektirdiği birkaç kelimeyi söyledikten sonra yatmıştı. İyi akşamlar Lordum. Teşekkür ederim Lordum. İyi geceler Lordum.

Adamın kendisinin varlığına dair duyduğu gizli isteksizliğe rağmen onunla beraber olmak için yanıp tutuşuyordu. Sadece, onun yanındayken kendisini ele geçiren paniği yatıştırabiliyordu.

Koltuğun üzerinden salonu kaplayan kitaplıklara baktı. Josiah başarısız bir çiftçi olmadan önce başarısızca kitap satıcılığı yapmıştı. Grace, bu altın süslemeli Fas derisinden ve kaymak gibi kâğıtlardan oluşan yığının ne kadar çok tuttuğunu biliyordu.

Bütün öğleden sonra boyunca zar zor göz gezdirdiği kitabı yere koydu. Marki kendini adanmış bir okuyucu olmalıydı. Farklı

dillerde ve konuda yüzlerce kitap Grace'i çevreliyordu. Daha önce gördüğü kütüphanelerin aksine buradaki kitaplar okunmuştu, hatta ciltlerindeki buruşukluklar doğruyu söylüyorsa, hem de birkaç kere.

Adam mükemmel yorumlar yapıyordu. Bu kadar güzel kitapların sayfalarını birinin karalamış olmasını dehşet verici bulsa da, onun içine not aldığı kitapları aramıştı. Yazdıkları, karakteri konusunda ipuçları veriyordu, hiç etrafta olmadığı için başka türlü toplayamadığı ipuçları.

Ayrıca masasına da bakmıştı, bu mahremiyetinin affedilemez bir ihlaliydi ama merakını gidermeye can atıyordu. Lord John Lansdowne'dan gelen mektuplar bulmuştu. Bu kısa, öz, ketum mektuplar, okuyan insan bu kapalı arazide neler döndüğünü bilmediği sürece anlaşılmazdı.

Bulduğu en ilginç şey ise Rhodon adındaki birinin İngilizce, Fransızca ve Latince yazdığı makalelerdi. Rhodon'un marki olduğunu düşünmüştü. Masada bilimsel dergilerin editörlerinden gelen mektuplar, başka bilim adamlarından gelen hayranlık notları vardı. Anlayamadığı figürler ve rakamlar, Londra'daki bir avukattan gelen paketler de mevcuttu. Rhodon, entelektüel arkadaşlarıyla araçlar vasıtasıyla görüşüyordu. Grace başta günlükler zannedip sevindiği defterler bile bulmuştu ama sonra onların titizlikle tutulmuş botanik deney kayıtları olduğunu anlamıştı.

Marki'nin yazısı özenli ve güzeldi. Hiçbir deli adamın karalamalarının olacağını düşündüğü gibi değildi.

Kendi kendine, burnunu sokmasının çok doğal olduğunu söyleyerek davranışını hoş görmeye çalışmıştı. Bu iyi planlanmış cehennemde onunla beraber tutsak olan tek kişi Marki'ydi ve kendisi onun vicdanına kalmış bir durumdaydı.

Ama kalbinin derinliklerinde, Marki'ye karşı bir saplantı duyduğunu kabul ediyordu. Adam onun sağlıklı ilgisini fark ettiği için mi ondan uzak duruyordu? Erdemli hiçbir kadın kocası

olmayan bir adamı fiziksel olarak bu kadar fazla fark etmemeliydi. Adam genç ve yakışıklıydı ve Grace aylardır çürümüşlük ve ölüm dünyasına mahkûm kalmıştı. Şarap kadehine uzanan güçlü ellerini gördüğünde kanı ısınıyordu. Titremeyen, yaşlılıkla lekelenmemiş ellerini.

Kendine sinirlenerek içini çekti. Çalılıklarda ceylan gözleyen bir avcı gibi onu satırlarda arayabilirdi. Veya avını açıklık alanda yakalamaya çalışırdı. Güneş parlıyordu, gün tazeydi ve kendi dengesiz arkadaşlığından bıkmıştı. Belki eğer adamla daha fazla zaman geçirirse, deli Marki muhteşemliğini kaybeder ve gözlerinde sadece normal bir adama dönüşürdü.

Belki.

Kalktığı zaman ağabeyi Philip'in eskrim derslerinden önce hep yaptığı gibi omuzlarını düzleştirdi. Küçükken Grace'in balo salonuna gizlice girip izlediği derslerdi bunlar. Parlak ağabeyinin hatırası her zamanki kederi geri getirdi. Ölümünü öğrendiğinden bu yana iki yıl geçmesine rağmen o inanılmaz potansiyelin soğuk bir şekilde toprakta yattığına inanmakta hâlâ güçlük çekiyordu.

Artık kedere yer yoktu. Harekete geçme zamanıydı. "Gardınızı alın, Lordum," diye fısıldadı ve bir bilmece gibi olan rakibiyle yüzleşmek için evden ayrıldı.

Grace Marki'yi güllerin arasında buldu. Arkası ona dönüktü ve Grace'in bilgisiz gözlerine, ölü bir sopaymış gibi görünen bir şeyle anlaşılması zor hareketler yapıyordu.

"Ne istiyorsun?" diye hırladı adam kafasını yukarı kaldırmadan.

Arkasındaki tuğla yolda durduğunu nasıl anlamıştı? Grace nemli ellerini cart sarı elbisesinin eteğine sürttü. İğne iplikle uğraşmayı bildiği için göğüs kısmı çok dar olsa da en azından artık elbisesi üzerine oturuyordu. Bayan Filey siyah elbisesini getirmişti ama bu sıcak havada kıyafet onu giyilemeyecek kadar

kaşındırıyordu.

Daha önce planladığı gibi başlamaya kararlı bir şekilde çenesini kaldırdı. “Etkileyici bir karşılama, Lordum.” Adam hâlâ arkasını dönmemişti ama bol beyaz gömleğinin altındaki uzun kaslarının gerildiğini görebiliyordu. “Meşgulüm madam. Belki her ne ise akşam yemeğine kadar bekleyebilir.”

“Evet, muhtemelen bekleyebilir ama o zamana kadar cesaretimi kaybederim,” diye mırıldandı Marki’nin duyamayacağını umarak. Ama kulakları, şimdiye kadar gördüğü kadarıyla diğer bütün duyuları gibi, olağanüstü bir şekilde keskindi.

“Pekâlâ, ne söylemek istiyorsan...” Uzun bir sessizlik sonra da keskin bir çıtırtı oldu. “Lanet olsun!”

Grace kızardı ama bir şey demedi. “Şimdiye kadar öğrenmiş olmalısınız, bana küfretmeniz beni kaçırmayacak.”

Marki sonunda ona döndü. Beklediği gibi yüzü can sıkıntısıyla katılaşmıştı. Böyle olduğu zaman onu toplumun mağrur ilgi odağı olarak görmekte zorluk çekmiyordu. “Üç saattir uğraştığım işi mahvettim.”

“Ne?” Dikkati adamın elinde tuttuğu şeye yoğunlaştı. Ölü sopa artık iki ölü sopaydı. Utanmış gözlerini onunkilere dikti. “Çok özür dilerim.”

Adam gözlerine baktı. Grace onun ne düşündüğünü merak ediyordu. Sonra Marki yüzünü ekşitti ve iki sopayı çöp yığına attı. “Kahretsin, ne önemi var ki? Sanki tekrar yapacak vaktim yokmuş gibi. Bu kahrolası kafeste sahip olduğum tek şey zaman.”

Onun işkencesine tanık olmak, Grace’in kara utancının içinde yükselmesine sebep oldu. Dudağını ısırды. Onu bir yetişkinin onu fark etmesini isteyen bir çocukmuş gibi sıkıştırmaya ne hakkı vardı? Adamın ona hiçbir borcu yoktu.

Kafasını eğerek gitmeye davrandı. “Sizi rahatsız etmemeliydim.”

Adam yine içinden küfretti ve onun arkasından birkaç adım

attı. “Hayır, bekle.”

Kolunu tuttu. Onu istemek konusunda yalan söylediğinden beri ona hiç dokunmamıştı. Sarı ipeğin ince duvarının arkasından parmakları Grace’in tenini ateş gibi yaktı.

Şok içinde adamın gözlerine baktı. Altın gözlerde de aynı şaşkınlığı gördü. Sonra adam ifadesini gizledi ve eli sanki dokunmaya dayanamıyormuş gibi aşağı düştü. Rahatsız görünüyordu. “Beni affet. Ben çok çabuk sinirlenirim. Üç gündür hiçbir şey yolunda gitmiyor.”

Grace’in teni, çok kısa sürmüş olsa da, onun dokunuşu yüzünden ürperiyordu. Adamın ısrarcı reddedişinin sebep olduğu üzüntüsünü sakladı. “Özür dilerim.”

Adam kafasını salladı ve Grace’in aklını alan bir şekilde, kederle gülümsedi. “Hayır, ben özür dilerim. Ne hakkında konuşmak istemiştin?”

Tek başına salondayken onun yanına gelmekle doğru hareketi yapacağından emin olmuştu. Şimdi ise, kendine olan güveni kaybolmuştu. “Bir önemi yok.”

“Evet var.”

Derin bir nefes aldı sonra aceleyle konuştu. “Beni burada istemediğinizi biliyorum. Ben de burada olmak istemiyorum. Barış yapamaz mıyız?”

Adam mükemmel aristokratik bir havayla kaşlarını havaya kaldırdı. “Ortada bir savaş olduğunu bilmiyordum.” Grace kızardığını hissetti. İnce açık teni yüzünden hep çabuk kızarırdı. Bu alışkanlığından kurtulduğunu sanıyordu. Demek ki bu huyu hâlâ mevcuttu, en azından kibirli soylu adamları köşeye sıkıştırdığında.

Artık geri dönemezdi. Ellerini kavuşturdu ve devam etti. “Birbirimize kötü davranmamış olmamız için benimle beraber zaman geçirmiş olmalıydınız Lordum.” Marki’nin güzel hatları, onun ne dediğini kavrayınca aniden değişti. “İlgi istiyorsun.”

Ayağını yere vurmak istedi. “Hayır, yapacak bir şey isti-

yorum. Normal bir iletişim istiyorum.”

“Bir deliyle beraber tutsaksın. Normal iletişim gibi bir seçeneğin yok.”

Marki yine onu uzak tutmak için hastalığını kullanmıştı. Kelimeler her kullandığında etkisini daha da çok yitiriyordu. “Bu kafeste iki insan var. Arkadaş olmayı denemek size de mantıklı gelmiyor mu?”

Lord gözlerini kapadı. Grace, onun gibi alçak bir yaratıkla arkadaş olma fikrinin Marki’yi rahatsız ettiğini düşündü. Ne de olsa o büyük bir Lord, kendisi ise ne kadar iyi bir ailede doğmuş olursa olsun fakirlikten muzdarip özelliksiz bir duldu.

“Arkadaş mı?” diye tekrarladı, bayılacak gibi.

Grace saksılardan biriyle ona vurma fikrini kafasından atmaya çalıştı. “Mevkiimin size göre düşük olduğunun farkındayım Lordum, ama burada ikimiz de eşit koşullar altındayız, sizce de öyle değil mi?”

Genç adamın kaşları sanki acı çekiyormuş gibi birleşti. “Deli bir adamla akli başında bir kadının eşit olabileceği kadar eşitiz.”

Grace onu duymazdan gelen bir ses çıkardı. “Akıl sağlığımdan şüphe etmenize izin veriyorum bayım.” Çaresizce etrafına bakıp yapraksız gül çalılarından ilham almaya çalıştı. “Ben meşgul olmaya alışığım. Eskiden kocama hemşirelik etmek dışında çiftlikteki birçok işi ben yapardım. Eğer arkadaş istemiyorsanız deneyleriniz için bir asistana ne dersiniz?”

Adam işini tahmin ettiği için şaşırmış görünüyordu. Sanki kabul etmenin daha kolay olacağını anlamışçasına pes etmiş gibiydi. Ama Grace’in yardımını kabul etmek konusunda hoşnut durmuyordu.

Grace kendi kendine bunu umursamadığını söyledi. Elbette ki Marki yalnızlığa alışmıştı. Ama bir acı darbesi onu tekrar sarstı.

Marki, isteksizliğini doğrularcasına, “İş heyecansız. Ve bir hanımefendi için rahatsız edici ve kirli,” dedi.

Tanrım ne düşünüyordu? Şekerden yapıldığını mı?

“Emin olun ki bir koyun çiftliğini yönetmek hem heyecansız, hem de kirliydi.” Adamın gözlerine baktı. “Eğer kırılğan yapımın bozulduğunu hissedersen, söz veriyorum eve döneceğim ve sizi bir daha rahatsız etmeyeceğim.”

Adam gülümsemedi ama yüzündeki gerginlik biraz azaldı. “İnatçı bir dişi hurdasısın, değil mi?”

Trajik Marki’nin dalga geçme kapasitesinin olması şaşırtıcıydı. Ama bu şimdiye kadar gösterdiği ilk samimi, arkadaşça davranıştı, bu yüzden Grace bir gülümsemenin dudaklarına yerleşmesine izin verdi. “Hurda sayılmam.”

“Hayır, belki de değil.”

O parlak bakışların elbisesinin göğüslerinin önünde gergince durduğu yere yoğunlaştığını hayal mi etmişti? Göğüs uçları sanki onlara dokunmuş gibi sertleşti. Adamın fark etmediğini umdu.

Şimdi, artık çok geç olmuşken, onun arkadaşlığını istemenin bilgece olup olmadığını merak ediyordu.

Tanrım, kadın arkadaş olmak istemişti. Arkadaş. Ve ona o kadar tatlı bakmıştı ki, sağduyusu her ne kadar tam tersini yapmasını söylese de isteğini reddedememişti.

Kızın yakınlığı üç gündür Matthew’u delirtiyordu, o kadar delirmişti ki hastalığının geri döneceğinden korkmuştu. Ondandır uzak durmaya çalışmıştı ama ne yaparsa yapsın kadını rüyalarından ve düşüncelerinden kovamıyordu. Arazide geçirdiği yalnız zamanlar, Grace Paget durgun hayatına göle düşen bir kaya gibi girdiğinden beri kayıp bir cennetmiş gibi geliyordu.

Onunla elinden geldiği kadar az zaman geçiriyor ve hiç yakınlık göstermemeye çalışıyordu. Ama yine de şimdi, mutsuz bir şekilde, güçsüzlükle ormanda yürürken yanındaydı. Kadının tek bir ziyareti güllerinin yanındayken zar zor kazandığı huzuru mahvetmeye yetmişti. En kötüsü de kadının kulübeyi on bir yıldır onun yapamadığı şekilde kendisinin yapmış olmasıydı.

Bunu nasıl yapmıştı? Kadın kendi işi konusunda mümkün olduğu kadar ipucu vermemişti. Ama kapıdan girdiği anda Grace'in çarpıcı özü etrafını sarmıştı.

Grace'in özü asla tatmin edemeyeceği arzulan canlandırıyordu.

Her gece uyanık ve huzursuzca o cehennem gibi koltukta uzanıyor ve her isteğini yerine getirmek için sadece merdivenleri çıkmasının yeterli olduğunu düşünüyordu.

O merdivenleri çıkmaya hiç hakkı yoktu. Grace iradesi dışında buraya kapatılmış erdemli bir kadındı. Onu fahişesiymiş gibi kullanamazdı.

Grace Paget'e hiçbir zaman ulaşamayacaktı.

Açgözlü arzusu onu yiyip bitiriyordu. Onu görmek, kokusunu almak, duymak Tanrım, onun dokunuşu, düşüncesizce onun kolunu tuttuğu anın etkileri hâlâ damarlarında dolaşıyordu Monk ve Filey'nin uyguladığı her işkenceden daha kötüydü.

Istırabının ve sevincinin kaynağına sessizce baktı. Saçma sessizliği muhtemelen kadını korkutuyordu. Ne de olsa o bir deliydi.

Gerçi kadının tavrında korkudan eser yoktu. Akıl hastalığından bahsetmesi bile artık onu rahatsız etmiyordu. Belki de onu tehlikeli olduğuna ikna etmek için daha fazla uğraşmalıydı. Ama yıllarca gerçek akıl problemlerinden çektikten sonra yalancı bir deliliği taklit edeceğine kahrolmayı tercih ederdi.

Kadın ona uzun uzun baktı, büyük gözleri koyu ve sorgulayıcıydı. Ayrık dudaklarından hızlı ve yumuşakça nefes alıyordu. Öfkeli kırmızılık dudaklarına renk vermişti.

Neredeyse inleyecekti. Başka bir insan hakkındaki her ayrıntıyı fark etmek onun için yeni bir duyuydu. Buna içerliyordu. Buna savaşıyordu. Ama durduramıyordu.

"Lordum?"

Kadın nefes nefese kalmış bir şekilde konuşuyordu.

Dikkatinin tekrar göğüslerine kaymasını engellemek için çok çaba istiyordu. Cennete girme umudunu, onların sıcaklığını hissetmek için feda edebilirdi.

“Bir şapkaya ihtiyacın var,” dedi aniden, kadının soluk teninin güneşin altında şimdiden pembeleşmiş olduğunu fark ederek.

Kadın teslim olduğunu fark etmiş olmalıydı ki gülümsedi. Söz dinlemez kalbi, kadının dudakları beyaz dişlerinin üzerinde genişleyip, gözleri parladığında çaresizlikle gümbürdedi.

Gülümsemesini daha önce sadece bir kere görmüştü, o da kendisine değil Wolfram’aydı. Bu hatıra ona eziyet ediyor, rahatsız yatağında onu uyanık tutuyordu. Tanrım, nasıl ayakta kalacaktı?

“Teşekkür ederim.” Sesi, bu küçük tavizden çok memnun olmuş gibiydi, işsizlik açıkça onu rahatsız ediyordu, insanlara ve harekete alışmış olmalıydı. Aralarındaki duvarlardan bir diğeri de buydu. Ruhı soğuk vahşiliğinde ne kadar sefaletle ağlasa da asla aşamayacağı duvarlar.

Daha da gerginleşti. Kadın ince elini ona doğru uzattı. Dehşetle kıza baktı.

Duraksadığı zaman çatık kaşlar kadının mutluluğunu gölgeledi ve elini çekmeye davrandı. “Özür dilerim, Lordum. Alışkanlıktan oldu. Ne zaman başka bir çiftçiyle anlaşma yapsam el sıkışırız.”

Zarafetten yoksun bir şekilde elini aniden ileri uzattı ve kadınınkini tuttu. Temas sadece bir saniye sürmüştü ama bir asır sürmüş gibiydi. Kadının elindeki nasırların sertliğini hissedebileceği kadar uzun. Fiziksel iş yaptığını söylerken abartmamıştı. Tekrar bir düşesin tavrına ve bir işçinin ellerine sahip bu kadını merak ettiğini hissetti.

Artık arkadaş olduklarına göre içinden sessizce bu kelimeye lanet etti belki de bazı cevaplar bulabilirdi. Açıklı-

ğa kavuşturduğu her yeni sırla kendi karanlık sırrını koruması

zorlaşıyordu. Kadını her hücresiyle istediği ve sadece kırılan onurunun onu durdurduğu sırrını.

***

Marki gerçekten de ondan hoşlanmıyordu. Onu rahat bırakmalıydı. Ama zayıftı ve onunla beraber olmak istiyordu. Mümkün olduğu kadar göze çarpmayan şekilde davranacağına kendi kendine söz vermişti. Sessiz yardımcılık Josiah için mükemmelleştirdiği bir roldü.

Grace tanıdık bir uysallıkla kafasını eğdi ve yavaşça, “Gidip daha uygun bir şey giyeceğim, Lordum,” dedi.

“Giy bakalım.” Lord sanki şimdiden onu düşüncelerinden kovmuş gibi arkasını döndü. Açıkça adamın etrafındaki bütun bitkisel varlıklardan daha önemsiz olduğunu düşünüyordu.

Josiah onu sık sık kibirlilikle suçlardı. Eğer vefat etmiş kocası şu an kalbindeki güvenmişliği görebilseydi haklı olduğunu anlardı. Bu tehlikeli ve günahkârcaydı ama içinde bir şey Marki’nin onu bir kadın olarak fark etmesi için yalvarıyordu, ona hayran olması için, onu arzulaması için.

Sonra ne olacak Grace? Burada onun fahişesi olarak tutsak tutuluyorsun. Bu rolü mü oynamak istiyorsun? Zevk almak için utancı göğüslemeye hazır mısın?

Ve adamın sana zevk vereceğini nereden biliyorsun? Erkeklerin kadınlara ne yaptıklarını biliyorsun. Seni ayartacak çok az şey var.

Marki’nin geri çekilmesini izlerken, ayartılmış olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Gerçekten ayartılmıştı.

Burada sadece beş gün geçirmişti ama daha şimdiden kendisiyle ilgili her şeyi sorguluyordu. Son dokuz yılda zar zor yarattığı Grace Paget dağılmadan önce buradan gitmeliydi.

Düşünceli bir şekilde kulübeye döndü.

“Hah, demek buradasın.”

Karmakarışık düşünceleri Monks’un kulübenin önünde

olduğunu fark etmesini engellemiştir. Uşak her zamanki gibi asık suratlıydı. Filey ilk defa etrafta görünmüyordu.

“Bay Monks,” dedi sıkıntıyla. Onu öldürmekle tehdit ettiği o korkunç günden bu yana onunla hiç konuşmamıştı. Kaçmaya hazır, geriye doğru sallantılı bir adım attı. “Ne istiyorsunuz?”

“Lord seni görmek istiyor.”

Grace kaşlarını çatı. “Lord Sheene’in yanından şimdi ayrıldım.”

Monks eğlenmiş gibi homurdandı. “Yakışıklı Marki değil. Lord John Lansdowne. Ve tavsiyemi istersen onu bekletme derim.”

Grace uyarıya rağmen açık bir ağızla ona baktı. Tam umudunu kaybettiği sırada kurtuluş şansı gelmişti.

Elbette ki Lord John’a kim olduğunu söylediğinde onu bırakırdı. Bu lüks hapishaneden, tehlikeden, ayartılmadan kurtulurdu.

“O zaman beni ona götürün.” Sesindeki rahatlamayı gizleyemiyordu.

Monks şüpheyle ona baktı, sonra onu içeri takip etmesini işaret etti. Bilinmez Lord John’un etkisi, sevimsiz uşaklarının tavırlarına bile işliyor gibi görünüyordu. Grace aceleyle sonunda kurtuluşun beklediği salona girdi.

7. Bölüm

“Fahişe burada Lord,” dedi Monks eğilerek ve sonra odadan çıktı.

Grace parlak gün ışığından sonra kasvete alışıırken gözlerini kırptı. Oda kapalı perdeler yüzünden havasızdı. Sıcak bir gün olmasına rağmen şöminede ateş yanıyordu.

Lord Sheene ve Grace’in yemek yediği masada bir adam, neredeyse doğal olmayan bir diklikle oturuyordu. Kalın kahverengi yün bir ceket giyiyordu. Bu sıkıcı havada buna nasıl katlanıyordu?

Grace öne doğru bir adım attı ve küçük bir kızken ona öğretilen şekilde eğildi. “Lordum.”

Adam ayağa kalkmadı. Grace doğrulurken donuk gri gözlerle karşılaştı. Yeğenine çok benziyordu ama hatları yakışıklı olmasına rağmen Lord Sheene’in çekici güzelliğinden yoksundu.

Marki’nin anlattıklarından bir peri masalındaki kötü bir karakteri beklemişti ama karşısındaki adam, hali vakti yerinde bir centilmene benziyordu. Orta yaşlıydı ve koyu saçlarında beyazlar vardı. Elbette böyle bir adam kaçırmayı, tecavüzü veya cinayeti onaylamazdı. Saygınlığın vücut bulmuş hali gibiydi. Tavrı kesinlikle küçümseyiciydi ama Grace hem bir kadın hem de ondan sosyal statü olarak düşük olduğu için, bu affedilemez bir kötülük sayılamazdı.

Onu fahişe gibi gösteren sarı elbiseye lanet okudu. Keşke siyah elbisesini giyseydi, en azından yıpranmış siyah kumaş yığını hikâyesini destekliyordu.

“Monks ve Filey’nin Bristol’da bulunduğu sürtük sen misin?” Sesi kalın ve beklenmedik bir şekilde hoştu.

“Lordum, bu tanımlamaya itiraz ediyorum.” İçgüdüsü ona dengeli kontrolün zavallı bir şekilde yalvarmaktan daha faydalı olacağını söylemişti. “Adım Grace Paget ve ben erdemli bir dulum. Ciddi bir hata yapıyorsunuz. Kendimi sizin vicdanınıza

bırakıyorum.”

Adamın kaşları şaşkınlıkla kalktı, Grace bunun muhtemelen onun kültürlü aksanı yüzünden olduğunu düşündü. “Bu yalan çok saçma. Adamlarım rıhtımın yakınında dolanarak müşteri aradığını söyledi.”

Sanki Grace lağımdaki pislikten bile daha alçakmış gibi konuşuyordu. Grace’in geçici umudu katı bir çaresizliğe dönüştü. Kendini tanıttığı anda adamın hatasını düzeltceğine nasıl inanmıştı? Adamın ona inanacağını nasıl düşünmüştü? Ne kadar aptaldı. Buradan kolay bir şekilde kurtulamazdı, Lord John onun kaçırılmasını emretmişti. Monks ve Filey bunu çoktan söylemişti. Lord Sheene de.

Sesinin titremesini durdurmaya çalıştı ama bu kısık sesle konuşan adam geçen her saniyede uşaklarının başarabildiğinden çok daha fazla korkutuyordu onu.

“Benle posta arabasında buluşacağını söyleyen kuzenimi ararken kayboldum.” Hikâyesi tekrarladıkça dul kıyafetinden bile daha çok yıpranıyordu. “Beni aileme geri götürmenizi rica ediyorum.”

“Bu yalan tatsız bir müşteriden kaçınmak için tertiplenmiş olabilir. Monks hâlâ yeğenimin yatağına girmediğini söyledi.”

Lord John’un küçümseyici, ilgisiz lafı yüzünden Grace’in yanakları kızardı. “Elbette ki eğer şey yapan bir kadın olsaydım...” Yutkundu ve tekrar denedi. “Elbette bir sokak kadını sizin isteğinizi yerine getirmekte tereddüt etmezdi.”

“Belki de.” Adam kaşlarını çattı ve parmaklarını masanın cilalı tahtasına vurdu.

Sessizlik uzadı. Ve uzadı.

Sonunda adam canı sıkkın bir ifadeyle ona baktı. “Eğer dediğin doğruysa varlığın problem yaratır. Monks haklıymış.” Şoka uğramıştan çok, sinirlenmiş gibiydi. Karşısındaki sandalyeyi işaret etti. “Lütfen otur. Bayan Paget, değil mi?”

Grace ayakta kaldı. Boynunun arkasındaki tüyleri ürperten

korkuyu görmezden gelerek toplayabildiği bütün sertlikle konuştu. “Gidip buraya gelirken giydiğim kıyafeti giymeliyim. Neredeyse bir haftadır kayıyım. Ailem nerede olduğumu merak etmiştir.”

Lord John’un dudaklarında keyifsiz bir gülümseme belirdi, bu hareket Grace’e Marki’nin geçimsiz zamanlarındaki halini hatırlattı. “Merak etmeye devam etmeliler sevgili hanımefendi.”

Herhalde iradesi dışında onu burada yeğeninini oyuncağı olarak tutmaya hiç hakkı olmadığını biliyor olmalıydı. Fakirliğine rağmen o bir hanımefendiydi, saygı ve yardımı hak ediyordu. Zaten erdemsiz bir kadını kaçırmayı planlamış olması bile yeteri kadar iğrençti. Onunla aynı sınıftan bir kadına böyle davranması düşünülemezdi bile.

“Burada kalamam.” Korku ve havasız oda, başını döndürüyordu. Destek almak için parmaklarını en yakın sandalyeye doladı. “Lütfen beni bırakın.”

Adam onu incelemek için kafasını eğdi. Sürüngenimsi gözleri üzerinde gezindi, Grace göğüslerini kapama isteğine karşı koydu.

“Söz konusu bile olamaz Bayan Paget. Beni kaçırmadan dolayı dava edebilirsin.”

Parmakları sandalyeyi daha da kuvvetle kavradı. “Peki ya bu evden veya ne yaptığınızdan hiç bahsetmemeye söz verirsem?”

“Bu işe yarayabilirdi.” Grace, bunu samimi bir şekilde söylemediğini anladı. “Ama bir dişinin sözü kadar kırılğan bir şeye güvenme konusunda isteksizim.”

Grace’in sesi çatallaştı. “Gerekirse dizlerimin üzerine çöküp yalvarabilirim.”

Adamın yüzüne aristokratik bir hoşnutsuzluk oturdu. “Yapmacıklıklar sadece bu utanç dolu anı uzatır.”

Kalbi ona dayanılmaz gerçeği, ne kadar yalvarırsa yalvarsın adamın onu bırakmayacağını söylüyordu. “Yapabileceğim bir şey olmalı. Ben buraya ait değilim.”

Adamın yüzündeki küçümseme acımasızlığa dönüştü. “Bu duvarların dışındaki hayatının hiçbir önemi yok. Hizmetkârlarım

seni bulduğu anda kaderin belirlendi. Buradan ancak bir kefenin içinde gidebilirsin.”

Gri bakışlarda acımanın hiç belirtisi yoktu. Onu ölüm ve yıkımla tehdit ederken nasıl taş kadar duygusuz olabiliyordu? Grace korku ruhunu donduruyormuşçasına titredi.

“Anlamıyorum,” diye fısıldadı. Kalbi çılgınca atmaya başladı ve nefes alması güçleşti.

“Öyle mi?” Adamın sesi sakindi. Grace bir şey demeyince sabırsız bir ses tonuyla devam etti. “Monks açıklamış olmalı. Eğer durumunu yeteri kadar iyi açıklamadıysa yeğenim sana güç kullanarak görevlerini anlatmış olmalıydı.”

Öfke Grace’in zorlukla koruduğu cesaretini besliyordu. “Neden burada olduğumun farkındayım, Lordum. Ama benim bir fahişe olmadığımı anlamalısınız.”

Adam tatsızca yüzünü buruşturdu. “O zaman bir fahişe gibi davranmayı öğrenmelisin Bayan Paget. Seni buraya Lord Sheene’i eğlendirmek için getirdim. Eğer onun onayını almazsan ki duyduklarıma göre alamamışsın, senden uzak durmak için çok uğraşıyormuş hiç işe yaramazsın.” “O zaman beni bırakın.”

Adamın sabırsızlığı daha da arttı. “Dinlemiyor musun beni? İşe yaraman bittiği an hayatın da sona erecek. Eğer yeğenim seni oyalayıcı bulursa senden sıkılana dek metresi olarak yaşarsın. Eğer deli bir adamın dokunuşuna dayanamıyorsan sonun çok geçmeden gelir. İşe yaramaz aletleri el altında tutmam.”

“O deli değil,” dedi zayıf bir sesle ve sonra aldığı bütün tehditlerden sonra ilk tepkisinin neden Marki’yi korumak olduğunu merak etti.

Lord John sanki espri yapmış gibi yavaşça güldü. “Seni akıllı olduğuna inandırdı öyle mi? Söylemeliyim ki bazen çok ikna edici olabiliyor. Tabii titreyip salyalarını akıtarak bağırsaklarının kontrolünü kaybedene dek. O zaman onu savunmaya bu kadar meraklı olacağını sanmam.”

Çizdiği resim o kadar canlıydı ki Grace’in midesi bulanmaya

başlamıştı. Lord John'a bir yalancı olduğunu söylemek istiyordu. Ama o ne biliyordu ki? Sadece beş gündür buradaydı. Amcası Marki'yi bütün hayatı boyunca tanımıştı. Yine de fikrini savunmaya devam etti. "Size inanmıyorum."

"Neye inandığının hiçbir önemi yok." Sesinin tonu sertleşti. "Yeğenimi yatağına çekmek için bir haftan var." Grace sandalyeden geriye doğru bir adım attı ve omuzlarını dikleştirdi. Aşırı sıcak odanın içinde bile tenindeki ter soğuktu ama yine de zihnine sızan tatsız bilgiden daha soğuk değildi. Kaçış yoktu. Asla kaçamayacaktı.

"Ve eğer yatağıma almazsam?"

Lord John'un bakışları, daha da küçümseyici bir hale geldi. "Sen ölürsün ve ben de Monks ve Filey'ye senin yerine başkasını getirmelerini söylerim. Umuyorum ki bu kişi kendini saklama konusunda daha mantıklı düşünen biri olur."

"Bu korkunç." Adamın yüzünde suçluluk veya pişmanlık aradı ama bulamadı.

"Evet, belki de öyle." Lord endişelenmemiş görünüyordu.

Grace bulanan midesini sakinleştirmek için elini üzerine koydu. "Yani ya ölümü ya onursuzluğu mu seçeceğim?" dedi yapmacık bir cesaretle.

"Her türlü ölüm," dedi adam. Sonra durdu ve hafif bir ışık duygusuz gri gözlerine girdi. "Ama eğer güvenilirliğinizi kanıtlarsanız ve yeğenimi dize getirirseniz kaderinizi değiştirebiliriz."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Grace ama onun itaatkârlığını elde etmek için adamın oynadığını ve pazarlığa açık olmadığını biliyordu. Odaya girdiği zaman saf bir aptaldı ama artık akıllanmıştı.

Adam omzunu silkti. "Bana iyi hizmet edenleri ödüllendiririm. Son senede Sheene kendinde değildi. Eğer dileklerimi yerine getirirsen ve yeğenim eski sağlık ve kuvvetine kavuşursa sana hak etiklerini vereceğim konusunda bana

güvenebilirsiniz.”

Grace artık seçtiği kelimelere dikkat edemiyordu. ‘Yani eğer vücudumu satarsam bunun bedeli özgürlük mü olacak?’

“Teklifimi sadece teşvik için yaptım.” Ayağa kalktı. Uzundu, ama Marki kadar değil. “Bir haftan var. Garanti edebileceğim tek şey eğer başaramazsan bir sonraki cumartesinin dünya üzerindeki son günün olacağı. Tabii Monks ve Filey senle işlerini gördükten sonra. Bu planda hata yaptılar ama sadıklardır. Ve söylediğim gibi, sadakati ödüllendiririm.”

“Siz şeytansınız.” Kelimeler çok uzaklardan geliyor gibiydi. Grace ağır havayı içine çekmeye çalıştı ama gözleri hâlâ bulanık görüyordu. Boğucu bir gerçekdışılık hissi onu ezmeye çalışırken tek bir anı zalimce keskin kalmıştı. Filey’nin ellerinin göğüslerine tacizde bulunması ve onursuzluk vaat ederken o iğrenç nefesinin suratına gelmesi.

Eğer zorunlu kalırsa ölüme göğüs gerebilirdi. Ama Lord John’un iğrenç uşaklarının ona tecavüz etmesi düşüncesi yüzünden sesi kısılana kadar bağırarak istiyordu.

Canavar masanın arkasından çıktı ve zalim parmaklarla kolunu yakaladı. “Dediklerimi düşün, Bayan Paget. Yeğenimi tuzağa düşürebilecek kadar alımlısın.”

Bir eli yanağına doğru indi. Grace uzağa çekilmeye çalıştı ama adam başparmağını sertçe boğazına bastırınca titreyerek durdu. Boğuk bir inilti çıkardı.

Adam başparmağını Grace’in soluk borusuna daha da fazla bastırırken düşünceli bir tonda konuşmaya devam etti. ‘Yardım etmemeni hoşgörülle karşılayacağımı sanma. Seni başkasıyla değiştirmek, benim için sadece küçük bir zorluk.’

Elini çekti. Grace tökezledi. Ağrıyan boğazının içinden nefes almaya çalıştı.

“Bana dokunmayın,” diyebildi kulak tırmalayan bir sesle ve dik durabilmek için yaslanabilecek bir duvar aradı. Biraz önce dizlerinin üzerine çökmeyi teklif etmişti. Şimdi ise onun önünde

çökmeyi dayanılmaz buluyordu.

“Böyle titizliklerin önüne geçmelisin, madam. Bir haftan var.”

“Bunu yapmayacağım,” dedi yavaş ve titreyen bir sesle. “O zaman sonuçlarına katlanacaksın.” Kafasını ona doğru eğdi. “İyi günler, Bayan Paget.”

Dönüp onun gitmesini izlemeye dayanamadı. Kapının eşiğini geçerkenki bastonunun vuruşlarını dinledi, sonra da kapının yavaşça kapanmasını, Lord John her şeyi dikkatle ve yavaşça yapmıştı. Onun ölümüyle ilgili konuşurken sesi mırıltıdan öteye gitmemişti.

Grace titreyen elini dudaklarına götürdü ve esasında bir şey görmeden masaya baktı. Bu karanlık boğucu odada tehlike her tarafını sarmıştı.

Birden hava ve ışığa ihtiyaç duydu. Perdeleri ve pencereleri hemen açmak için öne atıldı. Ciğerler dolusu açık hava isyan eden midesini sakinleştirdi. Ama hiçbir şey korkunun ve çaresizliğin kurşunu ağırlığını geçirmiyordu. Bu yükün öleceği güne kadar üzerinde kalacağını düşündü. Öleceği gün sadece bir hafta ötede olabilirdi. “Tebrikler,” dedi Marki arkasından, sesi üzücü bir küçümsemeyle doluydu. “Amcam senden çok hoşnut olmalı. Giderken her zamankinden daha fazla kendini beğenmiş görünüyordu.”

Panik içinde olduğundan Marki’nin içeri girdiğini fark etmemişti. Pencerenin önünden kıpırdamadı.

“Onunla konuştun mu?” Kelimeler ağrıyan boğazını daha da acıttı. Öfkeli düşmanlığının geri döndüğünü anlamak için arkasını dönüp Lord Sheene’e bakmasına gerek yoktu.

“Hayır, benim refakatimi tatsız bulur.” Sözlerinde yine huysuzluk vardı. “Ama eminim seninle beraber olmaktan hoşlanmıştı, Bayan Paget. Özellikle ona beni ne kadar kolay kandırdığını söyledikten sonra.”

Grace duyduklarına zorlukla inandı. Marki Lord John’la beraberliğinin sadece tehdit ve korkuyla dolu olduğunu tahmin

etmiş olmalıydı.

Yavaşça arkasını döndü. Lord Sheene tembelce kapının yanındaki duvara yaslanmış duruyordu, kollarını göğsünün önünde kavuşturmuştu. Soğukkanlılığının altında parlayan kızgınlığı görebiliyordu.

Lord John'un kötülüğüne karşı tek yandaşı Marki'ydi. Ona inanmasına ihtiyacı vardı. Korkuyla gölgelenmemiş bir saate ihtiyacı vardı. Nelere ihtiyacı olduğunu listelemek anlamsızdı. Katı gerçek ise her şeyden önce kurtuluşa ihtiyacı olduğuydu.

Kurtuluşu neye mal olacaktı?

"Amcanla aynı tarafta olduğuma inanamazsın," dedi patlamış bir sesle.

"Başka türlü düşünemem. Onunla uzun ve herhalde verimli bir şekilde konuştunuz çünkü biraz önce at arabasına binerken kendinden çok memnun görünüyordu. Söyle bana, bu oyunda bir sonraki sahne nedir?" Umursamazca konuşuyordu ama kızgınlığın etkili bir tanığı gibi ince yanağında bir kas seğiriyordu.

Sanki ezelden beri titriyormuş gibi hissediyordu Grace. Gerçekleri saklayamayacak kadar akli başından gitmişti. "Sizi yatağıma almalıyım."

Genç adamın huysuz ifadesi değişmedi. "Elbette amacın baştan beri buydu. Çaresizlik gösterileriyle kendini zorlamanın âlemi yok. Dehşete düşmüş rolün beni daha önce kandırdı. Performansını tekrarlayan ise o kadar etkili değil. Belki de kırılma taklidini bırakıp daha ayartıcı bir role bürünmelisin."

Grace ürkerek geri çekildi. Marki sanki ondan nefret ediyormuş gibi konuşuyordu. Eğer gerçekten amcasıyla plan yapmış olduğuna inanıyorsa onu kim suçlayabilirdi ki? Lordun yanan gözleriyle karşılaştı ve bir saatten de daha az bir süre önce içten görünen adamın kalıntılarını aradı. "Lordum, başım belada."

Adam mutsuz bir şekilde gülümsedi. "Gerçekten de öyle, Bayan Paget. Özellikle amcam sana dokunmama yeminime sadık kaldığımı öğrendiği zaman."

“Bana yardım etmeyeceksiniz.” İçinde bir Şey soğuk sert bir yumruk gibi onu sıkıyordu. Sonsuz bir çölde kaybolmuş gibi hissediyordu.

Adamın dűŐman gűzleri sanki sonsuza dek onu fark etmeyecekmiŐ gibiydi. BakıŐları korkunç bir Őekilde amcasının bakıŐlarına benziyordu. Sonra birden Marki gűlűmsedi, gűlűmsemesi reddetme ve zaferle doluydu. “Sana yardım mı edeyim bayan? Zavallı bir deli kendine bile yardım edemiyorken sana nasıl yardım etsin?”

“Amcanızla beraber komplo kurmadığıma inanmalısınız.”

Cevabı sanki bir kırbamıŐçasına canını acıttı. “Tam tersi sevgili Bayan Paget. Sűylediėin hiçbir Őeye inanmak zorunda değilim.”

“Size doėruyu sűylűyorum,” diye ısrar etti çaresiz bir umutsuzlukla.

“Őyle mi?” Kısa ve kűűmseyen bir Őekilde gűldű. “Bu kelimenin anlamını bile bildiėini sanmıyorum.” “Yalvarıyorum Lordum, bana yardım edin.”

Adamın ifadesi katılaŐtı ve dudakları yatıŐtırılmaz bir reddediŐle dűzleŐti. “Bu teatral oyunlarla zamanını boŐa harcıyorsun. Sana sűylűyorum, aldatmacandan haberdarım.”

Zayıf, iŐe yaramaz yaŐlar Grace’in gűzlerini doldurdu. Sűylediėi hiçbir Őeyin Marki’yi onun dűŐmanı olmadıėına ikna edemeyeceėini anlayabiliyordu. Bűtűn umudu kaybolmuŐtu. Bűtűn umudu Vere’i bulmak için Bristol’da dolaŐmaya baŐladıėı anda kaybolmuŐtu.

Kapıya doėru tűkezledi. Ayartmak zorunda olduėu adamla tartıŐmaya gűcű kalmamıŐtı. Ondan hiçbir zaman hoŐlanmayan, kesinlikle onu arzulamayan ve Őimdi de aıka ondan nefret eden adamla.

Yanına vardığında Marki kafasını çevirdi ve Grace’in yalandan olduğunu anladığı bir tarafsızlıkla konuŐtu. “Bana tek bir Őeyi sűyle, amcamın sevgilisi misin?”

Grace sanki görünmez bir duvara toslamış gibi durdu ve dehşetle Marki'ye baktı. İlk defa onun gerçekten deli olduğuna inanmıştı.

Başka bir kadın olsa onu tokatlayabilirdi. Ama o kızgınlık gösteremeyecek kadar şaşkıındı.

Şok içindeki sessizliği uzadıkça adam doğruldu ve uzaklaştı. Grace onun kulübeden çıkışını dinlerken kıpırdamadı. Hızlı adımları adamın onunla aynı havayı solumaya tahammül edemediğini anlatıyor gibiydi.

8. Bölüm

Matthew rahatsız koltukta mümkün olduğu kadar rahatça uzandı ve Grace'in yukarıdaki odada bir aşağı bir yukarı yürümesini dinledi. Saat gece yarısını geçiyor olmalıydı. Koridordaki saat, sanki onu doğrulamak istercesine ikiye vurdu. Hiç uyumamıştı. Yukarıdaki seslere bakılırsa kadın da uyumamıştı.

Onu amcasının metresi olmakla suçladığından beri görüşmemişlerdi. Kadın ilk defa yemeğe gelmemişti. Kadının bir şey yiyip yemediğini merak etti fakat sonra kendisini oyuncu düşmanının iyiliğini düşündüğü için azarladı. İsterse kadın kıyamet gelene dek yukarıda suratını asabilirdi, ona ne.

Yakıcı kızgınlık onu hâlâ boğuyordu. Kadına duyduğu kızgınlık. Ve kadını duvarlarının içine aldığı için kendine duyduğu kızgınlık. Kızın esasında amcasının yarattığı ve tek kişilik seyircisini inandırmak için her yolu deneyen muhteşem bir aktris olduğunu hemen anlamıştı. Tanrı biliyor ya, kusabilmek için kendini bile uyuşturmuştu.

Yine de onun arkadaşlığını, yakınlığını ve güvenini kazanmıştı. Ya da en azından onları kazanmak üzereydi. Eğer amcasını yolda görecektense zamanda dışarı çıkmasaydı kadının sıcak, güzel kokulu tuzağına düşebilirdi.

O an kadını öldürmek istemişti.

Koltukta döndü ama beş gecenin deneyimi ona kendi uzunluğunda bir adam için burada rahatlığın bulunamayacağını söylüyordu. Vahşice kafasının altındaki yastıkları yumrukladı.

Uyanık durup kadının ikiyüzlülüğünü düşünmesinin ne yararı vardı ki? Aldatılmaya alışmış olmalıydı zaten. On bir yıldır ihanet peşini bırakmamıştı. Kadıninki sadece tek bir örnekti ve en önemlisi bile değildi.

Ama böyle hissetmiyordu.

Yukarıda bir gıcirtı duyuldu. Lanet olası kadın ne yapıyordu? Belki geç saate rağmen yürümek istiyordu. Matthew onun kahrolası adımlarının sesinin kesilmesini mutlulukla karşılayacaktı.

Kadın salonun dışarısında durdu. Kapısını yavaşça iterken hafif bir gıcirtı duyuldu. Matthew anında yattı ve uyuyor taklidi yapmaya başladı.

Kadının etrafındayken duyuları anormal bir şekilde keskindi. Nefesinin eşitsiz ritmini, kıyafetinin hıştırtısını duydu. Bu dolabının ipek ve satenlerinin çıkardığı ses değildi. Daha yumuşak bir şeydi.

Kadın içeri süzüldü ve sonra odanın ortasında durdu. Matthew kirpiklerinin arasından çabuk bir bakış atmaya cesaret edebildi. Kadın soluk ve incecik bir şey giymişti, bu yüzden onu görmekte zorlanmadı.

Şimdiye kadar kız ona hiç gece yaklaşmamıştı. Lord John'un ziyareti onu girişimde bulunmaya teşvik etmişti. Başka hangi sebep onu buraya hayalet kadar sessiz bir şekilde getirebilirdi ki? Amcası kadına yeğeniyle yatmasını emretmişti, o da iyi küçük bir kukla olarak ipleri çekildikçe dans ediyordu.

Amcasını hatırlamak kızgınlığını arttırdı. Tanrı'ya şükür. Eğer kızmasaydı sonuçları düşünmeden ayağa fırlayıp kadını kavrayabilirdi.

Kızın kokusu adeta onu çağırıyor, ona dokunacak kadar yakın olduğu dışındaki her şeyi unutmasını söylüyordu. Elleri yumruklara dönüştü.

Eğer ona dokunursa ona sahip olmadan duramazdı.

Ona kırgındı. Ona güvenmiyordu. Ama onu arzuladığını da inkâr edemiyordu.

Ne kadar uzun süre beklediklerini bilmiyordu. O uyuma taklidi yapıyor, kadın kaçmayla hamletme arasında hapsolmuş bir şekilde duruyordu.

“Uyanık olduğunuzu biliyorum,” dedi kadın boğuk bir sesle.

“Evet.” Matthew yavaşça içini çekti ve doğrulup oturdu, çıplak ayakları yere değiyordu. Karanlık olmasına rağmen çıplaklığını saklamak için battaniyeyi üzerine çekti. “Ne istiyorsun Bayan Paget?” diye sordu yorgun bir halde, ellerini saçlarının arasına geçirerek.

“Bilmiyorum.”

Bu bir yalandı. İkisi de neden burada olduğunu biliyordu. O amcasının itaatkâr uşağıydı. Ama Tanrı onun yardımcısı olsun, kadın çok masum ve şaşkın görünüyordu. Matthew daha önceki kızgınlığını canlandırmaya çalıştı ama şehvetten başı dönüyordu.

“Tanrım,” diye mırıldandı kendi kendine. Artık dayanamıyordu. Battaniyeyi daha da sıkı tutarak ayağa kalktı. Kadın nefesini tuttu ve geriye atıldı. İsteddiği çiftleşmek olabilirdi ama fikre hiç de sıcak bakıyor gibi görünmüyordu.

Karanlık, tehlikeli bir şekilde yakınlaştıracıydı. Matthew öne eğildi ve aralarındaki farkındalık ağını yok etmek için bir mum yaktı.

Kız sık, koyu, parlak saçlarını toplamıştı, saçı bir omzundan aşağı, iki göğsünün arasına dökülüyordu. Buz mavisi şeffaf geceliğinin altındaki ince vücudunun hatları belirgindi.

Kadın yere bakıyordu. Buna rağmen Matthew’un gözlerinin nerede olduğunu anlamış olmalıydı. Matthew’un istememesine ve pişmanlığına rağmen kadın göğsünü kapamak için kollarını bedenine sardı. Korktuğu zaman veya en azından korkmuş taklidi yaptığı zaman, uyguladığı karakteristik bir hareketti bu.

“Yeteri kadar güvendesin,” dedi umursamaz bir tonla, söylediğinin doğru olması için dua ederek. “Erkeksi tutkularımı kontrol edebiliyorum.”

“Sizin erkeksi tutkularınız yok,” dedi kadın asık bir suratla.

“Ne?”

Kadına şaşkınlıkla baktı ve kızardığını gördü.

“Hayır, demek istedim ki... Şey...” Kız derin bir nefes aldı ve sonunda ona baktı. Matthew inanamayarak güzel gözlerin

büyüyüp kendi göğsünün üzerinde yoğunlaşmasını izledi. Kadının rengi daha da kızardı ve kurumuş dudaklarını ıslattı. Kolları sanki kendini sunuyormuşçasına iki yanında gevşekçe duruyordu. Eğer işin doğrusunu bilmeseydi kadının kendisini onun kadını bulduğu kadar çekici bulunduğunu düşünürdü.

Kız bakışlarını onunkilere dikmek için gözlerini yukarı kaldırdı. “Özür dilerim. Benimle olan ilişkinizi kastetmiştim. Yani eminim erkeksi tutkularınız vardır. Her erkeğin...” Sesi kısıldı. Uzağa bakmaya başladı ve dikkati koltuğa yoğunlaştı. “Burada uyuduğunuzu bilmiyordum.”

Matthew omzunu silkti. “Evdeki tek yatağı sen kullanıyorsun.”

“Biliyorum.” O pembe, nemli, dolgun dudaklarını tekrar ıslattı. Bu basit hareket bile içindeki şehvet borusunu gerginleştirmeye yetiyordu. “Ya da şimdi biliyorum. Yukarıda sizi aradım ama sadece tek bir odanın hazırlandığını gördüm.”

Bu Matthew’un yukarıda duyduğu huzursuz seslerin bir kısmını açıklıyordu. Kadının karanlıkta onu aramasının düşüncesi nefesini kesecek kadar kışkırtıcıydı. Belindeki battaniye olmasaydı, davetsiz misafirinin erkeksi tutkuları konusunda hiç şüphesi kalmazdı.

Kafasını alaycı bir şekilde eğdi. “Sizin hoş varlığınızdan önce misafir ağırlamayı beklemiyordum.”

Kadın, alaycılığı yüzünden irkildi. Matthew’a beyni onun yalancı küçük bir tilki olduğunu söylüyordu. Kalbi ise ısrarla ona saldırdığı her seferde kırbaçlanması gerektiğini.

Şu anda ise zihninin en inatçı kısımları bile kadının düşündüğü gibi yalancı bir cadı olduğuna inanmakta zorluk çekiyordu. Kadın onun her hareketini mahzun koyu safir gözleriyle izliyordu, sanki Matthew’un onun üzerine mi atlamak yoksa onu boğmak mı istediğini anlamaya çalışıyormuş gibiydi.

Ama kadın eğer gerçekten isteksiz olsaydı vücudunu bir sabahlıkla kapardı. Eğer gerçekten isteksiz olsaydı bu odada

olmazdı bile. Matthew gözlerini kadının düz karnının altındaki heyecan verici gölgelerden uzağa bakmaya zorladı.

“Sizinle konuşmak istiyorum,” dedi kadın tiz bir sesle.

“Öyle mi?” dedi hiç de yardımcı olmayan bir ses tonuyla.

Kadın konuşmak için burada değildi. Önünde enfes yarı giyinikliğiyle durmasının tek bir sebebi vardı. Amcası emrettiği için onu baştan çıkarmak istiyordu.

Şimdi bunu yapmanın zamanı geldiğinde işi bitirmeye dayanamamıştı. Matthew kadının onu istediğini düşündüğü an yüzünden kendisiyle dalga geçti.

“Evet.” Kadın onu gecenin bir yarısı rahatsız, etmesini açıklayacak bir sebep ararken sessizlik oldu. Sonra aceleyle, “Burada uyumanız doğru değil. Siz Sheene Markisi’siniz. Yatak odasını siz kullanmalısınız.”

İşte, diye düşündü Matthew, kadına konuşmayı kesip sadece buraya niye geldiyse o işi yapmasını söylememek için kendini tutmaya çalışırken. Belki de kadın önce onu yatağına çekmek istiyordu. Rahatsız koltuğuna alaycı bir bakış attı. Kadın yukarıda onun altında burada olacağından çok daha fazla rahat ederdi.

Sonra kadın her zamanki gibi onu şaşırttı. “Ben burada uyurum.”

Yani ona yatak odasını paylaşmayı teklif etmiyordu. Matthew’un hayal kırıklığına uğramaya hakkı yoktu. İradesi dayandığı sürece ve her an daha da dengesizleşiyordu onunla yatmaya hiç niyeti yoktu.

“Hayır, yatakta kal,” dedi kısaca. Onun uyuduğu yerde uyumaya nasıl dayanabilirdi? Düşüncesi bile fazla kışkırtıcıydı, hem de iradesini öldürecek kadar.

“Amcanız sizin hasta olduğunuzu söyledi.”

Matthew gönülsüz bir şekilde güldü. “Tabii ki hastaydım. Delirdim.”

Kadının ciddi bakışları değişmedi. “Hayır, geçen sene hastalandığınızı söyledi.”

“Görüyorum ki sır paylaşacak havadaymışsınız.”

Kadın sanki her sırrını anlamaya çalışıyormuşçasına o kahrolası kıpırdamayan bakışlarıyla onu süzdü. Matthew bir an, sanki kadın amacına ulaşmış gibi hissetti. “Amcanız şeytani bir insan,” dedi yumuşak bir sesle.

Bu onu şaşırttı. “Birçok insan onu etkileyici bulur. Ben bile küçükken böyle düşünüyordum.” Sonra birden aklına kötü bir düşünce geldi. “Sana zarar verdi mi?”

Amcası genelde vahşet uygulamazdı. Fiziksel baskısını uygulamak için Monks, Filey ve başka bir sürü kabadayısı vardı.

Kadın hayır anlamında başını salladı, saçları alımlı bir şekilde göğüslerinin arasına inmişti. Tanrım, büyüleyiciydi. Nasıl ona karşı koyabilirdi ki? Kendi kendine onun amcasının aleti olduğunu hatırlattı ama bu fikir artık o kadar da ikna edici değildi.

“Hayır, bana zarar vermedi.”

Sesindeki bir şey onu şüphelendirmişti. “Ama tehdit etti, değil mi?”

“Amcanız beni korkutuyor.”

İlk defa onun samimiyetinden şüphe duymamıştı. “Sonunda bir konuda hemfikiriz.” Kadın kapıya döndü. “İyi geceler, Lordum.”

“İyi geceler, Bayan Paget,” diye tekrarladı kadın odadan çıkıp onu mumla aydınlanmış yalnızlığıyla baş başa bırakırken. Bütün bu süre zarfında ruhu uzun zamandır hissetmediği bir neşeyle havalara uçuyordu.

Kadın amcasından bahsederken sesindeki iğrenmeyi yanlış anlamış olamazdı. Amcasının aleti olabilirdi ama bunu düşündükçe artık bundan daha da fazla şüphe duyuyordu.

Hatta saf bir aptal olabilirdi ama kadının hep dediği şey olduğuna inanmıştı. Bu felakete yanlışlıkla sürüklenmiş erdemli bir dul.

Bu görüş ne kadar önemli olursa olsun kalbinin şarkı söylemesine sebep olan bu değildi.

Yanılıyor olamazdı. Kadının duyguları gayet anlaşılırdı.

Amcasının sevgilisi değildi. Hiçbir zaman amcasının sevgilisi olmamıştı.

Grace salonu sağlam bir yürüyüşle terk etti, sonra yukarı doğru tökezleyerek koştu. Bütün zaman zarfı boyunca tek bir kelimeyi zihninde tekrarlayıp durdu.

Korkak, korkak, korkak.

Markiye gidip onu ayartmak için kendini ikna etmişti. Elbette cazibeli bir kadın rolü yapıp adamın ona sahip olmasını sağlayabilirdi. Ama zamanı geldiğinde bunu yapamamıştı.

Erdemin onu durdurduğunu söylemeyi nasıl da isterdi. Gerçek ise daha utanç vericiydi.

Onu korku durdurmuştu. Lord John’la konuştuğunda hissettiği, dehşetten bile daha ağır bir korku.

Marki’nin ondan faydalanmasından korkmamıştı. Bunu yapmayacağından korkmuştu. Çıplak bir şekilde kendini ona atıp yalvarmasına rağmen yapmayacağından.

Yatak odasının penceresinin yanına varınca nefes nefese durdu ve karanlık ağaçların ötesinde duvarın durduğu yere baktı. Sınırların ötesinde dünya her zamanki gibi devam ediyordu. İçeride ise her zamanki hayatının kuralları geçerli değildi.

Bu kurallardan biri onun erkeklere ve onların yalancı zevk sözlerine karşı dayanıklı olduğuydu.

Gece soğuk olmamasına rağmen ürperdi.

Lord Sheene’i arzuluyordu.

İşte, ruhunun utanç dolu sırrını açıklamıştı.

Arzusu ne zaman canlanmıştı? Bağlı ve afyon ruhu yüzünden aptal ve hasta bir şekilde uyandığında ondan çok korkmuştu. O sırada bile içindeki şeytan onun erkeksi güzelliğini fark etmişti. O güzellik onu cezbetmişti.

O güzellik hâlâ cezbediciydi. Dağınık saçları ve altın ışıkta parlayan çıplak teniyle adamın aşağıda nasıl göründüğünü yakıcı bir şekilde hatırladı. Josiah yaşlı bir adamdı, göbeği genişti ve göğsünün, sırtının ve omuzlarının üzerinde kalın beyaz bir kıl örtüsü vardı. Artık Lord Sheene'in tamamen farklı olduğunu biliyordu. İnceydi ve keskin kasları ve onu nefes kesecek kadar erkeksi yapmaya yeterli tüyleri vardı. Beli esnekti. Kemikli düz omuzları ve uzun, adaleli kolları vardı.

İçindeki şeytan battaniyenin gizlediğini görmek için yanıp tutuşuyordu. Dar kalçalar, sıkı bir popo, uzun bacaklar.

Erkekliği.

Titreyen parmaklarını dağınık bir dünyada sağlamlık ararmış gibi pencerenin pervazına doladı. Tahta avucunun içinde soğuk ve sertti. İçindeki açlık durmayan bir tempo tutturmuştu.

Daha önce hiçbir erkeği arzulamamıştı. Aralıksız fiziksel ısrar onu korkutuyor ve şaşırtıyordu.

Dizlerinin  zerine çöktü ve kafasını ellerinin arasına, pervazın üzerine koydu. Bu dua etme pozisyonuydu. Ama düşünceleri şok edici derecede saygısızcaydı.

Marki'ye olan arzusu büyüyen bir ateş gibi yanıyordu.

Ayartılmaya karşı gelmeliydi. Onun gibi kadınlar namuslarını herhangi bir yakışıklıya vermezlerdi. Onun gibi kadınlar tatmini görevde ve ilkelerde bulurlardı. Lord Sheene'e duyduğu açlığın kendisini onun kollarına itmesine izin verirse, John Lansdowne'u onu bir fahişeye d n şt rd ğu için suçlayamazdı. Suç sadece kendisinin olurdu.

Bir genelev patroni esi gibi bir hayat süreceksin.

Babasının onu düğünü yüzünden kovmasından sonra söylediği zalim sözler aklına dadandı, tıpkı mutsuz evliliği boyunca dadandığı gibi. Dünyanın ne kadar uzağına düşmüş olursa olsun hâlâ kendisini satacak kadar düşmemişti. Namuslu bir kadındı ya da en azından son birkaç günden önce namuslu bir kadın olduğuna inanmıştı.

Marki ondan hoşlanmıyordu ve ona güvenmiyordu. Tek kurtuluşu bunda yatıyordu. Kendi iradesi tehlikeli bir şekilde zayıftı. O ise onunla ilgilenmiyordu bile.

Parmaklarını acıtacak kadar pencerenin pervazına geçirdi. şaşırtıcı bir şekilde en önemli gerçeği unutmuştu. Cumartesiye kadar Lord Sheene’le yatmazsa ölecekti.

9. Bölüm

Ertesi sabah Grace Lord Sheene’i çalışma tezgâhının üzerinde duran bir saksıdaki güle bakarken buldu. Uzun kollu bir gömlek giymişti ve güzel koyu saçları darmadağındı. Marki’nin yüzündeki soğukluk Grace’in nefesinin boğazında kalmasına sebep oldu.

Üzüntüsünü belirten bir ses çıkarmış olmalıydı ki Lord ona baktı. Soluk günışığında uyuyan Wolfram kafasını kaldırdı ama sonra kimin geldiğini görünce rüyasına devam etti.

“Bayan Paget,” dedi Marki duygusuzca.

“Lordum.” Grace iki yıpranmış basamağı inerek gülleri çevreleyen çimene geldi. Adam yorgun görünüyordu, kızgın değil. Bu Grace’e cesaret verdi. Taşdığı samandan şapkayı sıkı sıkı tuttu ve adamın güvensizlik duvarını aşmak için kendini hazırladı. “Bana inanmadığınızı biliyorum ama dün gördüklerinizi yanlış anladınız. Amcanızla daha önce hiç tanışmadım ve onun planlarının bir parçası değilim.”

Bu şu an için doğru, dedi vicdanı. Peki, cumartesiye kadar doğru kalacak mı?

Lord Sheene’in ifadesi yumuşamadı. “Neye inandığının ne önemi var?”

Grace yutkundu ama sesinin boğuk bir fısıltı halinde çıkmasını engelleyemedi. “Benim için önemli.”

Bu açıklayıcı cümle cevaplamak istemediği soruları doğurmuştu. Neyse ki adam sadece sessizce ona bakmakla yetindi. Grace adamın ne düşündüğünü merak ediyordu. Tekrar sarı elbiseyi giymişti. Vücuduna en iyi oturan elbise oydu. Saçını her zamanki gibi ciddi bir modelde toplamıştı. Bir parçası hâlâ erdemli bir duldu. Başka bir parçası ise ticaretini yapan bir fahişe. İki betimlemeye de irkilmesine sebep olacak kadar doğruluk payı vardı.

Adam kalbinde saklanan gizli şehveti sezebiliyor muydu?

Dün onun yanından ayrıldıktan sonra içinde hissettiği korku Grace’i uyanık tutmuştu. Korku. Utanç. Ve onun o güçlü güzel vücudunu okşamak için hissettiği yasak istek.

Marki konuşmayınca Grace kendini devam etmeye zorladı. “Bu işte beraberiz Lordum. Eğer birbirimize güvenirsek belki biraz rahat edebiliriz.”

Buruk bir ışık, adamın gözlerini karamel rengine dönüştürdü. “Burada rahatlık bulunmaz.”

“O zaman arkadaşlık da iyi bir ödül olabilir.”

Adamın kaşları birleşti ve Grace onunünkü gibi kızmasını bekledi. Marki tezgâhına yaslandı ve kollarını göğsünün önünde kavuşturdu. Grace o göğsün mum ışığındaki parlak, sert ve çıplak halini hatırladı. İçinde, iyice derinliklerde, söz dinlemez bir nabız atmaya başladı.

Adam sanki her kelimeyi düşünüyormuş gibi konuşuyordu. “Amcamdan gerçekten korktuğuna inanıyorum.” Graceünkü uyarıyı hatırlayınca titredi. Tabii ki korkuyordu. Lord John ölümünü emretmişti. “Evet.”

Lord Sheene kaşlarını çatmaya devam etti. “Seni kurtaramam.”

“Beni güvende hissettiriyorsunuz,” dedi ama yalan söylediğini biliyordu. Gerçi Marki’nin yanındayken korktuğu şey hayatını kaybetmek değil, neye dönüşeceğiydi. “Lord Sheene, ben sizin düşmanınız değilim.”

“Hayır,” dedi Lord yavaşça sanki önemli bir karar veriyormuş gibi. “Belki de değilsin.”

“Yani kalabilir miyim?” Kulübeye ve yalnızlığına dönemezdi. Ordayken tek yaptığı Lord John’la yaşadığı iğrenç konuşmayı tekrar tekrar yaşamaktı. Tehditleri bir şişede hapsolmuş arılar gibi kafasında vızıldıyordu. Grace kararlı bir; hareketle şapkayı kafasına geçirdi ama ipini bağlarken parmakları titremişti. “Eminim yardımcı olabilirim.” Şaşırtıcı bir şekilde Marki’nin anlamlı dudakları uzun zamandır görmedikleri bir espri

anlayışıyla kıpırdadı. “Ağır işçilik yapmak istiyorsan gerçekten de sıkılmış olmalısın.” “Dün size çalışmaya alışık olduğumu söylemişim, Lordum.”

Adam doğruldu ve ellerinden birini tutmak için ileriye doğru bir adım attı. Bu basit dokunuş bile Grace’i karman çorman etmeye yetmişti. Ani bir duyarlılık kolunu sardı ve hızla atan kalbine ulaştı, sonra da vücudunun daha mahrem yerlerine. Adamın onun rahatsızlığını fark etmemesi için dua ediyordu.

Marki onun avuçlarını Grace’in nabzını yavaşlatmaya yaramayan bilimsel bir dikkatle inceledi. “Bu eller kendilerine düşen işi yapmış.”

Grace, ellerindeki nasırları ve yaraları yüzünden utanç hissetti. Bir kadının pürüzsüz beyaz ellerine sahip olmayalı yıllar olmuştu. Hayatı tehlikedeysen buna kafasını takması çok saçmaydı ama yine de utançtan ağlamak istemişti.

Lord’un başparmağı kaim beyaz bir izin üzerinden geçti. “Kendini kesmişsin,” dedi yavaşça. Yüzü pür dikkat kesilmişti. Grace kokusunu alabilecek kadar yakındı; sağlıklı erkek kokusu ve limonumsu bir parfüm, herhalde kullandığı sabun.

“Bir tavşan kafesi yaparken bıçak elimden kaydı,” diye fısıldadı ve kokuyu almak için yakınlaştı. Yoğun erkeksi kokusu ve limon üzerine üşüşürken Grace’in gözleri kapandı. Ne yaptığını fark edince gözlerini kırıştırdı ve kuru damağını nemlendirmek için yutkundu.

“Çok becerikli eller.” Lord aniden ellerini bıraktı. Dağılmış görünüyordu ve ilk defa kibrinden eser yoktu. Grace kızardı. Adam açlığını anlamış mıydı? Eğer öyleyse ondan nefret etmek için her hakkı vardı. O da kendinden nefret ediyordu zaten. Kısa bir ay boyunca dul kalmıştı ve daha şimdiden başka bir adamı arzuluyordu.

Lord Sheene bahçıvanlık aletleriyle dolu tezgâha döndü. Grace’e bir çift eldiven uzattı. “Bunları dene. Muhtemelen çok büyüklerdir, ama yapacak bir şey yok. Bazı otları temizlersen

sana minnettar olurum.”

Grace bir çapaya uzandı. Hâlâ bir istek bulutunun içinde kaybolmuş gibiydi. O zarif ellerin bir daha ona dokunması için ruhunu satabilirdi. Kendini gerçeğe döndürdü. Marki’yle ilgili düşüncelere dalmak çaresiz durumunu daha da kötüleştiriyordu.

Uzun bir süre konuşmadan çalıştılar. Bahçe sandığından daha fazla ihmal edilmişti. Kafasını dağıtmak için bir refakatçi istemişti. Ama soğuk toprağı kazarken büyüyen tehlike onu kemiriyordu. Ve Marki’ye duyduğu günahkâr arzu ona ne yapması gerektiğini hatırlatıyordu, istese de istemese de.

Korku her dakika artıyordu, ikilemi dışında bir şey konsantre olmalıydı yoksa çılgılık atacaktı. Ve çılgılık atmaya başladığı an duramazdı. Kendini sansürlemeyi düşünmeden çabucak konuştu, “Geçen sene hasta mıydınız?”

Adam tezgâhına eğilmişti ve sırtı ona dönüktü. Grace omuzlarının gerginleştiğini gördü. “Tam olarak hasta sayılmaz.”

Onu baştan uyarmıştı. Grace bu kelimeleri bir girilmez işareti kadar iyi anlamıştı.

“O zaman ne olmuştu?” diye ısrar etti kendini şaşırtarak.

Marki yavaşça döndü, dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı. “Bakıyorum da, sırları konuşma havandasın.” Grace irkildi. Bunlar neredeyse onu dün amcasıyla anlaşma yapmakla suçlarken kullandığı kelimelerdi. Tabii ki ona güvenmesine neden olacak hiçbir sebep yoktu ama yine de bunu hatırlamak Grace’i üzdü. “Özür dilerim. Beni ilgilendirmez.”

“Lanet olsun, ne önemi var? Herhangi bir şeyin ne önemi var?” Adam elindeki bıçağa göz attı ve onu tezgâha fırlattı. Bıçak gürültüyle düştü. “Ne bilmek istiyorsun?” Sizin hakkınızdaki her şeyi.

Bu kelimeler ağzından çıkmadan kendini durdurdu. Daha güvenli bir alternatif aradı. “Burada anlamadığım, beni şaşırtan çok şey var.”

Marki bir elini karışık güzel saçlarında gezdirdi. “Lanet

olsun Grace... Bayan Paget.”

Vaftiz ismini o kadife gibi kalın sestem duymak Grace’i tehlikeli bir zevkle ürpertti. Kızarıklığı arttı ama yine de gözlerini Marki’den ayırmadı. “Kusmamı gördün. Beni geceliğimle gördün. Merasimle davranmamız saçma.”

“O zaman Grace.” Lord doğruca ona baktı. “Amcam geçen sene ben kaçtıktan sonra bana bir metres bulmaya karar verdi.”

Bu Grace’in en son beklediği şeydi. Yavaşça doğruldu, çapayı bıraktı ve eldivenlerini çıkardı. “Kaçmanın imkânsız olduğunu söylemiştin.”

Yine o mutsuz gülümseme. “Doğruydı.”

“Ama dışarı çıktın.”

“On bir yıl içinde üç kere. Ama asla dışarıda kalamadım. İlk seferinde on sekiz yaşındaydım. Hastalığımın en kötü kısmı geçtikten sonra bile okuyup konuşabilmem için dört sene geçmesi gerekti. Zar zor yürüyordum. Bazen kriz geçiriyordum.”

“Artık geçirmiyor musun?” Dün amcasının anlattığı çaresiz deli portresini anımsadı.

“O ilk kaçıştan sonra hiç geçirmedim.”

İleri bir adım atıp adamın yanına geldi, “Yedi senelik sağlık iyi durumda olduğunu gösterir,” dedi yavaşça, elini tutmak isteyerek. Sonra zaten elini tutuyor olduğunu fark etti.

“Bilmiyorum.” Ona itiraz etmek yerine parmaklarını onunkilere geçirdi ve acıtacak derecede güçle sıktı. Dokunuşunun sıcaklığı Grace’i iliklerine kadar yaktı. “Tanrım, bilmiyorum.”

Grace adamın korktuğunu anladı. Amcasının zalimliğinden dolayı değil, zihninin ona hainlik edeceğinden dolayı korkuyordu. Gücüne hayran kalıyor, acısı ise kalbini kırıyordu. Bu inanılmaz adamı nasıl mahvedebilirdi?

“Amcamın adamları beni üç kilometre ötede yakaladı. Tekrar aklımlı yitirdiğimi sandılar ve beni birkaç gün bağlı bıraktılar. O kadar kızgındım ki, muhtemelen delirmiştim.” Birleşmiş ellerini kaslı bacağının üzerine koydu. Grace çaresizce parlak pantolonun

altından hissettiği sıcaklığı ve kuvveti görmezden gelmeye çalıştı. “Ondan sonra amcam duvarları tekrar yaptırdı. Artık onlara tırmanmanın cama tırmanmaktan farkı yok.”

“Biliyorum.” Grace işe yaramaz dışarı çıkma çabalarını hatırladı. “Ama tekrar kaçtın.”

“Evet. İki yıl sonra Monks kendini bir baltayla kesti, bu sayede geriye bir tek Filey kaldı. Onu mutfığa girmeye kandırdım sonra içeri kilitledim ve dışarı yürüdüm. Polisler beni yakalamadan Wells’e kadar gelmiştim. Artık sadece dış kapıda kilit var.”

Hiç kilit olmamasını Lord Sheene’in yatak odasının kapısını zorla açıp girmeyeceğini anlayana kadar korkutucu bulmuştu. “Yine de umutluydun.”

“Evet, aptalca, inatçı bir umudum vardı. Belki de deliliğim devam ediyordu.”

“Hayır,” dedi Grace kendinden emin bir şekilde. “Geçen yıl ne oldu?”

“Hatalarımdan ders aldım,” dedi buruk bir şekilde. Acı ve utanç yüzünü gölgeliyordu. “Bir at çaldım ve Gloucestershire, Chartington’daki aile evine kadar geldim.”

“Seni ele mi verdiler?” diye sordu Grace dehşetle. Parmakları Grace’in elini iyice sıktı. “Keşke ele verselerdi. Dadım arazinin bahçıvanlarından biriyle evlenmişti ve beni gördüklerine çok sevindiler. Ama amcam nereye gideceğini biliyordu.”

“Yine mi cezalandırıldın?”

“Hayır, lanet olası amcam.” Lord Sheene durdu, kendini kontrol etmek için savaşıyordu. Devam ettiği zaman sesi daha sağlamdı ama öfkesi hâlâ belli oluyordu. “Amcam yöresel sulh yargıcısıdır. Mary ile kocasını kaçak bir deliyi saklamaktan dolayı New South Wales’e sürdü. Bana onların yalvaran mektuplarını gösterdi. Yolculuktan sağ çıkmamış olmaları muhtemel. Mary hamileydi ve sağlığı yerinde değildi.”

Marki geri çekildi ve ayağa fırladı. Grace’e çevirdiği gözleri suçluluk ve kendine duyduğu nefretle kararmıştı. “Eğer onların nezaketinden yararlanmasaydım güvende olacaktlardı. Amcam bana yardım eden herkese karşı gücünü kullanıyor.”

Grace onun işkence çeken yüzüne bakınca eski bir anısı canlandı. Ağabeyi Philip on altı yaşındayken vahşi bir şahinin kanadını tabancasıyla sıyırmıştı ve yaralı kuşu Marlow Hall’a getirmişti. Onu avcılık için eğitmeyi düşünmüştü. Ama kuşun yarası iyileşmesine rağmen ruhu evcilleşmemişti ve kafesinin içinde açlıktan ölmüştü.

Grace Philip’e kuşu serbest bırakması için yalvarmıştı ama ağabeyi inatçılık etmişti. Şahin o keskin sarıgözleri nefret dolu bir şekilde ölmüştü. O düşmanca bakış uzun bir süre Grace’in aklından çıkmamıştı.

Lord Sheene’e baktığı zaman da aynı vahşi ruhu görüyordu. Aynı özgürlük isteğini. Ve özgürlük imkânsız bir hayal haline geldiğinde Marki’nin hayatı yavaş yavaş solmaya başlamıştı, tıpkı şahininkinin gibi.

Adam kolunu uzattı. Grace de kolunu Marki’nin kolunun üzerine koydu. Lord Sheene’in gömleğinin altındaki ince kasları hissedebiliyordu. Marki tamamen sağlıklı olsaydı inanılmaz güçlü bir erkek olurdu. “Peki ya bahçe işleri?”

“Sonra hallederiz, ikimizin de gidecek başka yeri yok nasıl olsa.”

Belki de yoktu. Gerçi cumartesiden sonra Grace burada olmayabilirdi. Karanlık bir ürperti kanını dondurdu.

Lord onun titrediğini fark etti. “Üşüdün mü? İçeri girmek ister misin?”

“Hayır.” Kulübeye, amcasının kibirli kötülüğünün her yere sindiği yere mi? Tanrım, bunun dışında her şeyi tercih ederdi. Dışarıda kalıp donmayı bile. “Amcan neden seni burada tutmaya bu kadar kararlı?”

Marki onu kemerli geçitten geçirip ormana doğru götürürken

kederle güldü. Wolfram ayağa kalktı ve gerinip onları takip etmeye başladı. “Açgözlülük. Bu kadar basit bir sebebi var.”

Grace, göğüs gerdiği barbarca dehşetten sonra çapraşık bir aile düşmanlığı tarihi beklemişti. “Neye karşı açgözlülük?”

“Paraya tabii ki. Annem ve babam öldükten sonra Lord John benim velim oldu. Lansdowne servetini o günden beri o yönetiyor. Daha genç ve daha az parası olan oğul o olduğu için aniden gelen zenginlik başını döndürmüştü. Ben reşit olduğumda ise hepsini kaybedecekti.”

“Ama hastalandın.” Grace’in parmakları adamın kolunu daha da sıkı tuttu.

“Hayır, aklımı kaybettim,” dedi birden sertçe. Grace’in dokunduğu kolu gergindi. “On dört yaşındayken delirdim.”

“Şimdi deli değilsin,” diye ısrar etti. “Yedi yıldır kriz geçirmemişsin.”

“Her yıl amcam beni muayene etmesi için iki doktor gönderir. Onlar da kendime ve daha önemlisi mirasıma bakamayacak durumda olduğumu onaylıyorlar.”

“Lord John onlara para ödüyor olmalı.”

Marki’nin yüzündeki huysuzluk yok oldu ve kısa ama samimi bir kahkaha koyuverdi. Ses Grace’in içinden ılık bir meltemmişçesine geçti. “Bayan Paget, şüphecililiğiniz benimkinden bile daha fazla.”

Grace gülümsemedi. “Amcan gerçek doğasını saklamaya teşebbüs etmedi.”

Marki içini çekti ve Grace’in ilk geldiği gün girdiği bir yolda ilerledi. Korkunç gözleri olan adam yüzünden dehşete düştüğü gün. Ne kadar uzun zaman önce gibiydi. Hâlbuki üstünden sadece bir kaç gün geçmişti.

“Ben yaşıyor ve hapsolmuş durumda olduğum sürece amcam önemli bir adam rolü oynuyor.”

Yaşıyor kelimesi Grace’in dikkatini çekti. “Peki ya ölürsen?”

“Unvan kuzenim Hector’a gider. Eğer o da ölürse bir

sürü küçük erkek kardeşi var. Babam bir hasta varis üretti. Lord John ise dört kıza sahip. Charles amcamın ise bir kazada boynunu kırmadan önce altı sağlıklı oğlu oldu.”

“Ve böylece Lord John yine tek genç oğul oluyor.” Grace’in parmakları Lord Sheene’in gömleğini sıkıca tuttu. Amcasının ona yaptıklarına nasıl dayanıyordu? İşe yaramaz öfkesi yüzünden karnına kramplar girmeye başlamıştı. “Seni sağlıklı ama kendi kontrolünün altında mı tutmak istiyor? Koleksiyonu yapılan bir hayvan gibi? Bu korkunç.”

“Evet, Grace, bu korkunç,” dedi duygusuz bir sesle.

“Ve düşündü ki eğer sana bir kadın bulursa...”

“Hapsolmayı kabul ederim.”

Olayın zalimliği Grace’in nefesini kesti. Durdu ve Lord Sheene’in yüzüne baktı. Hatlarını hep çekici bulmuştu, korku ve afyon ruhu yüzünden yarı uyanık olduğu zaman bile.

Şimdi çok daha fazlasını görüyordu. Yeterlilik ve sağlık için savaşılan bir cesaret. Amcasının entrikalarına karşı koyan güç. Özgürlüğü başkalarına zarar getirdiği zaman hapsolmayı kabul ettirecek onur.

“Amcam seni beni kontrol etmek için kullanmayı düşünüyor,” dedi sessizce.

Grace o an Marki’nin ona asla sahip olmamaya kararlı olduğunu anladı. Eğer yatağına gelirse Lord en derin ilkelerine ihanet etmiş olacaktı. Güvendeydi.

Ve güvenliği mahvolmuş olduğu anlamına geliyordu.

Ne yapacaktı? Onun kararlılığını mı destekleyecekti? Yoksa kendini mi kurtaracaktı?

Yapması gereken korkunç seçimden nefret ediyordu.

Adam ellerini saçının içinden geçirdi. Grace, o ipeksi saçları düzeltmek için elini uzatma isteğine karşı koydu. Dokunma isteği onu heyecanlandırıyordu ama bu isteğe teslim olamıyordu. Şapkasının kenarı gözünde parlayan şehveti saklayacak şekilde kafasını eğdi.

“Artık kötü şeylerden bahsetmeyelim. Bitkilerle ilgilenir misin Grace?” Adam ismini söylemekten hoşlanıyor gibiydi. Neden öyle olduğunu merak etti. Ona baktığında çocuksu ve çekingen görünüyordu. Bu Grace’e adamın yaşlı olmadığını hatırlattı. Kendinin de olmadığını, damarlarında dengesiz bir heyecan kabardığında fark etti.

“İlgilenip ilgilenmediğimi anlamaya hiç fırsatım olmadı.” Büyürken bir hanımefendinin meşgul olacağı sanatları öğrenmişti, çiçek resmi çizmek dâhil. Kendine bir koca bulmadan önce uzmanlaşacağı bir başka konu da buydu. Eh, kendine bir koca bulmuştu ama hazırlandığı türden bir koca değil. Evlendikten sonra karnını doyurmak ve kafasını bir çatının altında tutmakla uğraşmaktan başka hiçbir şeyle ilgilenememişti.

“Eğer görmek istersen ormanda orkideler var.”

Adamın gülümsemesinde ilk defa burukluktan eser yoktu. Tatlılığı Grace’i şaşırtmış ve etkilemişti. Kendini kır çiçeklerini aramayı kabul ederken buldu. Marki ona gökyüzünü boyamayı veya samanlıkta iğne aramayı bile teklif edebilirdi, her şeye evet derdi şu an.

***

Yemekten önce Grace Marki’yi aşağıda bıraktı ve yukarı çıktı. Kendi giysilerinden birini giyebilmek istiyordu, mesela Marlow Hall’daki dolabından ipek bir elbise. Dokuz sene boyunca dişi kibrini bastırmıştı. Şimdi ise bir erkek için güzel görünmek istiyordu.

Bir erkek için güzel görünmek...

Düşünceli gözleri aynadaki yansımasıyla buluştu. Hayatı pamuk ipliğine bağlıydı. Arzuladığı adam tutsaktı, işkence görmüştü ve belki de deliydi. Bu pastoral bir flört değildi. Bu vahşet ve baskıyla dolu bir kâbustu.

Eğer bunu unutursa mahvolurdu.

Gerçi zaten mahvolmuştu.

Dikkati arkasındaki yatağa kaydı ve ilk defa örtünün üzerindeki mektubu fark etti. Ürpererek aynaya arkasını döndü ve mektubu almak için ilerledi. Üzerinde isim yoktu ama kendisi için olduğuna emindi, tıpkı Lord John’dan olduğuna emin olduğu gibi.

Mühür, bir tacın altındaki kartal şeklindeydi. Bu Lansdowne nişanı olmalıydı. Aklına ağabeyinin ölü şahininin hayaleti geldi ve ürktü.

Zarfı yırtarak açarken kalın kâğıt hışırdıyordu. Mektupta çok güzel bir yazıyla yazılmış tek bir kelime vardı.

Cumartesi.

Lord John tehdidini yineleme ihtiyacı hissetmişti. Demek ki ne kadar ikna edici olduğunu küçümsemişti. Grace bütün korkunç sözlerini yerine getireceğinden hiç şüphe duymamıştı.

“Tanrım,” diye fısıldadı ve mektubu buruşturarak top haline getirip yere attı. Ağlamasını durdurdu ve yüzünü ellerinin arasına alarak yatağa çöktü.

Kaçış yoktu.

Bunu yapamazdı.

Bunu yapmak zorundaydı.

Josiah’tan onu yalnız ve kırılgan bıraktığı için, Vere’dan sözünü tutmadığı için ve Lord John’dan açgözlülüğü ve hissizliği için nefret ederek titreyen bacaklarıyla güçlükle ayağa kalktı.

Her şeyden önce kendinden nefret ediyordu.

Bu gece Marki’ye ihanet edecekti. Ve onu kendine ihanet etmeye zorlayacaktı. O da açgözlü amcası kadar kötüydü.

Hatta daha kötüydü. Marki’nin sırlarını anlattığı bu uzun öğleden sonra onu daha da iyi görmesini sağlamıştı. Başka koşullarda ve başka bir zamanda sevebileceği bir adamdı.

Ama yine de onu mahvetmeyi planlıyordu.

10. Bölüm

Matthew birden uyandı fakat sonra uyanmak için uyumuş olması gerektiğini fark etti. Koltuğun rahatsızlığına rağmen. Birkaç gündür uyku düzeninin tamamen bozulmuş olmasına rağmen. Grace Paget'in ona sonsuz arzuyla işkence eden varlığına rağmen.

Oda karanlıktı. Tuhaf derecede uzun süren güzel hava sona ermişti ve yağmur pencerelere vuruyordu. Beklenmedik şekilde sessiz geçen akşam yemeği boyunca yağmur çatıya vurmuştu. Bayan Paget Grace bütün günü onunla geçirmişti ve varlığı ruhunu ısıtmıştı. Ama yemek boyunca çekingen durmuştu.

Onu kim suçlayabilirdi ki? Hikâyesi onu asla kaçamayacağına ikna etmiş olmalıydı. Ama yine de onun geri çekilmesine üzülmüştü. Bir gün boyunca bir arkadaşta istediği her şeyi onda bulmuştu. Zekâ. Sempatiklik. Bilgi.

Güzellik.

Tek istediğinin arkadaşlık olduğu konusunda kendini kandıramıyordu. Arkadaşlık da güzeldi. Eğer kendini tutsaklığa teslim edebiliyorsa ondan uzak durmaya da dayanabilirdi.

Bir gün. Belki bin yıl sonra.

Asla.

Şimdi ise Grace açık kapının önünde duruyordu.

Matthew onu gördüğüne şaşırılmıştı. Ve rahatsız olmuştu. Karanlıktaki elektrik ona yapmak istediklerini fısıldıyordu. Grace'in durduğu yerde kalması için dua ediyordu. Eğer daha yaklaşırsa olacaklar konusunda kendine güvenemiyordu.

"Ne oldu Grace?" diye sordu endişeyle ve uzandığı yerden doğruldu. "Hastalandın mı?"

"Hayır."

Neredeyse duyulmayan iki hece onu rahatlatmadı. Ayağa kalktı ve kıyafetlerine uzandı, dün geceden sonra onları yakına koymuştu. "Mum yakayım," dedi gömleğini eline alırken.

“Hayır.” Bu sefer ses daha sağlamdı. Kadının iç çekişini duydu, ses bozuk sinirlerinin üzerinde törpü etkisi yaptı.

“Grace?”

“Özür dilerim,” dedi kız çökmüş bir halde.

Hıçkırarak kendini Matthew’a attı. İlk, güzel kokulu dişiliği sertçe adamın üzerine bindi. Hemen kolları kadına dolandı, gömleği işe yaramaz bir şekilde elinden sarkıyordu.

İncecik kız kollarının arasında titriyordu ve düşündüğünden bile daha tatlıydı. Kendi kendine onu bırakmasını emrettiğinde onu daha da sıkı tuttu ve yakına çekti.

“Beni affet,” dedi Grace boğuk bir sesle. Sonra dudaklarını, sıcak ve bilerek açılmış dudaklarını, kendininkine bastırdı.

Kucaklaşmalarının dışındaki hayat durdu. Matthew’un zihni çalışmayı bıraktı. Vücudu ise aksine fazla iyi çalışmaya başlamıştı.

Kadın şeffaf geceliği giymişti. O ise çıplaktı. Onları sadece ince bir örtü ayırıyordu. Onun tenine değen derisi adeta yanıyordu. Kadınsı kokusu zihnini dolduruyordu. Sıcaklığı ise kollarını.

Kendini durduramadan kadının dolgun göğüsleri onun çıplak göğsünde düzleşecek kadar sıkı tuttu onu. Eli kızın belinin girintisinin şeklini aldığı anda gömleği yere düştü.

Kadın inleyerek itiraz etti ve kapalı dudaklarını onunkinden çekti. Öpücük öpüşme sayılamayacak kadar kısa sürmüştü. Ama bu zalim kısa temas bile Matthew’un aç kalmış duyularını yakmıştı. Onun dudaklarının yine kendilerinininkinin üzerinde olmasını istiyordu. Onun tadını anlayabilecek kadar zaman istiyordu.

“Öp beni,” dedi kız dengesizce, elleri Matthew’un kol kaslarını okşarken.

Ellerini kadın uzakta durduğu zamanlar bile ondan uzak tutmak zordu. Şimdi ise imkânsızdı. Sıcaklığı onu yakına çekip zevk dışında hiçbir şey düşünemeyecek bir hale getirecek gibi

yayıliyordu.

Ellerini kızın omuzlarına götürdü, kendi isyankâr hareketlerini kontrol altına alıp, onu da durdurabilmek için. Vücudunun şekli hakkında öğrendikleri, kıvrımları ve vadileri, zihnini yakıyordu ve daha fazlasını öğrenmesi için onu zorluyordu. Ama ne kadar uçurumun kenarında dengesizce duruyor olsa da, kendini tamamen tutkularının içinde kaybetmemişti.

“Bunu yapamayız.” Sıkı boğazından zorla çıkardığı her kelime pişmanlıkla bezeliydi.

Kadının titrek nefesi, göğüslerinin Matthew’unkilere dayanmasına sebep oldu. Matthew dişlerini gıcırdattı ve ellerinin keşfetme isteğini durdurmaya çalıştı.

“Yapmak zorundayım,” dedi kız boğuk bir sesle.

Aşırı heyecanlanmış haldeyken bile bu cevap Matthew’a garip gelmişti. Zihninin gerisinde dikkat etmesini söyleyen bir ses bağıırıyordu. “Tanrım, Grace...”

Kız ince elleriyle Matthew’un kafasını sıkı sıkı tuttu. “Öp beni.”

Kadın ellerinin altında gerildi ve yakıcı bir an dudakları onunkine asıldı. Yakınlık inanılmazdı. Söz dinlemez erkekliği sertleşti. Kadının dudakları çok yumuşaktı, saten gibi... Kadın ürperdi ve parmakları Matthew’un kemiklerine kadar geçti.

Matthew durdu. Yanlış bir şey yapıyor olmalıydı.

Kendinden nefret ederek kadının yabaniliğinden kaçmasını bekledi. Ama kadın, sanki o ayrılık bile çok uzun sürmüş gibi inleyerek kendini üzerine attı. Matthew’un elleri onun sırtına kaydı ve onu kendine doğru çekti.

Dudaklarını onunkilere sürttü. Kız hafifçe dudaklarını açtı ve Matthew onun nefesini derin derin içine çekti. Kadın yine boğuk bir ses çıkardı, Matthew bunun üzüntüden mi yoksa zevkten mi olduğunu anlayamamıştı.

Kadın kendini o kadar vahşice Matthew’un üzerine itti ki koltuğa düştüler. Kızın leziz ağırlığı üzerine bindiği zaman

Matthew'un dudakları ayrıldı. Kızın geceliği sıyrıldı ve Matthew'un eli kalçasının kıvrımına değdi. Çıplak kalçasının.

Çıplak teninin hissi neredeyse onu dağıtacaktı. Kadın sıcak teni ve dolaşan elleriyle her yerindeydi. Ona acele okşamalarla dokunuyordu, sanki Matthew her an yok olabilirmiş gibi.

Bir sorun vardı. Hayalleri bu kadar yanılmış olamazdı. Kavuşmalarını bu şekilde hayal etmemiştii.

Binlerce fantezisi boyunca ona sarılmış, öpmüş, okşamış ve ona sahip olmuştu. Hayallerinde, ona sahip olma isteğini arttıracak kadar yumuşak ve teslim halindeydi.

Kollarındaki kadın ise gerginlikten katılaşmıştı ve sanki ateşi varmış gibi titriyordu.

Onu tekrar öpebilmek için dirseklerinin üzerine doğruldu ve sonra durdu. Şüpheleri arttı. Artık onları görmezden gelemezdi. Onun yanına uzanmak için yattı ve kolları iki yanına düştü.

"Grace neden buradasın?" dedi keskin bir sesle, yumruklarını, kadının ona teklif ettiği şeye sonuçları düşünmeden kendini kaybedip atlamamak için sıkıyordu.

Kadın çıplak göğsüne öpücükler konduruyordu. Çaresiz öpücükler. Tıpkı ellerinin çaresizce hareket ettiği gibi. Parmakları kaslarına pençe gibi geçti ve Matthew'un kollarını tekrar ona dolması için uğraştı.

"Konuşma," diye inledi kadın. Kafasını kaldırdı ve Matthew karanlıkta gözlerinin ona yakıcı bir şekilde baktığını gördü. "Öp beni. Uzun uzun öp beni."

Kadın kendini onun üzerine attı, sanki Matthew zorla onun yanında duruyormuş gibi, sanki her an itiraz edip onu başından savacakmış gibi. Açık dudaklarını çürütecek bir güçle onunkilere bastırdı. Matthew kanın ve korkunun tadını alabiliyordu. Vahşiliğini azaltmak için titreyen elini kadının yanağına götürdü.

Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Kahretsin!"

Kadını itti ve koltuğun öteki yanına oturdu. Kadın önce inleyerek uzaklaştı ve sonra bacaklarının üzerine binene dek peşinden emekledi. Eğer gözlerindeki ihanet edici yaşlar olmasaydı, Matthew dokunuşunda istek olduğunu düşünebilirdi.

Tanrım, duyuşal fantezileri karışık bir kâbusa dönüşmüştü. O fantezilerde kadın arzuyla nefes nefeseydi ve kalbi kırılıyormuş gibi ağlamıyordu. Damarlarında gümbürdeyen şehveti durdurmaya çalıştı. Onu hayattan bile daha çok istiyordu. Ama böyle değil. Asla böyle değil.

“Dur,” dedi sinirli bir sesle.

“Bana sahip olmanı sağlayacağım,” dedi nefes nefese. Sırt üstü yatarken koltuğun yastıklarından birini devirdi. Normaldeki zarafetinden çok farklı dengesiz hareketlerle geceliğini çıkarıp yere attı.

“Tanrım...” dedi Matthew alçak bir fısıltıyla ve gözlerini yumdu.

Çok geçti. Karanlık olmasına rağmen kadının görüntüsü beynine ateş gibi işlemişti. Parlak teninin pırıltısı, dolgun dik göğüsleri ve koyu göğüs uçları, bacaklarının birleştiği yerdeki gölge birikintisi...

“Kes şunu, Grace,” dedi, içindeki şeytan ona sahip ol, sahip ol diye bağırırken.

Kadın ona doğru kayarken soluk baldırları Matthew’un bacaklarına dolandı. Pozisyonu işkence edecek kadar ayar-tıcıydı. Eğer bir santim bile kıpırdasa Matthew’un onun içinde olacağı şekilde durdu. Matthew dişlerini öyle fazla sıkı-mıştı ki canı acıyordu.

“Bunu yapmak zorundayım.”

Kızın sesindeki çaresizliği duydu. Grace’in titreyen eli erkekliğinin üzerinden geçti. Tanrım, daha sevişmeden öldürecek-ti onu. Kafasında yükselen havai fişeklerin arasından kadının şokla nefes aldığı-nı duydu.

Kız elini geri çekti. “Beni arzuluyorsun,” diye fısıldadı

sanki bu fiziksel kanıta rağmen hâlâ buna inanamıyormuş gibi.

Matthew'un kontrolü dağıldı. Kontrol edemediği bir sertlikle kadını yana itti ve ayağa kalktı.

"Lanet olsun, tabii ki seni arzuluyorum," diye hırladı. "Tanrım, kahrolası kıyafetlerini nereye koydun?"

Geceliğini aradı ama eli bir kumaşa değdiğinde bunun gömleği olduğunu fark etti. Bunu kullanmak zorundaydı.

"Hadi, bunu giy." Kıyafeti ona itti, sonra pantolonunu kaptı ve üstüne çekti. Kadına bakmadan eğer ona baksaydı kırılğan kararlılığı yok olurdu masaya yürüdü ve zar zor kontrol ettiği elleriyle bir mum yaktı.

Ancak o zaman kadına döndü. Ve keşke odadan çıksaydım, diye düşündü. Kadın öyle bir haldeydi ki üzerine gömlek giymesi bile çok uzun sürmüştü.

Kadının kafası ince boynunun üzerinde büküktü ve vücudu çaresiz bir şekilde kıvrılmıştı. Dağınık saç telleri nemli yüzüne yapışmıştı. Atkuyruğundan uzun bir tutam çıkmış ve gömleğin altında kaybolacak şekilde kıvrılmıştı. Eli o parlak siyah çizgiyi takip etmek için nasıl da çırpınıyordu. İsteğini gerçeğe dönüştürmemek için arkasındaki masaya sıkı sıkı tutundu.

Odadaki tek ses kadının hıçkırıkları ve penceredeki yağmur darbeleriydi. Kız koltuğa doğru eğildi, nefes almaya uğraşüyor, göğüsleri gömleğin altında yükselip alçalıyordu. Artık yuvarlak, beyaz ve küçük mükemmel göğüs uçlarına sahip olduğunu bildiği göğüslerine bir arzu yıldırımını onu çarptı ve Matthew titredi.

"Neden beni öptün Grace?" dedi sinirle.

Matthew'a bakarken yaşlar solgun yüzünden aşağı süzülüyordu. "Bana sahip olmanı istiyorum," dedi duygusuzca.

"Hayır, istemiyorsun," dedi hissetmek istemediği bir eminlikle.

"Eğer beni arzuluyorsan neden bana sahip olmuyorsun?" Kadının şaşkınlığı Matthew'un kalbine işledi.

Lanet olsun, çünkü sen beni benim seni arzuladığım gibi

arzulamıyorsun.

“Niye olduğunu biliyorsun. İkimizin de onurunu zedelememek için.”

“Onursuzluğu umursamıyorum.” Aynı duygusuz ses.

Yeni yaşlar yanaklarından aşağı düştü. Gergince yutkunurken boğazı kıpırdadı.

Kadın korkuyordu.

Matthew’un kalbi ısırap dolu bir inkârla doldu. “Grace, sana asla zarar vermem. Benden korkmana gerek yok.”

Kadının gözleri dehşetle büyüdü ve başını hiddetle iki yana salladı. “Senden korkmuyorum.” Uzağa bakarken kızarıklık yanaklarını renklendirdi. “Belki de sadece birazcık korkuyorum.”

Tabii ki onu korkutuyordu. Arzusu ani ve aşikârdı. Ve arzusu hâlâ şahlanmış durumdaydı, evlenmiş bir kadın olarak bunu bilmeliydi ama bakışları inatla belinin altına inmiyordu.

“O zaman sorun nedir?” Matthew, kazaya uğramış bir gemicinin fırtınalı bir okyanusta kırık bir direğe sarılacağı gibi tutundu masaya.

Kadının elleri üzüntüyle kucağında kıpırdanıp duruyordu. “Yaptığım şey yanlış. Yanına gelmemeliydim. Özür dilerim.”

Matthew dayanamadı. Kadının üzüntüsü kendini koruma isteğinden daha fazlaydı. Kendini masadan uzaklaştırdı ve üç adım atarak koltuğa geldi. “Grace, hadi söyle bana.”

Kontrol için uğraşarak yanına oturdu ve bükülmüş ellerinden birini tuttu. Güvende hissetmesini, vahşi açlığını bastırmış olduğunu bilmesini istiyordu. Ama ona dokunurken Matthew’un parmakları titriyordu.

“Söyle bana,” diye tekrarladı, içinde kıvranıp çığlık atan şehveti bastırarak.

Kadının eli Matthew’a hak etmediği şekilde güvendiğini göstererek onunkine dolandı ve derin bir nefes aldı. Yüzündeki azıcık renk de gitmişti, artık iyice soluk görü-

nüyordu. “Amcan dedi ki, ben cumartesiye kadar... seni

yatağıma almazsam beni öldürecekmiş.”

Tanrım, bunu nasıl tahmin edememişti?

Karnında kıvranan utanç ve korkunun içinden Grace söyleyecek kelimeler aradı. “Ve öldürmeden...” Tekrar yutkundu, sonra çılgın bir aceleyle konuştu. “Ve beni öldürmeden önce Monks ve Filey’ye verecekmiş.”

“Cehenneme kadar yolu var,” dedi Lord Sheene zalimce ve eli onunkini iyice sıktı.

“Sana olabilecek en kötü şekilde ihanet ettim.” Bütün gece boyunca onu gölgeleyen utanç boğarak yükseliyordu. Nasıl onu kıışkırtmaya çalışırken bile Marki ona iyi davranıyordu? Çaresizce odanın mahremiyetinden kaçmak için ayağı kalktı.

Lord sertçe onu tekrar yanına çekti. “Cumartesi konusunda ne yapacaksın?”

Grace, Marki’nin gözlerinde muhtemelen hissettiği iğrenmeyi aradı ama sadece endişe ve amcasının oyunlarına karşı duyduğu kızgınlık ateşini gördü.

“Bilmiyorum,” diye fısıldadı ama bunu söylerken titredi çünkü esasında biliyordu.

O an zor bir karar verdi. Monks ve Filey’nin ona dokunmasına izin vermeyecekti. Ondan önce kendini öldürecekti. O iğrenç haydutlar onu kaçırdığından beri ölümü kaçınılmaz bir hale gelmişti zaten. Son bir onursuzluktan önce ölümün gelmesi daha iyiydi. Bu geceki fiyaskodan sonra bir daha Lord Sheene’i ayartacak cesareti toplayamazdı.

“Bunu bana söylemeliydin,” dedi nazikçe.

“Ne yapabilirdin? Hiç umut yok demenin dışında ne yapabilirdin?”

“Amcamı kandırabiliriz. Eğer yatağımızı paylaşırsak...”

Durdu. “Eğer yatağımızı paylaşırsak kimse bizim sevgili olmadığımızı anlamaz.”

Grace bu kandırmacanın Lord’a neye mal olacağını hatırladı. “O zaman amcan kazandığını düşünür. Bugün bana söylediklerinden sonra bunun neye mal olacağını biliyorum.”

“Gururum için ölmene değmez, Grace.”

Ama gurur Lord Sheene’i hayatta tutuyordu. Eğer amcasının kazanmasına izin verirse mahvolurdu. Bunun olmasına izin veremezdi. “Hayır.”

Lord acıyla yüzünü buruşturdu. “Sana zarar vermeyeceğime söz verdim Grace.”

İşe yaramaz yaşlar yine gözlerini doldurdu. Çok çaresiz hissediyordu. “Her şey imkânsız.”

Marki şaşırtıcı bir şekilde kalbinin istekle dolmasına sebep olarak tatlılıkla gülümsedi. “Sabah hiçbir şey bu kadar kötü görünmeyecek.”

Bir çocuğa söylenecek bir teselli cümlesi. Grace özünde bu cümlenin yanlış olduğunu anlamıştı. Yine de Lord Sheene ona sarılınca ona yaslanabilmek için koltukta doğruldu. Marki onu sanki gerçekten bir çocukmuşçasına dikkatle çıplak göğsüne bastırdı. Ama yapışkan yüzünü serin tenine yasladığı zaman hissettikleri kesinlikle yetişkinlere özgüydü.

İşe yaramamış ayartması yasak bilgilere kapıyı açmıştı. Bu gecedan sonra Marki’nin kokusu ve tadı kemiklerine işlemişti. Marki’nin kollarının sonsuza dek onu sarmasını istiyordu. Onu tekrar tekrar öpmesini istiyordu. İsteksiz dudaklarına dokundurduğu tatmin etmeyen öpücükler sadece günahkâr merakını arttırmaya yetmişti. Onu yatırıp, ona sahip olmasını istiyordu. Lord’un, kocasının asla yapmadığı şekilde kendisini onun yapmasını istiyordu.

Marki ona güvenebileceğini söylemişti. Güveniyordu. Güvenmediği kendisiydi.

Özellikle de artık tek arzulayanın o olmadığını öğrendikten sonra.

11. Bölüm

Grace kollarında uyurken Matthew onun yüzünde yorgunluk ve mutsuzluk gördü. Bu gece fahişelik yapmak için ona gelmişti. Mum ışığı bu kararın neye mal olduğunu gösteriyordu. Uykusunda bile kırılacak kadar gergin görünüyordu.

Matthew, Grace'in vücudu onunkine tam oturacak ve kafası omzuna dayanacak şekilde koltukta kıpırdandı. İlk defa sıkışık yerden dolayı memnundu. Grace inleyerek ona iyice yanaştı ve çıplak bacakları Matthew'unkilere dolandı.

Grace'in çıplak vücudunu görmüştü. Tenine dokunmuştu. Bu gece dünyası değişmişti. Nasıl üzerine bindiğini hatırlayınca Grace'in kafasındaki güzel kokulu saça doğru inledi. Grace'le aydınlık saatler geçirmek kontrolünü zorlamıştı.

Ama yine de Lord John'u sevgili olduklarına ikna etmek zorundaydı.

Onu korumalıydı. Grace'in ölümüne mal olacaksa amcasıyla olan savaşının ne önemi vardı? Bir şeyin ona zarar vermesine izin vermektense ölmeyi yeğlerdi.

Grace, uyurken bile onun telaşını hissetmiş gibiydi. Gömleğinin içinden ince bir kol koruyucu bir şekilde çıplak göğsüne kaydı.

Düşüncesi bile saçmaydı. Matthew ona hiçbir anlam ifade etmiyordu. Nasıl edebilirdi ki? Kötü şans Grace'i uyarmadan kendi trajedisine sürüklemişti.

Şafak sökmeye yakınken ve mum ışığı titremeye başlarken uyanık kalıp onu izledi. Gözleri alnının soluk pürüzsüzlüğünü, kaşlarının zarif kıvrımını, düz narin burnunu ve keskin çenesini taradı.

Onu bir Meryem Ana portresine benzetmişti. Ama bu

Meryem Ana inatçıydı. Cesaret ve irade tatlılığını azaltıyordu. Grace bükülebilecek bir dal değildi.

Tanrı'ya şükür. Yoksa amcası onu ezip geçerci.

Ya da onu itaatkâr bir kuklaya dönüştürürdü.

Gözleri, gevşediği için yumuşak ve kırılğan görünen dudaklarına ilişti. Bu gece ona değen dudakları. O vahşi dokunuşa öpüşme diyemezdi.

Kadın onu gerçekten tutkuyla öpse nasıl olurdu?

Tanrı ona yardım etsin, bunu asla bilemeyecekti.

Ertesi sabah Grace Marki'yi dışarıda dururken buldu. Güvenilmez güneş siyah saçlarının üzerinden ışıyordu ve siyah pantolonunu, bol gömleği ve botlarını parlatıyordu. Genç kadının kalbi onun muhteşemliği karşısında tekledi.

Endişe ve bastırılmaz merak içinde savaşıyordu. Onu öpmüştü. Vücuduna dokunmuştu. Çıplaklığını önünde sergilemişti. Kollarında ağlamıştı. Sadece onun gömleğini giyerek yanında uyumuştı. Uzun kaslı kollarındaki gizli kuvveti hissetmişti.

Kocasıyla asla yaşamadığı türden bir yakınlıktı bu.

Josiah'a kargı görevini yerine getirmişti ama olay hep çabuk, suçlulukla doluydu ve hep ikisi de kıyafetleriyleyle karanlıkta olmuştu.

Sessiz bir hayranlıkla Lord Sheene'in arkasında durdu. Yaklaşık otuz metre ötede bir ağacın sıyrılmış küçük kısmına bir çakıl taşı atmasını izledi. Taş hedefe çarptığında çıkan keskin tınlama onu bulmak için takip ettiği sesin ne olduğunu açıklıyordu.

Lord eğildi ve ayaklarındaki kır çiçeklerinin arasından başka taşlar topladı. Kararlılıkla her taşı ağaca attı ve her seferinde de işaretinin tam ortasını vurdu. Bu kadar iyi nişan alması garipti. Ve üzücü. Yeteneği burada onu mükem-

melleştirmek için geçirdiği yalnız saatlerin kanıtıydı.

Son taşı da attıktan sonra arkasına baktı. Grace sessizce gelmiş ve hiçbir şey dememişti.

“Grace.”

Başka hiçbir şey demedi. Sadece adını söyledi. Bu kelime, aralarında bir meydan okuma gibi durdu.

Teninin, Marki’nin tenine sürtünmesinin güçlü hatırası kanında lav gibi yükseldi. Onunla tanışmadan önce hiç şehvet hissetmemişti ama şu an şehveti hissediyordu. Bu da onu, Marki’ye dokunma isteği dışındaki her şeye karşı umursamazlaştırıyordu.

Yüzünün kızarmasına lanet ederek ileri doğru bir adım attı. “Lord Sheene.”

Marki yavaşça arkasını döndü. Ona nasıl tepki vereceğinden emin değildi Grace. Kızacak mıydı? Kk m görecekti? İğrenecek miydi? Başarısızlığa uğramış ayartma denemesinden sonra n de hak ediyordu ama en azından Marki, onu imkânsız bir seçim yapmaya zorlayanın amcası olduğunu biliyordu.

Lord’un gözlerinin gizlenmemiş bir alılıkla yandığını görünce çok şaşırdı. Gergin sessizlik uzadıkça tirperiyordu.

Boğazının derinliklerinden istek dolu yumuşak bir ses ıktı. Kalbi dengesiz, hızlı bir ritim tutturdu. Marki’nin gözleri koyu bal rengine dönüştü ve ona doğru sarsıcı bir şekilde ilerledi.

“Bana geldiğin zaman...” Sesi kulağı tırmalıyordu.

“Hayır.” Grace onu durdurmak için yeltendi. Dün gece hissettiklerini anlatacak kelimeleri nasıl bulabilirdi? Korkusunu. Utancını. Arzusunu.

Anlatamazdı. Aydınlıkta değil.

“Pekâlâ.” Grace birden Marki’nin zalim aristokratların soyundan geldiğini hatırladı. “Ama sonra konuşacağız.”

“Tamam, ama şimdi... şimdi değil.” Kendini sakinleştir-

mek için derin bir nefes aldı. “O taşlarla ne yapıyordun?” Sorunun basitliği yüzünden daha da fazla kızardı.

Marki ellerini tozlardan silkeledi ve ona doğru bir adım attı. “Bana ateş etmeyi babam öğretmişti. Bu hedef alma yeteneğimi kaybetmememi sağlıyor ve düşünmeme yardımcı oluyor.”

Grace ne düşündüğünü sorma ihtiyacı hissetmedi. Lord John’un tehditleri hâlâ vahşi leopardlar gibi huzuruna saldırmaya devam ediyordu. Marki’nin bakışları ona yoğunlaştı. “Ne istiyorsun Grace?”

Seni.

Aklına ilk gelen cevabı geri itti. Ama Tanrı ona yardım etsin, bu doğrudu. Ve dün geceden sonra Marki’nin de onu istediğini biliyordu. Bu bilgi aralarında kılıfsız bir kılıç gibi duruyordu.

Görünmez ama öldürücü kılıcın ötesine adım attı. Dudaklarına emin olmayan bir gülümseme yerleşti. “Yürüyebiliriz.”

“Yürüyebiliriz.” Marki parlak başını isteksiz bir kabullenmeyle eğdi. Gözleri ona bakarken anlaşılabilir bir şekilde parlıyordu. “Bana hayatımı anlatabilirsin.”

Grace sanki ona yumruk atmış gibi geriye çekildi. Kimseye, asla geçmişini anlatamazdı. Asla. Asla. Asla.

“Anlatamam.” Sanki Marlow Hall’daki hayatıyla beraber geride bıraktığı çocuğun zırlamasıydı bu. Piyano parçalarını çalışmayan veya Fransızcaya tercümesini yapmayan kızın. Hayaletini yıllar önce kovduğu kızın. “Eğitici bir hikâye değil. Ben...”

Bencilliğinin derinliklerini, herkesten daha fazla hayran olduğu bu adama nasıl anlatabilirdi? Ondan nefret etmesini istemiyordu ve sebep olduğu zararı bilirse ondan nefret ederdi.

“Grace, sırların sana ait,” dedi Marki ciddiyetle. “Onları sakla veya paylaş. İsrar etmeye hakkım yok.”

Marki'nin görkemli gözlerindeki sakın kabul Grace'in korkularını yatıştırdı ve ona güvenebileceğini düşündü. Acı  ekmek Lord Sheene'e olağanüstü bir bilgelik kazandırmıştı. Eğer onun alt üst edici geçmişini anlayacak bir insan varsa o da deli markiydi.

Başka hiçbir adam onun çıplak bedenini görmemişti. Belki onun çıplak ruhunu da görmesi uygundu.

Omuzlarını dikleştirdi. "Hayır, sana... sana anlatmak istiyorum." Garipti, ama bu doğruydu.

A a lar arasındaki belirsiz yola girerken ikisi de sessizdi. Wolfram bir  alılı ın arasından çıktı ve sahibini takip etmeye başladı ama bir süre sonra onların yavaş adımlarından sıkıldı ve kendi keşif gezisine  ıktı.

Yolun darlığı Grace'i Lord Sheene'den ayıran tek şeyin birkaç santim olmasına sebebiyet veriyordu. Sıcaklığını hissedecek kadar yakın. Bereketli orman kokularının arasında Marki'nin sabununun ayartıcı kokusu da vardı. Kafasında dönen endişenin içinde bile dayanılmaz bir şekilde onu bir erkek olarak fark ediyordu.

"İyi bir aileden geldiğini biliyorum," dedi Lord Sheene sonunda, nazik bir sesle. Aynı tonu Grace hastayken ve onun düşmanı olduğunu zannederken de kullanmıştı. O zaman bile sesi kalbinde ba ıran şeytanları susturmuştu. "Tek  ocuk muydun?"

Bu soruyu, tam da Grace nasıl başlayacağını d ş n yorken sormuştu. Philip hakkında konuşmak acı verici olsa da kendini cevap vermeye zorladı. "Bir ağabeyim vardı. İki yıl önce öldü."

" zg n m."

"Evet, ben de." Philip hayatını mahvetti i için daha da üzgündü. A abeyi zeki, yakışıklı ve çekiciydi ama şımarıktı. Soho'daki bir kumar cehenneminde sarhoş bir tartışmadan sonra başka bir adamın karısı için girdiği düelloda  lm şti.

Ani bir hareketle Grace açmış bir çançiçeğini koparmak için eğildi. Gergince zarif çiçeği parmaklarının arasında döndürmeye başladı. Tanrım, niye kelimeleri söylemek bu kadar zordu? “On altı yaşındayken fakir bir adama âşık oldum. Daha da kötüsü talibim ticaretle uğraşıyordu ve bir radikaldi.”

Grace alaycı bir yorum bekledi ama Marki gölgeli yolda yanında yürürken sessiz kaldı.

Sonunda Grace daha doğal bir ses tonuyla devam etti. “Josiah yerel bir kitapçıydı. Benimle önemli şeyler hakkında konuşurdu. Bana aptal bir kız yerine zeki bir kadınmışım gibi davranılması çok hoşuma gitmişti. Tabii aslında sadece aptal bir kızdım. Kendini beğenmiş, inatçı, bencil ve kendi zekâsını fazla beğenen aptal bir kızdım.”

“Erkek ilgisi yüzünden başı dönen ilk kız sen değilsin. Kendine fazla yükleniyorsun.”

“Hayır,” dedi Grace duygusuzca. “Hayır, kendime fazla yüklenmiyorum. Kibrim ve aptallığım babamın kalbini kırdı”

“Grace.”

O derin sestten gelen tek bir kelime Grace’i etkilemeye yetmişti. Marki çançiçeğini parçalayan meşgul ellerini durdurmak için elini uzattı. Temas kısacık bir an sürdü. Ama yine de Grace’in iliklerine kadar işledi. Zarar görmüş çiçeği sıkı sıkı tutan elini gevşetti ve çiçeği yolun kenarına bıraktı. Sakinleşmek için derin bir nefes aldı.

“Josiah ilgilendiğimi anladığı zaman bana kitaplar verdi, babam bilse ona kalp krizi geçirecek kitaplar. Shelley. Southey. Maty Wollstonecraft. Godwin. Cobbett.”

“Bu her mal sahibini dehşete düşürebilecek bir liste.” Grace bu dikkatle söylediği tarafsız cevabını gizli bir eleştiri olarak algıladı. “Onaylamıyorsun.”

“Hiç de değil. Bu ülke eşitsizlik altında inliyor.” Sarkan bir dalı Grace’in önünden çekmek için ileri doğru bir adım attı. “Gerçi ben de adaletsizlik yaşamış olmasam, mağdurlarla

empati kurabilir miydim emin değilim. Amcam k suçlar için bile idam cezası talep eden günahkâr bir gerici. Zalim muhafazakrlığını desteklemek için benim mirasımı kullanmasından nefret ediyorum.”

Grace eğilerek dalın altından geçti ve Marki’yi bekledi. “Josiah’la tanıştığımda ellili yaşılarındaydı ama yine de dünyayı kurtarmak için yanıp tutuşıyordu. Incil’den ıkmiş bir peygamber gibiydi.” O haftaların canlı heyecanını nasıl da iyi hatırlıyordu. Korunaklı hayatında daha önce hiç öyle bir heyecan olmamıştı. “Hizmetim bana ihanet ederek beni babama şikyet ettikten sonra bile Josiah içeri gizlice mektuplar atmaya devam etti. Onun ve onu takip edenlerin dünyada nasıl bir cennet kuracağını anlatan harika mektuplar. Bu yolculuğa katılmaya çok hevesliydim.”

“Yine de bir adamın iyi bir aileye doğmuş on altı yaşındaki bir kıza evlenme teklifi etmesi büyük bir adım. Ya da ailenin zenginliği yüzünden gözü m dönmüştü?”

Lord Sheene’in ses tonundaki alaycılık Grace’i meraklandırdı. Kirpiklerinin altından arayış dolu bir bakış attı ve genelde anlam dolu olan ağzının ciddiyetle düzleşmiş olduğunu fark etti. Reformu desteklediğini iddia ediyordu ama tavrı kinle doluydu.

Ama hikâyesine başladığı için artık ne olursa olsun onu bitirmek istiyordu. İçinde bir şey, üzücü, felaket dolu gerçekleri anlatmak için çırpınıyordu. Belki de Marki onu kmseirse bu aralarında büyüyen yakınlığı ve kendisini ona bağlayan çekimi kıırdı.

“Hayır, Josiah’a ben evlenme teklifi ettim. Arayışına evlenmeden ortak olsam herkes bana fahişe derdi. Bu da bu büyük amaca zarar verirdi. Hareketlerimin ailemi nasıl etkileyeceğini hiç düşünmedim. Tek umursadığım benim ne istediğimdi.”

Lord Sheene elini Grace’in koluna doladı ve Grace’i

onunla yüz yüze gelecek şekilde döndürdü. Elini çabucak çekti. Bir zamanlar Grace ona dokunmak istemediği için böyle davrandığını düşünürdü. Şimdi ise işin doğrusunu biliyordu.

“Tanrım Grace, Paget’in kabul etmesi gerekmiyordu. Sen bir çocuktan azıcık daha büyüktün, o ise olgunluğa ermiş bir adamdı.”

Evet, Marki kızmıştı. Grace onun neden kuş beyinli bir kızla küstah yaşlı sevgilisinin kaderiyle bu kadar ilgilendiğini merak etti. Hareket etmek nedense kelimelerin daha rahat dışarı çıkmasını sağlıyordu. Lord Sheene ona yettiği zaman duygusuz bir sesle tekrar konuşmaya başladı.

“Josiah evliliğimiz konusunda mutlu değildi. Aile hayatı onu muhteşem görevinden alıkoyuyordu. Ama ben kendimi adamıştım, öğrenmeye çok hevesliydim. Başka kimse öyle değildi. Josiah cenneti bulmak konusunda çok umutluymuş. Bunu yapamayınca hayal kırıklığına uğramış bir adama dönüştü.” Sakin konuşmaya çalışsa da üzüntü sesine yansıyor. “Hayal kırıklığı tozlu satılmamış kitap raflarından daha etkili bir şekilde hayatının bir parçası oldu.”

İdolünün dindarlık taslayan dar görüşlü bir domuz olduğunu anlamak nasıl da üzmüştü onu. Çok kısa zamanda Josiah’ın özellikleri konusunda trajik şekilde yanıldığını anlamıştı. Anladığında ise kendine ve Josiah dâhil başkalarına verdiği zararı geri çevirmek için çok geç olmuştu. Sevgi dolu ailesini, atıp tutan ve ondan daha iyi bir aileye doğmuş olmasını asla affedemeyen sert bir amirle değiştirmişti. Yanılgısı ve hayal kırıklığı buruk bir bileşime dönüşmüştü ve evlilik hayatının her anını karartmıştı.

Marki yola doğru kaşlarını çattı ama Grace bakışlarının dışarıya değil içeriye dönük olduğunu düşündü. “Ne yaptığını öğrendiğinde baban çok kızmış olmalı.”

“Kızdı, hayal kırıklığına uğradı, inanmadı. Bana harika bir eş bulmayı planlıyordu, en azından bir vikont. Kendimi

benden kırk yaş büyük demokrat fakir bir dükkân sahibine harcamıştım. Ne yaptığımı duyduktan sonra beni çok kötü azarladı. Josiah'ı köyden kovdu.” Grace nefes aldı ve duyusuz tonunu korumak için çabaladı. “Josiah köyden ayrıldı ve York’a yerleşti. Kaçıp sonra af dilemeye karar verdik. Aileme karşı geldiğim için hiç mutlu olmadı, Incil’de anneni ve babanı onurlandırman gerektiği yazdığı için.”

“Gizlice mi evlendiniz?”

Marki hâlâ ona bakmıyordu. Ruhunun yalnız derinliklerinde sürekli kendini ayıpladığı gibi onu ayıplıyor muydu? Ayıplamalıydı.

“Evet.” Ne kadar da sevinmişti. Hep dünyayı gezmek istemişti. Dünyayı gezmek mi? Ne kadar gülünç bir fikir. Kendini şu anki tutsaklığından azıcık daha fazla serbest, dokuz yıl süren bir hapse mahkûm etmişti. Kınayıcı düşüncüyü başından savmaya çalıştı. “Hep babamın en sevdiği çocuğu oldum. Josiah’ın harika ruhunu fark edince fikrini değiştireceğini düşünüyordum.”

“Zengin babaların hiçbir fakir adamı seveceğini sanmam, harika ruhlu fakir adamlar bile olsa,” dedi Lord Sheene ruhsuzca.

“Bunu deneyimle öğrendim. Josiah ve ben Gretna’da evlendik, sonra ailemin onayını almak için geri döndük. Babam bana artık onun kızı olmadığımı söylemek için beş dakika ayırdı. Annem ve Philip’in bana veda etmesi yasaklanmıştı.”

“Üzgünüm Grace,” dedi yavaşça.

“Bunu hak ettim,” dedi kısık bir sesle. Sonra aniden kendinden nefret ederek tutkuyla, “Nasıl ailemi böyle kırabildim? Bir şekilde Josiah onun amacının, beni seven insanlardan daha önemli olduğuna inandırdı beni. Kısa bir süre sonra yaptığım şeye pişman oldum. Ama kaderimi kendim yaratmıştım ve buna katlanmak zorundaydım.” Durdu ve titrek

bir nefes aldı. Ağlamak üzereydi. Babasıyla Marlow Hall'un kütüphanesinde yaptığı kin dolu konuşmanın anısı hâlâ ona işkence ediyordu.

Lord Sheene onun düşmüş bir dalın üzerinden geçmesine yardım etti. Elleri kısa bir süre için birbirine temas etti ama bu temas Grace'in içini ısıtmaya yetti. Kanındaki yasak karıncalanmayı düşünmemek için hikâyesine devam etti.

"Sonraki sene ailemle olan tek ilişkim annemin bana gönderdiği paraydı. Bir süre sonra o da kesildi, sanırım babam annemin ne yaptığını anladı ve benimle ilişki kurmasını yasakladı, Josiah sadece etkisiz bir peygamber değildi, aynı zamanda kötü bir kitap satıcısıydı. Annem olmasaydı aç kalırdık."

"Babanla bir daha iletişim kurmaya çalışmadın mı?" Grace başını iki yana salladı. "Eğer bunu denersen Josiah'ın beni döveceğini düşünmüştüm. Babamdan nefret ediyordu. Yediklerimizi ailemin parasının karşıladığını söylemeye cesaret edemiyordum. Josiah bana verdiği azıcık paranın bir fareyi bile doyuramayacağını akıl edemiyordu."

"Yine de iyi bir eş olmaya çalıştın." Marki ona bakarken kendinden emin konuşmuştu. Grace hatıra çölünden çıktı ve ona baktı. Altın gözlerinde kınama yoktu. Şefkat, üzüntü ve kendisine karşı olmadığını bildiği bir kızgınlık vardı. Ama kınama yoktu.

"Denedim. Ama başaramadım." Dudakları mutsuzlukla yukarı kıvrıldı. Toplum için özgürlük isteyen bir adama göre Josiah karısının özgürlüğüyle çok fazla ilgilenmemişti. "Hep çok tartıştım, isyankardım, itaat etmiyordum." Marki'nin yüzü kızgınlıkla gölgelendi. "Tanrım, sana zarar verdi mi?"

"Hayır, Tanrım, hayır," dedi dehşetle. "Asla." Josiah'ın kendini beğenmişliği yerine dayak yemeyi tercih edeceğini eklemedi.

"Çiftliğe nasıl geldiniz?"

“Kitap dükkânı üç yıl sonra kapandı. Annemden kalan parayla bir koyun sürüsü aldık.”

Josiah nasıl da kızmıştı. Grace ona ailesinin gizli desteğini anlattığında Josiah’ın ondan nefret ettiğini düşünmüştü. Josiah hayatı boyunca Marlowlar’dan ve onların temsil ettiği her şeyden nefret etmişti.

“Peki işleriniz iyi gitti mi?” Marki yerden bir sopa almak için eğildi. Grace’in gözleri ellerinin vahşice dalı parçalara ayırmasına takıldı. Evet, gerçekten de kızgındı.

Grace mutsuzca güldü. “Tabii ki hayır. İşlerimiz felaketti. Josiah şehirde büyümüşü ve çiftlikten de, benim onu oraya kapamamdan da nefret ediyordu. Sonra hastalandı.”

Durdu. Yorkshire’daki son günlerindeki mutsuz, ısrarcı, umutsuz ıstırabının hayaleti sanki boğazını sıkıyordu. O günlerden Marki gibi iyi niyetli birisine bile bahsedemezdi. Lord çok şefkatliydi ve o şefkati çok az hak ediyordu. Josiah hayatını mahvetmiş olabilirdi ama o da onunkini mahvetmişti. Ve kalbinin derinliklerinde acı dolu geçmişi için suçlaması gerekenin Josiah yerine kendi inatçılığı ve aptallığı olduğunu biliyordu.

“Komşular yardım etmedi mi?” Marki kırılmış dalın son parçalarını yere attı ve ona baktı. Sesindeki sağlamlık Grace’in zihnindeki boğucu havayı serin bir rüzgâr gibi dağıttı.

“Josiah’ın siniri en iyi niyetli insanları bile uzaklaştırdı. Sadece son günlere doğru papazın karısı geldi, ama o da sadece evle ilgili yardımda bulunmak için. Josiah hayatı boyunca sınanmak için bekledi ve hastalığı onu son limitine dek sınaı.”

Titreyen elini gözündeki davetsiz gözyaşını silmek için kaldırdı. Neden ağlıyordu ki? Uzun zaman önce Josiah’ı hiçbir zaman sevmediğini kabul etmişti. Ama yine de onun hatırası içini çalkantılı bir üzüntü, suçluluk ve pişmanlık karışımıyla dolduruyordu.

Josiah dokuz yıl boyunca hayatının merkezi olmuştı. Belki sevmemişti onu ama yine de hep... yanındaydı. Ve artık değildi.

“Ve evini kaybettin.”

“Evet.” Sesli bir şekilde içini çekti ve doğruldu. Eğer üzücü geçmişinin içine biraz daha girse kendini rezil edecekti. Ve bunu Marki’nin önünde zaten yeteri kadar yapmıştı. Marki’nin kırılganlıklarını deşmek gibi garip bir yeteneği vardı. “İyi bir dinleyicisin.”

“Teşekkür ederim,” dedi kuru bir sesle. “Pratikle kazandığım bir yetenek değil.”

Artık son dokuz yıldır tanıştığı herkesten daha fazla tanıyordu onu. Kendini kaybolmuş hissetti, bunun aralarındaki ölümcül ikilemi mi yoksa aralarında kıvılcımlanan çekimi mi değiştirdiğini anlayamadı.

Anlattıkları herhangi bir şeyi değiştirmiş miydi? Somut bir şekilde değil, diye düşündü, ama kalbinin derinliklerinde öyle hissetmiyordu.

“Sorduğuna pişman oldun.” Beceriksizce gülümsedi.

Marki gülümsemedi. “Hayır, buna asla pişman olmam.”

Kadın önünde yürürken Matthew onu inceliyordu. Arkada kalmıştı. Biraz anlattıklarından sonra kadının yalnız kalmak isteyeceğini düşündüğünden, biraz da kızgınlığı yüzünden ona patlamak istemediği için.

Kadının hüznü yüzünden hissettiği öfkeli üzüntü onu çelik pençeler gibi yakalamıştı. Kız gençti, onun yaşına yakındı, ama yine de bir sürü üzüntü çekmişti. Onun acısını azaltmak için ruhunu verebilirdi. Ama biliyordu ki, buna ne kadar üzülse de, ruhunun kadın için hiçbir değeri yoktu.

Kadının ellerini yüzüne götürmesini izlerken yumruklarını sıktı. Gözyaşlarının aktığını anlaması için yakınında olmasına

gerek yoktu.

Tanrım, ağlamasından nefret ediyordu. Her gözyaşı kalbine kör bir kasap bıçağı gibi saplanıyordu.

Grace hikâyesini anlatırken kötü olanı kendisi gibi göstermeye özen göstermişti. Sesindeki utancı duymuştu. Onun düşüncesiz davranmış olmasını anlayabiliyordu. On altı yaşında küçük bir kızdı ve o günden beri aptallığının cezasını fazlasıyla ödemişti. Anlaşılan ailesini kaybetmiş olmak onun için hâlâ kanayan bir yaraydı.

Ebeveynleri kendisini çok fazla sevmişlerdi. Ne kadar ciddi olursa olsun hiçbir durumda annesinin veya babasının onu reddedebileceğini düşünemiyordu. Ama Grace evinden ve sevdiklerinden uzun ve yalnızlık dolu bir süre boyunca uzaklaştırılmıştı.

Kahrolası Paget'in cehenneme kadar yolu vardı. Matthew, onun kendini beğenmişliği içinde sonsuza dek yanmasını umdu. Tanrı aşkına, nasıl onun yaşında bir adam bir kızı bildiği her şeyden uzaklaştırıp sıkıntıya maruz bırakabilirdi?

Ayrıntıları tahmin etmek zor değildi. Adamlarla paylaştığı ıstıraplı hayat, çiftlikteki bitmeyen ağır işler, yalnız ve arkadaşsız kaldığında hissettiği çaresizlik ve yargılanırken tahammülünün zorlanması kızın ruhunu daraltmıştı.

Matthew'un öfkesi arttı. Grace evliliğinin iğrenç ayrıntıları hakkında fazla konuşmamıştı ama yine de adamı gözünde canlandırabiliyordu. Duygusuz, ukala, dindarlık taslayan, takıntılı bir herif.

Güzel, sıcak Grace o yapmacık zorbayla dokuz neşesiz yıl boyunca evli kalmak zorunda kalmıştı.

Biliyordu ki Grace o yargılayıcı yaşlı aptala ettiği evlilik yeminlerini yerine getirmek için sonuna kadar uğraşmıştı. Durumu daha iyi hale getirmek için elinden geleni yapmıştı. Bu onu öldürse bile...

Paget asla onunla evlenmemeliydi. Ama Matthew

Grace'in tutkuyla daha iyi bir dünya isterkenki halinin karşı koyulamaz olduğunu tahmin edebiliyordu. Kahretsin, birkaç gündür güzelliğini ve şevkini saklamaya çalışmamış mıydı? O hali yüzünden bile Matthew onu o kadar istemişti ki, uyuyamamış ve yemek yiyememişti. Yaşlı Paget'in o tozlu kitap dükkânında hiçbir reddetme şansı olmamıştı, lanet olsun.

Alçak herif inanılmaz bir hâzineye sahip olmuştu ve onu hak etmemişti.

Ve Matthew sonunda kalbinde gizlenen utanç verici sırrı kabullendi. Kıskanmıştı. Ölü bir adamı kıskanmıştı. Kendisi de alçak Paget'ten daha iyi değildi. İkisi de Grace'i istiyordu. İkisinin de ona bir faydası yoktu.

Arzu dolu bakışı kadın yolda ilerlerken onu izliyordu. Kalbinde ise zafer dolu bir cümle dönüp duruyordu.

Kadın kocasını sevmemişti.

Saat geçti ama Grace karanlık yatak odasında gerginlikle yatıyordu. Marki'ye evliliğinin ayrıntılarını anlatmak onu yormuş ve germişti. Ama uykusunu kaçırان şey acı dolu geçmişini hatırlamak değildi.

Hayır, onu sinsi şehvet ayakta tutuyordu.

Lord Sheene'le geçirdiği onca saatten sonra alev alev yanan bir ateşe dönüşen şehvet. Artık her ilkesini yıkacak gibiydi.

Bir kaçınılmazlık hissiyle kapının açılmasını izledi. Marki ilk geceki gibi kapının eşiğinde duruyordu. Karyola başlığına dayanacak şekilde doğruldu ve içinde yükselen sarhoş neşeyi durdurmaya çalıştı.

"Lordum?" Yağmurla sessizliğin karıştığı karanlıkta yavaşça sorduğu soru aslında bir davetti.

12. Bölüm

Kadını, geçen gece kollarında tutmak Matthew'un duyularını neredeyse doğal olmayan bir seviyeye ulaştırmıştı. Onun boğuk şüphesini duyabiliyordu. Nefesinin boğazına takılmasını duyabiliyordu. Tanrım, masum görünen kelimelerin altında yatan arzuyu bile duyabiliyordu.

Kapıda dururken kendine bu inanılmaz koyu saçlı kadından daha büyük zorluklarla karşılaştığını söyledi. Keşke buna inanabilseydi.

Yatak örtüsü hışırdadı ve yaylar gıcırdadı. Onu kahredecek kadar ayartıcı sesler. Sonra kadının çırayla ve önündeki mumla oynadığını duydu. Sonra dengesiz bir alev canlandı. Kısa bir süre altın ışığın gösterdikleri karşısında gözlerini kapadı. Derin gözleri ve soluk oval yüzüyle Grace... Uzun saç örgüsü omzundan aşağı dökülüyordu ve bir göğsünü okşayacak şekilde kıvrılmıştı. Matthew'un parmakları o dolambaçlı çizgiyi takip etmiş gibi kıvrıldı.

“Lordum, neden buradasınız?” Kadın öne eğildi ve gösterişli yeşil saten geceliği neredeyse göğüs uçlarına dek indi. Yakasını yukarı kaldırmadan önce Matthew göğüslerinin pembeliğini bir an görmeyi başardı. Arzu onu kırbaçladı ve inlememek için kendini zor tuttu.

“Yatağımızı paylaşmalıyız,” dedi kısaca, sesinin tonunu ayarlayamayacak kadar sınırlarının sonuna gelmişti. Bundan gündüz bahsetmeliydi ama Grace'in ona güvenmesinin yarattığı yakınlığı bozmak istememişti.

Kadının gözlerinde duygular yanıp söndü. Tabii ki korku ve dumanlı, gizemli isteğini acı verecek kadar arttıran başka bir şey.

İlerledi. Bunu yapmak zorundaydı. Kadının hayatı buna bağlıydı. Sanki her şeyden çok istediği kadınla değil de talim

yapan askerlerle konuşuyormuş gibi devam etti. “Monks ve Filey’yi sevgili olduğumuza inandırmalıyız. Yani sadece burada uyumalıyız. Benim yanımda güvende olduğuna söz veriyorum.”

Şaşırtıcı bir şekilde o dolgun dudaklarına mutsuz bir gülümseme yerleşti. “Yani arasında kılıç duran Tristan ve Yseult* gibi miyiz?”

Bu ne kadar zor olsa da, Matthew zihninde canlanan saçma görüntüye gülümsemeden edemedi. “Şu anda yanımda kılıcım yok.”

Efsanede kılıcın tutkuya engel olmadığını anlatmadı. Zaten yeteri kadar başı beladaydı.

Kadın başını salladı. “Bu işe yaramayacak.”

Matthew kapının eşiğini geçti. Kahrolası gecelik yine kaydı ve pürüzsüz beyaz bir omzu açıkta bıraktı.

“Gecelerimi burada geçirmezsem amcam seni öldürecek.” Kadının yüzünün kireç gibi bembeyaz oluşunu izledi. Daha sakın bir tonla devam etti. “Burada derken bu

*“Tristan ve Yseult başkalarıyla evli olmalarına rağmen yanlışlıkla aşk iksiri içmeleri sebebiyle birbirine çılgınca âşık olan ve gizlice zina yapan iki efsane kahramanıdır.

yatağı kastediyorum. Yerde veya bir sandalyede uyumayı teklif ederdim ama kapının kilidi yok. Monks ve Filey her an bizi kontrol edebilir.”

Artık Grace ay kadar beyazdı. Tekrar dudaklarını ıslattı. Matthew kadının bunu yapmayı kesmesini tercih ederdi. Yumruklarını tekrar sıkı.

“Grace, bu sadece seni kurtarmak için bir aldatmaca, hepsi bu,” dedi üzgün bir sesle.

Kabul etmesini beklemeden yatağa ilerledi. Kadın kayarak ona yer açtı. Konuşurken sesi teslim olmuş gibiydi. “Nasıl

istersen.”

“Lanet olsun,” diye mırıldandı Matthew ve kadın diline itiraz edemeden devam etti. “İstediğim gibi değil bu. Kahrolası hayatımdaki hiçbir şey istediğim gibi değil. Ama seni hayatta tutmaya çalışıyorum.”

Yatağa oturdu ve botlarını çıkardı. İkisini de aynı anda duvara attı. Gömleğini hızlıca başının üzerinden çıkardı ve botlarının arkasından onu da fırlattı.

“Lord Sheene...”

Matthew kıza bakmak için başını çevirdi ama onun örtünün üzerine yayılmış hali aşırı derecede ayartıcıydı. Kadın dehşet içinde çıplak sırtına bakıyordu.

“Bu izler,” diye fısıldadı şok içinde.

Mahvolmuş sırtını unutmuştu. Yaralar iyileşeli yıllar geçmişti ve herhangi bir iz kalmaması için deliler gibi egzersiz yapmıştı. Görüntünün Grace’i nasıl etkileyebileceği hiç aklına gelmemişti.

Çürütücü utanç yüzünün kızarmasına sebep oldu. Gömleğini aramak için yere eğildi. “Özür dilerim. Seni rahatsız etmiş olmalı.”

Eli, sıcak, rahatlatıcı, kadınsı eli sırtındaydı. Matthew kaskatı kesildi. Gözlerini yumdu ve zayıflığının kanıtı yüzünden geri çekilmesi gerektiğini bilmesine rağmen dokunuşunun kemiklerine dek işlemesine izin verdi.

“Hayır, rahatsız olmadım.” Sanki gözyaşlarını tutmaya çalışıyormuş gibiydi kadının sesi. Matthew onun içine titrek bir nefes çektiğini duydu. “Bana ne olduğunu anlat.”

Yavaşça doğruldu. “Doktorlardan biri deliliği döverek dışarı atmayı önerdi. Monks doktor gittikten sonra tedaviye devam etti.”

Edebileceği en uzun itiraf buydu. Ona diğer dayakları veya Monks ve Filey’nin o bir hayvan gibi bağlıyken derisini kızgın demirlerle yaraladığını anlatmaya dayanamazdı. Gerçi

eğer yakından baksaydı derisindeki kösele harita, utancını anlatmaya yeterdi.

“Üzgünüm.” Eli yavaşça göğsüne kaydı. Parmakları yasak arzusunu aç bir alev gibi kızdırmasına rağmen dokunuşu eski acılarını rahatlatıyordu.

“Uzun zaman önceydi,” dedi sertçe.

Bu doğrudu, ama ruhu sanki o dayaklar dün atılmış gibi hâlâ acı çekiyordu.

“Burnumu soktuğumu düşünüyorsun.” Eli uzaklaştı ve Matthew kendini ona tekrar dokunması için yalvarmamak için son anda durdurdu. Teselli için. Ve Tanrı ona yardımcı olsun, zevk için.

“Bence şu anda geçmişteki problemlerimizi düşünmeden de yeteri kadar zorluk içindeyiz,” demeye zorladı kendini.

“Ne kadar çok çekmişsin, ben de sana sadece acı getirdim,” dedi kadın üzgünce arkasından. “Benden nefret ediyor olmalısın.”

“Bunun doğruyla yakından uzaktan alakası olmadığını biliyorsun.”

Döndü ve sinirle ona baktı. Kadın sırt üstü yatıyordu ve yaşlar uzun kirpiklerinin arasından parlıyordu. Kalbi onu ağlatmış olduğu düşüncesiyle bir an durdu. Onu teselli etmek için dokunacak kadar bile kendine güvenmiyordu.

Kadının sıcaklığı onu ayartarak etrafa yayılıyordu. Lord John’un, Monks’un, Filey’nin ve bütün kahrolası dünyanın cehenneme kadar yolu var, diye fisıldıyordu.

Teslim olamazdı. Uzak durmak bütün kaslarını ağrıtsa bile.

Ona dokunmamaya dikkat ederek uzandı ve tavana baktı. Pantolonunun hâlâ üzerinde olduğunu saklamak için örtüyü boynuna kadar çekti. Uzun bir gece olacaktı.

Grace basını çevirdi ve Marki’yi inceledi. Profilden bile yüz ifadesinin gergin olduğunu anlamak mümkündü.

Üzerinden hüsrân ve hoşnutsuzluk yayılıyordu. Grace, kaşına düşen saçını düzeltmek, ruhundaki huzursuzluğu sakinleştirmek için yanıp tutuşuyordu. Sırtındaki altın derisinin şeklini bozan bütün soluk yara izlerini öpmek istiyordu. Çektiği acıları kendine almak ve onu gelebilecek her acıdan korumak istiyordu.

İşe yaramaz isteklerdi bunlar.

Boğuk bir iç çekişle mumu söndürmek için eğildi ama Lord Sheene onu durdurdu. “İşığı bırak.”

Az kalsın yine nasıl istersen diyecekti, ama bu zararsız kelimeler o kadar öfkeyle söylenmişti ki kendini durdurdu. Onun yerine sırt üstü uzandı ve sanki olağanın dışında hiçbir şey olmuyormuş gibi davranmaya çalıştı. Josiah’la yatağını paylaşmıştı. Evliliği boyunca genelde bu paylaşım iffetli bir şekilde olmuştu. Bir erkeğin yanında uzanıp o bedenin birden üzerine gelip ona sahip olacağını düşünmeden uyumaya alıştı. Bugünün ne farkı vardı?

Fark arzuydu.

Küçük kızlara özgü tutkusunun en derin anlarında bile Josiah’ı asla bir kadının bir erkeği arzuladığı şekilde istememişti.

Lord Sheene’i arzuluyordu. Cinsel ihtiyacın sancılarını daha önce hiç hissetmemişti. Bu imkânsız durumda ortaya çıkmaları ne kadar da zalimceydi.

Odaya girdiğinde Marki’nin nasıl görüldüğünü hatırladığında kalbi duracak gibi oldu. Uzun, güçlü... Boynu geniş beyaz gömleği göğsünün gölgeli yerlerini hafifçe göstermişti. Artık teninin pürüzsüz ve bazı yerlerinin siyah tüylerle kaplı olduğunu biliyordu. Artık ince kasların karnında gerildiğini ve adaleli, damarlı, güçlü kollarını kapladığını biliyordu. Daha şimdiden onun fiziksel varlığını Josiah’ı hiç bilmediği kadar biliyordu.

Marki sıcaklığını hissedebileceği kadar yakındı ve limonlu

sabunuyla onun altındaki kendi özünün kokusunu alabiliyordu. Her nefesini hissedebileceği kadar yakındı. Gözleri kapalıydı ama Grace onun da kendisi kadar uyanık olduğunu anlamıştı.

Marki, sanki onun bu düşüncesini doğrularmış gibi konuştu. “Varlığım seni rahatsız ettiği için özür dilerim.” Gözlerini açtı ama Grace’e bakmadı. Bakışları tavandaydı.

Evet, varlığı onu rahatsız ediyordu. Hem de hiç tahmin edemeyeceği bir şekilde.

“Bunu benim iyiliğim için yapıyorsun.” Grace onun heykelimsi yüzüne baktı. Kemerli, keskin burnu, gizemli gözleri, tutkulu dudakları inanılmazdı. O tutkulu dudakları kendilerininkinin üzerinde istiyordu. O dudakları bedeninin üzerinde istiyordu. Görüntü o kadar net gözünün önünde canlandı ki vücudundaki her sinir kasıldı ve Grace rahatsızca kıpırdandı.

Marki daha fazla konuşmadı. Grace onun sonunda uyumuş olduğunu düşündü. O ise şafak sökene dek huzursuzlukla uyanık yattı.

Merdivenlerden gelen acele ağır bot sesleri Matthew’u uyandırdı. Monks açık eşikte belirene dek Grace’i örtüyle kapamaya zar zor vakit bulabildi.

“Bunun anlamı da nedir?” diye sordu soğukça Matthew ve koruma içgüdüleriyle Grace’in omzunu daha da sıkı tuttu. Zaten uyandığında ona sarılıyordu. Gecenin içinde bir ara onu kollarına almış olmalıydı.

Yatakta yatan çifti görünce Monks’un katı yüzündeki öfkeli şaşkınlığın yerini şehvetli bir takdir aldı. “Özür dilerim Lord,” dedi gözleri Grace’in görebildiği küçücük bölgesine takılırken. “Sizi aşağıda göremeyince endişelendim.”

Tutsağı kaçtığı için endişelenmişti. Gerçekler güneşli odaya pis hava gibi doldu.

“Nerede olduğumu gördüğüne göre şimdi git,” diye hırladı Matthew. Göğsünde yatan Grace boğuk, gergin bir ses çıkardı. Matthew’un kolları uyarmak için onu daha da sıktı.

“Sonunda fahişenin bacaklarının arasına gireceğinizi biliyordum. İyi miydi ha? Vahşi miydi? Yoksa arpa suyu gibi tatsız ve soğuk muydu?”

Matthew’un gözleri ona on bir yıldır işkence yapan adamın üzerinde yoğunlaştı. “Bir gün seni öldüreceğim Monks,” dedi kısık, ciddi bir sesle.

Monks etkilenmemiş görünüyordu. “İyi tamam, aferin, size iyi şanslar diliyorum Lord. Köpeğin duası kabul olsa gökten kemik yağardı, derdi annem.”

“Çık dışarı,” dedi Matthew sinirle. Grace’in elleri örtüye pençe gibi geçti, nefesi ise boynunun arkasında korkuyla hızlanmıştı.

Monks omzunu silkti ve kapıya döndü. “İşinize dönmek istersiniz herhalde. Tadını çıkarın.”

“Bizi yalnız bırakacaksın, Monks,” dedi Matthew hırlar gibi çıkan bir sesle. İri adam kapının eşiğinde durdu ve ukala bir sırtışla döndü. “Karı utangaç öyle mi? Yoksa utanan siz misiniz Lord? Hah, neyse, sizi eğlendiriyorsa başka hiçbir şey bilmemize gerek yok. Siz kadına doyduktan sonra sıra Filey’le bana gelecek nasılsa.”

Bu sefer Grace’in iniltisi duyulabilecek kadar sesliydi. Matthew gözlerini Monks’tan ayırmadan konuştu. “Bu hanımefendinin kafasındaki bir saç teline bile zarar verersen sonuçları kötü olur.”

Monks’un gülümsemesindeki alaycılık daha da belirginleşti. “İlk ilişkisi bir adamı cesur yapar. Cesur ve aptal.” Kafasını saygı belirten bir hareketle ama hiçbir saygı göstermeden eğdi. “Her neyse, size iyi bir gün diliyorum.” Monks merdivenlerden aşağı inerken kahkaha attığını saklamaya gerek duymadı.

Matthew öfkesini kontrol etmeye çalıştı. Bir şeyleri parçalamak istiyordu. Mümkünse Monks'un kendini beğenmiş suratını.

Kapı Monks'un arkasından kapanana dek Grace yanında gergince kaskatı uzanmaya devam etti. Sonra yataktan kalktı ve odanın ortasında titreyerek durdu. Kollarını kendine doladı, elleri sarsıcı bir şekilde dirseklerini bir kavırıyor bir bırakıyordu. Duruşu yeşil satenin altındaki göğüslerini dikleştirmişti. Kısa bir süre Matthew'un hastalıklı öfkesinin altına gömülen cinsel açlığı dağıtan bir dalgayla geri döndü.

"Bu... korkunçtu." Gözleri rahatsızlıkla parlıyor, bedeni ise gerginlikle titriyordu. "Bunu yapamayacağım."

"Evet, yapabilirsin" dedi amansızca. Yataktan kalktı ve Grace'e yukarıdan bakabilecek kadar yakınına geldi.

Refakatçisinin güzel kaşları öfkeli bir inkârla birleşmişti. Onun çok yukarısındaki Matthew'un gözlerine bakacak şekilde çenesini kaldırdı. "Yapamam!"

Grace huzursuzca ileri geri yürümeye başladı. İnce saten, zayıf vücudunun üzerinde uçuşuyordu. Hareket Matthew'a denizi hatırlatacak kadar akıcıydı.

On bir yıldır denizi görmemişti ama suyun ısrarcı hareketini ve acelesini hatırlıyordu. Gözlerini nasıl dalgalardan alamadığını hatırlıyordu. Grace odada kafeslenmiş bir kaplan gibi dolaşırken gözlerini kesinlikle ondan da alamıyordu.

"O iğrenç yaratığın seninle bu yatakta yaptıklarımızı hayal ederek salyalarını akıtmasına izin veremem." Grace odanın sonuna geldi ve öyle sertçe döndü ki örgüsü bir kaplanın kırbaşı kuyruğu gibi kafasının etrafında döndü.

"Sevgili olduğumuzu düşündüğü sürece başka ne düşündüğü önemli değil," dedi Matthew aceleyle, Grace'in kızgınlık dolu utancı onu fırtınalı bir okyanus gibi çevrelerken.

Ne kadar da tutkuluydu. Grace her şeyi ateşle, duyguyla yaparken Monks onun soğuk olduğunu nasıl iddia edebilirdi?

Matthew o tutkunun kendisini ısıtmasını istiyordu.

“Dayanamıyorum!” Kadın o kadar yakınından geçti ki kokusu Matthew’u cezbetti. İki gecedir kollarında yatıyordu ve artık kokusu, tıpkı Matthew’un kanı ve nefesi gibi bir parçasıydı...

Grace tekrar etrafında döndü. Saten elbisesi yine sıyrıldı. Tekrar ona doğru acele adımlarla geldi ve tekrar geri döndü.

Matthew kolundan tutarak Grace’i kendisine doğru çevirdi. Kolu pürüzsüz ve kendini kaybedecek kadar kızgın olmasına rağmen serindi. “Monks gibi bir yaratıktan birkaç hakaret içitmek güvenlik için ödenebilecek küçük bir bedel.”

Matthew gergin ve kızgındı. Monks’un iğrenç imaları onu da etkilemişti. Grace’in fırtınalı yürüyüşü de hüsrânını arttırıyordu. Kızın bütün enerjisini kendisine adamasını istiyordu. Eğer sakinleşmezse yakında onu yatak örtüsünün üzerine yuvarlayıp yıpranmış onurunu boş verecekti.

Grace başını salladı ve yorgun, mutsuz gözlerini Matthew’un yüzüne dikti. “Burada yaşamaya nasıl katlanıyorsun anlamıyorum.”

“Katlanıyorum çünkü katlanmak zorundayım,” dedi gaddarca. Bir sandığa eğildi ve ne seçtiğine dikkat etmeden bir giysi çekti. Eğer biraz daha Grace’e dokunabilecek mesafede durursa onun sevgilisi olduğunu söylerken yalnız söylüyor olmayacaktı. “Kahvaltıda görüşürüz. Günü beraber geçirmeliyiz.”

“Monks ve Filey için,” diye fısıldadı Grace arkasından.

Hayır, demek istedi, benim için. Ama onu güneşli odada yalnız bırakırken sessiz kaldı.

***

Grace artık toplanmış pembe yataktan uzakta topuklarının üzerine oturdu ve Lord Sheene’in onu izlediğini gördü. Altın bakışı onu iliklerine kadar ısıttı.

Marki bütün gün, bakışlarını gizleyerek onu izlemişti ama saatler ilerledikçe ilgisini saklamaya çalışmayı kesmişti.

Tezgâhının yakınında durdu ve yine ölü bir sopa gibi görünen bir şeyi saksıya dikmeye başladı. Yaptığı işe konsantre olmadığı belli oluyordu.

Grace kızardı ve Marki'nin dikkatinin yoğunlaştığı yere baktı. Açık yakası kaymıştı ve kombinezonunun dantelli kenarı görünüyordu.

Belki de bu elbiseyi giymesi bir hataydı. Şimdiye kadar sadece iki elbiseyi kendine uyacak şekilde dikmişti ve Bayan Filey ikisini de yıkamak için almıştı. Dekoltesini yukarı çekmek için elini kaldırdı ama bir şey onu durdurdu.

Belki Marki'nin bakışlarındaki aç yoğunluk. Belki de cinsel ilginin altında doğru düzgün gizlenmemiş perişanlık.

Amcası yeğenini çok fazla şeyden mahrum bırakmıştı, güzel bir kızı izleme zevkinden bile.

Şimdiye kadar izleme şansını bulduğu tek kız Grace Paget'ti ve o da onu bundan mahrum bırakmak istemiyordu.

Onurlu bir kadın onu bu şekilde ayartmazdı. Josiah şu an onu görse ondan tiksiniirdi. Ama Josiah gitmişti ve o kesinlikle yaşıyordu. Asla hayal edemeyeceği bir fiziksel büyüünün altında yaşıyordu.

Lord Sheene'in ona bakmasını istiyordu.

Elini beline götürdü ve sırtını doğrulttu, böylece göğsü gururlu bir şekilde dikleşti. Keşke daha fazlası olsaydı. Gerçi göğüsleri Lord Sheene'e yeterliymiş gibi görünüyordu. Markinin yüzündeki hatlar derinleşti ve yanağındaki bir kas seğirdi. Grace, Lord'un onu gizleyen tezgâhın arkasında sertleştiğinden emindi. Düşüncesi bile damağını kurutmaya yetiyordu.

"Oy haklarını arttırmaktan bahsediyordun," dedi Marki çatallı bir sesle.

"Öyle mi?" Politikadan bahsettiklerini zar zor hatırladı.

Marki dünyadan izole edilmiş olmasına rağmen çok bilgiliydi, hatta kendisinden daha fazla.

“Evet.”

Grace daha fazla konuşmasını bekledi. Ama Marki, o Covent Garden’daki bir fahişenin mallarını gösterdiği gibi sergilediği kıvrımlarına adeta gözüyle dokunurken sessiz kaldı.

An uzadı. Göğüs uçları sertleşti. Göğüsleri şişti ve ince elbisesine dayandı. Marki’nin, onun tahrik olduğunu görebildiğini biliyordu ama yine de kendini sergilemeye devam etti.

Lord ona doğru kıpırdandı. Grace onun tezgâhın etrafından dolanıp aralarındaki bir kaç metreyi yürüyüp onu kavramasını bekledi.

Matthew öne atıldığında eli saksıya çarptı. Saksı yuvarlandı ve büyük bir gürültüyle yerdeki tuğlaların üzerine düştü.

“Lanet olsun!” diye mırıldandı çömlek ayağının dibinde dağılırken.

Grace ona doğru ilerledi. “Özür dilerim,” dedi üzgün bir şekilde. Bu saçma oyunlar dış dünyada bile yeterince tehlikeliydi. Burada ise felakete yol açabilirlerdi.

Ama yine de ona baktığında kendini o kadar iyi hissetmişti ki. Lord sanki ona bakmayı keserse ölecekmiş gibiydi.

“Senin suçun değil.” Marki dizlerinin üzerine çöktü ve en büyük kırıkları dağılmış toprağın arasından çıkarmaya başladı. Grace suçlulukla ve dehşetle markinin ellerinin titrediğini fark etti.

“Evet, öyle,” dedi üzgün üzgün. Ona işkence etmesi adil değildi. İşkence etmek ne kadar güzel olursa olsun.

Yardım etmek için eğildi ve ikisi de aynı kırık parçasına uzandı. Parmakları birbirine değdi. Grace sanki yıldırım çarpmış gibi hissetti. Kalbi gümbürdemeye başladı ve tüyleri

diken diken oldu. İrkildi ve geri çekilmeye yeltendi. Lord elini kaptı ve acıtacak derecede sıkarak tuttu.

“Grace...” dedi çatlamış bir sesle.

Onu ileri çekti ve elini kendi göğsüne koydu, Grace neredeyse dengesini kaybedecekti. Marki’nin kalbi avucunun altında gümbür gümbür atıyordu. Güzel kumaşın altındaki teni yanıyordu.

O sıcaklığı istiyordu. Onu sarmasını ve yakıp kül etmesini istiyordu. Aralarında sadece birkaç santim vardı.

Vücudunun en ufak hareketiyle yok edebileceği santimler. Ağır, akıcı arzu karnının aşağısına doğru kıvrıldı.

Marki birden kıvranarak elini bıraktı ve ayağa kalktı. Sırtını döndü, sanki kontrol için savaşıyormuş gibi omuzları hızla kalkıp iniyordu.

Grace nabzının yavaşlamasını beklerken dizlerinin üzerinde kaldı. Yavaşça nemli ellerini eteğine sildi ve derin bir nefes aldı.

Etraflarında dönen şeye teslim olmalı mıydı? Yoksa Marki’den uzaklaşıp sükûnet mi aramalıydı? O son adımı atmaya hazır mıydı? Bunun doğuracağı sonuçlarla yüzleşebilir miydi?

Kalbi gümbürdeyerek evet dedi.

Yine de tereddüt ediyordu. Dokuz yıllık mutsuz evliliği boyunca namusunu bir cimrinin hâzinesini koruduğu gibi korumuştı. Bunu bırakmaya hazır mıydı?

Dudağını ısırdı, Lord’un gergin sırtını inceledi. Marki kafasını eğdi ve sıkı yumruklarını beline dayadı.

Grace bir korkağın seçeceği yolu seçti.

“Wolfram’i yürüyüşe çıkaracağım,” dedi titrek bir sesle, adamın acıttığı elini ovarak.

Geri çevrilemeyecek bir şey yapmadan önce bu bahçeden çıkmalıydı. Erdemli Grace Paget’in yüzleşemeyeceği bir şey yapmadan önce. Babasının onun mahvolacağıyla ilgili

söylediği sözleri sadece kelimeler olmaktan çıkarıp kehanete çevirecek bir şey yapmadan önce.

Marki cevap vermedi. Grace her an çökecekmiş gibi titreyen bacakları üzerinde doğrulduğunda ona bakmadı bile.

“Gel, Wolfram.”

Köpek kafasını gölgeden kaldırdı ve gerinerek kalktı. İtaatkâr bir şekilde Grace’in yanında yürümeye başladı.

Ormana girdiğinde Grace’in adımları yavaşladı ve isteksizleşti. Lord Sheene’in kesik nefesleri hâlâ kulaklarında çınlıyordu.

Grace Wolfram’i bir yaprak yığımından uzaklaştırmak için parmağını şaklattı. Saatlerdir yürüyordu. Marki’nin yanına geri dönmesi gerektiğini biliyordu ama aralarındaki gerginliğe dayanamıyordu. Dayanamıyordu işte. Yolun ortasında aniden titreyerek durdu ve kafasını toplamaya, güç ve cesaret toplamaya çalıştı.

Ama başaramadı.

Koca köpek yanına geldi ve kalçasına burnunu dayadı, açıkça neden durduğunu merak ediyordu. Grace yavaşça onun yumuşak kulaklarını okşadı. “Ah, Wolfram, ne yapmalıyım?”

Onun üzüntüsünü duymuş veya titreyen bedeninde hissetmiş olmalıydı ki, köpek hafifçe inledi ve yavaşça ona dayandı. Grace gözyaşlarını bastırdı. Artık teselli edilebilecek bir halde değildi.

Ve çok yorgundu.

Korkudan, derinden gelen dürtüleriyle savaşmaktan, ne yapması gerektiğini düşünmekten yorulmuştu. Lord Sheene’i ilk gördüğünden beri arzuladığını fark etmişti. Artık arzusunu kontrol etmesi daha da zorlaşmıştı. Onu öpüp, ona dokunup, sarıldıktan sonra.

Onun da kendisini arzuladığını anladıktan sonra.

Lord John'un tehditlerinin önemi Marki'yle yatağını paylaşmaya başladıktan sonra azalmıştı. O korku azaldığı zaman günaha teslim olacağı korkusu başlamıştı. Arzu sonsuz bir şekilde içindeydi. Hiçbir şey onu sessizleştiremiyordu. Sağduyu tavsiyeleri de, vicdanının sesi de, kendi ısrarları da.

Marki'nin tuttuğu eli hâlâ karıncalanıyordu. Eli! Gerçekten de çaresizce tutkundu.

Taze çimlerin üzerine yattı ve gözlerini kapadı. Monks ve Filey saatler boyunca araziye kontrol etmezlerdi. Sadece bir dakika dinlenecekti. Uyumadan önce tutkusu onu tekrar ele geçirdi ve kendini yasak arzunun çalkantılı dansına bıraktı.

Lord Sheene bedeninin içinde hareket ediyordu, güçlü kasları her giriş çıkışta geriliyordu. Grace kıpırdandı ve içeri daha da fazla girebilmesi için kalçalarını kaldırdı. Harika bir duyguydu.

Ama yeterli değildi.

İtiraz etmek için inledi. Daha da fazlasını istiyordu. Marki yavaşça adını söyledi. Ses içini istekle doldurdu.

Tekrar adını söyledi. Grace gözlerini açtı ve Marki'nin yanında durmuş ona bakıyor olduğunu fark etti.

Demek rüya görmüştü. Bütün o harika zevkler sadece onun hayalinde var olmuştu. Hüsrân öyle aniden çarptı ki neredeyse bağırıyordu. Suçluluk yüzünü kapladı. Fantezi çok canlıydı, çok özgürdü, çok... baştan çıkarıcıydı.

Rüyanın etkileri çok yavaş geçiyordu. Göğüsleri dolgunlaşmıştı ve onun dokunmasının ihtiyacı içinde ağrıyordu ve bacaklarının arası utandıracak kadar nemliydi.

Tahrik oluşunun kokusunu alabiliyordu. Marki de alabiliyor muydu acaba?

“Grace?” Lord gergin ve endişeli görünüyordu. “Saat geç oldu. Monks ve Filey seni bulmadan içeri gel.”

Hâlâ bir istek bulutunun içinde hapsolmuş bir şekilde gözlerinin önündeki adamın tadını çıkarmasına izin verdi. Onu istemekten o kadar ısınmıştı ki sanki güneşi içinde hapsetmiş gibi hissediyordu.

Sonra gölgelerin uzamış olduğunu fark etti. Çimlerde saatlerce uyumuş olmalıydı.

Rüyasında Lord Sheene'in sevişmesini görürken...

Rüyasında özgür ve davetkârdı. Josiah'a karşı hiç olmadığı kadar.

Lord Sheene'in onu kaldırmak için uzattığı eli tuttu. Ama bacakları titredi ve birden Marki'nin üzerine düştü.

"Kahretsin," diye mırıldandı Lord vahşice. Grace'i kollarından tuttu ve kendi bedenine doğru çekti. Grace kafası karışmış haldeyken bir an vücudunda bir sıcaklık ve kuvvet hissetti.

Sonra Lord'un dudakları onunkilerle birleşti.

13. Bölüm

Grace'in dudakları acıyla ezildi. Lord Sheene parmaklarını çürütecek bir güçle kollarına bastırıyordu. Göğüslerinin göğsüne dayandığı yerde kalbinin hızlı çarpıntısını hissedebiliyordu.

Şaşkınlık bir an onu felç etti. Sonra rahatsızlığını belirtmek için boğukça inledi. Marki duymuş olmalıydı, vahşi öpüşme birdenbire kesildi.

Nefes almaya çalışarak Marki'nin ellerinden kurtuldu. Kan damarlarına tekrar karıncalanarak dönerken kollarını ovdu. Lord Sheene uzaklaştı ve ağaçlara bakmaya başladı. Bakışları o kadar perişandı ki Grace'in kalbi sıkışıyor gibi oldu.

“Kahretsin!” dedi Marki sıktığı dişlerinin arasından.

Küfrünün altında yatan kendine duyduğu nefret Grace'i irkiltti. Tanrı ona yardım etsin, suçlu hissetmesi gereken Lord değildi. Bahçedeki ihtiyatsız davranışlarıyla onu ayartan kendisiydi. Buruk utanç içini yiyip bitiriyordu.

“Benim suçum,” dedi tereddütle. Dudakları hâlâ acıyordu.

Marki işkence içindeki altın benekli gözlerini ona çevirdi. İstirapla kaplı yüzünde gözlerinin güzelliği belirgindi. “Hayır, kahretsin, senin suçun değil, ikimizin de bildiği şeyden saklanamazsın. Seni o lanet masaya bir pagan kurbanı gibi bağlı halini gördüğüm andan beri sana dokunmak istiyorum.”

Grace bakışlarının ruhunu delip geçen yoğunluğu karşısında titredi.

Evet, onu istediğini biliyordu. Arzusu Grace'in en gizli özlemlerini uyandırmıştı. Her geçen saatte reddetmeyi daha da zor bulduğu özlemler... Aralarındaki volkanik sıcaklık gittikçe büyüyordu. Ama her patlama arkasında sadece felaket bırakırdı, bunu unutmamalıydı.

Bunu anlıyordu. Yine de Lord'un onu öptüğünü hayal

ettiğinde hissettiği heyecanı bastıramıyordu. Bu sefer gerçek bir öpücükle öptüğünü hayal ettiğinde.

Ah, Grace, sen korkunç bir kadınsın.

Tekrar titredi. Marki her zamanki gibi bunu fark etti. “Üşümüştün. Seni eve geri götüreyim.” Eğildi ve koluna girmesini işaret etti. Bu lüks kafeste değil de şehir merkezindeymişler gibi. Lord’un bu hayat yerine yaşaması gereken hayatın başka bir gölgesi daha. Bunu hatırlamak içini, midesini bulandıran işe yaramaz kızgınlıkla ve yakıcı şefkatle doldurdu.

“Grace?” Gözleri kendine güvensizlikle kararmıştı. “Ya da tek başına kalmayı mı tercih edersin?”

“Hayır.” Kolunu Marki’nin kolunun üzerine koydu ve Lord’un kolunun nasıl titrediğini hissedince şok oldu. Kendini kontrol etmekte çok zorlanıyor olmalıydı.

Birkaç kaygılı dakika boyunca sessizce yürüdüler. Grace’in dudakları hâlâ tutkuyla acıyordu. Hüsrân boğazını kuruttu. Onu ayarttığı için pişmandı. Ama bundan öte, Marki öpüşürken hiç nazik davranmamış olduğu için üzgündü.

Artık Marki’yi sevecenliğin ruhunun en önemli parçası olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu. Sevecenlik ve güç. Ama esas istediği sevecenlikti. Yine de öpücükleri sert, çabuk ve duygusuzdu. Neredeyse zalimdi.

Cesareti azalmıştı ama içini yiyip bitiren merakı bastıramıyordu. “Neden beni öyle öptün?”

Marki elinin altında gerildi ama Grace’in yapacağını düşündüğü gibi kolunu çekmedi. “Neden olduğunu söyledim. Bu konuda konuşmamıza gerek yok. Tabii benim utancımı eğlendirici buluyorsan o başka.”

Son söylediği dalga geçen cümle Grace’e onun ilk geldiğindeki alaycılığını hatırlattı. O sırada alaycı zekâsını düşmanı sandığı kadına karşı bir kalkan olarak kullanmıştı. Şimdi neden kendini koruyordu?

Kolunu tuttu ve ona doğru dönmesi için onu zorladı. “Neden o kadar serttin?”

Marki Grace’in meraklı gözleri altında kızardı. Kolunu çekerken yanağında bir kas seğirdi. “Özür diledim işte. Daha ne istiyorsun?”

“Bunun doğru olmadığını biliyorsun,” dedi yavaşça. Lord’un sesi sertti. “Gururumu incitiyorsun. On dört yaşından beri gördüğüm ilk kadın olduğunu tahmin ediyor olmalısın. Bunun ne anlama geldiğini de tahmin ediyor olmalısın.” Titrek bir nefes çekti. “Şimdi, Tanrı aşkına, beni rahat bırak.”

Grace onun bu sert emrini zar zor duydu ve şaşkın bir sessizlikle durdu.

Anlayışsız ve duygusuz bir aptaldı. Nasıl da anlamamıştı? Neredeyse bir çocukken hastalanmıştı. O zamandan beri de Lord John’un tutsağıydı. Her geçen gün amcasının onu ne kadar çok şeyden mahrum bıraktığını daha da üzücü bir şekilde gösteriyordu.

Marki onu izliyordu, inanılmaz gözleri çaresizlikle doluydu. “Hadi, gül. Yirmi beş yaşındayım ve daha önce hiçbir kadına arzuyla dokunmamıştım.” Anlamlı dudakları mutsuz bir gülümsemeye büründü. “Amcam beni bir hilkat garibesi gibi sergilemeli.”

Ona hak ettiğini verebilirsin.

Sinsi teklif derinliklerinden yükselmişti. Yalnızlığın ve şehvetin saklandığı karanlık krallıktan. Grace, sanki biri kafasına tabanca doğrultmuş gibi kıpırdandı.

Sonra sesini topladı. “Öpüşmek öğrenilebilecek kadar kolay,” dedi boğuk bir sesle.

“Belki.” Dudakları üzgün bir çizgi halini almıştı şimdi. “Eğer fırsat bulunursa.”

Grace gergince dudaklarını ısırды. Marki’nin gözleri hemen onun bu hareketine yoğunlaştı. Bütün deneyimsizliğine rağmen bir erkeğin tepkilerine ve ihtiyaçlarına sahipti.

Bunu hatırlamak Grace’i kararsızlığını bırakıp ani bir karar vermeye itti. Derin bir nefes aldı ve kendini durdurmayı başaramadan konuştu. “Sana bir fırsat vereceğim.” Canlı yüzü kaşlarını çatınca çiziklerle doldu ve gözleri bakır rengine döndü. Yumuşak akşam karanlığı siyah saçlarını ve uzun, ince kaslı bedenini gölgeliyordu. Grace her zaman onun çekiciliğinin farkındaydı, şimdi ise erkeksi güzelliğinden gözlerini alamıyordu.

“Emin misin, Grace?”

Hiç emin değildi. Ama artık geri çekilemeyecek kadar ilerlemişti. Kalbi hızlandı ve elleri endişeli bir dansla belinde kıvrıldı. “Bir... bir kadın kendisine nazikçe davranılmasını ister, Lordum.”

Marki’nin yüz ifadesindeki gerginlik biraz azaldı. “O zaman ben de nazik olurum.”

Grace onun bunu beceremeyeceğini veya biraz önceki vahşi haline geri döneceğini sandı. Ama yanaklarını elleriyle çevreleyip başparmağıyla çenesini yukarı kaldırırken dokunuşu yavaş ve nazikti.

Yavaşça, onu öpene kadar kalbini durduracak kadar yavaşça, yüzü üzerine doğru eğildi. Dudaklarını onunkine bastırmadan önce Marki’nin nefesini dudaklarında hissetti. İki gece önce onu zorlayarak konduduğu felaket öpücüklerden sonra bile tadı tanıdıktı.

Lord’un dudakları kıpırdadı ve onunkileri kavradı.

Temas Grace’in zihnine işleyecek kadar tatlıydı. Sonra kesildi.

Lord’un gözleri yüzüne baktığında olgun düşüncelerle dolu olmasına rağmen öpücük bir oğlan çocuğundan gelmiş gibiydi. Marki’nin ona bakarken ne gördüğünü bilmiyordu ama dudakları tekrar onunkilere eğilirken kendinden çok emindi.

Bu sefer öpüşme uzun sürdü, Lord onun tadına baktı, onu keşfetti ve onun tadına vardı. Bu kadar çabuk öğrenmesi

gerçekten şaşırtıcıydı. Kanı kulaklarında gümbürdüyordu sanki. Marki'nin dişleri Grace'in alt dudağına geçti ve  p  meleri derinle ti. Grace'in dudakları lezzetli basınçla hafifçe açıldı.

İnanamayarak Lord'un dilinin onunkinin yanına kaydığını hissetti. Böylesine şaşırtıcı sıcak bir istilayı beklemiyordu. Marlow Hall'daki birkaç kaçamak  p  mesi de, Josiah'la geçirdiğı yıllar da onu buna hazırlamamı tı.

Hissettikleri inanılmazdı, baş d nd r c yd , korkutucuydu.

Marki'yi durdurmak için inledi. Lord onu anında bıraktı ama yanından sadece bir kaç santim uzaklaştı. Ama hâlâ erkeksi  hvetinin kokusuyla karışık limon kokusunun onu ayartacağı kadar yakındı.

“Grace?” Ruhuna kadar sarsılmış gibiydi.

Derin nefesler Grace'in karmaşık duygularını sakinle tirmeye yardım etmedi. Titreyen elini sıcak yanağına götürdü. Bu kadar deneyimsiz biri nasıl ona hiçbir erkeğın hissettiremediğı şeyleri hissettiriyordu?

“Sanırım deneyiminin gerçekte olduğından daha fazla olduğunu d  n yorsun,” dedi tereddütle. “Josiah'la... Çok fiziksel bir ili kimiz yoktu.”

“Anlıyorum,” dedi yavaşça.

Grace gerçekten anlayıp anlamadığını merak etti. Eğı ona aşkın başlangıç hareketlerini  ğretecekse Marki'nin onun da birçok konuda başlangıç seviyesinde olduğunu bilmesi gerekiyordu.

“Yani bu konuda d   nd ğ mden daha eşitiz,” dedi.

Her zamanki gibi kalbi, Marki'nin nadiren gördüğü gülümsemesi karşısında adeta takla attı. Böyle gülümseyen bir adama nasıl karşı koyabilirdi? Onu bu kadar güvenle kollarına alan bir adama nasıl dayanabilirdi?

Lord'un kuvvetini daha önce hiç bu kadar fark etmemişti. Vücudunun sert düzlemine uyabilmek için kıvrıldı. Josiah dokunduğı zaman kendini hep kötü hissedirdi. Marki ise tek bir

öpücükle onu güzel ve sonunda gerçek bir kadın olmuş gibi hissettirmişti.

“Lordum?” diye sordu sarsılarak.

“Matthew,” diye düzeltti hemen.

“Matthew.” Dilinden dökülen ismi sıcak bal kadar akıcıydı. Ve yüz kat daha tatlı.

“Bunu sevdim. Eğer kollarını bana dolarsan daha da fazla hoşuma gider.”

“Yeteri kadar ileri gittik, Lord... Matthew.” Bunu onu uzaklaştırmak için söylemişti ama kelimeler nefes nefese ve cezbedici bir şekilde çıkmıştı ağzından. “Durmamız.”

“Hayır,” dedi Sheene Markisi’ne yakışacak bir kibirle.

Dudakları tekrar onunkilere eğildi. Grace dudaklarının sıcaklığı karşısında şaşkınlıkla ve zevkle inledi.

Bu bir çırağın öpüşü değildi. Bu adam ne istediğini ve istediğini nasıl elde edeceğini biliyordu. Nazik davranışları kaybolmuştu. Artık hareketlerinde sadece güç, ihtiyaç ve istek vardı.

Grace, içinde uzun zamandır bağlı kalmış çılgın ipini koparıp Marki’yle buluştu. Dudakları açlıkla öpüşmeye katıldı ve elleri Marki’yi sıkı sıkı kavradı. Grace parmak uçlarında doğruldu, daha fazlasını istiyordu, kolları kaçmasını engellemek istercesine Marki’nin kaslı sırtına geçmişti.

Öpüşme Grace’in şimdiye kadar yaşadığı her şeyin ötesindeydi. Göğüsleri sıkışmıştı ve Marki’nin onlara dokunmasını istiyordu. Cinsel organı sürekli olarak kasılıyordu. Hoşnutsuzlukla, vahşiliğinin ancak Marki bedeniyle boşluğunu doldurursa geçeceğini fark etti.

Birkaç öpücük onda nasıl bu kadar fırtınalı bir arzu yaratmıştı?

Aslında ne kadar baş döndürücü olsalar da, bunu yaratan öpücükler değildi. Öpücükler sadece her zaman var olan arzusunu açıklamak için bir bahaneydi. Artık o arzuyu özgür

bırakmıştı ve bu yüzden her an mahvolabilirdi.

Mahvolmasına sebep olacak kişi yavaşça çekildi ve ona tembel, tatmin olmuş, erkeksi bir şekilde gülümsedi. “Tekrar öp beni, Grace,” dedi yavaşça.

Ve Grace her şeye rağmen Lord onu kavrayıp dudaklarını onunkilerle buluşturduğunda itiraz etmedi.

Matthew’un geceler boyunca hayal ettiği buydu. Kollarında tatlı Grace’in hevesle durması. Ellerin onun sıcaklığına ve yumuşaklığına dokunması. Onu elinden alacağı kesin olan kötü kadere karşı gelerek Grace’i daha yakına çekti ve dudaklarını esir aldı.

Tadı çok lezzetliydi. En olgun erikten bile daha suluydu. İki gece önceki üzücü beraberlikleri onun hâzinesini biraz ortaya çıkarmıştı ama kendisine isteyerek geldiğinde bu kadar da muhteşem olacağını tahmin etmemişti.

Bir öpüşmenin böyle olabileceğini hiç düşünmezdi. Ele geçiriciydi. Ve dudaklar birleştiğinde ruhlar da birleşiyordu.

İçgüdüsel olarak dilini tekrar yavaşça dudaklarından içeri soktu. Grace’in dili onunkine dokunup bilerek yavaşça hareket edince Matthew’un vücudu adeta alev aldı. Sonra Grace ağzının içinde içini çekti ve bütün mantıklı düşünceleri kayboldu. Öpüşmeleri bütün sınırları aşmıştı ve ele geçirmeye hakkı olmayan zevklere açılan bir kapı olmuştu sanki.

Kafasını kaldırdı. Grace’in gözleri tahrik olduğu için dalgındı ve büyümüşü. Normalde soluk olan yanakları zevkle kızarmıştı. Dudakları ise ıslak ve şişkindi, titrek bir nefes çekerken hafifçe ayrıldılar. Matthew o nefesin tadına bakma isteğine karşı koydu. Onu biraz önce üzerinde uyuduğu cezbedici çimlere yatırmak istiyordu.

Hayır! Hemen onu bırakmalıydı. Yoksa asla bırakamayacaktı.

Yavaşça kollarını ondan uzaklaştırdı ama kalbinin her atışı

öpüşmelerini ilerletmesini söylüyordu. Bedeninin istemekten çılgılık attığı sonuca ilerletmesi için.

Grace'ten uzaklaşmak fiziksel olarak acı vericiydi.

Ve hiçbir işe yaramadı.

Kız sallanınca onu tekrar tuttu. İçinde kalan irade kırıntısı tekrar baş döndürücü öpücükler kondurmaması için onu durdurdu. Onun yerine ellerini omuzlarına koydu ve dengesini sağlamasına yardım etti.

Grace ona bakıyordu, kaybolmuş, dağılmış, sessiz bir şekilde. Erkeksi zafer içinde dönüp dolaşıyordu. Önünde duran kadın sanki dünya bu anla doğmuş ve bitmiş gibi duruyordu.

“Grace? İyi misin?”

Kız yutkundu ve gözleri Matthew'un dudaklarına kaydı. Yine kundakçı bir arzu yıldırımını onu sarsınca inlememek için kendini zor tuttu. “Grace?”

O mavi gözlerle ona baktığında ne gördüğünü ancak Tanrı bilebilirdi. Zavallı dağılmış bir deli mi? Beceriksiz bir haydut mu? Deneyimsiz bir çocuk mu? Yoksa yatağında istediği bir erkek mi?

“Bu... bu bir hataydı,” dedi boğuk bir sesle kadın. Sesi Matthew'un sinirlerine dokunup geçti, sanki kadife bir zımpara kâğıdı gibi.

“Muhteşem bir hata,” dedi kendini durduramadan.

“Evet.”

Mırıldanarak söylenen kabul kelimesi Matthew'un kalbini tekrar hızlandırdı. Grace'in omuzlarındaki sıkı tutuşu gevşedi ve bir okşayışa dönüştü. Grace gözlerini kapadı, yakınlaştı ve yüzünü ona doğrulttu.

Teklifi görmezden gelemezdi. Ne gerektirirse gerektirsin yapamazdı bunu.

Parmaklarını onun siyah saçlarına geçirdi. Kıyafetlerini yırtıp ona sahip olmayı ve bu tutku dolu öpüşmenin asla bitmemesini istiyordu.

Onu istiyordu. Onu arzuluyordu.

Asla ona sahip olamayacaktı. Onun âşığı olmak yanlış olurdu. Bunu yapamazdı.

Kadının kollarından kurtuldu. Yumruklarını sıktı. Hayır, bunu yapmayacaktı.

“Bu sadece bir öpüşme olmalıydı,” diye fısıldadı kadın ve bir elini dudaklarına götürdü.

“Bu bir dersti.” Matthew sesindeki burukluğu gizleyemedi. Kızın öpüşmenin nasıl başladığını hatırlatması normaldi. İnanılmaz cömertliğine rağmen Grace’e kızdı. Öpücükleri cennete yapılan bir kaçamak gibiydi. Asla giremeyeceği bir cennete.

Kadın onu şaşırtarak gülümsedi. “Takdirle mezun oldun.”

“Onurla mezun olmasam da.”

Söylerken bile şok kaburgalarına işlemiştı. Kendini teori üretmeye, deney yapmaya ve kanıt toplamaya alıştırmıştı. Vardığı sonuç yanlış olamazdı.

Kadın onu öpmekten hoşlanmıştı.

Kendisinin onu arzuladığının binde biri kadar onu arzuluyor olabilir miydi?

“Hiçbir şeyi onursuz yaptığını düşünemiyorum,” dedi kadın yavaşça ama vurguyla, sonra eteğini uçuşturarak hızla eve doğru döndü.

Kadının kalçalarının cezbedici sallantısını izlerken hayalini gözünün önünde canlandırabiliyordu.

Onu çamurlu toprağa fırlatıp istediği gibi ona sahip olduğunu hayal edebiliyordu. Onu bir ağaca dayamayı veya koşarak onu eve kadar takip edip gözetleyen bakışlardan uzakta oldukları anda onu kavramayı da.

Hayallerinin hiçbirisi onurlu değildi. Ama zevkliydi.

Ve utandırıcı.

Ama kadının yolda ilerlemesini izlerken hayal ettiği tek şey zevkti.

***

Matthew'un ruh hali karmaşık bir hal almıştı. Öpüşmeleri muhteşem olmuştu. Hayatında başına gelen en muhteşem şeydi. Artık kadının tadını ve teslim olduğunda çıkardığı iniltileri biliyordu, nasıl ona bir daha dokunmadan yaşayacaktı?

Eğer bir daha ona dokunursa öpücüklerle yetinemezdi.

Hâlâ geceyi onun yanında iffetli bir ıstırap içinde uzanarak geçirmek zorundaydı. Bunu düşünmek bile bütün vücudunun acıyla ve inkârla kasılmasına sebep oluyordu.

Grace pencerenin yanında duruyordu, salona girince ona döndü. Matthew, onu kavrama isteğiyle boğuşurken sıkı sıkı kapının kolunu tuttu. Kızın onun korumasına ihtiyacı vardı, tutkusuna değil. Akşamüstü yaşadıkları güzellikler artık giyemediği bir palto gibi askıya alması gereken şeylerdi.

Gülümsemesi kalbini ele geçirirken bunu yapmak söylemekten daha zordu. Lanet olsun, neden bu kadar güzeldi?

“Lord Sheene.”

“Bu akşamüstü bana Matthew demiştin.”

Kızın gözleri tıpkı o akşamüstü olduğu gibi karardı. Matthew kendi kendine uzak durmaya söz verdiğini hatırlayana kadar ona doğru yürüdü. Ancak kadın gergince gerilediği zaman, birkaç metre ötede durdu.

“Matthew.”

Çatlamış sesi adını bir sevgi sözüne dönüştürmüştü. Evet, onu öpmek bir hataydı. Sonsuza kadar acıyla ve hüsrarla ödeyeceği bir hata. Yine de pişman olamıyordu.

“Grace.” Kadının beyaz teninin kızarmasını izledi. “Aç mısın?”

“Evet,” dedi neredeyse duyulamayacak bir sesle.

Matthew'un parmakları kadının elmacık kemikleri üzerindeki kızarıklığı okşama isteğiyle kaşınıyordu. Onun bu kadar rahatsız olacağını düşünmemişti, ne de olsa bir duldu ve bir erkeği tanımişti. Herhalde sadece bir öpücük onu bu kadar

heyecanlandırmış olamazdı. Yoksa Paget, o duygusuz yaşlı sopa, kızı bu konuda da mı hayal kırıklığına uğratmıştı?

Kadın göğsü açık, mavi ipekten bir elbise giyiyordu. Matthew'un gözleri göğüsleri arasındaki cezbedici bölgeye kaydı. Grace sanki baktığı yere dokunmuş gibi titredi.

“Lütfen bir şey söyle,” dedi çatlamış bir sesle gülerken. “En azından havadan bahset.”

“Sanırım yağmur yağacak,” dedi bakışlarını göğüslerinden çekmeden. Ve sonra yorumunun korkunç anlamsızlığını doğrularcasına yağmur sertçe pencereye vurmaya başladı. Bir sağanağın ortasındaydılar ama o fark etmemişti. Tek fark ettiği Grace'ti. Tek gördüğü onun pürüzsüz teni, gökyüzü rengine sarılmış ince kıvrımları ve alımlı dudaklarıydı.

Dikkatini toplamaya çalıştı ve şarap koymak için büfeye ilerledi. Ama sanki görünmez ipler onu Grace'e bağlamıştı. Her nefeste daha da sıkışıp ona dokunmamayı iyice zorlaştıran ipler.

Grace açlığına rağmen yemeğiyle oynuyordu. Evet, açtı ama bir erkeğe açtı. Karşısında oturan, konuşmaya ve ona bakmamaya çalışan, ama yine de dünyadaki hiçbir güç onu durduramıyormuş gibi gözlerini ondan alamayan erkeğe.

Tıpkı kendisinin de ondan gözlerini alamadığı gibi.

Daha önce hiç böyle hissetmemişti. Fırtınalı arzu içinini kasıp kavuruyordu. İhtiyacı bir kuyruklu yıldız gibi yanıyordu. Bir erkeğin dokunuşuna böyle susaması hiç tanıdık değildi. Rahatsız ediciydi.

Lord Sheene'in zekâsını takdir ediyordu, sadakatini alkışlıyordu, cesaretine hayrandı. Ama bütün bunlar teninin onun tenine değmesine, dudaklarının sıcaklığına, elinin altında kalbinin atışını hissetmeye duyduğu arzunun yanında siliniyordu.

Hiçbir zaman bazı kadınların neden namuslarını, geleceklerini ve güvenliklerini tutku uğruna feda ettiklerini anlayamamıştı. Bu kadar etkili bir tutku Josiah'ın iyi ruhu kadar hayal ürünü gibi gelmişti ona.

Artık tutkunun cazibesini anlıyordu.

Oynadığı yemeğinden başını kaldırıp Lord Sheene'in onu izleyen bakışlarına göz attı. Yine. Gözleri yakıcıydı. Artık ilgisini saklamaya teşebbüs etmiyordu. Tanrı ona yardım etsin, bu açıklık kendi ihtiyaç ateşine kömür atıyor gibiydi.

Nasıl adamın onu istemediğini düşünebilmişti? Artık onu ilk gördüğü andan itibaren adamdan arzu sızdığını anlamıştı. İlk başta onun için arzu korkuyla karıştı, adam için ise şüpheyle.

Artık arzu gölgelerin arasından çıplak bir şekilde çıkmıştı.

Ve Grace korkuyordu.

Grace Marlow bir hanımefendi olarak yetiştirilmişti. Grace Paget asla evlilik yeminlerine karşı gelmemişti. Asla ayartılmamıştı.

Beş hafta dul kaldıktan sonra ise arzu adeta çelikten iplerle onu bağlamıştı.

Marki'nin ona sahip olmasını istiyordu.

Düşüncesi bile içine bir sıcaklık selinin hücum etmesine yetti. Sıcaklık yerleşip özellikle bir bölgeye yoğunlaşırken sandalyesinde kıpırdandı. Sanki tahrik olmasının kokusunu almış gibi Matthew'un burun delikleri açılıp kapandı. Aralarındaki hayvansı farkındalık heyecan verici ve karşı konulmazdı.

Kendi kendine sevişmenin her zamanki gibi hayal kırıklığıyla sonuçlanacağını söyledi. Josiah'ın arada vücudunu kullanmasına katlanmıştı ama hiçbir zaman bundan zevk almamıştı.

Neden Lord Sheene'le farklı olsundu ki?

O da bir erkekti. İşini bitirene kadar hızla içinde gidip gelir, sonra yana yuvarlanıp horlamaya başlardı.

Ama sonra Marki'nin ellerinin becerisini hatırladı. Teninin baş döndürücü kokusunu ve dudaklarının tadını.

O hayatının doruklarında genç bir adamdı. Josiah ise evlendiklerinde yaşlıydı.

Lord Sheene'in dokunduğu ilk kadındı. Onu arzuya uyandırmıştı. Ona zevk almayı öğretebilirdi. Ona...

Hayır, Grace. Ona hiçbir şey öğretemezsin. Tutku hakkında ne biliyorsun?

Lord'un güzel, uzun vücudunun üzerinde ve içinde hareket etmesi görüntülerine sıkı sıkı tutunmaya çalıştı. Yiyebildiği azıcık yemek midesinde soğuk bir lapaya dönüştü ve titreyerek ayağa kalktı.

O ayağa kalkınca Marki de doğruldu. Ona bakarken altın gözleri endişeyle doluydu. "Kendini kötü mü hissediyorsun Grace?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, sadece yorgunum."

Gözleri açlıkla Lord'un yüzünün çizgilerini ve güçlü vücudunu taradı. Sonra ne yaptığını fark etti ve aceleyle geriye doğru bir adım attı. Ondan uzaklaşmalıydı.

Başka bir şey söylemeden kaçtı.

Grace kıpırdamadan ay ışığıyla aydınlanmış sessiz yatak odasının mahremiyetinde Matthew'un yanında yatıyordu. Marki tamamen giyinikti, gömleğini bile çıkarmamıştı. Bunun neden olduğunu biliyordu. Öpüşmelerinin etkisi bir bıçak kadar somut bir şekilde aralarında uçuyordu.

Açlık ona saldırıyordu. Yanındaki adamdan da açlık sızıyordu. Lord bir saattir kıpırdamamıştı ama onun da uyanık olduğu belliydi.

"Seni öpmem yanlıştı," dedi Grace donuk bir sesle.

“Hayır.”

Lord’un bir şeyler daha demesini bekledi ama sessizlik uzadı.

Grace içine kesik bir nefes çekti. Üzüntü, suçluluk ve arzu duyguları kalbinde karışmıştı. Daha şimdiden Matthew’a, kendini hiçbir erkeğe, Josiah’a bile vermediği kadar vermişti. Yine de yeterli değildi. Herhalde sadece tamamen teslim olduğunda yetecekti. Bir gözyaşı sıcak yanağından aşağı yuvarlandı.

Lord ona bakmak için dönerken şilte kıpırdadı. Belki karanlık ağlamasını saklardı. Tabii bu saçma bir umuttu, Lord’un duyularının keskinliğini çok daha önceden anlamıştı.

“Ah, canım benim.” İsabetle elini uzattı ve gözyaşını parmaklarıyla yakaladı. Sonra başka bir yaş, bir tane daha... Grace gözlerini kapadı ve kafasını toparlamaya çalıştı.

“Ağlamam bir işe yaramayacak,” dedi boğuk bir sesle.

“Bazen tek yapabildiğimiz şey ağlamaktır.” Lord’un sesi onu siyah ipek gibi okşuyordu.

Marki içini çekerek onu yüz yüze gelecek şekilde yanına çekti. Güçlü kollar Grace’i Matthew’a bağladı ve Lord onun ağrıyan başını tutarak omzuna yasladı. İtiraz etmeden.

Marki’nin vücuduna dayandı ve işe yaramaz bir ağlama krizine girdi. Küçüklüğünden beri kimse ona teselli sunmamıştı. O zamandan beri saldırgan dünyaya karşı hep yalnız başına savaşıyordu.

On altı yaşındaki aptal hali yüzünden ağladı. Asla hoşnut edemediği Josiah yüzünden ve bu gizli arazide gençliğini ve gücünü harcamış güzel Marki için ağladı.

Dokuz yıllık evlilikten sonra ilk defa arzunun ne olduğunu öğrenen Grace Paget için de döktü gözyaşlarını.

Bir fahişe sanılan ve yakında sanıldığı şeye dönüşecek gibi görünen Grace Paget için.

“Özür dilerim,” diyebildi, eğer Marki arkasını dönerse buna dayanabileceğine kendini inandırmaya çalışırken. Hayatı boyunca neredeyse her şeye dayanabildiğini öğrenmişti. Ama buna inanmadı. Eğer Matthew ona ters bir cevap verirse, bu onu Josiah’ın onu küçümsemek için sarf ettiği çabaların hepsinden daha fazla üzerdi. Marki’nin göğsüne uzandı ve kafasını köprücük kemiğinin hemen altındaki yere yasladı.

“Ben de zaman zaman köpek gibi uluyarak ağladım,” dedi Matthew yavaş bir sesle. “Döktüğün birkaç gözyaşı ağlamak sayılmaz bile.”

Ne kadar cesur ve iyi bir adamdı. Grace onun bu cehennem içinde nasıl cesaret ve iyilik kazandığını anlayamıyordu ama olsun. Arzusu tekrar canlandı. Ellerin altındaki gövde geniş ve kuvvetliydi. Marki’nin kalbi tutarlılıkla atıyordu. Eğer buruşuk gömleğinin üzerindeki avuçlarını bir santim bile kıpırdatsa çıplak tenine dokunabilirdi. Ona yakın olmayı nefes almayı istediğinden bile daha fazla istese de biraz uzaklaşmaya çalıştı.

Marki onu bırakacağına daha da sıkı tuttu. “Gitme.”

Grace yavaşça söylenen kelimedeki ağır ihtiyacı hissedebiliyordu. Kendisinininki kadar ağırdı ihtiyacı. Konuşmadan tekrar üzerine uzandı.

Hava söylemek isteyip söyleyemedikleriyle ağırlaşmıştı.

Tanrım, bu şekilde devam edemezlerdi. Karşı koydukları arzu ikisini de mahvedecekti.

Lord sonunda Grace kuru gözlerle karanlığı seyrederken uyuyakaldı.

Grace’in felaketlerle dolu geçmişi bir gösteri gibi gözünün önünden geçiyordu. Aklına şımartılmış bir kızın, mutsuz bir eşin ve evsiz bir dulun anıları bir bir geldi. Kızını kovan zalim babanın içini parçalayan, asla gerçeğe dönüşmeyeceklerine kendi kendine yemin ettiği kelimeleri geçti zihninden. Sonra da önce onu korkutan, sonra onu kurtarıp öpücüklerle onu cennete taşıyan deli adamın görüntüleri geçti.

Son mutsuz yıllarından sonra sâdece onuru onu ayakta tutuyordu. Şimdiyse değerli onurunu bir kenara bırakmak üzereydi. Ve garip bir şekilde hiç pişmanlık hissetmiyordu.

Her zaman olduğu kadına veda ederken uzun, karanlık saatler geçti. Sonra dönüşmek üzere olduğu kadını kucakladı.
Yarın gece...

14. Bölüm

Grace heyecanın ve endişenin baş döndürücü karışımı yüzünden yerinde duramıyordu. Yatak odasında Matthew'u bekliyordu. Aşağıda özellikle bu konudan hiç bahsetmemişti, bütün gün boyunca da ağzından bu konuyla ilgili tek kelime çıkmamıştı.

Saat geç olmuştu, neredeyse gece yarısıydı ve her yer sessizdi. Marki'yi aşağıda bırakıp heyecanla yukarı koşmuştu. Heyecanla ve söz dinlemez kalbini sarhoş, sallantılı ve normalden çok daha hızlı bir valsle dans ettiren arzuyla.

Onu istiyorum. Onu istiyorum. Onu istiyorum.

Bekleyiş havai fişekler gibi bütün bedenini karıncalandırıyordu. Derin bir nefes aldı, sonra bir tane daha.

Pişkince yatağın ayakucuna dayanmış bir halde ayakta duruyordu, böylece Marki odaya geldiğinde ilk onu görecekti. Amcasının getirttiği en güzel ve en kışkırtıcı geceliği giymişti, şeffaf, üzerinde yıldızlar olan ince keten bir giysiydi bu.

Kıyafet eğer şeffaf olmasaydı ve serbest göğüslerinin üzerinde iyice alçalmasaydı, sadece omuzlarındaki ve yanlarındaki iki bağ onu tutuyor olmasaydı, neredeyse bir bakire gibi görünebilirdi.

Sonunda Matthew'un salondan çıktığını ve merdivenlere doğru ilerlediğini duydu. Botlarının basamakları çıkarken attığı bütün isteksiz adımlarını dinledi. Marki en son basamakta kendini kontrol edebilmek için durdu.

Ne hissettiğini nasıl bu kadar iyi anlıyordu?

Çünkü aynı savaşı o da vermişti.

Ve bu gece teslim olmuştu.

Kaybetmek muhteşemdi. Savaşın sonucu Marki'nin o bilmece gibi gözlerine baktığı ilk andan itibaren belliydi zaten.

Lord uzun bir süre odanın dışında bekledi. Sonra içini çekti.

Sesin üzgünlüğü Grace'ın kalbindeki müziğe zengin bir minör nota ekledi. Sonra Marki'nin odaya doğru geldiğini duydu.

Bir adım. İkinci bir adım.

Eşikte durdu. Grace onun o olağanüstü gözleriyle görüntüyü içine çekmesini izledi.

Masanın, sandığın ve pencere pervazının üzerinde parlak mumlar vardı.

Yatak örtüsü güzelce katlanmıştı, şiltenin üzerinde sadece beyaz, saf ve kışkırtıcı bir çarşaf vardı.

Hava yasemin kokusuyla ağırlaşmıştı. Parfümü nabzının attığı yerlere sürmüş, yatağın çarşafını birkaç damlayla kutsamıştı.

Marki'nin bakışları ona çevrilince gözleri büyüdü. Grace sanki kendini üzerine atlamamak için durdurmaya çalışıyormuşçasına parmaklarının kıvrılmasını izledi. İsteddiği tepki de buydu zaten. Gerçi Tanrı'dan mı yoksa şeytandan mı yardım istemişti bilmiyordu.

“Ne yapıyorsun, Grace?” dedi hırıltılı bir sesle. Kapının eşiğinden kıpırdamadı. Bakışları suçlamayla ve isteksiz bir

açlıkla kararmıştı. Yanağındaki bir kas tutarsızlıkla seğiriyordu.

“Seni baştan çıkarıyorum,” dedi özellikle kesin bir ses tonu kullanarak.

Lord'un yüzüne sert çizgiler oturdu. Tek sert olan şey yüzü değildi. Onu gördüğü an sertleşmişti.

Grace yeni yıkadığı saçını yüzünden çekmek için salladı. Saçı etrafında dolaştı ve çıplak tenini sıcaklıkla ipeksi bir şekilde okşadı. Ateşin yanında kuruttuğu için saçı hafifçe yanık tahta gibi kokuyordu. Şimdiye kadar hiçbir zaman saçını bir erkek için açmamıştı. Etkisi inanılmaz bir şekilde erotikti ve özgürlük doluydu.

Kırmızı dolgun dudaklarına bir gülümseme yerleşti. Şimdiye kadar hiçbir zaman makyaj da yapmamıştı. Yeni bir özgürlük daha.

“Bunun imkânsız olduğunu söylemiştim.” Marki’nin yüzü sararmıştı ve kaybolmuş, şaşırmış ve mutsuz görünüyordu. “Neden akşam yemeğinde hiçbir şey söylemedin?” “Çünkü beni vazgeçirmeye çalışırdın.” Cesareti kaybolmadan konuşmaya başladı. “Amcan zaten yatağımızı paylaştığımızı öğrendiğinde kazandığını sanacak. Monks ve Filey de bir fahişenin yolunu seçtiğimi zannedecek. Artık kurtaracak bir namusum yok.” Olacaklardan, dönüşeceği şeyden korkarak yutkundu. “Bütün dünya benim senin metresin olduğumu sanıyor. Gerçekten öyle olmamasının bize ne yararı var?”

“Sen ve ben gerçeği biliyoruz.”

Marki’nin saldırganlığının altında yatan çaresizliği görünce gülümsemesi kayboldu. “Lord Sheene...”

“Lanet olsun, Grace. Benim adım Matthew. Bu cehennemde hiçbir şeyin lordu değilim. Kendimin bile.”

Arkasını döndü ve yumruğunu kapıya, alnını da yumruğuna dayadı.

“Matthew,” dedi yavaşça ve dudaklarından adının dökülmesinin karşısındaki adamı ne kadar rahatlattığını fark etti.

Grace içine titrek bir nefes çekti. Ortamın büyüyle Marki’nin düşünmeden hareket edeceğini ummuştı. Ona bir bakış atıp onu bir tutku dalgasına sürükleyeceğini düşünmüştü.

Gerçekte öyle olmayacağını bilmeliydi. Marki çok güçlüydü. Zaten on bir yıldır burada hayatta kalabilmek için güçlü olması gerekirdi.

“Matthew,” dedi tekrar, sadece adını duymaktan hoşlandığı için. Gergin ellerini önünde kavuşturdu ve doğru kelimeleri bulmak için uğraştı. “Bu arazi kendi başına bir dünya. Bir daha bir kadınla yatma şansın olmayabilir.” Hayır, bunu söylemek yanlış olmuştu. Marki kafasını hızla kaldırıp kızgın altın gözlerle ona bakmadan önce bile anlamıştı bunu. Aklına yine hapsedilmiş zavallı şahin geldi. Trajik görüntü sallantılı kararlılığını destekledi.

“Bunu acıdığın için mi yapıyorsun?” dedi sertçe. Kafasını

toplamak her saniye daha da zorlaşıyordu. Yarı çıplak bedenini örtmek için bir bornoz arama isteğine karşı koydu. Omuzlarını dikleştirdi ve kendini sakince devam etmeye zorladı. “Acımıyorum.” Sonra büyük bir risk aldı. “Seni istiyorum. Bence sen de beni istiyorsun.”

Dehşete düşmüş ifadesi yumuşamadı. “Evet, seni istiyorum. Ama bu yaptığını doğru yapmaz.”

“Neden?”

Dişlerini sıktı. “Bu zalimce, Grace. Ve sana yakışmıyor. Bu kin dolu oyunu bırak. Kendi arzularım ne olursa olsun amcamın oyunlarına düşmeyeceğim. Sana zarar vermeyeceğime söz verdim. Seni fahişem yapmak beni gardiyanlarımla aynı seviyeye düşürür.”

Bakışları Grace’in kafasının üzerindeydi, sanki ona bakacak kadar kendine güvenmiyormuş gibi. Grace’in ise böyle bir problemi yoktu. Gözleri parlak siyah saçlarından, ince, kuvvetli bedeninden uzun ayaklarına kadar okşuyordu onu.

Çaresizlik sesinin tonuna yansıdı. “Asla kaçamayabilirim. Monks ve Filey beni yarın bile öldürebilir. Hep erdemli bir kadın oldum, kocamla evlendiğimde bakireydim. Ama dışarıdaki hayatım o haydutlar beni uyuşturduğu an sona erdi.” Şimdiye kadar hiç bu kadar açık konuşmamıştı. Eski halinden bir parça içinde kalmış olmalıydı ki kızardı.

Artık Marki ona bakıyordu, güzel gözleri endişeli görünüyordu. “Ya hamile kalırsan?” Neredeyse kızgın gibiydi.

“Daha önce rahmim hiçbir canlıya yuva olmadı.”

“Kocan yaşlı bir adamdı.”

“Dokuz yıllık evliliğim boyunca hiç hamile kalmadım.”

“Masum bir çocuğun geleceğiyle kumar oynuyoruz.”

Ellerini öyle sıktı ki ağrıdılar. “Burası her an kumarla dolu.” Sonra aceleyle titreyen bir sesle, “Neşe Lord John’dan alabileceğin en büyük intikam olur. İnanıyorum ki... inanıyorum ki beraber neşe

yaratabiliriz.”

“Neşe buraya yabancıdır,” dedi mutsuzca.

“Öyle olmak zorunda değil. Bu kendin için yapacağın, amcanın kontrol edemeyeceği bir şey. Başka her şeyin yanlış olduğu bir yerde doğru olan tek şey. Gururunun seni bundan mahrum bırakmasına izin verme.”

“Gururdan öte bir şey.” Marki sonunda odaya girdi. Ödün vermişti, kendisi farkında olmasa bile.

“Öyle mi?” Yatağın ucundan ayrılmadı.

“Eğer şu an bana dokunursan dağılırım,” dedi huysuzlukla.

Grace saçını omzundan çekti ve Marki dökülen siyah saçlarına bakarken altın gözlerinde yanan ateşi gördü. “Karar senin. Buna yetecek kadar özgürlüğe sahipsin.”

“Hayallerimdeki gibi kendini bana böyle sergilerken...” Lord’un sesi buruklukla doluydu.

Marki tekrar ona doğru bir adım attı. Eğer Grace elini uzatsa ona dokunabilecekti. Ah, nasıl da istiyordu ona dokunmayı. Ama daha bunun zamanı gelmemişti. “Bu bizim tek şansımız olabilir Matthew. Tanrı beni affetsin, şimdiye kadar hiçbir erkeği arzulamamıştım. Seni arzuluyorum. Beni bu arzuda tek başıma bırakma.”

“Tek başına arzulamadığını biliyorsun, Grace.” Yine bir adım attı. Parmaklarını Grace’e doğru uzattı fakat ona dokunmadan eli tekrar aşağı düştü. “Seni hayal kırıklığına uğratabilirim. Bunu daha önce hiç yapmadım.”

Kelimeler sanki havaya ateşle yazılmış gibi aralarında asılı kaldı.

Kazanmıştı.

Tanrı’ya şükürler olsun, kazanmıştı.

Rahatlayarak içini çekti. Omuzlarındaki gerginlik azaldı. Yarın ne olacak olursa olsun, ondan önce bu gece vardı. Bu kâbus başladığından beri ilk defa kaderini kendi yönetiyordu. Ve Marki’ye de aynı ayrıcalığı sunmuştu, cesaretini toplayabilirse alabileceği bir

ayrıcalık.

Zaten cesaretinden hiçbir zaman şüphe duymamıştı.

Anın önemi yüzünden nefesini tuttu. Onu yönlendirmeli, ne yapacağını söylemeli miydi? O da, başlangıç seviyesi dışında her şeye yabancıydı. Dokuz yıllık evlilikten sonra bu çok saçma ama doğrudu. Marki'nin gururunu, erkekliğini incitmemek için ona öğretmenlik yapmak istemiyordu.

“Emrine amadeyim.” Lord son bir adım atıp dibine geldiğinde gülümsedi.

“Biliyor musun, gülümsemene bayılıyorum,” dedi yavaşça, elleriyle dikkatle Grace'in çenesini tutarken. “Bu işe bir adam nasıl başlamalı Bayan Paget?”

Arzusu köpüklü şampanya gibi kabarıırken Grace'in gülümsemesi daha da arttı. “Bir öpücük her zaman iyi bir başlangıçtır.”

Matthew içinde karmakarışık duygular onu itip kakarken önündeki güzel yüze baktı.

Çok uzun zamandır bir kadın hayal etmişti. Onun üzüntüsünü, kızgınlığını, yalnızlığını azaltacak bir kadın.

Grace'ten istediği hayvansı bir rahatlama değildi. Grace'ten istediği... aşkı.

Bu yüzden yüzünü avuçlarına aldığı anda dokunuşu nazikti. Yavaşça dudaklarını onunkilere değdirmek için yüzünü eğdi.

Dudaklarını açması için Grace'i kandırmaya çalıştı. Kızın dudakları yumuşadı, ayrıldı ve içini çekip kendini Matthew'un kanını neşeyle zıplatacak bir çabuklukla öpücüğe teslim etti.

Matthew Grace'in ılık girintilerini keşfetmek için dilini kullanmaya başladı, onun tatlılığını, tutkusunu her an daha da hissederek. Grace'in dili onunkiyle buluşmak için kıpırdadı ve baş döndürücü bu zevkin kontrolden çıkacağını düşündü.

Dün tadına vardığı içini eriten zevkle aynıydı. Ama aynı zamanda farklıydı da. Dün kadın hâlâ erdemine tutunuyordu; Bu gece ise kendini tamamen ona vermişti. Matthew onun

tepkilerinde teslim olmuşluk seziyordu. Göğüs uçları sertçe bedenine dayanıyordu. Yakında onların tadına bakacaktı. Düşüncesi bile bir şehvet yıldırımının onu çarpmasına yetti.

Artan kendine güveniyle basıncını arttırdı. Grace, Matthew'un dilini derinliklere çekti. Matthew'un kalbi bu harika hisle kaburgalarına çarpacak gibi hızlandı. Kollarını kadına doladı ve sıkı sıkı kendine çekti. Grace inledi ve daha da yakınlaştı, parmakları keten gömleğinin arkasını sıkıyor ve bırakıyordu. Öpüşmeleri çaresizleşti.

Dikkatli ol Matthew, dikkatli ol.

Eğer açlığını kontrol etmezse Grace'e zarar verebilirdi. Dudaklarını aniden onunkilerden çekti ve çaresizce kadının şaşkın gözlerine baktı. Onu o kadar çok istiyordu ki, aklını kaybedecek gibiydi. Ama ona kıtlıktan çıkmış aç bir adamın ilk gördüğü yemeğe atladığı gibi saldırmak istemiyordu.

Ama Tanrı biliyor ki, ona açtı.

"Aman Tanrım," diye inledi Grace, Matthew'u bıraktı ve tökezleyerek yatağa düştü. Sanki bir deprem geçirmiş gibi görünüyordu. Yanakları ateşi çıkmış gibi kızarmıştı, dudakları dolgundu ve kıpkırmızıydı, boyadığı için değil, öpüşükleri için. Matthew bunu fark ettiğinde sevindi.

Grace titreyen elini göğsüne götürdü. Aldığı her hırıltılı nefes dolgun göğüslerini şeffaf geceliğinin altında kaldırıyordu. Matthew bir an gözlerini kapadı ve kendini kontrol edebilmek için dua etti, her saniye kendini kontrol etmek daha da zorlaşıyordu.

Aralarındaki birkaç santim bile ıstırap vericiydi.

"Buraya gel," dedi sertçe ve kadını tekrar kollarına aldı. Siyah parlak saçları eşikte durduğundan beri onu ayartıyordu. Şimdi ise etrafında koyu satendenmiş gibi dönüyordu.

Onu öpmek için eğildi. Grace vahşi bir şevkle karşılık verdi. İncecik bedeni sıcak çelik kadar gergindi.

Kadının yırtıcı dudakları açlıkla onunkilerle sevişti.

Arzusunun açıklığı Matthew'u şaşırtıyor, erkekliğini sertleştiriyor ve Grace'in belinde nabzının atmasına sebep oluyordu.

Onu silip süpürmek istiyordu. Tanrım, daha şimdiden silip süpürmüş sayılırdı zaten.

Kendini Grace'in tepkilerine yoğunlaşarak kontrol etmeye çalıştı. Ama Grace'in verdiği karşılık o kadar istekli ve hazır ki, bu içindeki sıcaklığını arttırdı, Matthew kendini her an küllere dönüşebilecekmiş gibi hissediyordu.

Grace'e sıcak öpücükler kondurdu; yanaklarına, gözlerine, burnuna, çenesine, boynuna. Onu içine çekmek, sindirmek istiyordu, böylece asla onsuz olmazdı. Tadı bal gibiydi. Cennet gibiydi. Bir türlü doyamıyordu ona.

Yasemin kokusu etrafında dönüp dolaşıyordu. Ağır ve karanlık parfüm günah ve baştan çıkarılma gibi kokuyordu. Ama baş döndüren kokusunun altında Grace gırtlığı gibi kokuyordu, kokusu hâlâ ilk kollarına aldığı ve arzuladığı kadınla aynıydı. Sonsuza dek isteyeceği kadınla aynıydı. Nefesi ve kanı kadar onun parçası olmuş kadınla aynıydı.

Boynuna sert, emici öpücükler kondurdu. Grace boğulur gibi inledi ve kollarında titremeye başladı.

İlginç.

Bu sefer dişlerini kullandı, acıtacak kadar değil, sadece onu ürpertmeye ve inletmeye yetecek kadar.

Bir kadının bedeni ne kadar da büyüleyiciydi. Grace'in bedeni ne kadar da büyüleyiciydi.

Leğen kemiğini dudaklarıyla takip etti. Boğazının dibinde vahşice çırpınan nabızı keşfetmek için biraz durdu. Grace inledi ve bedenini ona yaklaştırdı.

İsteksizce o sıcak ve keskin kokulu çukuru bıraktı ve omzunun ipeksi sertliğini keşfetmeye başladı. Dudakları geceliğini tutan zayıf bağlardan biriyle karşılaştı.

Çok, çok yakında o bağ parmaklarının arasında çözülecekti.

Damarlarındaki kan acele etmesi için ona ısrar etse de kendini durmaya zorladı. Bu zevkin ne kadar zaman boyunca onun olacağını bilmiyordu. Amcasının oyunları daha önce de onu yakalamıştı. Kader hâzinesini çalmadan önce elinden geldiği kadar çok şey yaşamak istiyordu.

Kadının tahrik olmasıyla keskinleşen kokusu Matthew'un başını döndürüyordu. Rüzgârdaki bir saz gibi titriyordu, inlemeleri ve iç çekişleri Matthew'un duyduğu en güzel müzikti sanki.

Birden aralarındaki bariyerlere karşı sabırsızlanarak gömleğini sertçe başından çıkardı ve köşeye attı. Pantolonunu çıkarmaya cesaret edemedi, eğer çıkarırsa hemen onun üzerine çıkardı. Vahşi içgüdülerine karşı koymaya çalıştı. Grace deneyimsiz bir oğlanla sert bir çiftleşmeden daha iyisini hak ediyordu.

Sonra Grace'in yüzünü gördü ve bütün iyi niyetleri kayboldu.

Odaya ilk geldiğindeki gibi yatağa yaslanmıştı. Ama bu sefer gergin bir kararlılık göstermiyordu, onun yerine yanakları kızarmıştı ve dudakları öpücüklerle şişmişti. Matthew'un göğsüne dokunmak için elini uzattı, göğüs boşluğuna dağılmış tüylerini okşadı.

"Muhteşemsin," dedi yavaşça.

Başparmağı onun göğüs ucunun üzerinden geçti ve Matthew titredi. Bu işkenceydi. Tatlı bir işkence. Kadının gözlerindeki hayranlık kendisini bir kral gibi hissetmesine sebep oluyordu.

"Sadece seni mantık sınırlarının ötesinde arzulayan bir erkeğim," dedi beceriksizce.

Grace beline dokununca aklındaki kelimeler yok oldu. Dolaşan parmakları tenine işlerken Matthew ısırap dolu bir nefes çekti.

Kadının açık merakı onu şaşırtıyordu. Elbette bir erkeğin nasıl olduğunu biliyor olmalıydı, kocası onu tatmin edemeyen bir

âşık olsa da. Ama Grace onun karnını, göbek deliğini ve kalçasının kenarını eliyle yoklarken yüzü şaşkınlık ve merak doluydu.

Sonra eli daha aşağı indi.

Erkeklğine dokununca Matthew sertçe inledi. Grace onu tereddütle okşuyordu. Matthew gözlerini öyle sıkı sıkı kapadı ki bir an yıldızları gördüğünü sandı.

Eğer ona dokunmaya devam ederse birazdan sevişme girişimleri sona erecekti. Ve hâlâ kendini bir kadının içinde kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu öğrenememiş olacaktı.

Bu kadının içinde kaybetmenin.

“Grace, dur,” dedi hırıltılı bir sesle ve sertçe bileğini tuttu.

“Hoşuna gitmiyor mu?”

Grace’in tereddüdü Matthew’u, başka hiçbir şeyin getiremeyeceği kadar kendine getirdi. “Erkeklğimi kaybetmeme neden olacaksın, Grace.”

Gözleri anlayış pırıltısıyla yanıp söndü ve irisleri gün batınındaki deniz rengine döndü. Sonra bir cadının, cazip ve tehlikeli bir kadının bakışlarıyla gülümsedi.

Geceliğinin iplerinden birini çözerken elleri hiç titremedi. Düğüm çözüldü. Matthew’un nefesini kesen bir yavaşlıkla kumaş aşağı düştü. Sol göğsünün üzerinde pürüzlü bir meme ucunun altında durdu.

Matthew nefes almayı tamamen bıraktı.

Dikkati Grace’in öteki bağı çözmesindeydi.

Yumuşak, beyaz gecelik aşağı kaydı. Aşağı. Daha aşağı.

Grace adeta Matthew’un kalbini durdurarak kıpırdandı ve sağa doğru zarif bir adım attı.

Geceliğin altında çıırılçıplaktı.

Matthew bunu biliyordu zaten. Şeffaf kumaş çok fazla şey saklayamamıştı. Ama bilmek ve görmek çok farklı şeylerdi.

Gözleri onun tadına doyamıyordu. Göğüsleri nefes kesecek kadar dolgundu. Dikti, beyazdı ve ucunda sert, pembe göğüs

uçları vardı. Üç gece önce karanlıkta bir an gördüğü görüntüyle bu kadar da mükemmel olduklarını anlayamamıştı.

Belinde, kalçalarında ve baldırlarında göz alıcı kıvrımlar ve girintiler vardı. Bacakları uzun ve inceydi, pürüzsüz ve beyazdı. Narin bilekleri, ince ayakları vardı.

Yalnız gecelerinde ona işkence eden her rüyanın ete kemiğe bürünmüş haliydi.

Bütün bunlardan daha fazlasıydı esasında. O Grace'ti.

Ve yakında onun olacaktı.

Yakında mı? Şimdi!

Titreyen ellerle pantolonunun düğmelerine saldırdı. Ellerini kontrol edemiyordu ve bir türlü açmayı başaramıyordu. Eğildi ve botlarını kavrayıp sertçe çıkardı. Pantolonuna döndüğünde elleri hâlâ ona itaat etmiyordu.

“Lanet olsun!” diye küfretti yavaşça. Ani bir zalimlikle giysisini yırttı, artık çıplaktı.

Grace'in gözleri erkekliğine çevrildi, sonra hemen onları kaçırdı. Ama Matthew gözlerindeki şaşkınlığı görmüştü. Şaşkınlık ve endişe. Yanakları yine ateşi varmış gibi kızarmıştı ve dudaklarını ısırıyordu, gerginliğini gösteren bir hareketti bu. O inceydi, Matthew ise iri yapılı bir adamdı, gerginliği normaldi.

Daha fazla duramazdı, yoksa kendini rezil edecekti. Ama Grace'in masumiyetini hatırladığı için onu şilteye yatırırken dokunuşları nazikti.

Kız örtünün üzerinde kaydı ve Matthew'a bacaklarının arasına girebileceği kadar yer açtı. Kendini açtığında Matthew onun etkileyici kokusunu duydu. Yasemin ve kadın kokusu. Gündüz duyduğu kokusundan daha zengindi. Bu baş döndürücü kokuyu hayatı boyunca hatırlayacaktı.

Grace yavaşça Matthew'un kollarını okşadı ve sonra parmaklarını omuzlarına doladı. Matthew ağırlığını ellerine vererek öne geldi.

O çöldeki yağmur gibiydi. Aç bir adamın ziyafetiydi sanki.

O Grace'ti.

Göğüsleri başını döndürüyordu. Dikkatle sertleşmiş göğüs uçlarından birine dokundu.

Grace yavaşça zevkle içini çekti ve iyice gerindi. Bu hoşuna gitmişti. Sert uca tekrar parmağını dokundurdu ve nefesinin kesilmesini dinledi.

Elini kızın belinde, kaburgalarında, kollarında dolaştırdı. Grace, her dokunuşta sanki daha fazlasını istemiş gibi kıpırdandı.

Bu onun hazır olduğu anlamına mı geliyordu?

Bu konuda okul arkadaşlarının müstehcen tahminlerinden başka bir şey bilmiyordu. Bu da kollarında ilk defa gerçek bir kadın varken özellikle bu kadın Grace Paget'ken hiç yardımcı olmuyordu.

Bedenini onunkine yaklaştırdı ve onu öptü. Ama artık öpmek yeterli gelmiyordu. Grace dilleri birbirine dolanırken huzursuzca kıpırdandı. Pürüzsüz çıplak teni sıcak ve nemliydi. Kalçaları onu çağırır gibi yavaşça hareket ediyordu.

Kendini kollarının üzerinde kaldırdı ve Grace'in yüzüne baktı. Gözleri karanlıktı, neredeyse siyaha dönüşmüştü.

Hazır mıydı? Bunu bilmiyordu. Eğer şu an onu durdurursa yaşamaya devam edebileceğini sanmıyordu.

Kalçalarıyla ileri doğru hareket etti ve Grace'in kadınlığına dokundu. Bunun üzerine genç adamın kalbi sert ve ağır bir ritimle koşturmaya başladı ve vücudundaki bütün kaslar gerildi.

Kendini ileri itti.

Grace'in bedeni istilaya karşı koyuyor gibiydi.

Tekrar denedi.

Kız yavaşça inledi.

Matthew durdu, çaresizce çektiği ciğerler dolusu hava başının dönmesine sebep olmuştu ve nefes nefese kalmıştı. Tanrım, lütfen şu an onu durdurmasın. Lütfen, şimdi değil.

"İyi misin, Grace?" diyebildi sanki kendine ait olmayan bir

sesle.

Grace kıpırdandı ve ona süründü. Matthew'un gözlerinde parlak ışıklar yanıp söndü, neredeyse kendini kaybedecekti.

“Bu işe yaramayacak.”

“Bana tutun.”

Ya onun canını acıtırsa? Ya Grace fikrini değiştirdiyse? Bu onu öldürürdü ama durmak zorunda kalırdı.

Tanrım, daha değil. Lütfen bunu benden çalma.

Başını eğdi ve gözlerini yumdu, göğsü inip kalkıyordu.

“Tekrar dene, Matthew,” diye fısıldadı Grace, omuzlarına tutunarak.

Başını kaldırdı ve Grace'e baktı. Gözleri kararsızlıkla doluydu ve titriyordu. Kendisi de titriyordu. Bütün kasları inanılmaz bir gerginlikle titriyordu.

Kalçalarını sıktı ve kendini ileri itti.

Grace hâlâ kapalıydı.

Çenesi gerildi ve tekrar itti, bu sefer daha fazla kuvvetle. Grace'in parmakları, omuzlarını acıtacak kadar sıktı.

Uzaktan, zihninin gerilerinden, vicdanı ona onurlu bir adamın şu an Grace'i rahat bırakacağını söylüyordu.

Onura da, vicdanına da lanet olsun.

Tek eliyle tutundu ve hızla ileri atıldı.

Grace'in bedeni hâlâ ona karşı geliyordu.

Sonra, birdenbire, muhteşem bir şekilde teslim oldu.

Uzun, titrek bir nefes alarak içine doğru kaydı.

Grace bu istila karşısında bağırdı. Sonra içeri girmesi için gevşemiş olan kaslar Matthew'un etrafında gerginleşti. Basınç harikaydı, şimdiye kadar hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu.

Uzun bir süre harika sıcaklığında kaldı ve bu anın tadını çıkardı.

Grace sonunda onundu.

Hissettiklerini anlatması imkânsızdı. Sanki ikisi de birbirinin bir parçası olmuştu artık.

“Canını acıtıyorum, Grace,” dedi boğuk bir sesle. Grace nefes nefeseydi.

“Hayır,” diye mırıldandı. Matthew’un omuzlarını sanki kayalara tırmanıyormuş ve bırakırsa bir uçuruma düşecekmiş gibi sıkı sıkı tutuyordu.

Matthew, içindeki baskısını azaltmak için kendini biraz kaldırdı ve yavaşça kendini dışarı çekti. İçine işleyen sürtünme ona neredeyse aklını kaybettirecekti. Grace bu hareketle beraber inledi ve göğüs uçları Matthew’a sürünecek şekilde yukarı doğruldu. Grace artık kaygan ve ıslaktı.

O an dünyası sadece Grace ve içindeki baş döndürücü zevkten ibaretti. Bir ihtiyaç silsilesiyle hızla içeri girip çıkmaya başladı. Her hareketiyle çılgınlığı daha da artıyordu. Zamanı ve mekânı unutmuştu. Artık sadece Grace ve ona duyduğu baş döndürücü açlık vardı.

Kulakları çınlamaya başladı, artık sadece kalbinin kızgın atışlarını duyuyordu.

Titreyerek dışarı çıktı ve sonra tekrar Grace’e sahip oldu. Sonunda göz kamaştırıcı bir zirveye ulaştı. Artık dayanamıyordu.

Sıcak bir kendinden geçiş içine işledi. Dünya coşkuyla erimişti sanki. Vücudu Grace’in bedenini tohumlarıyla doldururken titredi.

Bütün yıldırımların, titremelerin, içine işleyen rahatlamanın arasında kalbi tek bir kelimeyi tekrarlıyordu.

Benim. Benim. Benim.

15. Bölüm

Matthew üzerinde gidip gelirken Grace tepkisizce yatıyordu. Elleri Matthew'un nemli sırtından kayarak gevşekçe iki yanında durdu.

Hüsran içini yiyip bitiriyordu. Yerinde duramıyordu ve ateşler içinde gibiydi, sanki biri onu yıldırım dolu bir gökyüzüne fırlatmış, sonra da onu fırtınanın kenarında yalnız bırakmış gibi.

Matthew yine inledi. Grace'i çoktan uzakta bırakmıştı. Lord'un zevk aldığından şüphesi yoktu ama o bunu hiç paylaşamıyordu. Onun yerine dövülmüş ve ezilmiş gibi hissediyordu. Boğuk bir inilti çıkardı ama Lord bunu duymamış görünüyordu.

Bu daha ne kadar sürecekti?

Matthew, sadece kendi zevkini içeren bir dünyaya girmişti. Grace'in farkında değildi.

Matthew'u suçlamak adil olmazdı. O onuruna tutunmaya çalışmıştı, hayal kırıklığına uğrayacağını tahmin etmesi gerekirken bunun yerine Matthew'u ayartan kendisiydi.

Daha fazlasını istemişti. Ama açıkça daha fazlası yoktu.

Kara bir burukluk ruhunu doldurdu.

Bunun için çok fazla şey feda etmişti.

Bir hiç için.

Ne bekliyordu ki? Çok aptaldı. Cinselliğin ne olduğunu biliyordu. Dokuz yıl boyunca bir erkeğin üzerinde homurdanmasına alışmıştı. Bu gece yeni bir şey görmüş değildi.

Her şeyi daha kötü yapan, arada her şeyin daha güzel olup olamayacağını merak ettiği anlardı.

Mesela boynunu öptüğünde elektrik yüklü bir heyecan ayak parmaklarına kadar çarpmıştı onu. Göğsüne

dokunduğundaysa müstehcen bir parçası Matthew'un onu öpmesini istemişti. Her şeyden öte, ilk içine girdiğinde... bir şeyin yaklaştığını hissetmişti.

Mucizevî bir şeyin.

Yakıcı an ufalanıp toza dönüşmüştü.

O mucizevî şey yerine sadece sırt üstü uzanan Grace Paget ve içinde gidip gelen bir adam vardı. Tıpkı nadiren Josiah'ın evlilik haklarına sahip çıktığı zamanlarda olduğu gibi.

Gözlerini kapadı ve olayın çabuk bitmesi için dua etti. Tıpkı Josiah ona sahip olurken dua ettiği gibi. Ama göz kapaklarının altında sakladığı yaşlar yeniydi.

Sonunda, nihayet, Matthew işini bitirdi. Yine derin bir iniltiyle üzerine çöktü. Yüzünü Grace'in omzuna gömdü, terle ıslanmış saçları Grace'in kulağında, yanağında, boynundaydı. Yorgunluktan titriyordu, nefes almaya çalışırken göğsü hızlıca inip kalkıyordu.

Kışkırtıcı düşünce onu Matthew'a sarılmaya itiyordu. Sonra hayal kırıklığı tekrar bir iğne gibi battı ve sarılmak için kaldırdığı ellerini tekrar yatağa bıraktı.

Matthew ağırdı ama dayanılmayacak kadar ağır değildi. Grace şilteye doğru çöktü.

İlk başta heyecanını arttırmıştı.

Şimdiyse boğulacak gibi hissediyordu.

Çaresizce tekrar kendi vücuduna hükmetmek istiyordu. Bir an Matthew'un omzuna dokundu. Nemli derisi avucunun altında sıcaktı. "Matthew, nefes alamıyorum."

Matthew yavaşça başını kaldırdı. Bal rengi gözlerinden uyku akıyordu, yüz ifadesi Grace'e iyi beslenmiş bir aslaninkini hatırlattı. İyi beslenmiş, iyice tatmin olmuş bir aslan.

"Grace, muhteşem bir kadınsın," dedi beceriksizce.

İltifat onu sevindirmediyse de bunun neden olduğunu da anlamadı.

“Muhteşem kadınlar bile biraz havaya ihtiyaç duyar,” dedi haşince.

Ah, Grace, bu sana hiç yakışmayan bir hareketti.

Adamın bulanık zevk sisinin dağılmasını izledi. Suçluluk içini kemirmeye başladı. Onun bu anını mahvetmeye hakkı yoktu. Çok becerikli olmasını beklememişti. Matthew Lansdowne’la sevişmek istemişti, bedenine nasıl dokunacağını bilen ama ruhuyla hiç ilgilenmeyen vahşi biriyle değil. Eh, istediğini elde etmişti. Matthew bir erkekti. Erkeklerin davranacağı şekilde davranmıştı. Açıkça zevk de almıştı.

Aferin ona.

Kafasındaki bu hırçın düşüncüyü uzaklaştırmaya çalıştı. Ona zevk vermek istemişti. Matthew’un hoşnutluğu onu teselli etmeliydi. Eğer tatminsizlik aç bir köpeğin bir kemiği kemirdiği gibi onu kemirmeseydi belki edebilirdi, ama etmiyordu işte.

Matthew dirseklerinin üzerinde doğruldu ve Grace’in ‘botanik bakışı’ adını verdiği bakışla baktı ona. Onu bilimsel bir örnek gibi görmesine içerlemişti. O zeki gözlerin yakından bakarsa saldırısının altında mutsuz ve yetersiz bir ruhun yattığını görebilecek olmasına içerledi.

“Kızgınsın,” dedi Matthew duygusuzca.

“Hayır, değilim!” dedi sinirle, sonra adamın kaşı şaşkınlıkla kalkınca hiçbir şey söylememiş olmayı diledi.

“Benim hatam,” dedi Lord yine aynı sesle.

“Lütfen üzerimden kalk,” diyebildi boğuk bir sesle. Eğer biraz daha onun altında kalırsa ağlamaya başlayacaktı. O zaman da Matthew onu teselli ederdi, o da kendini şu anda hissettiğinden bile daha fazla huysuz bir cadı gibi hissedirdi. Huysuz bir cadı ve bir kadın müsveddesi. Kendine duyduğu nefretle midesi düğümlendi.

Matthew üzerinden kalktı ve dönerek sırt üstü uzandı. Saatler gibi gelen bir süreden sonra ilk defa derin bir nefes

alabildi. Boğazı dökmemeye kararlı olduğu gözyaşlarıyla düğümlemişti. Unuttuğu yerlerdeki ağrıları hissederek dikkatlice doğrulup oturdu.

Kabul et, Grace. Ne kadar hayal kırıklığı verse de oldu ve bitti.

Kendini erdemli bir kadın olarak tanıtmaya hakkını sonsuza dek kaybetmişti. Babasının Josiah'la evlendikten sonra söylediği korkunç tahminleri sonunda doğru çıkmıştı. Kendini kocası olmayan bir erkeğe vermişti. Artık günahın kızıydı.

Keşke günah biraz daha... günahkâr olsaydı.

Matthew'a göz attı, sinir olmuş veya zafer kazanmış gibi görünüyor olmasını bekliyordu. Ama o tavana bakıyordu ve sanki tarımsal bir problemi düşünüyormuş gibi kaşlarını çatmıştı. Bu ifadeyi istediği gibi canlılıkla fışkırmayan bir gülle uğraşırken de görmüştü yüzünde. Bu hatıra ona istemeyerek de olsa Sheene Markisi'nden hoşlandığını hatırlattı. Onun cesaretini, dayanıklılığını, nezaketini, merakını ve dürüstlüğünü seviyordu.

Ve Tanrı ona yardım etsin, biraz önce olanlardan sonra bile onun görünüşünü seviyordu.

Yastıkların üzerinde düşünceli bir halde yatarken her kadının rüyası gibi görünüyordu.

Matthew bakışlarını tavandan ona çevirdi.

Grace kızardı. Vücuduna hayran olduğunu gizleyemezdi. Artık Matthew da onun gibi ilgiyle bakıyordu kendisine.

Sonra odadaki tek çıplak insanın Lord olmadığını hatırladı. Eğer dikkatli davranmazsa tekrar onu sırt üstü yatırabilirdi. Aceleyle yerde buruşuk duran geceliği aldı.

“Yıkanmalıyım,” dedi Matthew gözünün önünde sertleşirken.

Nasıl bu kadar çabuk düzelebiliyordu? Açıkça canlı, genç erkekler Josiah gibi yaşlı ve yorgun olanlardan daha az yoruluyordu.

“O zaman yıkan, Grace.” İnanılmazdı ama Marki gülümsedi ve dudakları yavaşça kıvrıldı. Bu tatlı gülümseme Grace’i kendine çekiyordu, bu işi başta neden yaptığını hatırlatıyordu.

Hayır!

En son başını belaya sokan da buydu.

Bir daha asla. Asla, asla, asla.

Perdeye doğru yürürken bir kraliçe edasıyla yürüdüğünü söylemek isterdi. Ama biraz önce Matthew’u benzettiği aslandan kaçan bir antilop gibi sektiğini biliyordu.

Sıcak su ibrğini kavradı ve birazını bir kâseye döktü. Elleri o kadar fazla titriyordu ki, çıplak ayaklarının altındaki tahta zemini sırlıklam etti.

Sakin ol Grace, sakın ol.

Sonra eline bir bez aldı ve bezi gereksiz bir sertlikle sabunladı.

Neden Matthew’la sevişmenin Josiah’la sevişmekten daha iyi olacağını düşünmüştü ki? Bir tek Lord Sheene’i kocasını asla istemediği bir şekilde arzuladığı için. Ve bir de genç, yakışıklı ve onu öptüğünde sanki zevkten ölecekmiş gibi hissettirdiği için.

Öpüşme bir kadının tek zevk aldığı şey olmalıydı.

Uzun bir yıkanma, derisindeki çiftleşme izlerini sildi. Ama kalbindeki kurşunu ağırlığı hiçbir şey silmedi veya bastırılmış arzu okyanusunu sakinleştirmede.

Bezi bacaklarının arasına götürdü. Daha önce hiç hissetmediği ağrıları vardı.

Sessizce içini çekti, sabunu yıkadı ve kirli suyu döktü.

“Bütün gece saklanacak mısın, Grace?” diye sordu Marki yavaşça. Grace, onun hareket ettiğini duymamıştı, herhalde en sevdiği huriyi bekleyen bir sultan gibi yataкта uzanıyordu.

Haklıydı. Hayatı boyunca soyunma perdesinin arkasında duramazdı. Sonunda onunla yüzleşmek zorunda kalacaktı. Keşke bu örümcek ağı kadar ince gecelikten daha kapatıcı bir şeyi olsaydı.

“Grace? Boğuldun mu? Seni kurtarmalı mıyım?”

Sorusunun altında yatan sevimlilik Grace’i hırpaladı. Sevişmesine gösterdiği hevesiz tepkisinin erkeksi kibrine zarar vermiş olduğunu düşünmüştü. Ama keyfi yerinde görünüyordu.

“Hayır, geliyorum.” Geceliğini başından geçirdiği için sesi boğuk çıkmıştı.

Matthew ona sahip olmuştu. Kendisini saklamasının anlamı yoktu ama perdenin arkasından çıkarken kollarını kendini korumak istercesine önünde kavuşturdu. Şükürler olsun ki Matthew örtüyü beline çekmişti. Yastıkları üst üste koymuştu ve ellerini başının arkasında kavuşturmuştu. Grace istemeyerek çıplak göğsüne, ince kaslarına ve pürüzsüz, az tüylü derisinin altındaki kemiklere baktı.

Hissettiği şey arzusun canlanması olamazdı, değil mi? Bu akşamki fiyaskodan sonra imkânsızdı bu.

İleri adım atarken Marki’nin bakışları onun üzerinde yoğunlaştı. “Yatağa dön, Grace.”

Kalın sesi adeta Grace’in etrafında dans ediyordu, ıslak bir kış akşamında yanan bir ateşten bile daha cezbediciydi. Titredi ve odanın ortasındaki bol desenli Türk halısının üzerine sertçe bastı.

“Sanırım tekrar yapmak istiyorsun,” dedi hissizce. Sormasına gerek yoktu. Gözlerindeki parıltı şüphesini yeteri kadar doğruluyordu.

“Evet, istiyorum.” Yana kaydı ve Grace’in gelmesi için örtüyü çekti. “Bu sefer senin de zevk almanı istiyorum.” “Kadınlar seksten zevk almaz.” Sonra hiç kimseye söylemediği bir şeyi itiraf etti. Durum dürüstlük gerektiriyordu, kendini kurtarmak için cesur olmasını değil. “En azından ben hiç almadım.”

“Belki hiç doğru âşığı bulamamışsındır.”

Yanılmıştı. Marki de diğer erkekler kadar kibirliydi. Eski şüpheciliği tekrar içinde yükseldi. “Ve sen o doğru âşık mısın?”

Alaycılığı düşüncesizceydi ama içinde bir şey bağırmak

istiyordu.

“Özür dilerim.” Lord utançla kızarmıştı. “Bu deneyim beklemediğim bir şekilde etkiledi beni.”

Marki’nin isyankâr bir şehri fetheden bir imparator gibi ona sahip olduğunu hatırlayınca Grace de kızardı. Fiziksel temasta kendini nasıl kaybettiğini anlamamak mümkün değildi.

“Özür dilemene gerek yok.” Grace’in sesi titremişti ve o sinir bozucu yaşlar yine gözlerindeydi. “Bende... bende bir sorun olması senin hatan değil.”

Markinin gözleri anladığını belirterek parladı ve yanındaki boşluğa vurarak onu çağırdı. “Sende hiçbir sorun yok. Mükemmelsin. Yatağa gel, göstereyim.”

“Dedi örümcek sineğe,” diye cevap verdi Grace kıpırdamadan. O uzun parmaklı elin beyaz örtüde hareket etmesini izledi. Nazik okşayış şaşırtıcı bir şekilde... kışkırtıcıydı. Yine istemediği bir arzu içinde kıpırdandı.

Lord hâlâ ona bakıyordu. “Bana güvendiğini söylemiştin, Grace. Bu doğru mu?”

Doğru muydu? Artık bilemiyordu. Kendini sertçe başını sallamaya zorladı. “Evet.”

“O zaman kanıtla bunu. Yatağa gel.”

Ah, neden olmasın? Ona tekrar sahip olacaktı. Sabah güneşin doğacağından bile daha fazla emindi bundan. En azından ikisinden biri zevk alacaktı.

Yine de yoğun bir isteksizlikle ileri adım atıp yanına uzandı. “Kıyafetimi çıkarayım mı?”

“Sonra,” dedi marki nazıkçe. “Geçen sefer seni acele ettirdim.”

“Fark etmez.” Sesi bastırıldığı gözyaşlarıyla boğuklaşmıştı. “Bu konuda asla iyi olmadım. Senle başka türlü olacağımı düşünmüştüm, ama...”

“Ama ben iyi değildim. Affettireceğim şeyler var,

biliyorum.”

Keşke bu kadar nazik olmasaydı. Ama nazik bir adamdı. Sadece sonunda kollarının arasında bir kadın tuttuğu için aşırı heyecanlanmasından dolayı suçluydu. Ona sahip olmadan önce Grace’i de olaya katmak için elinden geleni yapmıştı.

Grace’in sırt üstü yatmasına sebep olan, hüsran ve utanç dolu işi tekrarlama isteğinden çok Marki’nin kibarlığı ve yalnızlığıydı. Korku dolu havayı espriyle yumuşatmaya çalıştı. “Elinden gelenin en kötüsünü yap.”

Marki yavaşça güldü. Her şeye rağmen o gülüş Grace’in içini titretti ve yine sıcak ve rahatsız hissetmesine sebep oldu.

“Sevgili Grace, bana biraz güven. Bu sefer elimden gelenin en iyisini yapmaya kararlıyım.”

16. Bölüm

Matthew Grace'in yüzüne bakmak için kolunun üzerinde döndü. Manzara, ne kadar güzel olsa da, cesaret verici değildi. Kızın yüz ifadesi katıydı, vücudu ise gerginlikle titriyordu.

Matthew, ısıltılı yeni bir dünyayı kucaklamaya hazırdı. Grace ise onun kafasını koparmak istiyordu.

Onu suçlayamazdı. Tanrım, ne kadar budala bir odundu.

Sevişmek onun asla hayal edemeyeceği bir deneyimdi.

Yalnızken zamanının çoğunu hayal kurarak geçirmişti. Ama sıcaklığa, yakınlığa, âşığının terini, nefesini ve tepkilerini içine çekmeye hazırlıklı değildi. Yakınlık inanılmazdı. Ve şaşırtıcıydı.

Artık kendini Grace'e bağlı hissediyordu. Sonsuza kadar.

Bu gecenin neşesi her zaman hayatının eski püskü kumaşının arasında parlak, altın bir iplik olarak kalacaktı.

Değiştirici bir ateşin içinden geçmişti.

Grace ise geçmemişti.

Çok kötü bir hata yapmıştı. Ama o da sadece insandı ve sonunda ona sahip olduğu için sevinçle sarhoş olmuştu. Bütün çaresiz özlemlerini ve ağır hüsrانlarını bir rahatlama cehennemine püskürtmüştü.

Uсталık istese çok fazla şey istemiş olurdu.

Tanrı ona yardım etsin, şu an ustalığa ihtiyacı vardı. Alçak hayatında hiçbir şeye ihtiyacı olmadığı kadar ihtiyacı vardı.

Bir şekilde Grace'in tenine işleyen tutkuyu uyandırmış olmalıydı. Kocasının yüreğinde açtığı yaraları onarmalıydı. O alçak Paget fiziksel olarak ona zarar vermemiş olabilirdi ama ruhunu yaralamıştı. Belki de ölümcül yaralar açmıştı.

Nasıl başaracaktı? Bu işte yeniydi. Grace'ten de yeniydi. Grace, zannettiğinden çok daha bilgisizdi, bunu şimdi anlıyordu.

Tek sahip olduğu içgüdüleri ve onun kollarında yaşadığı yoğun zevki paylaşma isteğiydi.

Ama Grace'in kadınların seksten hiç zevk almadıkları konusunda yanıldığından emindi. Küçükken bile yatakta vakit geçirmekten hoşlanan kadınlar duymuştu. Ve okul arkadaşları bu konuda istekli kızlar konusunda çok konuşmuşlardı.

Bunlar kuvvetli kanıtlar değildi ama bütün kadınların bu işe sadece kocaları için katlandığına şüphe duyması için yeterliydi.

Sen bir bilim adamısın. Bu işe beyninle yaklaş.

Derin bir nefes aldı ve sanki botanik bir deney yapıyormuşçasına elindeki bilgileri listelemeye çalıştı. Zihni arzuya sisliyken ve yaşamaktan bile daha fazla istediği kadın yanında kararsızlıkla yatarken bu zordu.

Gözlerini kapadı ve inlememek için kendini durdurdu. Kadının güzelliği, onu iyi niyetini görmezden gelmeye çağırıyordu.

Hâlâ konsantre olamıyordu. Grace'e bakmaması hiçbir işe yaramamıştı, artık kokusunun, sıcaklığının ve sıkı nefes alışının yavaş sesinin daha çok farkındaydı.

Grace'in her şeyi ayartıcıydı.

Bunu doğru yapmak zorundaydı. Onun için de, kendisi için de.

Düşün be, adam. Düşün.

Grace öpüşmekten hoşlanmıştı. Onun dokunuşundan da hoşlanmıştı.

Bacaklarını açana kadar her şey düşündüğünden daha güzel ilerlemişti.

Öpüşmenin iyi bir başlangıç olduğunu düşündü. Gözlerini açtı ve Grace'in onu endişeli mavi bakışlarla izlediğini gördü. Üst dişleri alt dudağının üzerindeydi.

Eğildi ve dudaklarını tamamen onunkilere dayadı. Grace ya itiraz eden, ya da şaşkınlık belirten kısa bir ses çıkardı. Matthew bunun hangi anlama geldiğini anlayamadı.

Lütfen ondan korkuyor olmasın.

Düşüncesi bile dayanılmazdı. Tam duracakken Grace'in

neredeyse anlaşılmaz bir şekilde rahatladığını hissetti ve dikkatli öpücüklerine küçük bir cevap alınca devam etti.

Her şey güzel olacaktı. Eğer dikkatli olursa. Eğer kendini kaybetmezse.

Tanrım, lütfen bu sefer kendini kaybetmesin.

Yavaşça, yavaşça, dudaklarını onunkinin üzerinde ileri geri götürdü, onların şeklini, hissini ve tadını öğrendi. Öpüşmek dışında onunla temasta bulunmadı. Yavaş dokunuşunun altında Grace'in gerginliği akıp gidiyordu.

Her nefeste Grace'in tepkilerindeki küçük değişimleri hissedebiliyordu. Birazcık geri çekildiğinde Grace tekrar dudaklarını yakalamak için peşinden gelince kazanmakta olduğunu anladı.

Öpüşme derinleşti ama çok değil. Onu zevke doğru yavaşça ayartmak istiyordu.

Yumuşak, işkence eden öpücüklerle ayartmaya devam etti. Grace sırt üstü yatıyordu, Matthew ona doğru eğildi. Neredeyse bir oyun gibiydi. Tabii eğer ihtiyaçla kör olmuş ve onu arzulamaktan acı çekecek kadar sertleşmiş olmasaydı.

Grace'in dudakları onunkilerin altında sıcak ve gevşek hale gelince yatakta aşağı doğru kaydı. Dikkatlice ona sarıldı ve Grace'i yüz yüze gelecek şekilde çevirdi.

Grace birden gerginlikle irkildi.

“Matthew, bilmiyorum,” diye fısıldadı, nefesi Matthew'un yüzünü tatlıca okşadı. “Senin için bile olsa bunu tekrar yapabileceğime emin değilim.”

Matthew tekrar beceriksizliğine küfretti. “Eğer istersen duracağım.” Bunun doğru olması için ve Grace'in sözünü tutup tutmayacağını kontrol etmemesi için dua etti. Bu yavaş baştan çıkarma ne kadar leziz olsa da arzusu yavaş yavaş kaynayacak kadar ısınıyordu.

Tekrar öptü onu. Eli katı, düz omuriliğini okşadı. Dokunuşu hâlâ yumuşaktı. Yukarı, aşağı. Yukarı, aşağı. Sırtının ince, zarif

çizgisini öğrendi ve her sıkı kası okşayarak rahatlattı.

Grace'in sertliği yavaşça azaldı.

Sakin ol Matthew, sakın.

Onun tadını çıkarmalıydı. Onu çiçek açmaya, güzelliğini sadece ona vermeye ikna etmeliydi. Sabrı sayesinde ödüllendirilecekti.

Grace artık hareketsiz ve tepkisiz bir şekilde yatmıyordu. Vücudu eski güzel dans eden haline geri dönmüştü. Nefesi heyecanla hızlanmıştı ve dolgun göğüslerini Matthew'un çıplak bedenine bastırıyordu. Yan yana yatarlarken onları ayıran tek şey seffaf gecelikti.

Tanrım, bu imkânsızdı.

Kontrol.

Kendini tutmak, yürümeyi, konuşmayı ve okumayı öğrenmekten daha zordu. Bu sinirlerini kopacak denli geriordu. Bu bütün kaslarını özlemle birbirine dolaştırıyordu.

Bunu nasıl yaptığını bilmeden o kuvvetli ihtiyacın içinde öpücüklerini yumuşak ve nazık tutmayı başardı.

Bu sefer Grace, Matthew'un erkekliğine süründüğünde, biliyordu ki bunu bilerek yapmıştı.

Zafer duygusu bütün bedenine yayıldı.

Çok küçük bir tavizdi bu. Gelecek bir sürü tavizin ilki olmasını umdu.

Dikkatli davranmayı öğrenmişti artık. Grace'in tereddütlü katılımını işi bitirmek için verilen bir izin olarak görmemişti. Kendini kontrol etmeye çalışıyordu ama kadının sıcak kokusu onu çevrelerken ve onu ele geçirecek gibiyken imkânsız gibiydi bu.

İnsanüstü bir güçle güdülerini görmezden geldi ve onunkileri canlandırmaya konsantre oldu. Aklına boynunu öptüğü zaman nasıl titrediği geldi. Düşünceyi zihninden atmaya çalıştı ve gözlerini yumarak dikkatini dudaklarına verdi.

Sonunda, kızın bedeni göldeki bir nilüferin açılması kadar güzel bir doğallıkla onunkinin önünde açıldığı zaman Grace

yavaşça içini çekti ve dudaklarını araladı. Matthew'un dili hemen içeri girdi.

Grace'in elleri Matthew'un saçlarındaydı. Dili onunkiyle güreşiyordu, ağzını çabucak keşfetmiş, sonra uzun bir baskın yapmak için geri dönmüştü. Matthew'un içindeki arzu adeta zikzaklar çiziyordu.

Grace'in ne yaptığını bilip bilmediğini merak etti. Öpücükler içinde kaybolmuştu.

Şu ana kadar kadın ona güvenmişti. Eğer onu hayal kırıklığına uğrattırsa bir daha asla güvenmezdi.

Grace ona böyle sıkı sıkı sarılırken amacına tutunması ne kadar da işkence ediciydi.

Çok yoğun. Çok fazla. Ama daha çok erken. Sabırlı ol.

Kahrolası sabra lanet olsun. Kendisini uyaran sese sinirlendi ve kızdı.

Ona çok ihtiyacı vardı.

Onun vücudunun her yerinin tadına bakmak için yanıp tutuşuyordu. Acaba bütün vücudu bal kovanı dudakları kadar tatlı mıydı? Grace'i sırt üstü yatırdı ve dilini boynundan aşağı, güzel kokulu omzunun çukuruna doğru sürükledi. Grace titredi ve heyecanla boğuk bir ses çıkardı. Bacakları Matthew'un bacaklarına şeytani, cezbedici bir dansla süründü ve nefesi hızla şiddetlendi.

Ah, evet, stratejisi işe yaramıştı. Eğer milyonlarca hüsrana parçasına bölünmezse sonuna dek başarılı olabilirdi. Hassas boynunu dişledi ve emdi, kadının teslim dolu titreyişlerinin tadına vardı.

Grace arzudan kızarmıştı, beyaz örtünün üzerinde sere serpe uzanmıştı. Çok güzeldi. Gözleri kararmış ve ağırlaşmıştı.

Geceliğin eteğini kaldırmak için elini aşağı kaydırıp ve uzun, ince bacakları ortaya çıkardı. Kadının baş döndürücü kokusu sanki onu yeniliyordu, damarlarındaki kanın daha hızlı akmasına sebep oluyordu.

Tanrım, kadın zirveye ulaşmadan önce öldürecekti onu.

İçinde bir yerde kendini dizginleyecek gücü buldu.

Göbeğinin düzlüğünü ortaya çıkardı. Derisi çok pürüzsüz ve beyazdı. Dayanamadı ve orayı öptü. Kadın onun arazisiydi ve her muhteşem santimini keşfetmek istiyordu. Lezizce çukurlaşan kalça kemiğine burnunu sürttü. Eli bacağının üzerinde yukarı aşağı, baldırının, dizinin ve uyluğunun mükemmel şeklini öğrenerek hareket ediyordu.

Farklı dokuları onu büyülüyordu.

Bir kadın ne kadar da muhteşem bir gizdi. Özellikle de Grace. Tahrik olmasının ilkel kokusu Matthew’u uçarak gökyüzüne göndermeye söz veriyor olsa da henüz kadınlığına dokunmaya cesaret edemiyordu.

Grace tekrar inledi ve huzursuzca örtünün üzerinde kıpırdandı. Matthew onu bir arzu ateşine sokmuş olmak için dua etti. Kendisini kesinlikle sokmuştu çünkü.

Yıllar boyu acı çekerken disiplinli olmayı öğrenmişti, içindeki vahşi hayvanı geri itti.

Geceliği daha da yukarı çekti ve göğüslerinin alt kısımlarını ortaya çıkardı. Kumaşın sağladığı bariyer, ne kadar ince olursa olsun, dayanılmazdı artık.

“Çıkar şunu,” dedi hırlayarak. “Çıkar, yoksa yırtacağım.”

“Bekle,” dedi nefes nefese.

Bu sefer bağlarla ayartıcı bir oyun oynamamıştı.

Ürpererek Grace’in üzerine eğildi. Ellerini onun göğüsleriyle doldurdu ve güzelliklerinin tadını çıkardı.

Dikleşmiş vişne rengi bir meme ucunu öpmek için eğildiğinde Grace şaşkınlıkla irkildi ve titredi ama uzaklaşmadı.

Devam etmesi için bir davetti bu. Onu dudaklarının arasına aldı. Tadı mükemmel bir yaz gününü andırıyordu. Grace nefesini tutunca durdu.

Başını kaldırdı. Kadın şaşkın ve kafası karışmış gibi görünüyordu.

“Canını mı acıtıyorum?”

“Hayır.” Sonra, aceleyle ekledi. “Hoşuma... hoşuma gidiyor.”

“Güzel. Benim'de.” Bu sefer daha şiddetle öptü ve diliyle darbeler vurdu. Grace inledi ve titreyen elini Matthew'un saçına gömdü, onu daha yakına çekti. Daha fazla davete ihtiyacı yoktu.

Bu sefer sabırlı ol emri daha zayıf olsa da yavaş davrandı.

Yavaş yavaş kadını neyin ürperttiğini, neyin içini çekmesine sebep olduğunu öğreniyordu. Onunla o kadar fazla bir olmuştu ki, her dokunuşu zevk veriyordu artık.

Kız kollarında kıvranıyor, bacaklarını onunkilere doluyor, nefes almaya çalışıyordu. Elini karnından aşağı, kadınlığını saklayan yumuşak tüylere götürdü.

Kadın arzuyla hafif bir ses çıkardı.

Matthew elini bacaklarının arasına kaydırды. Grace parmaklarıyla dokununca irkilip tepki veriyordu. Çok kaygan ve çok sıcaktı.

İçinde olmamak işkenceydi. Ama hâlâ bunun için çok erkendi.

Onu ateşleyen yeri buldu. Dişlerini sertleşmiş göğüs ucuna geçirdi ve tekrar bacaklarının arasına dokundu.

Grace kıvrıldı ve bağırmmak için kendini tuttu. Matthew'un parmakları sıcak bir selle kaplanmıştı. Tahrik oluşunun kokusu keskinleşirken, burun delikleri iyice açılıp kapanmaya başlamıştı.

Nasıl kendine soğuk bir kadın diyebiliyordu? Yaşayan bir alevdi sanki. Yanıp sönüyordu, yanıyordu, parlıyordu ve sıcaklığı Matthew'u ruhunun derinliklerine kadar ısıtıyordu.

“Ah, Matthew,” dedi uzun bir iç çekişle ve eline izin vermek için kendini iyice açtı. “Matthew...”

Artık adını söylerken tereddüt etmemesine bayılıyordu. Sanki daha fazlasını istermiş gibi parmaklarının altında huzursuzca kıpırdanmasına bayılıyordu.

Belki de sonunda onu istiyordu.

Kaburgalarına, karnına ve uyluklarına öpücükler kondurdu. Sonra elini onu daha da açmak için kullandı.

Kadınlığının kızarmış, dolgun dudakları bir çiçek kadar

güzeldi. Daha da güzeldi. Her çiçeğe karşı duyduğu istek gibi, kafasını oraya gömüp özünü içine çekmek istiyordu.

Kadının her yerini öpeceğine kendi kendine söz vermişti.

Ve sözünü tutmaya kararlıydı.

Grace yastıkların üzerinde sırt üstü uzanıyor ve Matthew'un dudaklarının ve ellerinin ona tapınmasının keyfini çıkarıyordu. Yaptığı şeyin tatlılığı yüzünden nefessiz kalmıştı. Kanına şarkı söyleten bir âşık bulmuştu. Ona büyük bir saygıyla dokunuyordu. Bir erkeğin kontrolünü alt üst edeceğini hiç düşünmemişti. Ne kadar güzel ve şaşırtıcı bir keşifti bu.

Bu deneyimsiz gencin bir dula şehveti öğretmesi ne kadar da garipti.

Onu bu ıstıraptan kurtarmalı, ona sahip olmasını söylemeliydi. Hayallerinin ötesinde zevkler yaşatmıştı ona. Ödüllendirilmeyi hak ediyordu.

Ama yaptığı şeyleri çok sevmişti. Bencilce bitmesini istemiyordu. Matthew ona kendini bir tanrıça gibi hissettiriyordu.

Eğer son yapacakları sadece katlanacağı bir şeyse bile buna dayanabilirdi. Bu gece ona dokunduğu gibi dokunduğu sürece katlanabilirdi.

Bu şeytanca becerikli eller onu şaşırtmıştı.

Ah yaşasın, tekrar ona dokunacaktı. Gözlerini kapadı ve titretici zevk için hazırlandı.

Hiçbir şey olmadı.

Elleri umutlandırıcı bir şekilde istediği yere yakındı, ama yeteri kadar yakın değildi. Hüsrân dolu bir iniltiyi bastırmak için dudağını ısırıldı.

Ah, Grace, sen ahlaksız bir kadınsın. Melekler senden ümidi kesmiş durumda.

Gözlerini açtı.

Matthew ona bakıyordu. Ona...

Beyaz uyluklarının arasına eğildiğinde yüzündeki isteği görmemek mümkün değildi.

Grace bundan iğrenmeliydi. Ondan iğrenmeliydi.

Ama Matthew'un o gizli yerini görmesi düşüncesi onu heyecanla ürpertmişti.

Erdemli bir kadın bacaklarını kapar, kendini örterdi.

Erdemli bir kadın zaten bu yatakta olmazdı.

Matthew uyluklarını daha da sıkı tuttu. Gözleri soluk yüzünde parlıyor ve elmacık kemikleri rahatlıkla göze çarpıyordu. Daha Grace konuşmadan daha aşağı indi ve başını eğdi. Şaşkınlık dolu bir an Grace onun nefesinin sıcaklığını hissetti.

Sonra dudakları ona sahip oldu.

Bu çok fazlaydı. Grace, uzun, titretici bir an kıpırdamadan durdu. Dudakları sıcaktı, onun kadar sıcaktı. Dilinin dokunuşunu hissedebiliyordu. Adeta alev tenini yalıyor gibiydi.

Bunu yapmasına izin veremezdi. Çok ahlaksız bir hareketti.

Titreyen ellerle onu uzaklaştırmak için tuttu ve parmaklarının altındaki saçının yumuşaklığını görmezden gelmeye çalıştı. Ama öylesine yumuşamıştı ki, onu itemiyordu.

Yatağın başında doğrularak ona şok içinde baktı.

Matthew başını kaldırdı ve ona baktı.

Bir erkeğin bunu yapacağı, bunu yapmak isteyeceği aklının ucundan bile geçmemişti.

‘Yapamazsın!’ dedi nefes nefese, dirseklerinin üzerinde doğrularak.

‘Neden olmasın?’ Gözleri zevkle parlıyordu.

‘Bu... bu yanlış,’ diye kekeleydi, aptal gibi görüldüğünü bilerek.

‘İyi hissettirdi mi?’ diye sordu gülümseyen şeytan.

‘Hiç hissettirmedi!’

Şüpheli bir şekilde kaşını kaldırdı. ‘Gerçekten mi?’

‘Gerçekten!’ dedi nefessiz bir vurguyla.

‘Tekrar deneyip emin olmak istemez misin?’ Bunu yapmak

isteyen bir adama göre oldukça aklı başında gibiydi. “Merak etmiyor musun? Ben ediyorum.”

“Kedinin başına ne gelirse meraktan gelir.” Her saniye alay ettiği merakı artıyordu.

Dudaklarıyla dokunduğu kısacık an nahoş olmamıştı. Hatta eğer dürüst olursa nahoştan çok daha öteydi.

Tabii, erdemli hiçbir kadın bunu onaylamazdı.

Ama o artık erdemli bir kadın değildi, değil mi?

Bu gece saygıdeğer eş, fakir dul, namuslu hanımefendi olmayı bırakmıştı. Artık bir delinin fahişesiydi.

Bir delinin fahişesi sadece ona sapık ve garip geldiği için bir şeyden kaçınmazdı. Bir delinin fahişesi delisinin önerdiği her zevki kucaklardı.

“Kabul edip etmemeyi düşünüyorsun. Gözlerinden okuyabiliyorum. Eğer istersen duracağıma söz verdim.”

“Bana sahip olmak istemiyor musun?” dedi neredeyse ağlayarak.

Dudakları eğlenerek kıvrıldı. “Nefes almak istediğimden bile daha fazla. Ama bu sefer sonuna kadar benimle olacaksın.”

“Eğer istersem duracağına söz veriyor musun?” diye sordu şüpheyle.

“Söz veriyorum. Ama bir erkeğin kafası bacaklarının arasındayken söylediklerine çok güvenme.”

Grace’in gülüşü Matthew ona asla yakıştıramadığı bir zalimlikle kalçalarını yukarı kaldırıp dudaklarını ona gömdüğünde boğuk bir iniltiyle sona erdi. Zevk aldığını belirten kısık, boğuk bir ses çıkardı. Dili, dudakları ve dişleri onun üzerinde çalışırken Grace titriyordu.

Garip bir histi. Hoşuna gittiğinden emin değildi.

Sonra ilk zevk yıldırımını onu çarptı.

Elleriyle sertçe örtüye tutundu ve şaşkın bir iniltiyle yutkundu.

Onu duymuş olmalıydı. Durdu ve Grace’e baktı. “İyi misin?”

Konuşmak bile güçtü. “Hayır.”

“Hayır mı?” dedi şüphyle.

Ona inanmadığı için kendine lanet ediyordu. Daha da fazlasını istiyordu.

“Hayır!” Sonra o altın gözlerinin derinliklerine baktı, “Evet.”

“Güzel,” dedi ve devam etti. Dili üzerinde dolaşıyordu, sonra Grace’in zevk noktasına ulaştı.

Grace, bu geceye kadar bir zevk noktası olduğunu bile bilmiyordu. Dudaklarının altında kıpırdandı, hemen durmasını mı istediğini, yoksa asla durmamasını mı istediğini bilmiyordu.

Grace’in içine işleyen sıcaklık kızgın bir ışığa dönüşüp onu yanan bir gökyüzüne yükseltene kadar devam etti.

Grace, uzun, ürperti dolu bir süre boyunca o parlak vahşiliğin içinde kaldı. Alev nehirleri damarlarında dolaşıyordu. Dudaklarının altında irkiliyor ve titriyordu.

Bu korkutucuydu. Şaşırtıcıydı.

Muhteşemdi.

Garip, şaşırtıcı his geçtiği zaman çıplak teninin üzerindeki ter soğumuştı. Nefes almaya çalışırken akciğerleri hızla inip kalkıyordu. Harika hissediyordu. Sanki biri vücudundaki bütün kasları düz bir pürüzlüğe kavuşana kadar taramış gibiydi. Sanki gece boyunca dans edebilecekmiş gibi... Hayatı boyunca hissettiğinden daha yorgun hissediyordu.

Gözlerini açtı ve Matthew’u ona doğru eğilmiş, endişeli bir bakışla bakarken buldu. “Ne oldu?” diye sordu titreyen bir sesle.

Konuşmak çok zordu. “Anlatması zor. Bunu yapmayı nereden öğrendin?”

“Tahmin ettim.” Bu sırada göğüslerine nazik öpücükler konduruyordu.

“Tekrar yapabilir misin?”

“Bilmiyorum,” dedi çatlamış bir sesle. “Hemen değil. Azıcık kalan akıl sağlığımı korumam gerek.”

Ona mutluluk vermişti ama kendi daha rahatlamamıştı.

“O zaman al beni, Matthew,” diye fısıldadı. Bir elini Lord’un boynuna koydu ve tanıdık, rahatsız istilaya hazırlandı.

Grace şimdiye kadar kendini hiçbir insana bu kadar yakın hissetmemişti. Sanki damarlarında aynı kan dolaşıyor gibiydi, aynı kalp ikisi için de atıyor gibi. Sıcaklık ve tutku etrafında onu çevreliyordu.

Bu an gelince hep kendini kapana kısılmış hissederci.

Şimdi kapana kısılmış hissetmiyordu.

Titrek bir nefes çekti içine. Denemek için kıpırdandı. Hareket zevk dalgaları yarattı. Matthew artık onda bir bütünlük, tamamlanma hissi yaratıyordu.

“Tanrım, Grace,” dedi dişlerinin arasından. “Sınırlarımı zorluyorsun.”

“Umarım öyledir,” diye mırıldandı Grace. İçinde olması artık çok harika geliyordu. Sanki ancak şimdi eksik olduğunu fark ettiği bir eksikliğini kapıyormuş gibiydi. Ellerini sırtındaki gergin kaslarda gezdirdi. Marki onun dokunuşunun altında daha da gerildi.

“Bu güzel geldi,” dedi Grace, nefes nefese. “Tekrar yap.”

“Eğer başlarsam duramam.” Sesi sertti.

“Başla.” Tekrar kıpırdadı ve Matthew’un ürperdiğini hissetti.

“Grace,” dedi boğuk bir sesle. Grace’in tırnakları Matthew’un sırtına girdi.

Her harekette Grace’in heyecanı artıyordu. Matthew onu bacaklarının arasında öptüğünde hissettiğine benzer şeyler hissediyordu.

Artık etkisi daha güçlüydü çünkü bu sefer Matthew yanındaydı.

Grace, bu baş döndürücü hissin asla bitmemesini istiyordu. Fırtına onu iyice yükseklerle çıkarıyordu.

Heyecan onu sert bir uçuşun kenarına getirmişti. Bağırıyor ve Matthew’la buluşmak için yükseldi.

Vahşi sevinç onu cennetin kapılarına atmıştı. Matthew dışında hiçbir şeyin olmadığı sıcak, karanlık bir dünyada kaybolmuştu.

Tek yapabildiği onu tutmak ve hayatta kalmak için dua etmektir.

Onu sarsan sıcaklığın arasından Matthew inledi ve Grace’in kollarının arasında titredi. Şu an Matthew su götürmez bir Şekilde onundu ve Grace de ona sahip olmanın tadını çıkartıyordu.

Çok uzun bir süre sonra Matthew yoğun bir yorgunlukla yığıldı. Omuzları ve göğsü nefes almaya çalışırken hızlıca inip kalkıyordu. Başını omzuna dayadı, nemli, yumuşak saçı Grace’in boynunu gıdıklıyordu.

Küçük titreşimler hâlâ onu sarsıyordu. Keşfettiği cennetin küçük hatıraları. Eskiden olduğunu bilmediği cennetin. Yavaş yavaş nefes alışı normale döndü.

Hiç bilmiyordu. Gerçekten hiç bilmiyordu.

Nazik bir minnettarlıkla erkeğinin çıplak sırtını okşadı, yaralı derisinde boş desenler çizdi.

Onu bu Şekilde sonsuza dek okşayabilirdi. Nefes alışının düzelmesini, kalp atışlarının yavaşlamasını dinledi.

Matthew omzunun üzerinde çenesini kaldırdı ve boynuna nazik bir öpücük kondurmak için yüzünü çevirdi. “Grace, seni seviyorum,” diye fısıldadı.

17. Bölüm

Yavaşça söylenen sözler sanki aşk ilanı değil de bir savaş ilanymış gibi elektrik yüklü bir halde sessizliğe çarptı.

Matthew konuşmaya başladığı an hata yaptığını anlamıştı. Bu uzun, önemli gecede yaptığı en büyük hatayı yapmıştı.

Laf dinlemeyen diline, özlem dolu kalbine lanet olsun.

Dediği şeyi geri almak için artık çok geçti. İstese bile.

İstedigine emin değildi. Hissettiklerinden utanmıyordu.

Tanrım, ona duyduğu aşk her kalp atışında artıyordu.

Tabii ki onu seviyordu. Onu, bahçedeki şeytani masaya çamurlu ve meydan okuyan bir şekilde bağlı gördüğü andan beri seviyordu. Ona güvenmediği ve küfrettiği zamanlarda bile seviyordu.

Paylaştıkları şeyden sonra o da sevdiğini anlamış olmalıydı. Her dokunuşu, her öpücüğü, bedeninin onun içindeki her hareketi aşkını itiraf etmişti. Grace bunu anlamamış mıydı?

Ama kız henüz sonsuz aşkla ilgili sözler dinlemeye hazır değildi. Matthew bunu daha önce tahmin edememiş olsa da, şu anki dehşete düşmüş tepkisinden anlaşılıyordu bu. Mükemmel bir güvenle onunkine yaslanmış bedeni şimdi yine katılaşmıştı. Az önce çıplak sırtında nazik bir senfoni çalan eller sanki taş dönmüş gibi durmuştu.

Kadının şok yüzünden geçirdiği felç geçti ve altından çıkmak için kıpırdandı. “Lord Sheene... Lordum...”

Birkaç saniye önce daha önce hiç hissetmediği bir yakınlığın tadını çıkarmıştı. Onu uzaklaştırmaya çalışması çok acı vericiydi.

Ona bakabilmek için dirseğinin üzerinde doğruldu. “Yine lorduma mı döndük?” dedi yorgunca.

“Matthew, beni dinle.” İnce elmacık kemikleri yine kızarmıştı. “Beni sevemezsin.”

Çok kızgın görünüyordu. Ne kadar da garip. Matthew, kendini utanca veya daha da kötüsü, acımaya hazırlamıştı. Ama kadının gözleri kızgınlıkla ve korkuya benzeyen bir duyguyla

parlıyordu.

Neden itirafı onu korkutmuştu? Bu soru Matthew'un beynini kemirmeye başlamıştı.

Kadın doğruldu, yastıklara dayandı ve çıplaklığını saklamak için örtüyü çekti. Yeni bir bariyer, diye düşündü Matthew kederle. Artık kadının hiçbir yeri onunla temas halinde değildi. Onları ayıran birkaç santimlik mesafe, kilometreler boyu süren bir buz tarlasıydı sanki. Saçma bir şekilde, sanki o boşluğu geçmeye kalkarsa buzulda açılan bir yarığa düşüp donarak öleceğini düşündü.

“Tabii ki sevebilirim,” dedi sabırsızlıkla. Aynı anda Grace'in onu reddetmesinin burukluğu zihnine işlemeye başlamıştı.

“Bu mümkün değil. Sevmemelisin. Bu...” Grace derin bir nefes aldı. Matthew göğüslerinin üzerindeki örtünün yukarı kalkmasını izledi ve örtüyü yırtma güdüsüne karşı koymaya çalıştı.

Kadın ondan saklanmaya çalışıyordu ama o buna izin vermeyecekti. Ondan kaçmasına izin vermeyecekti.

Sonra kötü bir düşünce bir bıçak gibi kalan küçücük mutluluğuna saplandı. İçgüdüleri inkârla kasılmasına rağmen kendini zorlayarak merak ettiği soruyu sordu. “Benimle kendini amcamdan kurtarmak için mi seviştin? Eğer öyleyse, cömertliğine için teşekkürler, ama buna gerek yoktu. Bu odayı paylaşmamız onu bizim sevgili olduğumuza ikna ederdi. Fedakârlık etmene gerek yoktu.”

“Hayır!” Grace'in yüzü bembeyaz kesildi ve nabızı hızla atmaya başladı. Örtüyü tutan elleri boğumları beyaz olacak kadar kasıldı. “Hayır, asla, asla düşünme bunu. Seni arzuladığımı biliyorsun. Fedakârlık... fedakârlık etmedim.”

“Tepkin yüzünden buna inanmam zor,” dedi soğuk bir sesle.

Grace'in vüzündeki kızgın ifade silindi ve yüzüne hüznün oturdu. “Beni şaşırttın. Düşünmeden konuştum. Özür dilerim.” Hiç nazik... hiç nazik değildi bu.

Ona acıması ona kızmasından daha da kötüydü. “Nezakete

istemiyorum,” dedi neredeyse hırlar gibi bir sesle.

Grace sesinin tonundan irkildi ve gözlerini ona dikti. Matthew sesindeki şefkat yüzünden bir şeye vurmak istedi. “Matthew, beni affet. Bunun senin için zor olduğunu biliyorum. Ama biraz önce aramızda geçenleri abartıyorsun.”

“Hayır, abartmıyorum,” dedi katı bir sesle.

“Dinle beni. On dört yaşından beri burada kapalı kalmışsın. On bir yıldır gördüğün tek kadın Bayan Filey.” Sesi hiç titrememişti. Kahretsin, Grace’in samimiyetinden hiç kuşku duymuyordu. Kurduğu cümlelerin saçmalık olduğunu düşünse bile.

“Beni sevmeni beklemiyorum, Grace.” Onun gibi iyi, güzel, tutkulu bir kadının asla onun gibi bir hödüğü sevmeyeceğini düşündüğünü söylemedi. Hâlâ ona sahip olmasına neden izin verdiğini bile anlayamıyordu.

“Matthew...” diye başladı, ama Matthew onun sözünü kesti.

“Seni seviyorum.” Kelimeler sanki Grace’i zorlamak için söylenmiş gibi çıkmıştı. “Bunu kabul etsen de, etmesen de, seni seviyorum.”

“Gurur duydum.”

Matthew onu sarsma isteğine karşı koyabilmek için yumruklarını sıktı. “Lanet olsun, gurur duymanı falan istemiyorum.”

“Ama duydum.” Grace, Matthew’un bir daha ona kızmasına müsaade etmeden dürüstçe konuşmaya başladı. “Hislerini küçümsemiyorum. Ama bu bir kadınla ilk deneyimindi. Zevkle aşkı karıştırmak çok doğal.”

Sanki Matthew’un doğrulamasını beklercesine durdu. Matthew ise sessiz kaldı. Bütün hücreleri şiddetle Grace’in dediklerine karşı çıkıyordu. Evet, cinsel ilişkinin nasıl bir deneyim olduğunu biliyordu artık. Evet, inanılmazdı, nefes kesiciydi, hayatını değiştirmişti.

Ama her şey değildi. Grace’i onunla sevişse de sevişmese de severdi. Onun için her nefesi önemliydi. Eğer bu aşk değilse aşkın

ne olabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Grace'in yıpranmış nefesini duyabiliyordu. "Çok fazla şey hissetmeni anlayabiliyorum. Ben... ben de çok fazla şey hissediyorum. Ama bir gün özgür kalacaksın ve gerçekten sevdiğin bir kadın bulacaksın."

"Yanılıyorsun," dedi inatla, arkasına yaslandı ve tavana bakmaya başladı. Grace'in çizdiği pembe gelecek resmini görmezden geldi. Özgürlük imkânsız bir hayaldi. Uzun zaman önce kabul etmişti bunu. "İstersen Noel'e kadar büyüklük taslayan açıklamalar yapabilirsin. Ama fikrim değişmeyecek."

Uzun, gergin bir sessizlik oldu.

"Seni kırdım," dedi sonunda Grace, üzgün bir sesle. "Özür dilerim."

"Önemli değil. Bir daha bundan bahsetmeyeceğiz." Matthew'un cevabı kırılmış gururuyla doluydu. Bir ahmak gibi davrandığını biliyordu ama kendini durduramıyordu.

Grace dikkatlice yanağını okşadı. "Büyülü gecemizi bozdum. Lütfen beni affet."

Matthew gözlerini kapadı ve kızın dokunuşunun içine geçmesine izin verdi. Bu dokunuş kızgınlığını ve mutsuzluğunu azaltmıştı. Kısa bir süre için doymuş olan arzusu sıcak bir dalgayla geri döndü.

Bir daha aşkından bahsetmemeyc söz vermişti. Ama dünyadaki hiçbir şey Grace'e onun için ne kadar önemli olduğunu göstermesini engelleyemezdi. Eninde sonunda duygularına inanacaktı. Ona inanacaktı. Grace onu kalbine alana kadar tutkuyla direncini kıracaktı.

Grace'in Matthew'un yüzündeki değişimi görmesi için şok dolu bir saniye yetmişti. Sadece bir saniye. Matthew üzerini örten örtüyü çekip attı ve onu kollarına aldı.

"Tanrım, bana yardım et," diye mırıldandı işkence çeken bir sesle, sonra Grace'in dudaklarını sorumsuz, parçalayıcı bir öpücükle ele geçirdi.

Grace sırtını tutarak ona doğru yaklaştı. Kontrolünü

kaybetmesi onu korkutmuyordu. Heyecanlandırıyordu. Matthew'un çaresizliği kendi çaresizliğini besliyordu.

Nazik değildi. Tanrı ona yardım etsin, Grace nazik olmasını istemiyordu zaten. Onu ele geçirmesini istiyordu. Dokunuşu güç ve yabanilik doluydu. Ona inanmaması Matthew'u kızdırmıştı. Ve üzmüştü. Grace onu üzmüş olmaktan nefret ediyordu.

Grace, seni seviyorum, kelimeleri, sıcaklıkla, sakinlikle, kesinlikle kalbine oturmuştu. Az kalsın affedilemeyecek bir şey yapıp o da Matthew, seni seviyorum, diye cevap verecekti.

Az kalsın. Acı gerçek onu bir kobra gibi sokana kadar. Matthew'u sonradan pişman olacağı vaatlere bağlamak istemiyordu.

Matthew onu istediği sürece Grace onundu.

Ah, Grace, Matthew'e yalan söyle. Ama kendine yalan söyleme. Öldüğün güne kadar onun olacaksın.

Matthew kafasını kaldırıp onu öpücüğüne karşılık vermeye zorladı. Acı dolu öpücükleri Grace'i titretiyordu. Tadı arzu gibiydi, tutku gibiydi, ihtiyaç gibiydi.

Neredeyse sertçe göğsünü kavradı. Grace inledi ve kıvrandı, bacaklarını ona açık olacak şekilde Matthew'a doladı. Damarlarındaki kan gümbür gümbür akıyordu. Eğer Matthew ona sahip olmazsa patlayacaktı. Ona sertçe sahip olmazsa. Lord'un aralanmış dudaklarına doğru inledi, omuzlarını kavradı ve onu iyice yakınına çekti.

Heyecan bütün vücudunda dolaşıyordu. Ağırbaşlı Grace Paget şimdi neredeydi? Bu vahşi, ahlaksız kadın kendisine yabancıydı.

Matthew ona tekrar sahip oldu. Uzun, nefes nefese bir an boyunca Grace onun o leziz ağırlığı altında hapis kaldı. Matthew inleyerek amansızca, durdurulamaz bir şekilde onunla sevişmeye başladı. Grace de ona eşlik ediyordu.

Bu şehvet, Grace. Şehvet. Sana karşı hissettiği tek şey bu. Sana karşı hissedeceği tek şey bu.

Ama sissizleştirmeye çalıştığı kalbi aşkını haykırıyordu. Ve

Matthew'un da onu aynı şekilde sevmesi için yalvarıyordu.

Matthew, Grace'i kör eden zevkin içinde daha da yükseklerle çıkarıyordu. Yakıcı sevinç Grace'i fırıl fırıl döndürüyordu sanki. Zirvedeyken onun ismini haykırdı.

Bu sefer, Matthew içinde hissettiği harika yangına katılınca kadar tuttu onu.

Matthew inledi ve Grace'in yanına uzandı. Nefes nefeseydi. Grace kendini hiç bu kadar iyi hissetmemişti. Aşığına bakmak için kafasını çevirdi. Aşığı. Yoğun ve tatlı bitkinlik damarlarında dolaşıyordu.

Matthew'un dudaklarının yorgun bir gülümsemeye dönüşüp yanaklarında çizgiler oluşturmasını izledi. Gülümsemesini çok seviyordu.

Onun hakkındaki her şeyi seviyorsun. Onu seviyorsun.

Şafak sökmek üzere olmalıydı. Dışarıdaki ağaçlığın arasından bir kuş düşüncesini onaylarmış gibi öttü. Matthew onu yakınına çekti ve yavaşça öptü. Grace, güzel ve keskin kokusunu içine çekti ve elini onun göğsüne koyarak iyice ona sokuldu.

Matthew yavaşça ve mutlulukla uykusundan uyandı. Öğlen olmuş olmalıydı. Adeta ılık, sakın bir denizin derinliklerinden yukarı yüzdü. Parlak bir güneşin altındaki mavi bir denizin. İncilerle, ilginç yaratıklarla ve yumuşak, ipeksi suyla dolu bir denizin.

Ve deniz kızları dolu.

Kesinlikle bu denizde deniz kızları vardı.

Kendi deniz kızı ise kollarında çıplak bir şekilde uyuyordu.

Matthew onun bu kadar zevk alabileceğini fark ettiğinde ne kadar da şaşırmıştı.

Ama zaten, kadınlar hakkında çok az şey biliyordu.

Belki de yıllarını bilimsel metotlar öğrenerek geçirmesi boşuna değildi. İlk seferi berbat ettikten sonra olayı anlamış gibiydi. Daha şimdiden kafasında yeni deneyler planlıyordu bile. Belki de bir tez yazardı.

Gülümsedi.

Botanik deneylerini yayınlayan dergilere Latince bir tez. Sevdğin kadına zevk vermek konusunda bir tez. Bu kesinlikle onların dikkatini çekerti.

Oda mahvolmuştu. Yatak örtüleri yerdeydi, şilte kaymıştı ve yerler fırlattığı kıyafetlerle doluydu.

Buruşuk örtünün altında sırt üstü uzanmaya devam etti. Kolu Grace'in çıplak omuzlarını okşuyordu, Grace ona dayanacak şekilde kendisine döndü. Bir eli hâlâ Matthew'un göğsündeydi.

Dokuz yıl evli kalmış olmasına inanmak güçtü. Kollarının arasında sonsuz bir güvenle uyurken sanki on altı yaşındaymış gibi görünüyordu. Hafif bir pembelik yanaklarını renklendiriyordu ve dudakları öpüşmekten kıpkırmızı olmuştu.

Yüzüne bakarken kirli sakalının bıraktığı izleri görebiliyordu. Onu öpmek istiyordu. Bundan fazlasını istiyordu esasında. Filizlenen arzusunu bastırmaya çalıştı. Grace çok yorgundu.

Bir saç tutamı Grace'in omuzlarından göğüslerine doğru kıvrılmıştı. Güzel göğüslerine. Göğüs uçları dolgun ve pembeydi, dün öptüğü zaman olduğu gibi tatlı sert bir halde değillerdi. Sıkı sıkı duran bir gül goncasıyla açık bir gül arasındaki fark gibiydi ikisinin arasındaki fark. Bu değişim onu büyülemişti. Açık teninin altındaki mavi damarların çizdiği desen de onu büyölüyordu.

Sakalı orada da izler bırakmıştı. Ee, vücudunun her yerini öpmüşti, değil mi? Uyluklarındaki hassas deride de onun izleri olmalıydı. Bu düşünce Matthew'u sevindirdi. Sanki gizlice onu kendisinin olarak damgalamış gibi.

Rüyasında ne gördüğünü merak ediyordu.

Gerçi tahmin edebiliyordu. Ama belki kendini fazla abartıyordu. Alaylı bir kahkahayı bastırdı.

Bu sabah kendimizle biraz fazla mı gurur duyuyoruz? Gayet ukalayız.

Grace inledi ve daha da fazla sokuldu.

Onun kontrolden çıkma seslerini çok seviyordu. Tekrar

duymak istiyordu o sesleri. Hem de çok yakında.

Ama daha değil. Bu güneşli odada, dün geceyi düşünüp gelecek olan geceyi planlamak çok tatlıydı.

Ve günü planlamak.

Grace uyanmak üzereymişçesine kıpırdandı ve burnunu Matthew'un göğsüne gömdü. Boğazının derinliklerinden sanki Matthew'un kokusuna nefes almak kadar muhtaçmışçasına şehvet dolu bir inilti çıktı.

Matthew, Grace'in uykulu gözlerle ona baktığını gördü. Karman çorman olmuş ve kafası karışmış görünüyordu.

Ve mutlu. Matthew bu konuda yanılmadığına emindi.

"Günaydın, Matthew." Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Matthew'un kalbi dörtlüğe koşturmaya başladı.

"Günaydın, Grace," diye cevap verdi huysuzca. Tanrı aşkına, kız daha yeni uyanmıştı, ama onun tek düşünebildiği onunla artık Grace gözü görmeyecek bir hale gelene kadar uzun uzun sevişmekti. Onun çırlıçıplak kollarında uzanması, onu çoktan tahrik etmişti bile...

"Uyudun mu?" diye sordu Grace yumuşak bir sesle.

Bu sıradan soru elinin göğsünün üzerinde yavaşça aşağı kaymasıyla daha az sıradanlaşmıştı.

İçine işleyen arzu Matthew'u adeta eritti ve cevap vermekte zorlandı. "Evet."

Grace'in gülümsemesi arttı. "Güzel."

Aşağı. Aşağı. Aşağı. Yavaşça. İşkence edecek kadar yavaşça.

Grace onu okşayınca Matthew'un boğazı düğümlendi. Artık coşkun sertliğini saklaması imkânsızdı.

Grace'in parmakları çekingen ve nefes kesici ayartmalarına devam etti. Kendini kontrol etme çabası neredeyse Matthew'u ağlatacaktı.

Grace kalktı ve üzerine doğru eğildi. Boştaki eli örtüyü çekti. Matthew yüzündeki merak ve arzuyu görebiliyordu. Dokunuşu daha emindi artık, daha ustacaydı, onu dağıtmaya daha yakındı.

"Sana sahip olmalıyım," dedi ve titreyen ellerle Grace'i sırt

üstü uzanacak şekilde itti.

Kız Matthew'un omuzlarını kavradı ve bacaklarını beline doladı. "Kesinlikle bana sahipsin," diye fısıldadı ve ona katıldı.

Matthew anında aralarındaki o inanılmaz bağ hissini duydu. Zevk, neşe ve birbirine ait olma duygusu. Onun kadar yalnız kalmış bir adam için bu ele geçirici, bağımlılık yapıcıydı, baş döndürücüydü. Amcasının on bir yıldır yaptığı hiçbir şey onu alt etmeye bu kadar yaklaşmamıştı. Daha şimdiden, onun kollarında sadece bir gece geçirdikten sonra bile, Grace'i kaybetmenin onun mahvolmasına sebep olacağını düşünüyordu.

Ona tapıyordu. Ona hayrandı. Grace'i yaşamaktan bile daha fazla istiyordu.

Grace, seni seviyorum, cümlesine onun da vücudu Matthew, seni seviyorum, diye cevap veriyordu.

Tabii buna sadece bir aptal inanırdı.

Matthew da bir aptaldı. Tanrım, o lanet bir deliydi.

Tanrı'nın yarattığı bu dünyada gördüğü en güzel şeydi bu.

Sonra her şeyi unutup kendini bütünüyle ona verdi. Bütün burukluğunu, mutsuzluğunu, yalnızlığını, değersizliğini.

Aşkım.

İkisi de zevkin doruk noktalarına ulaştıran sonra kendini bir erkeğin gururuna sahip bir adam gibi hissetti. Ve bir erkeğin sevme kabiliyetine sahip bir adam. Ve sevdiğini koruma kabiliyetine sahip bir erkek gibi.

Grace'e daha da sıkı sarıldı ve sessizce hayatını karartan şeytanlara meydan okudu. En değerli mücevherini tehdit ediyorlardı.

Dünya Matthew Lansdowne'a karşı avantajlı olduğunu sanıyordu.

Dünyayı yanıltacaktı.

18. Bölüm

Grace günışığıyla aydınlanmış ormanda mutlulukla yürüyordu. Üç gündür Matthew'un metresiydi. Her seviştiklerinde zengin zevk genişliyor ve derinleşiyordu.

Kendinden emin aşığının yatağına gelmeden önce hiçbir kadına dokunmamış olmasına inanmak güçtü. Bir zamanlar kendisinin tutku konusunda yeteneksiz olduğunu düşünmesine de inanmak güçtü. Düzeltilemez, mahvolmuş bir durum içinden bu kadar neşe çıkarabilmesine inanmak da güçtü.

Yarım saat önce Matthew'u gülleriyle baş başa bırakmıştı. İstemedi. Ama deneyleri çok önemli bir noktadaydı ve varlığı Matthew'un dikkatini dağıtıyordu. Bunu bilmek onu gülümsetiyordu. Akşamı, Matthew'un hüsranlarını onunla dağıtmasını iple çekiyordu.

"Hah, görmek istediğim buydu." Filey sarkık ağaçların arasından çıkmıştı, Grace'in yolunun üzerinde duruyordu. "Davetkâr bir şekilde gülümseyen bir kadın."

Grace'in kırılğan mutluluğu anında buharlaştı.

Aptal, aptal, aptal.

Nasıl da çaresiz bir tutsak olduğunu unutmuştu? Her köşede ölümün gizlendiğini nasıl unutmuştu?

Yalnızdı ve tamamen savunmasızdı. Matthew avluydu. Wolfram sahibinin yanında uyuyordu. Kendi küçük masa bıçağını başka bir elbisesinin cebinde unutmuştu.

Boynunun arkasındaki tüyler diken diken olmuştu. Filey'nin sert, terli ellerinin göğüsleriyle oynamasının düşüncesi boğazında kusmuk gibi yükseldi.

"Lord hemen arkamda."

Grace sesinde yalan söylediğini belli eden titremeye lanet okudu. Endişeyle geriledi. Kaçmaya yetecek kadar hızlı koşabilir miydi? Bundan şüpheliydi. Ve Filey o kadar güçlüydü ki, onu yakaladığı zaman ona karşı koyması imkânsızdı.

Filey'nin kendinden hoşnut sırtışı o kadar genişti ki, Grace

dişlerinin olmadığı yerlerdeki karanlık boşlukları görebiliyordu. “Eh, bana yalan söyleme tatlım. Bahçesinde bir şeyler kazdığını gördüm. Güzel bir kadın yerine bir paket ölü sopa seçeceğime kahrolurum daha iyi. Bacaklarının arasına gerçek bir erkek almanın zamanı geldi.”

Tiksinti Grace’in kaybolan cesaretini arttırmıştı. Çenesini titrek bir isyanla kaldırdı. “Benimle böyle konuşmaya hiç hakkınız yok. Monks size Lord Sheene benden bıkana kadar benden uzak durmanızı söyledi.”

“Doğru, ama Monks burada değil. Herhalde kapıyı gözlüyor. Her neyse, eğer Marki fahişesiyle olmak yerine bitkileriyle oynuyorsa bence bu sana doydüğünün göstergesidir.”

“Bu doğru değil!” dedi Grace kızgınlıkla. Bir yandan yavaşça gerilemeye devam ediyordu.

“Öyle olsa bile, kimse pastadan giden tek bir dilimi fark etmez.”

Grace, bu korkunç benzetme yüzünden nasıl titrediğini gizlemeye çalıştı. “İğrençsiniz.”

Filey ona doğru tehditkâr bir adım attı. “Dikkatli ol. Seni becerirken bunu söylediğini hatırlayacağım.”

Öfke Grace’in korkusunu bastırdı. “Asla bana sahip olamayacaksın seni pis haydut.”

Topuğunun üzerinde döndü ve panikle koşmaya başladı. Nefes nefese eve doğru giden yola girdi. Düşündüğünden daha uzağa yürümüştü, Matthew’un kollarında bulacağı güvenle arasında dönümler dolusu ağaç vardı.

Filey’nin “Lanet orospu,” diye mırıldandığını duydu, sonra bu sesi onu arayan ayak sesleri takip etti. Grace korkuyla hıçkırdı ve kendini daha hızlı yürümeye zorladı.

Çılınca yoldaki dönemeci koştu ama ayağının altındaki kuru yapraklar yüzünden kaydı ve acıyla dizlerinin üzerine düştü.

“Tanrım, bana yardım et,” dedi kısık bir sesle.

Doğrulup çılgın kaçışına devam ederken değerli saniyeler yitip gitti. Filey’nin nefesi kulaklarında gümbürdüyordu, sadece birkaç santim arkasında olmalıydı. Düşüncesini doğrulamak için Grace

yavaşça dönüp bakmadı bile.

Çaresizce son bir kez hızını arttırdı. Filey o kadar yakındı ki her zamanki pis kokusunun yanında taze ter kokusunu bile alabiliyordu.

Ağaçlara doğru döndü.

Çok geç.

Filey üzerine atıldı ve omzunu çürütecek bir güçle onu kavradı. Onu yere iterken Grace bir çığlık attı. Toprağa yüz üstü, öyle bir kuvvetle savruldu ki ön dişleri titredi.

Filey kendini üzerine attı. Ağırlığı eziciydi. Grace onun ne kadar iri olduğunu unutmuştu. Yerde sürünerek kaçmaya çalıştı ama Filey Grace'i kolaylıkla kendisine doğru çevirdi.

Onu kurtaracak kimse olmamasına rağmen Grace tekrar çığlık attı.

“Kapa çeneni,” diye hırladı Filey, kirli pençesini Grace'in ağzına dayadı ve çığlıklarını bastırdı. Onu dizlerinin arasında sıkıştırmıştı, Grace'in kaçması imkânsızdı.

Yumruklar ve tekmeler atıyordu ama Filey'ye karşı koymak düz bir duvarla savaşmaktan farksızdı. O kadar iriydi ki Grace'in altında çırpındığını fark etmiyor gibiydi.

Grace nefes alamıyordu.

Vahşice kanı ağzını doldurana dek Filey'nin avucunu ısırды.

“Kahretsin!” Filey hemen elini çekti ve böylece Grace'in kapalı bir yumruk yüzüne inmeden temiz havadan bir nefes çekmek için bir saniyesi oldu.

Acı kafasında dönüp dolaşıyordu. Sonra tekrar bilincini kazandı ve yine bağırdı. Sesi ormanda yankılandı.

Ama bir cevap gelmedi. Nasıl gelebilirdi ki? Matthew onu duyamayacak kadar uzaktaydı.

Bu korkunç olayda tek başınaydı. Filey'nin iri gövdesiyle çaresizce boğuşurken gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başladı. O korkunç iri gövde soğan, kirli erkek ve şehvet kokuyordu. Bayılmamasına yetecek kadar temiz havayı içine çekerken koku yüzünden öğürdü. Filey'nin testislerine diziyle

vurmaya çalıştı ama adam bacaklarını kısıtırmayı başardı.

“Şşt, kes şunu! Yoksa seni bir güzel döverim. Uyanık olup olmaman fark etmez.”

“Baygın olmayı tercih ederim!”

“Hah, iyi o zaman, istediğin oysa seni döverim. Bazı karılar bundan hoşlanır.”

Grace’in nefreti yeni bir boyuta ulaşmıştı. “Marki seni öldürür!”

Filey nefretle güldü. “O ana kuzusu mu öldürecekmiş? Hiç şansı yok.”

Elleri vahşice Grace’in kollarını sıktı ve sertleşmiş erkekliğiyle Grace’e sürtündü. İğrenç bir şekilde ona sahip olmaya hazırdı.

“Peki ya Lord John?” Grace gerekirse şeytanı bile çağırmaya hazırdı.

“Hay hay, Lord John’un fikri önemli. Ama herhalde senin de istekli olduğunu düşünür. Ticaret yaptığını biliyor.”

“Ben bir fahişe değilim!”

“Eh, artık öylesin. Lord’la olan eğlencelerinizi bir rahibin kutsadığını görmedim. Şimdi çırpınmayı kes ve eteğini kaldır.”

“Çekil!” Grace kıpırdandı ama Filey itilemeyecek kadar ağırdı.

Filey’nin kokmuş nefesi Grace’in yüzüne çarptı. “Bana kendini zorluk çıkarmadan vereceksin.”

Grace kızgınlıkla bağırdı ve parmağını gözüne sokmaya davrandı. Filey aniden çekilince parmağı yanağına geldi. Tırnakları iğrendirici bir kolaylıkla domuzun etine girdi. Adamın yanağından kan akmaya başlayınca hemen elini çekip kurtardı.

“Lanet orospu!” Filey yine yumruğunu kaldırdı ve kafasına öyle bir kuvvetle vurdu ki Grace’in kulakları çınlamaya başladı.

Bu darbeyle beraber felç olmuştu sanki. Filey elini açık yakalı kombinezonundan içeri sokarken kıpırdamadı. Hayal meyal o kaim parmakların göğüslerini kavradığını hissetti. Sonra elbisesinin beline kadar yırtıldığını işitti.

Yırtılma sesi Grace'i ayılttı. Çıplak göğüsleri yırtık elbisenin içinden fırlamıştı. Bulanık gözlerle Filey'nin dirsekleri üzerinde doğrulduğunu gördü.

“Oo, ne güzel göğüslerin varmış.”

Filey dudaklarını nemli bir takdirle yalarken Grace'in mide bulantısı arttı. Parçalanmış ipeği bir araya getirmeye çalıştı ama Filey umursamaz bir tokatla ellerini uzaklaştırdı. Sonra tek eliyle sertçe iki bileğini de tuttu ve yukarı doğru kaldırdı.

Grace'in gururundan eser kalmamıştı. Sadece onu boğan korku vardı artık. “Kes şunu, Tanrı aşkına,” diye yalvardı, artık cesur veya isyankâr görünmeyi umursamıyordu.

“Böyle davranmamalısın,” dedi Filey, neredeyse mırıldanarak. Kan yüzüne sıçramıştı, burnundaki ve yanaklarındaki kılcal damarlar iyice belirginleşmişti. Kalın dudakları tükürükle parlıyordu. Çıplak göğsünü ısırmak için eğildi.

Grace acıyla haykırdı ve onu geri itmeye çalıştı ama gücü yetmedi. Şimdiye kadar hiçbir zaman bir erkek üzerine çıktıği zaman bir kadının ne kadar güçsüz kalabileceğini fark etmemişti. Yine bağırmaya çalıştı ama tek çıkarabildiği ses boğuk bir iniltiydi.

“Sona ulaşmayı iple çekiyorum tatlım.” Filey şehvetle kıkırdadı. Çıkardığı ses Grace'i iliklerine kadar dondurdu.

Çabucak pantolonunu açtı.

Grace kendi kendine bakmayacağını söyledi. Bakmayacaktı.

“Hayır!” diye bağırды çatlamış bir sesle. “Hayır!”

Filey yine dudaklarını yaladı ve tükürüğü hafif sakallı çenesine doğru indi. Grace'in bileklerini acıtarak kollarını aşağı indirdi ve kapalı yumruklarını kendisini okşamaya zorladı.

“Bırak beni!” Grace tiksintiyle kasılmıştı.

Filey'ye tekme atmaya çalıştı ama adamın gövdesi bacaklarını kıstırmıştı. Filey güldü ve erkekliğini Grace'in ellerine dayadı. “Oo, heveslisin.”

“Dokunma bana,” dedi Grace ağlayarak geri çekilmeye çalışırken.

Buna dayanamazdı. Dayanamazdı.

Kesik iniltisi ona acıması için çıkardığı kelimesiz bir

yalvarıştı. Ama Filey, beceriksizce, hevesle eteğini beline doğru kaldırıırken bunu duymamışa benziyordu.

Grace yan dönmeğe çalıştı ama Filey ağzına attığı vahşı bir yumrukla onu adeta yerine çiviledi. Öyle sert vurmuştu ki, dudağından akan kan çenesine kadar gelmişti. Grace, Filey ince iç çamaşlarını yırtarken çaresizce kıpırdamadan duruyordu. Filey tatmin olmuş bir şekilde homurdanarak Grace'in titreyen bacaklarını açtı.

Filey içine girmeye hazır bir şekilde gerilerken Grace kasıldı. Son anda eninde sonunda kaçamayacağı şeyden kurtulacak şekilde yana çekilmeyi başardı.

“Kıpırdama, orospu,” diye mırıldandı Filey.

“Seni öldüreceğim,” diyebildi Grace nefes nefese, gözlerini yumdu ve kendini bu iğrenç ana hazırlamaya çalıştı.

Sonra, inanılmaz bir şekilde, arkasından keskin bir havlama sesi geldi.

Wolfram?

Duaları kabul mü olmuştu?

Görebilmek için çırpındı. Ama Filey onu sertçe yere itti.

Grace sessiz bir hırıltı, sonra yine bir havlama duydu. Bir an bir gölge güneşi kapadı. Büyük, kahverengi bir varlık kendini Filey'nin üzerine atarken birden ortalık karıştı.

“Ne oluyor?” dedi Filey kesik kesik bir sesle.

Köpeğin hareketi Filey'yi iyice üzerine itmişti ve Grace bir an nefes alamadı. Wolfram hırıldı ve onu ısırdı.

“Wolfram! Aferin! Cici köpek!”

Filey köpekle boğuşurken Grace de üzerindeki ağırlığından kurtulmaya çalıştı. Filey sertçe kaburgalarına vurunca da acıyla haykırdı. Bunun üzerine Wolfram'in dişleri Filey'nin koluna geçti ve Filey küfretmeye başladı.

Grace, Matthew'un saldırıgana doğru kalın bir dalla koştuğunu gördü. Yüzü kızgınlıkla parlıyordu. şeytanı cennetten kovan bir meleğe benziyordu.

Matthew o kadar kısık ve yoğun bir sesle, “Otur Wolfram,” dedi ki sesi adeta Grace'in içine işledi. Köpek hemen itaat etti ve

saldırmaya hazır bir şekilde diken diken tüyleriyle Matthew'un yanına çöktü.

Grace Matthew'un gelişini duyduğu zaman Filey'nin yüzünde oluşan kısa şok ifadesini gördü. Sonra haydudun kendinden hoşnut gülümsemesi geri döndü ve kafasını Marki'ye çevirdi. Filey açıkça hâlâ avantajlı olduğunu düşünüyordu. "İzlemeye mi geldiniz, Lordum? Böylece bir kadını memnun etmek konusunda bir iki şey öğrenirsiniz."

"Öleceksin!" Matthew'un gözleri sarı bir ateşmişçesine parlıyordu ve yanağındaki bir kas seğiriyordu. Marki Filey'i uzaklaştırmak için tekmeleyip sopasını kaldırırken Grace korkuyla nefesini tuttu. Matthew sertçe sopayı Filey'nin sırtına indirdi. Tahta Filey'nin kemiğine çarparken korkutucu bir ses çıktı.

"Kahrolası!" dedi Filey nefes nefese.

Matthew homurdanarak kütüğü kaldırdı ve Filey uzaklaşmadan ona bir daha vurdu. Haydut yana kaydı ve kafasını korumak için kollarını başının üzerine kaldırdı. "Git başımdan, lütfen, Tanrı aşkına!"

Grace çırpınarak serbest kalmayı başardı ve elbisesinden geriye kalanlarla göğüslerini örttü. Yüzü sanki binlerce arı tarafından sokulmuş gibi acıyordu. Dizlerini çenesine doğru çekti ve yolun kenarına çömeldi. Kollarını bacaklarına dolarken kontrol edemediği titremeler yüzünden sarsılıyordu.

Eskilerinin açtığı yollardan yeni gözyaşları düşüyordu. Süzülürken yüzündeki aşınmış derileri sızlatıyordular. Birkaç dakika önce artık hiç umudu olmadığına emin olmuştu Grace. Şimdi güvende olduğuna inanamıyordu.

"Ona bir daha asla dokunmayacaksın." Matthew, Filey'nin yanında öç alan kutsal bir melekmiş gibi duruyordu. Grace'in aşığı neredeyse tanınmayacak haldeydi. O nazik, biraz alaycı adamdan eser kalmamıştı. Marki kütüğü kafasının üzerine kaldırdı ve Filey'nin başına vurmaya, hazırlandı.

"Onu öldürme Matthew." Grace'in yalvarışı boğuk çıkmıştı. Tökezleyerek doğruldu ve Marki'nin yanına gitti.

Wolfram sanki Grace'in isteğine olan tepkisini belirtiyormuşçasına hırladı. Matthew'un dudakları da buna benzer bir hırlamayla gerilmişti. Grace'e bakmadı, gözleri korkudan sinmiş Filey'deydi. "Nedenmiş?"

"Sadece eğleniyordum, Lordum. Bir zararım dokunmadı. Kadınların nasıl olduğunu bilirsiniz. Gerçi belki de bilmiyorsunuzdur Lordum. Ama fahişe gerçek bir erkekle birlikte olmaya açtı."

"Cehenneme kadar yolun var, piç herif" Matthew'un gözleri öfkeyle parlıyordu ve kasları sanki kütüğü öldürücü bir vuruşa hazırlıyor gibi kasılmıştı.

Grace korkuyla onun artık mantık sınırlarının dışına çıktığını fark etti. Kolunu yakaladı. "Yapma bunu. Eğer onu öldürürsen amcan yine seni zincirler. Bunu deliliğinin bir kanıtı olarak kullanır."

Matthew hâlâ kütüğü sallıyordu. "Canını acıttı."

"Evet ve ölmeyi hak ediyor. Ama kazandığın her şeyi kaybetmen pahasına değil."

"Lütfen, Lordum! Lütfen, bu zavallı yaratığa acıyın!" Filey'nin zavallı yalvarışı da neredeyse hava atışı kadar iğrençti. Pantolonunu kapamak için tökezleyerek ayağa fırladı. Her hareketinde dramatik bir şekilde titriyordu.

Grace Filey'yi görmezden geldi ve Matthew'la kısık ve titrek bir sesle, ama kendinden emin bir şekilde konuştu. Bütün vücudu intikam için bağırıyor olsa da bunu yapmasına izin veremezdi. "Amcana bu kozu verme."

Matthew'un bakışlarında sağduyu belirdi ve biraz yumuşadı. Grace'in yaralı yanağını okşadı.

Grace korkunç görünüyor olmalıydı. Çektiği acı yeteri kadar korkunçtu zaten.

"Onu lime lime doğramak istiyorum," dedi Matthew öfkeyle.

Grace her zamanki gibi onun dokunuşundan güç aldı. "Ben de, ama amcan asla deliliğinin geri döndüğünü düşünmemeli."

Wolfram yine hırladı. Grace arkasını döndü ve Filey'nin topallayarak kaçmaya çalıştığını gördü. Yüzü acıyla doluydu.

Matthew onu döverse daha da çok acı çekerti. Bunu hak ediyordu. Grace'i yaraladığı yerler hâlâ acıyordu. Grace'in başı hâlâ ağrıyordu, midesine hâlâ korkudan kramplar giriyordu.

"Kahrolası sırtımı kırdın," diye mızıldandı Filey ve köpeğe doğru endişeli bir bakış attı.

"Maalesef bundan şüpheliyim," dedi Matthew sert bir ses ve mükemmel bir lord tavrıyla. 'Yaşamana izin vermek konusunda fikrimi değiştirmeden gözümün önünden defol."

"Hay hay, lordum." Filey Wolfram'dan yavaşça uzaklaştı.

"Kovala onu, Wolfram," dedi Matthew yavaşça.

Köpek Filey'nin arkasından atıldı, Filey panikle koşmaya başladı. "Hayvanını geri çek! Kahrolası! Git başımdan lanet hayvan! Git!"

Ağaçlar arasındaki hantal kovalamaca devam ederken, Matthew kolunu Grace'e doladı. Grace minnettarlıkla ona dayandı.

Filey'nin homurtuları iyice uzaklaştığı zaman, "Wolfram ona zarar verir mi?" diye sordu titreyerek. Yaralı dudağı yüzünden konuşmak çok zordu. Çenesinde Filey'nin yumruk attığı yer hâlâ ağrıyordu.

"Ben ona söylemezsem zarar vermez," dedi Matthew buruk bir sesle. İğrenmiş bir ifadeyle kütüğü uzağa attı ve Grace'i sarmak için ceketini çıkardı. Grace bu sıcaklığı minnetle karşıladı, çok üşümüştü.

Bir eliyle Matthew'un kolunu tuttu. Diğer eliyle de mümkün olduğu kadar üzerini kapamaya çalışıyordu. Lord onun her yerini görmüş ve öpmüşken bu çok saçmaydı, biliyordu. Ama Filey'nin saldırılarından sonra kıyafetinin ince zırhına, hem ruhen, hem de bedenen ihtiyaç duyuyordu.

"Tanrım, Grace, şu haline bak." Matthew yüzünü incelerken ifadesi sertti. Cebinden bir mendil çıkardı ve ağrıyan dudağını sildi. "O piçi şansım varken öldürmeliydim."

Grace irkildi ve titreyen dişlerinin arasından konuştu. "Tanrıya şükür geldin. Şey yapacak sandım... Bana..."

Sesi sessizliğin içinde kayboldu. Çirkin bir ağlama krizi boğazında düğümlemişti sanki.

“Şşş, hepsi geçti.” Matthew dikkatle kolunu ona doladı ve etrafı hemen ısısı ve tanıdık kokusu sardı.

Grace, sonunda, yaşlarla dolu gözlerini kaldırdı. “Özür dilerim.”

“Hadi seni eve götürelim.” Marki onu ince bir adamdan beklenmeyecek bir kolaylıkla kaldırdı.

“Yürüyebilirim.” Bunun doğru olduğuna emin değildi.

“Ben seni taşıyım.”

Grace’in tartışmaya gücü yoktu, o yüzden ağrıyan başını Marki’nin omzuna dayadı. ‘Yanında güvende hissediyorum.’

“Hissetmemelisin,” dedi Matthew hissizce, yolda ilerlerken.

“Olanlar yüzünden kendini suçlayamazsın.”

“Amcamı suçluyorum” Sonra kasvetli bir havayla devam etti. “Ve evet, kendimi de suçluyorum.”

Kolları kasıldı ve Grace irkildi. Çektiği acı, tehlike geçip vücudu dayağa karşı gelmeyi bıraktıktan sonra daha çok artmıştı. Kolunu Marki’nin boynuna daha da sıkı sardı. İpeksi koyu saçın parmaklarına değışı garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

“Güllerinin yanında olduğunu sanıyordum.”

“Seni özledim,” dedi Matthew yavaşça.

“Eğer gelmeseydin...” dedi Grace kendini kaybetmiş bir şekilde, ona daha da sıkı sarılarak.

“Geldim.”

“Evet.”

Matthew onun dayanağıydı. Güvencesiydi. Sevgilisiydi.

Bu korkunç hapishanede tek sahip oldukları şey birbirlerine olan sevgileriydi. Tanrı onlara yardımcı olsun.

19. Bölüm

Matthew Grace'i yavaşça koltuğa koydu. Onu sarsmaya dikkat etse de Grace yatırırken gerilmişti. Dövülmüş suratı daha şimdiden şişmiş ve morarmıştı.

Tanrım, Filey'yi öldürmeliydi. Şimdi başka bir fırsat beklemek zorunda kalacaktı.

Bu fırsat yakında gelirdi.

Önce Grace'in güvenliğini sağlamalıydı. Bunu sağlayana kadar uzun zamandır beklediği intikamı almak için hiçbir şey yapamazdı.

"Daha iyi hissetmeni sağlayacak bir şeyler getireceğim," dedi kıza, Grace onu bırakmamak için sıkı sıkı tutunurken. Normalde yapışkan bir kadın değildi ama bu öğleden sonra olanlar sınırlarını zorlamıştı.

"Tamam." Grace'in elleri gerginlikle aşağı kaydı ve Matthew'un ceketinin iki ucunu tuttu, göğüslerini kapamak için onları bir araya getirmeye çalıştı. Filey'nin taciz ettiği göğüslerini. Matthew yine bir öfke krizini bastırmaya çalıştı. Filey bugün ölümün sınırlarında dolaşmıştı. Tatlı bahar günleri yaza dönüşmeden onun hesabını görecekti.

"Hemen dönerim." Öne eğildi ve şefkatle Grace'in zarar görmemiş alnını öptü.

Biraz su ısıtmak için mutfığa gitti. Sonra bahçe odasındaki raflardan ihtiyacı olanları aldı. Grace'i uzun süre

yalnız bırakmak istemiyordu. Sadece yan odaya gideceğini söylediğinde bile o güzel gözlerinde beliren paniği fark etmişti.

Döndüğünde Grace'i doğrulmuş, hâlâ mahvolmuş elbisesini tutuyor bir halde buldu.

Matthew erzaklarını küçük masanın üzerine koydu. Özellikle yavaş davranıyordu. Bu içindeki her şeyi kırmak isteyen canavarı sakinleştiriyordu. "Nerelerin incindi?"

"Her yerim." Grace gülümsemeye çalıştı ama şişkin dudağı yüzünden bunu başaramadı.

O kadar cesurdu ki, bu Matthew'u üzüyordu. Onun için duyduğu endişe, duyduğu korkunç kızgınlığı bile bastırıyordu ama öfkesi derinlerde her an parlamaya hazır bir şekilde bekliyordu.

Ona daha iyi ulaşabilmek için koltuğun kenarına çömeldi. Grace'in kirlenmiş saçını yavaşça kaşının üzerinden çekti. "Filey istediğine ulaşamadı. Ulaşamayacak da. Söz veriyorum."

Grace'in gözleri korkuyla fal taşı kesilmişti. "Amcan bunun intikamını alabilir."

"Bu oyunda bütün boruları amcam öttürmüyor," dedi Matthew sakin bir eminlikle, "Güvendesin."

Uzun bir aradan sonra Grace tamam anlamında başını salladı.

Matthew rahatlayarak derin bir nefes aldı ve ceketini yavaşça Grace'in omuzlarından çekti. Terliklerini çıkarmak için eğildi ve sonra da parçalanmış külotlu çorabını çıkardı. Sonra elbisesini sıkı sıkı tutan parmakları gevşetmeye çalıştı.

"Bırak da göreyim, Grace," diye mırıldandı kız sıkı sıkı tuttuğu elbiseyi bırakmayınca.

"Hayır." Grace koltukta iyice büzülmüştü.

Tanrım, korkuyordu. Ondan korkuyordu.

Filey cehennemde yanacaktı.

"Sana asla zarar vermem Grace. Bunu biliyorsun," dedi

Matthew yaralı bir kuşu veya hayvanı tedavi ederken kullandığı mırıltılı sesle. “Benim yanımda güvendesin.”

Grace’in yüzündeki gergin ifade biraz yumuşadı. Veya Matthew’un morluklar altında görebildiği yüzündeki ifade. Ellerini gevşetti ve kirli sarı elbise aşağı düştü. Matthew kumaşı yana çekerken Grace inledi ve ince omuzlarını yukarı kaldırdı.

Ne saklıyordu? Matthew görmek için kıpırdandı ama Grace kendini koruyan bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

“Grace?” dedi Matthew yavaşça ve dikkatle bağlı kollarını açtı.

Sonra Grace’in çıplak göğsünü gördü.

Filey’nin diş izleri açıkça görülüyordu, derisine geçtiği yer mor ve kırmızıydı.

Bu korkunç ısırık dışında kaburgalarının ve göğsünün üzerindeki açık teni de morluklarla doluydu. Matthew’un kontrol etmeye çalıştığı şiddetli öfke onu boğacak denli artmıştı.

“Kahretsin,” dedi derin bir nefes alarak ve yumruklarını sıkı.

Grace’in yanakları utançla kızarmıştı. “Onu durduramadım.”

“Hayır, ama ben durduracağım,” dedi Matthew sertçe, gözlerini Filey’nin taciz izlerinden ayıramayarak.

Grace yüzündeki cinayet isteğini görmüş olmalıydı, bileğini titreyen eliyle tuttu. “Artık çok geç.”

“Tanrım, nasıl bunu söyleyebilirsin?” Matthew kanındaki yıldırımları sakinleştirmek için derin bir nefes aldı ve Grace’in elbisesinin uzun kollarını sıyırdı. Kolları çürükler içindeydi ve bileklerini parmak izleri sarmıştı, Filey’nin ona ne kadar sert davrandığını sessizce kanıtlıyorlardı. İçindeki canavar tasmaşını koparacakmış gibi ileri atıldı.

“Özür dilerim, hayatım.” Grace’in her harekette ne kadar irkildiğini fark etmişti. “Bu elbiseyi çıkarınca daha iyi hissedersin.”

Şaşırtıcı bir şekilde Grace’in dudağı her zamanki gülümsemesine benzer bir harekette bulundu. “Eminim bu

cümleyi kullanan ilk genç adam sen değilsindir.”

Matthew zorla gülümsedi ama içinden Grace’in cesareti yüzünden ağlamak geliyordu. Kalbi Filey’nin kanını dökmek için adeta uluyordu. Mutfaktan aldığı makasla Grace’in eteğini kesti. Sonra da parçalanmış elbiseyi ve korseyi çıkardı.

Onun canını acıtmak Matthew’u çok üzüyordu ama yapabileceği bir şey yoktu. Grace çıplak kaldığı zaman dolanmış saçını açtı ve omuzlarına dökülmeleri için eliyle onları taradı. İpeksi siyah tellerin arasından, çürüklerin ve morlukların görüntüsünü bozmadığı yerlerde beyaz teni inci gibi parlıyordu.

Üzerine bir örtü serdi ve sonra mutfaktan ılık su dolu bir kap almak için gitti. Geri geldiğinde, “Oturmana yardım edeceğim,” dedi.

Grace oturduğu zaman Matthew bir kumaşı ıslattı ve çok, çok dikkatle onu temizledi. Grace’in vücudu akşam ışığında ince ve zarif görünüyordu. Ama mükemmel kıvrımlarına dokunurken Matthew’un aklından seks geçmiyordu. Onun yerine içi engin bir şefkatle dolmuştu.

Hep davrandığı gibi nazikçe davranarak kuruladı onu. Nemli havluyu yana koydu ve küçük bir kavanozun kapağını açtı. “Dağ tütünü, aynı safa çiçeği ve güvercin ağacı çürüklerin iyileşmesine yardımcı olur.” Merhemi eline alırken taze bir koku hoş yasemin kokusuna karıştı. “Gençliğini bitkilerle geçirmiş bir aşığa sahip olmanın avantajları var.”

“Gençliğini lüks bir hayat geçirmiş bir âşık yerine mi?” diye sordu Grace duygusuzca. Matthew merhemi bileklerindeki kararmış noktalara sürerken rahatsızlıkla kasıldı.

Filey, Grace’in çektiği acının on katını çekecekti. Matthew onunla nazikçe ilgilenirken düşmanlarına karşı intikam alacağına yemin etti.

“Ah.” Matthew sol yanağındaki şişkin yere merhem sürerken Grace yüzünü ekşitti.

Matthew’un çok acı verici olduğunu bildiği bu işlem sırasında Grace tatlı bir şekilde sabırla durmuştu. Son kalan morluklarına da merhem sürdü, sonra arkasını döndü ve elini keten havluya sildi. “Şimdi dinlen, Grace.” “Nereye gidiyorsun?” Gözleri korkuyla parlıyordu. Matthew rahatlatıcı

olduğunu umduğu bir şekilde gülümsedi. “Sadece mutfğa. Uyumana yardımcı olacak bir şey hazırlıyorum.”

Grace titredi. “Bir daha asla uyumayacağım.” Örtüyü vücudunu saklamak için çekerken elleri titriyordu.

“Bunu atlatacaksın.” Matthew omzuna dokundu ve hâlâ titrediğini hissetti. “Hemen geleceğim.”

Matthew mutfakta çabucak kediotu, söğüt kabuğu ve erkeçsakalından oluşan bir çay demledi. Bu Grace’in ağrılarını biraz dindirirdi, gerçi birkaç gün boyunca tokat yemiş gibi hissedip acı çekmesi kaçınılmazdı ama bunu atlatacaktı. Keşke Matthew atlattığı zamanı görebilecek olsaydı.

Yüklü tepsiyi odaya getirdi. “Daha iyi hissediyor musun?”

Grace sırt üstü pozisyonundan hafifçe doğruldu ve gülümsemeyi başardı. Ya da en azından çürükler içindeki yüzünün elverdiği ölçüde gülümsedi. “Esasında hissediyorum.”

“Peynir ve ekmek getirdim.”

“Aç değilim.” Grace’in ifadesi yorgundu. Duygusal olarak sınırları zorlanmıştı. Yastıkların üzerinde rahatsızca doğrulurken, Matthew ona sıcak bardağı uzattı. Grace açıkça Filey’nin dayağının bütün etkilerini hissediyordu. Şimdiye kadar, hissettiği şok yüzünden acıyı çok fazla hissetmemişti. Bardaktan bir yudum aldığıında Matthew yüzünde oluşan iğrenme ifadesine gülmeden edemedi. “Bu iğrenç.”

“Afyon ruhu içemiyorsun. Onun dışında içebileceğin en iyi şey bu.”

Grace’in gözleri meraklı bir şaşkınlıkla doldu. Yüzünün yaralı olmasına rağmen bu kadar anlamlı olabilmesi şaşırtıcıydı. “Bunu hatırlıyor musun?”

“Senin hakkında her şeyi hatırlıyorum. Şimdi iç. Sonra bir şeyler yemeye çalış.”

Matthew yine bir itiraz gelmesini bekledi. Ama Grace düşündüğünden de kötü hissediyor olmalıydı, çayını bitirdi ve yemeğini yedi, sonra da yorgunlukla geri uzandı. “Başım ağrıyor,” diye mırıldandı yastığa doğru.

Çay şimdiden uyutucu etkisini biraz göstermiş olsa da Matthew başının gerçekten ağrıdığına emindi. Grace’i battaniyeyle sararken kız mırıldanmadı bile, Matthew onu kollarına aldı ve yukarı, yatağa taşıdı.

Bu odayı üç gündür paylaştıktan sonra geceliğini bulmakta hiç zorlanmadı. Gerçi bir süredir onu hiç giymemişti. Kızı dikkatle giydirdi ve sonra örtüyü kaldırdı.

“Beni bırakma,” diye fısıldadı Grace göz kapakları ağırlaşırken. Neredeyse bilincini kaybetmek üzereydi.

“Asla bırakmayacağım,” dedi Matthew ama bu kelimelerin yalan olduğunu biliyordu.

Yalanı Grace’i tatmin etmiş olmalıydı çünkü kız yastıkların üzerinde rahatça yatıyordu. Hemen ardından Matthew uyuduğunu fark etti. Oda soğuk olmamasına rağmen Grace’in üzerine bir battaniye örttü.

Botlarını çıkardı ve yanına uzandı. Grace muhtemelen saatlerce uyuyacaktı ama yalnız uyanıp korkmasını istemiyordu.

Grace üzüntüyle sessiz bir inilti çıkardı. Matthew anında uyandı. Karanlık saatler içinde bir ara rahatsız bir uykuya dalmış olmalıydı.

Gömlek ve pantolon giyiyordu ve Grace’in altında yattığı örtülerin üzerinde yatıyordu. Bilinçsizken Grace’i kollarına alıp canını acıtma riskine girmek istememişti.

Sadece birkaç gündür sevgiliydiler ama daha şimdiden ona gece boyunca sarılmaya tehlikeli bir şekilde bağımlı hale gelmişti. Yanında o olmayınca kendini mahrum ve yalnız hissediyordu. Sanki dünyası ters yöne dönüyormuş gibi geliyordu.

Tanrım, o olmadan nasıl hayatta kalacaktı? Sadece bir gece değil, sonsuza dek yanında o olmadan nasıl dayanacaktı?

Geleceğinde bekleyen cehennemi düşünmemeye çalıştı ve bir mum yakmak için eğildi. “Grace, iyi misin?”

Merhem sürmesine rağmen kızın yüzünde yeni morluklar oluşmuştu. Koyu mavi gözleri acı ve korkunun izleriyle parlıyordu. Filey’den ve amcasından intikam alma kararı tekrar su yüzüne çıktı. Eğer Tanrı bu adalete izin verirse gözü arkada kalmayacaktı.

“Evet.” İlaç Grace’in sesini kalınlaştırmıştı. “Saat kaç?”

Matthew yatağın yanındaki masada tuttuğu gümüş cep saatine baktı. “Üçü yirmi geçiyor. Su ister misin?”

Grace gülümsedi, sonra bu hareket şişkin dudağını acıtınca irkildi. “Evet, lütfen.”

Matthew yataktan kalktı ve sandığın üzerindeki kristal sürahidenden bir bardak su doldurdu. “Nasıl hissediyorsun?” “Üzerimden bir hayvan sürüsü geçmiş gibi,” dedi Grace yorgunlukla. Sonra güçlkle doğruldu ve suyu titreyen eliyle aldı. “İki kez.”

Matthew gülümsemeyi başardı, ama esasında Grace’in acısı eğlenmesini engelleyecek denli kızdırıyordu onu. “Bir şey getirmemi ister misin?”

“Hayır.” Titrek bir nefes aldı. “Bana sarılmanı istiyorum.”

“Canını acıtabilirim,” dedi Matthew, bu isteğini yerine getirmek istese de. Arzu havada dolaşsa da, bunu onunla sevişmek için istemiyordu. Arzu hep olacaktı zaten. Ama ilk defa arzu en önemli şey değildi. Şu an gerekli olan şey sevgiydi, şefkatti, ilgydi.

“Matthew, sana...sana ihtiyacım var.”

Nasıl bu isteğini yerine getirmeyebilirdi ki? Tanrım, eğer istese onun için ölürdü.

Birkaç yudum daha almasını bekledi ve sonra bardağı kaldırdı. Çok büyük bir dikkatle örtünün altına girdi ve anında kızın sıcaklığını hissetti.

Hayatı onsuz ne kadar soğuk olacaktı. Bir kış günü kadar soğuk. Bir mezar taşı kadar soğuk.

Kafasının altındaki yastıkları düzeltti ve yavaşça Grace’i kendine çekti. Kızın acı çektiğini söylemesine gerek yoktu, kafasını dikkatle Matthew’un göğsüne dayamasından belliydi bu. Yanında kıvrıldı ve kollarını Matthew’un göğsüne koydu.

“Böyle daha iyi oldu,” deyip içini çekti, elini Matthew’un gömleğinin içine soktu ve tam acı çeken kalbinin üzerine koydu. Grace’in tatlı parfümü Matthew’un etrafını sardı.

Grace titriyordu. Duyduğu korku hâlâ bu odada bir yerlerde gizleniyor olmalıydı.

Grace onun aşığı olduğundan beri Matthew her an kırılacak bir cennette gibiydi. Sevincinin her an bozulabilecek olduğunu bilmesine rağmen sevgilisine bağlanarak riskleri göz ardı etmişti. Bugün şiddetle gelen riskleri.

“Bu öğleden sonra olanlarla ilgili en kötü şey neydi biliyor musun?” diye sordu Grace boğuk bir sesle.

Maalesef biliyordu. Yeteri kadar bağlanmış ve dayak yemişti. “Çaresizlik hissi,” dedi mutsuzlukla.

“Evet,” diye fısıldadı Grace, sanki bunu söylemesi bile onu rahatlatmış gibi. Sesi uykulu geliyordu, ona verdiği ilaçlar hâlâ etkisini tamamen kaybetmemiş olmalıydı.

“Hadi uyu Grace,” dedi yavaşça. “Ben seni korurum.”

Verdiği söz derinlerden çıkmıştı. Onu Filey’den, Monks’tan ve amcasından koruyacaktı. Neye mal olursa olsun.

Mal olacağı şey muhtemelen akıl sağlığı, belki de hayatı olacaktı.

Grace’in iyiliği için bir şeyler yapmalıydı. Eğer gerçek bir erkeğe hem Grace’in, hem kendi iyiliği için bir şeyler yapmalıydı.

Kız uyurken mum ışığıyla aydınlanmış odayı izledi. Kısa cenneti toza dönüşmüştü. Zalim gerçek gözlerini ona dikmişti.

Grace bu arazide kalamazdı. Onu Filey’nin saldırılarından uzak tutabilse bile söz konusu başka bir sürü tehlike vardı.

Matthew uzun zaman önce normal bir hayat şansını kaybetmişti. Ama Grace gibi bir kadın gerçek dünyaya aitti. Onu sevecek, onunla ilgilenecek ve ona çocuklar verebilecek iyi bir adamla mutlu olmayı hak ediyordu. Bu adam asla Matthew Lansdowne olamazdı. Her ne kadar o adam olmak için ruhunu satabilecek bile olsa.

Grace için bir kaçış planı hazırlamalıydı. Sonra, o özgür kalıp güvende olduğu zaman, amcasının kötülük dolu saltanatını alaşağı edecekti.

20. Bölüm

On rahatsız gün geçmişti. Gidişini düşünmek asitle banyo yapmak gibi olsa da, Matthew Grace'in arazide kaldığı her saniyeye lanet ediyordu.

Onu buradan kaçırma kararı değişmemişti. Kararına sadık kalması için Filey'nin Grace'in çıplak bacakları arasındaki duruşunu ve suratına indirdiği yumrukları düşünmesi yetiyordu. Grace'in, Lord John'un kaçırdığı biri olarak geçirdiği her saniye tehlikeliydi.

Filey çürükler içinde, topallayarak ve Wolfram'in ısırıldığı kolunda kirli bir bandajla mutsuz bir şekilde dolanıyordu. Korkmuş görünüyordu ama Matthew tehlikenin geçtiğini söyleyerek kendini kandırıyordu.

Grace'in çürükleri neredeyse geçmişti ve sıyrıkları yara sayılamayacak denli iyi durumdaydı. Yaralarına baktığı gözü yaşlı, korku dolu kadını hatırlatacak çok az şey kalmıştı. Matthew'un fark ettiği tek uzun zamanlı etki Grace'in tutkusundaki çaresizlik ve yanından ayrılma konusundaki isteksizliğiydi.

Her geçen gün onu daha da fazla seviyordu. Bunun olabileceğine inanamamıştı ama gerçektir. Ona sahip olduğunda, sanki kanlarını, nefeslerini ve ruhlarını paylaşıyorlarmış gibi geliyordu. Şimdiye kadar Grace'in istemediği şeyleri beyan etmemek için kendini durdurabilmişti. Ona daha önce onu sevdiğini söylediği zaman Grace'in gösterdiği tepkiyi hâlâ çok iyi hatırlıyordu.

Grace onun cesur olduğunu söylemişti ama tekrar geri çevrilmeyi göze alabilecek kadar cesur değildi.

Grace onu arzuluyordu. Ona güveniyordu. Ondandır hoşlanıyormuş gibi görünüyordu. Ama onu sevmiyordu.

Bu onu çok üzüyordu.

Sonsuza dek hayran olacağı Grace şu an koltukta, karşısında oturuyordu. Akşam yemeğinden önceki saati beraber geçiriyorlardı. Grace'in varlığı Matthew'un endişeli düşüncelerini rahatlatıyordu ama hiçbir şey onları tamamen uzaklaştıramazdı. Yanmamış şöminenin yanına baktı ve bu

kadar harika bir kadının onun olmasına tekrar hayret etti.

Çünkü şu anda su götürmez bir şekilde onundu.

Grace bilinçsizce, ayartıcı bir şekilde koltuğa yaslandı. Zarif ellerinden biri yarı dolu bir bardak tutuyordu. Kızıl elbisesi bir fahişenin utanmasına sebep olabilecek kadar dardı. Koyu rengin yanında teni süt gibi kalıyordu.

Matthew'un gözleri, tehlikeli derecede açık yakasının göğüs uçlarını kapadığı yere takıldı. Sanki onların tadını şimdiden alıyormuş gibi dudaklarını yaladı.

Yakında alacaktı.

Arzu tembelce damarlarında akıyordu. Grace'i kollarına aldığı anda, arzusu yangına dönüşecekti. Ama şu an, bu sessiz odada, iştahı kanını hafifçe köpürtüyor, gelecek olan zevkleri fısıldıyordu.

Grace saçını tepeden toplamıştı, birkaç ipeksi tutam çıplak omuzlarına dökülmüştü. Matthew, o ince boynu yakutlarla donatmayı nasıl da istiyordu. Yakutlarla, elmaslarla, incilerle, zümrütlerle. Ama asla safirlerle değil. Çünkü en güzel safirler bile gözlerinin güzelliğiyle yarışamazdı.

Verebileceği mücevherleri yoktu, sadece aşk dolu, sevgi dolu kalbi vardı.

Grace kadehini kaldırdı ve elbisesiyle aynı renkte olan kırmızı şaraptan bir yudum aldı. Bu kadar basit bir hareket bile Matthew'un nefesinin kesilmesine yetiyordu.

Grace şimdiye kadar istediği her şeydi. Onun gideceği düşüncesi kalbine bir ok gibi saplanıyordu.

Daha ona gitmesi gerektiğini söylememişti. İyi bir planı olana dek ona boş özgürlük umutları vermek istemiyordu. Tabii ki Grace kaçma fikrine balıklama atlayacaktı. Atlamaması için aptal olması gerekirdi.

Grace'in güzel koyu kaşları hafifçe çatılmıştı. "Ne oldu, Matthew?"

Matthew kendini gülümsemeye zorladı. Huzursuzluğunu saklamaya çalışmıştı ama Grace onu çok iyi tanıyordu. "O elbisenin yakutlara ihtiyacı var."

Grace omzunu silkti. "Mücevherlerle ilgilenmiyorum."

Matthew ilgilenmediğini biliyordu. Ama bu onu hâzinelerle donatamamasına üzülmelerini engellemiyordu. Ani-

den zihninde Grace'in sadece parlak taşlarla süslü olduğu nefes kesici bir sahne belirdi.

"Ne oldu?" diye sordu Grace, yumuşak bahar havasını içeri doldurmak için hafifçe açtıkları pencereye dönerek.

"Ben..." Matthew Grace'in nasıl da kafasında dönen şehvet dolu sahneleri anladığını merak etti. Sonra evin önüne kadar ilerleyip duran faytonun sesini duydu.

Araziye girişi serbest olan sadece tek bir adam vardı. Lord John'un gelişi hoş olmamakla beraber şaşırtıcı değildi. Monks ona geçen hafta olan olayları anlatmış olmalıydı. Matthew kristal bardağını gürültülü bir çınlamayla yanındaki masaya koydu. Arzu dolu hayallerinin yerini hayvani bir dikkat almıştı.

"Bu amcam." Ayağa kalktı, güzel ve genç kraliçesini koruyan bir saray muhafızı gibi Grace'in yanında durdu.

"Amcan mı?" dedi Grace nefes nefese.

"Cesur ol, aşkım." Sevgi sözcüğü kendini durduramadan ağzından fırlamıştı. Elini Grace'in omzuna koydu ve saten teninin altındaki kasları ve kemikleri hissetti. "Korktuğunu anlamasına izin verme."

"Ama korkuyorum," diye fısıldadı Grace. Matthew parmaklarının altında nabzının hapsolmuş bir kuş gibi çırpındığını hissedebiliyordu.

Kaslı bir hizmetçi salona açılan kapıyı açtı ve amcası koyu yeşil Lansdowne üniforması giyen üç uşakla beraber içeri girdi. Matthew'dan ve koltukta katı bir sessizlikle duran kızıdan birkaç adım ötede durdu.

"İyi akşamlar, Matthew." Deri eldivenlerini ve şapkasını çıkardı, sonra onları eğilerek selam verip giden bir uşağına verdi.

"Amca," dedi Matthew duygusuz bir sesle.

Lord John daha önceki yüzlerce gelişinden artık tanıdık gelen kibirli bir ifadeyle etrafa baktı. Bastonunu kalan iki uşağına salladı. "Ateş yakın, pencereleri ve perdeleri kapayın, sonra da dışarıda bekleyin."

Hizmetçiler odada koşuşturdu ve odayı boğuk bir seraya çevirdi. Kapının kapanma sesi sessizlikte yankılandı.

"Senden hiç hoşnut değilim, yeğenim," dedi Lord John, kimsenin onun neden orada olduğunu sormayacağını anlayınca.

Matthew güç oyunlarının çocukça olduğunu biliyordu ama sahip olduğu başka bir şey yoktu. Yıllar boyunca amcasını rahatsız etmek konusunda ustalaşmıştı. Başını küstahlıkla eğdi. “Üzgünüm, amca.”

Beklediği gibi amcası alaycılığını görmezden geldi. Bunun yerine, oranın sahibi havasıyla boşalan koltuğa oturdu ve ellerini bastonunun üzerindeki kehribar parçasına dayadı. Altın renginin içinde hapsolmuş eski bir sinek vardı.

Amcasının ince ağzı hoşnutsuz çizgilerle çevrelendi. “İskoçya’dayken senin gardiyanlarından birine saldırdığının haberini aldım.”

“Gardiyanlarımdan biri bu hanımefendiye saldırdı,” diye cevap verdi Matthew soğuk bir ifadeyle. Grace’in hâlâ tamamen geçmemiş çürükleri neler olduğunu yeteri kadar açıklıkla anlatıyordu.

Grace’in çenesi gururla doğrulmuştu. Yüzü mermer bir anıt kadar soluk ve mükemmeldi. Amcasını selamlamak için ayağa kalkmamıştı. Lord John onu fark etmemiş gibi görünüyor olsa da bu hakareti anlamış olmalıydı.

Lord John durdu. “Gerçek ne olursa olsun gelişmelerin konusunda endişeliyim. Bu fahişe bir hayal kırıklığı oldu. Amacıma uygun olmadığını anlamalıydım. Onu bir başkasıyla değiştireceğim.”

Hah, savaşa girdik, diye düşündü Matthew vahşi bir tatminle. Bu ilk ve kısa bir çarpışma olsa da. Amcası normalde kurbanlarıyla oynamayı sever, ağlarından kurtulmaya çalışmalarını izlerdi. Bu saldırının aniliği Lord John’un görüldüğünden daha akli karışık bir halde olduğunun kanıtıydı.

Mükemmel.

Matthew onu rahatlatmak için Grace’in omzunu sıktı. Elinin altındaki kaslar iyice gerilmişti. Grace amcasının ‘değiştirmek’ derken ne kastettiğini anlamış olmalıydı.

“Tam tersi, Bayan Paget ondan beklediğim her şeye sahip,” dedi Matthew hemen.

Amcası arkadaşça bir ton kullanmaya çalıştı ama bunu başaramadı. “İnan bana, o beceriksiz bir sürtük. Senin bir erkeği nasıl memnun edeceğini bilen bir kadına ihtiyacın var. Sevişmek söz konusu olduğunda karşılaştırabileceğin biri yok,

bu konuda bir şey bilmiyorsun.”

Grace şaşkınlık dolu bir ses çıkardı ve yanakları utançla pespembe kesildi. Amcasının Matthew’la yataklarını paylaşmaya başladıklarını bilmesi onu çok üzmüş olmalıydı. “Bayan Paget kalacak,” dedi Matthew amansızca.

Lord John kimsenin ona karşı gelmesine alışık değildi. Soğuk gözleri kızgınlıkla parladı ve ince elleri bastonuna sıkı sıkı sarıldı. Her sene daha da fazla bir lorda benziyordu, sanki markinin unvanı hariç her şeyini çalıyormuş gibi. Ama unvanını asla alamayacak olmasına sonsuz bir şekilde üzülüyordu, Matthew bunu çok iyi biliyordu.

“Kanı kaynayan bir yosma yatağını ısıttığı zaman onu hemen unutursun. Bayan Paget en son geldiğimde bana yalvardı ve onu buradan çıkarmamı istedi. Oğlum, saygıdeğer bir kadının kendini fahişe durumuna düşürmesinin yanlış olduğunu görmelisin.”

“Eminim suçluluk duygusu yüzünden gece uyuyamıyorsundur,” dedi Matthew yoğun bir alayla.

“Asla beni bırakmayacaksınız, Lord John.” Grace’in kelimeleri düşmanlıkla dolu atmosferi kristal bir bıçak gibi delip geçti. “Beni öldürmek istiyorsunuz.”

Lord John’un Matthew’un kilerin sanki gri bir kopyası gibi olan kaşları hoşnutsuzlukla havaya kalktı. “Bayan, önemini abartıyorsun.”

“Sanmıyorum, lordum.” Grace’in her kelimesinden nefret akıyordu.

“Artık yeğenimin fahişesi olduğun için çok cesurlaşmışsın,” dedi amcası aynı soğuklukla. “Erdemli dula ne oldu?”

Grace fahişe kelimesini duyunca irkildi ama soylu tavrını korudu. “Bir haydut, bir sahtekâr veya bir hırsız olmaktansa fahişe olmak daha iyidir, Lordum.”

“Seni küstah sürtüğ!” Amcası ayağa fırladı ve elini kaldırdı.

Vuruşu Grace’e isabet edemeden, Matthew öne atıldı ve aralarında bir bariyer oluşturdu.

“Ona vurursan buna pişman olursun,” dedi Matthew

hırlayan bir sesle, öne eğildi ve yaşlı adam onun boyunun yanında cüce gibi kaldı.

Şiddet, aşırı sıcak odada her an parlayacakmış gibiydi. On bir yıldır amcanın ve yeğenin arasındaki nefret asla fiziksel sonuçlara yol açmamıştı. Şimdiyse Matthew'un kanındaki öfke, gözünün öldürme isteği dışındaki hiçbir şeyi görmemesine sebep oluyordu. Neredeyse ellerinin düşmanının boğazını son nefesini verinceye dek sıktığını hissedebiliyordu. Damağında öfkenin yakıcı tadını alabiliyordu. Kasları her an harekete geçmeye hazır bir şekilde kasılmıştı. Dünyası şu an sadece amcasının nefret ettiği kırmızı suratından oluşuyordu.

Grace elini sırtına bastırdı. Bu basit dokunuş onu uçurumun kenarından uzaklaştırdı ve davranışlarının neye mal olabileceğini hatırlattı.

Tanrım, ne yapıyordu? Amcasını burada öldüremezdi. Lord John'un uşaklarının sayısı çok fazlaydı ve eninde sonunda onu yenerlerdi.

O zaman Grace'in başına her şey gelebilirdi.

Kontrolünü sağlamaya çalışırken dişlerini o kadar sert sıktı ki çenesi ağrıdı. Öfkesini dışa vurmayı, yok etmeyi nasıl da istiyordu. Ama bunu yapamazdı. Daha değil. Bu tatmin, Grace pürüzsüz beyaz duvarların öteki tarafına geçinceye dek beklemeliydi.

"Tanrım, kendini kontrol etsene be adam!" Lord John ona ulaşamayacağı kadar uzaklaştı. "O yosmaya dokunacak kadar alçalmam."

"Dokunmamaya dikkat et." Matthew nefesini normal temposuna döndürmek için uğraştı. Onu mantıklı düşünmeye iten tek şey Grace'in sırtındaki dokunuşuydu. Bu temasın sıcaklığı, kanındaki fırtınayı yatıştırıyordu. Yavaşça tehditkâr pozisyonunu değiştirdi.

"Göreceğimi gördüm. Fahişe bugün gidiyor," dedi Lord John hırlayan bir sesle. "Sana yeni bir kadın getireceğim. Her kısırak karanlıkta aynıdır."

Matthew artık Grace'in çok dolu iç çekişini duyacak kadar kendine gelmişti. "Başka bir kadın istemiyorum," dedi. "Sana söyledim, Bayan Paget kalacak."

Amcasının kibirli kendine güveni tekrar canlanmıştı. “Kendini bir kadına kanıtlamak, sana bir seçim hakkın olduğu gibi yanlış bir izlenim vermiş anlaşılan yeğenim.” “Her zaman bir seçim hakkım var,” dedi Matthew ciddi bir şekilde. Savaşları artık yıllardır olmadığı kadar açıldı. Kazanmaya yetecek kadar uzun süre sinirlerini kontrol altında tutabilmek için dua ediyordu. Öfkesinin kırıntılarını bastırdı ve Lord John’a dik dik baktı. “Senin üzerinde gücümün olduğunu unutuyorsun, amca.”

Lord John küçümseyen bir gülüşle karşılık verdi. “Yine mi delirdin? Yakında Monks’un seni yine bağlaması ve sen ağlayıp çığlık atıp saçma sapan şeyler söylerken seni yedirip temizlemesi gerekecek.”

Matthew bu aşağılayıcı sözlerle tepki göstermedi. Onun yerine kendine güveni sayesinde sakince devam etti. Şimdiye kadar amcasıyla yüzleşirken hiç bu kadar kendine güvenmemişti. Grace onu güçlendirmişti, kendinden emin bir erkek haline getirmişti. Kız elini sırtından çekmişti artık ama Matthew sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordu, tıpkı ölene dek onu kalbinde hissedeceği gibi.

“Eğer Bayan Paget’e zarar verirsen, annemle babamın mezarları üzerine yemin ediyorum, Lansdowne mirası üzerindeki hakkını kaybedersin.”

Amcasının küçümseyişi boğucu odayı sarmıştı sanki. “Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun çocuk?”

Lord John ona binlerce kez oğlum veya çocuk diyebilirdi, ama bu güç dengesinin artık değiştiği gerçeğini değiştiremezdi. Yanında Grace olduğu sürece yenilmezdi. Amcası kabadayılarını Bristol’a, bu kadını getirmeye gönderdiğinde büyük bir hata yapmıştı.

Matthew hafifçe, ukala bir şekilde gülümsedi. “Hayatımla, amca. Miras üzerindeki hakkın bu dünyada kalmama bağlı. Öldüğüm an o açgözlü pençelerini aile parasına bulama hakkını kaybedersin.” Sesi sertleşmişti. “Grace Paget’e elini sürersen, onu benden uzaklaştırırsan veya ona zarar verirsen günlerim sayılı olur.”

“Hayır,” diye çıldırmış bir sesle itiraz etti Grace arkasından.

Matthew ona bakmadı. Bütün gücünü, zihnini ve kararlılığını amcasını alt etmeye yoğunlaştırmıştı.

“İşe yaramaz bir züppenin boş lafları bunlar.” Lord John umursamazca gülmeye çalıştı ama kan yanaklarından çekilmişti ve yüzü normalden bile daha soluk duruyordu.

Matthew esasında öyle olmamasına rağmen kendini soğukkanlılıkla omzunu silkmeye zorladı. “İşte gücüm bu, amca. Sadece bu odada bile kendimi öldürebileceğim binlerce yol var. O zaman da kuzenim Sheene Markisi olur. Onun da deli olduğunu söylemeleri için doktorlara rüşvet vermediğin sürece Lansdowne mirasıyla ilişkin kalmaz. Aynı numarayı ikinci kere yapabileceğini sanmıyorum.” “Dramatik dramatik zırvalamayı kes,” dedi Lord John kızgın bir sesle, artık güçlü havası yok olmuştu.

“Matthew, ben buna değmem,” dedi Grace titreyen bir sesle. ‘Yapma bunu. Sana yalvarıyorum.’

Matthew döndü ve onun endişeli gözlerine baktı. “Tek yol bu, sevgilim.”

“Hayatını bu fahişe için feda mı edeceksin?” dedi Lord

John iğrenmiş bir ifadeyle. “O sadece ucuz bir şıllık. Herhangi bir sokakta iki kuruşa onun gibisini bulabilirsin.”

Matthew sertçe amcasına döndü ve açıkça tehditkâr bir şekilde dişlerini gösterdi. “Bu hanımefendiden bir kere daha saygısızca bahsedersen...”

“Âşık olduğunu sanıyorsun. Seni mantıklı düşündürmeye çalışmanın hiçbir anlamı yok,” dedi amcası sırtarak, ama bir adım geri atmıştı. Açıkça, biraz önce Matthew’un gözlerinde öldürme tutkusuyla üzerine atıldığını unutmamıştı. “Aklına kavuştuğunda geri geleceğim.”

Sertçe bastonunu yere vurdu ve kapıda hemen bir uşak belirdi. Matthew minnettarlıkla odaya giren temiz havayı içine çekti. Sıcaklık onu boğmuştu. Veya belki onu boğan amcasının derisinden çürümüş et kokusu gibi sızan kötülüktü.

“Şimdilik fahişenle zaman geçir. Vaktin varken onunla eğlen.” Lord John başka bir şey söylemeden dışarı çıktı.

Matthew ter içinde kalmıştı, ceketini çıkarıp bir koltuğa attı ve kendine bir konyak koymak için ilerledi.

Bütün beklentilerine rağmen kazanmıştı. Buna inanamıyordu.

İçkisini tek bir yudumda bitirdi ve bir bardak daha doldurdu. Kadehi Grace'e vermek için arkasını döndü ve şokla kalakaldı.

Genç kadının külrengine dönmüş yanakları yaşlarla ıslanmıştı. Titriyordu. "Hayatına değmem, Matthew."

"Tabii ki değersin." Matthew kadehi büfeye o kadar sert koydu ki brendi cılalı tahtaya döküldü. "Sen benim her şeyimsin."

Bunu göremiyor muydu? Yasak Seni seviyorum cümlesi tekrar içinde yükseldi. Grace'in yanına geldi ve onu kollarına aldı. Anında tatlı yasemin ve günışığı kokusu burnuna doldu.

"Ölmeni istemiyorum," dedi Grace ağlayarak ve kafasını Matthew'un göğsüne gömdü. Elleri gömleğinin üzerinden sırtını kavradı.

"Aptal kız," diye mırıldandı Matthew o yumuşak saçlara doğru. Ona daha da sıkı sarıldı ve titreyen bedenini kendininkine dayadı. Grace'in vücudu sanki ona sarılmak için yaratılmış gibi kendininkine uyuyordu. "Amcamın açgözlülüğüne güvenebilirsin."

Grace gözyaşlarını silmek için birazcık uzaklaştı. "Amcandan nefret ediyorum."

Matthew buruklukla artık kaçamak cevaplar veremeyeceğini fark etti. "Uzun süre yenilmiş kalmayacaktır. Onun buyruğu altında güvende değilsin. Emin ol, bu arazideki her şey onun buyruğu altında."

"Bu konuda yapabileceğim bir şey yok," dedi Grace sert bir sesle.

"Evet var. Buradan gidebilirsin."

Grace yaşlarla dolu gözlerini onunkilere dikti. "Ben de senin kadar tutsağım."

Tanrım, ona nasıl söyleyecekti? Aşırı sıcak havadan derin bir nefes aldı. "Seni dışarı çıkarabilirim."

Grace sanki şaka yaptığını düşünüyormuş gibi yüzünü inceledi. "Hep bunun imkânsız olduğunu söylemiştin. Ne değişti? Nasıl kaçabiliriz?"

Matthew kısa bir an acıyla gözlerini kapadı ama Grace'in

gözyaşlarıyla ıslanmış harareti yüzü zihnine kazınmıştı. “Sadece sen kaçıyorsun, Grace,” dedi güçlkle. “Sen gidiyorsun. Ben kalıyorum.”

Grace hafifçe çekildi ve kaşlarını çatı. Matthew yakında ona şartlamayacağı kadar uzakta olacağı için onu kollarına geri alma arzusuna karşı koydu. “Anlamıyorum. Eğer ben gidebilirim sen neden gidemiyorsun?”

“Bunu değıştirmek için her şeyi yapardım ama bana yardım eden herkes suçlu durumuna düşüyor. En son sefer böyle oldu.”

“Ama yanında olurdum. İnsanlara amcanın ne yaptığını anlatırdım.”

Grace o kadar hevesli ve umutluydu ki, Matthew onu reddetmekten nefret ediyordu. “Seninle ve özgür olmak için ruhumu bile satardım. Ama ben raporlu deliyim. Toplumun iyiliğı için insanlardan uzak tutuluyorum.”

“Deli değılsin,” dedi Grace hiddetle. “Deli olmadığını biliyorsun.”

“Birkaç senedir değılim. Ama doktorlarım tehlikeli olduğuma yemin bile ederler.”

“Amcanın rüşvet verdiğı doktorlar. Amcan suçlamayı reddetmedi.”

“Bu onların teşhisinin yanlış olduğunu göstermez.” “Ama yanlış!”

“Grace, kes şunu!” Matthew ileri atıldı ve onu sertçe öptü. Gözyaşlarının ve çaresizliğinin tadını aldı.

Grace’in dudakları doymak bilmiyordu. Matthew kendini zevke bırakmış olsa da, Grace’in öpüşürken hâlâ onunla tartıştığını düşündü. Sevgilisi ellerini göğsünden boynuna götürdü. Kalın gömleğın üzerinden bile dokunuşu tenini yakıyordu. Kolları onu sardı ve daha yakına çekti.

Kahretsin, nasıl onu bırakacaktı?

Grace nefes nefese, endişeli bir şekilde öpüşmeyi bıraktı. Şiddetle titriyordu ve yüzü gerginlikle solmuştu. Dudakları şiddetli öpüşmelerinden hâlâ parlarken Matthew’a sanki ondan nefret ediyormuş gibi dik dik baktı.

“Gitmeyeceğim,” dedi çatlamış bir sesle. “Beni buna zorlayamazsın. Seninle kalmak istiyorum.”

Nasıl bir delilikti bu? Matthew kafasını toplamak için başını salladı. Herhalde yanlış duymuştu. Kontrol edemediği koşullar Grace's bir delinin yatağına sürüklemişti.

Taciz edilmişti, saldırıya uğramıştı ve hakaretler işitmişti. Mantıklı her kadın kaçma fırsatına balıklama atlar, bu araziden ve içindeki herkesten binlerce kilometre uzaklaşınca dek koşardı.

Açıkça Grace mantıklı bir kadın değildi.

Kalbi şaşkınlık dolu çaresizlikle kasıldı. Belki de Grace anlamamıştı. "Kaçabilmen için bir yol buldum. İşte sana şans. Özgür olmak istiyorsun. Özgür olmalısın."

"Sensiz özgür olmak istemiyorum," dedi Grace inatla. Çenesini kaldırdı ve onu ilk gördüğünde Matthew'un kalbini çalan isyankâr ifâdeyle dik dik baktı. Matthew yüzündeki ifadeyi okumaya cesaret edemedi. Yanakları yaşlarla doluydu ama artık ağlamıyordu. "Neyle yüzleşirsek yüzleşelim, beraber yüzleşeceğiz," dedi Grace.

Matthew'un kalbi şokla tekledi.

Bu düşündüğü anlama geliyor olabilir miydi?

Olabilir miydi?

Herhalde zihnine ve kalbine doğru ilerleyen, hayatını değiştiren gerçek konusunda yanılıyor olamazdı.

Derin bir nefes aldı ve kaçınılmaz soruyu sormak için cesaretini topladı. "Grace..." diye başladı, sonra yine sessizliğe gömüldü.

Yine bir ciğer dolusu hava çekti içine. Çok saçmaydı bu, ama gerçekten de bazen onun yanındayken nefes almayı unutuyordu.

Kendini konuşmaya zorladı. Tanrım, ölümle, hastalıkla ve işkenceyle boğuşmuştu, ama bu küçük kelimeleri söylemek için tüm cesaretine ihtiyacı vardı.

O derin menekşe gözlere baktı ve devam etmek için kendini zorladı. "Grace, beni seviyor musun?"

Sesi yaşlı bir adamınki gibi çatlamış bir şekilde çıkmıştı. Elleri iki yanında bir kasılıyor bir gevşiyordu.

Sorusunu takiben gelen sessizlik acı dolu bir sonsuzluk boyu sürdü.

Grace hâlâ konuşmuyordu.

Tanrım, yanlış anlamıştı. Nasıl olduysa korkunç bir şekilde yanlış anlamıştı.

Ama kısa bir an çok emin olmuştu.

Çaresizlik, yavaş gelen bir ölüm gibi damarlarını kapladı. Kendine duyduğu nefret midесinin kasılmasına sebep oldu. Sanki Grace Paget gibi bir kadın onun gibi birini sevebilecekmiş gibi. Geçen yılların zalim derslerini unutmuş muydu? O yarım bir adamdı ve yarım bir hayat yaşamaya mahkûmdu. Bazen, şu an olduğu gibi, sadece yarım bir hayatı hak ettiğine inanıyordu.

Grace'in kafası karışmış görünüyordu, mutsuz duruyordu. Tabii ki mutsuzdu. Onu üzmemek istemiyordu. Matthew onun acımasına dayanamazdı, ama Grace bu söylediğinden sonra ona başka ne verebilirdi ki? Kahrolası beceriksizliği yüzünden kendine küftetti. Bu utanç dolu dakikalar beraber sahip oldukları son günleri zehirleyecekti.

“Josiah'ı sevdiğimi sanmıştım,” dedi Grace yavaşça. Gözlerini Matthew'a dikmişti.

“O zaman bir çocuk sayılırdın.”

“Artık bir kadınlm.”

“Evet.” Matthew çaresizce onun bedenini inceledi, güzel kıvrımlarına, kırmızı ipeğın saklamadığı kremсі tenin her santimine baktı. Sonra gözlerini onunkilere dikti,

“Kalbimi tanıyorum, Matthew. Hissettiklerimin değişmeyeceğini biliyorum.” Grace titrek bir nefes aldı ve ona doğru titreyen bir el uzattı. Sesi yoğunlukla titriyordu. “Sana seni sevdiğimi söylediğim zaman bu seni sonsuza dek seveceğim anlamına gelir.”

Bir erkek en büyük hayali gerçekleştiği zaman ne yapardı?

Matthew Grace'in uzattığı ele baktı. Bu anın asla gelmeyeceğini sanmıştı. Hazırlıklı değildi. Sevgilisinin kelimeleri ruhuna sızmıştı, oradaki ıssız çölü yeşillikli bir vahaya dönüştürmüştü.

“Beni seviyorsun,” dedi yavaşça. Sonra kendinden emin bir şekilde devam etti, “Tanrım, beni seviyorsun.” Şaşkın gülüşü elini tutarken aniden kesildi.

“Çok fazla,” dedi Grace, boşuk bir sesle. Parmakları

Matthew'unkileri sardı. "Çok, çok fazla."

Matthew onu tekrar kollarına aldı. "İnanamıyorum." "İnan," diye fısıldadı Grace. Ellerini Matthew'un yüzüne koydu ve gözlerine baktı. Gözlerinin mavisi o kadar berraktı ki, Matthew onun âşık, dürüst ruhunu görebiliyordu. "Seni seviyorum, Matthew. Seni hep seveceğim." "Ben de seni seviyorum, Grace."

Bu basit kelimeler hayatını değiştirmişti. Bu gecedan sonra artık farklı bir insandı.

Dudaklarını onunkilere götürdü. Artık içinde sadece minnettarlık ve aşk hissediyordu.

Her şeyden öte bir aşk.

"Beni uzağa gönderme," dedi Grace üzüntüyle.

"Şşş..." dedi sadece. Yüzünü kalın saçlarına gömdü ve onsuz nasıl yaşayabileceğini düşündü.

21. Bölüm

“Söyleyeceğin hiçbir şey beni gitmeye ikna edemez.”

Dün geceden sonra Grace sık sık gitme fikrine karşı çıkmıştı. Bu sabah ise Matthew’un itirazlarını öpücüklerle bölmesine izin vermiyordu.

Öpücükler ve başka şeyler, diye düşünerek kızardı.

Ormanda yürürken Wolfram’in sakinliğinden Filey ve Monks’un etrafta olmadığını anlamıştı. Güneş ışınları yeni filizlenen yaprakları aydınlatıyor ve Matthew’u adeta altına buluyordu. Onu bırakmak istemiyordu. Hiçbir zaman. Tutsak olarak kalmak zorunda kalsa bile.

Matthew içini çekti. “Amcamı duydun. Başka bir şansımız yok.”

“Evet, var.” Grace sevgilisinin önüne geçti ve onu durmaya ve tüm dikkatini ona vermesine zorladı.

“Grace, dinle.” Matthew kollarını nazik olmayan bir hareketle kavrarken sesi sertleşmişti. Grace onu sarmak istediğini sandı ama Matthew onu sadece tutuyordu. Saten elbisesinin kollarının üzerinden bile dokunuşunun sıcaklığını hissedebiliyordu. “Hayatın riske atamayacak kadar değerli.”

“O zaman benimle gel!”

“Bunun imkânsız olduğunu biliyorsun,” dedi sertçe. Gözleri kızgınlıkla parlıyordu. “Tartışmanın anlamı yok.”

“Eğer benim kaçışımı planlayabiliyorsan ikimizin kaçışını da planlayabilirsin,” dedi Grace hiddetle.

“Bu duvarlar arasında öleceğim.” Matthew’un kelimelerini vurgulamak istercesine onu daha sıkı kavradı. “Bunu amcam geçen sene Mary’yi ve kocasını sürünce kabullendim.”

Matthew’un her gün yaşadığı keder Grace’in kalbinde bir delik açtı. “Sensiz yaşamaya nasıl devam edebilirim?” dedi zayıf bir sesle.

Matthew ellerini çekti. Gözleri cilalı bir bronz kadar pürüzsüzdü ve o kadar sevgiyle ve acıyla doluydu ki, Grace

üzüntüyle inlememek için kendini zor tuttu.

“Devam edecek kadar güçlüsün,” dedi yavaşça.

Ne kadar da yanılıyordu. Hiç de güçlü değildi. Gözyaşlarını tuttu. Tanrım, şu günlerde tek yaptığı ağlamaktı sanki. “Güçlü değilim.”

“Evet, öylesin. Biliyorsun bunu.” Sesi inanılmaz derecede derindi, Grace sanki onu kulaklarında duyduğu kadar kanında da duyuyordu. “Babana karşı geldin. Josiah’a karşı geldin. Tanrım, amcam bile karşı geldin. Seni gönderirken beni teselli eden tek şey seni hiçbir şeyin yıldırmayacağını bilmek olacak.”

“Gitmeyeceğim.”

“Evet, gideceksin. Eğer amcam sana zarar verirse bunun bana neye mal olacağını biliyorsun.”

Grace kızgınlıkla sevgilisine baktı. “Hiç adil oynamıyorsun.”

“Adil oynamıyorum, aşkım. Kazanmak için oynuyorum.”

Kızgınlıkla dolu inkâr Grace’i sardı. Bunu yapmasına izin vermeyecekti. “Ben de o şekilde oynayabilirim.”

Titreyen elleriyle Matthew’un kafasını tuttu ve dudakları onunkiyle buluşana kadar aşağı çekti. Daha önce onu iradesine karşın ayartmaya çalışıp bunu başaramamıştı ama artık Matthew’un onu ne kadar arzuladığını biliyordu.

Sevgilisi karşı koymadı ama dudakları kapalı kaldı ve kolları inatla iki yanında gevşekçe durdu.

Grace onun kazanmasına izin vermeyecekti.

Kollarını sırtına doladı ve kendini onun ince bedenine dayadı. Göğüslerinin altında Matthew’un kalbi gümbür gümbür atıyordu, kontrolünün ne kadar güçlü olduğunu gösteriyordu. Kontrolünü kaybettirmeliydi. Onu zalim planından vazgeçirmek için her şeyi yapardı.

Çaresizce Matthew’u öptü. Matthew sonunda öpüşmeye karşılık verdi. Hiddetli bir sarılmayla onu kaldırdı ve yönetimi ele geçirdi. Grace artık hareketleri kimin başlattığını anlayamıyordu. Matthew’un öpmesi dün gece kollarında yatarken onu öptüğündeki gibi çaresiz bir tutkuyla doluydu.

Sıcaklık ve karanlık onu ele geçirirken gözlerini kapadı.

“Kahretsin, Grace!” Öpüşmeleri aniden sona erdi. “Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz!”

Grace gözlerini açtı ve sevgilisinin ona çaresizlikle baktığını gördü. Matthew gerilemeye çalıştı ama Grace o kıpırdayamadan elini tuttu.

“Bu olmadan yaşayabilir misin?” dedi ve aniden, beceriksizce elini alıp göğsüne götürdü. Göğüs ucu anında elinin altında özlemlerle sertleşti. “Veya bu olmadan?” Sertçe pantolonunun önünü kavradı. Matthew sert ve hevesliydi.

Bir zamanlar asla bunu yapacak cesareti bulamazdı. Aşk onu cesurlaştırmıştı. Ve çaresizleştirmişti.

Matthew kısa bir an karşı koydu, sonra göğsünün üzerindeki eli onu kavradı. Grace içini çekti ve tanıdık tatlılığa doğru eğildi.

“Hayır!” dedi Matthew boğuk bir sesle ve uzakta durmak için kendini geri çekti. “Senin tehlikede olduğunu bilerek yaşayamam.” Yanakları ateşi varmış gibi kızarmıştı ve yüzünde bir kas seğiriyordu.

Grace kanını soğutan ürpertiye durdurmak için kollarını kendine doladı. “Buna karşı koyamazsın,” dedi çaresizlik dolu bir hiddetle. “Bana karşı koyamazsın. Seni iyi tanıyorum.”

“Evet, tanıyorsun.” Matthew, Grace’in tekrar kollarına dönmesini engellemek için elini önüne koydu. “Hissettiklerimizi bir silaha mı dönüştürmek istiyorsun? Birbirimizi mahvederiz.”

“Seni bırakamam.” Grace güçlü ve yenilmez görünmek istiyordu ama kelimeler dudaklarından boğuk bir yalvarış gibi çıkmıştı. “Beni gönderme.”

Matthew’un yüzü acıyla dolmuştu. “Bırak da seni kurtarayım, Grace. Bana bu hediyeyi ver.” Sonra kısık, titreyen bir sesle devam etti. “Tanrı aşkına, bana bunu ver. Elimde yapabileceğim başka hiçbir şey yok.”

Son üzüntü dolu cümlesi, Grace'in kararlılığını tereyağından kıl çeker gibi kesmişti. Gözyaşlarını tuttu. Ağlamayacaktı. Ağlamayacaktı.

İçi keskin bir utançla doldu. İnadı Matthew'a işkence çektiirmişti ve genç adam zaten yeteri kadar çok şey çekmişti. Boğuk bir nefes aldı. "Kalbimi kırıyorsun."

Matthew anında Grace'in onu göndermesinin doğru karar olduğunu anladığını anlamıştı. Onu kollarına almak için ileri bir adım attı. "Keşke başka türlü olabilseydi, hayatım."

"Özgür kaldığımda seni buradan çıkaracağım," dedi hiddetle ve Matthew'un yüzünü görebilmek için kafasını kaldırdı. Onu bırakmak ruhu kadar canını da acıtiyordu ama başka ne yapabiliirdi ki?

Matthew'un ifadesi üzüntüyle katılmıştı. "Grace, beni unut. Eğer amcam seni bulursa, uğraşlarımız boşa olur." "Seni bırakmayacağım."

"Buna mecbursun," dedi Matthew buruk bir kararlılıkla. "Tek şansın bu."

"Hayır," dedi Grace aynı sertlikle. Matthew itiraz edemeden ve biliyordu ki itiraz edecekti, hemen devam etti. "Ne zaman gideceğim?"

"Yarın."

Hayır.

Dehşete düşmüş bir şekilde geri çekildi. "Doğru söylüyor olamazsın!"

Gitmeye kendini yeni alıştırmıştı. Beraber sadece tek bir günleri mi vardı? Buna dayanamazdı.

"Burada olduğun her dakika, tehlike artıyor," dedi Matthew kasvetle. 'Amcam şimdiden seni buradan götürmeyi veya öldürmeyi düşünüyor. Şimdiye kadar kendini tehditlerimin anlamsız olduğuna ikna etmiştir. Her geçen dakika, Filey'nin cesareti artıyor. Yarın dışarıdan yiyecek getirecekler. Monks ve Filey kapıları açacak. Ben geçen sefer böyle kaçmışım. Bir karışıklık yaratacağım, sen de o arada kaçacaksın."

Grace ağlamayacaktı. Dün gece ağlamıştı. Bu sabah ağlamıştı. Cesur olacaktı. Başka hiçbir şey için değilse bile gururu için.

“Ama yarın mı?” Kendini toplamaya çalıştı.

“En iyisi bu,” dedi Matthew derin bir şefkatle ceketinin cebinden çıkardığı mendilini Grace’e uzatırken. “Şimdi, yapmamız gereken şu.”

Grace salonda Matthew’a akşam yemeği için katılırken bunun belki de muhtemelen beraber geçirecekleri son akşam olduğunun bilincindeydi. Kaçma planı işe yarasa bile Grace araziden gittiği an Matthew’la ilişkisinin biteceğini biliyordu. Dışarıdaki dünyada onu mutlu bir son beklediği gibi aptalca hayallere kapılmamıştı.

Harika lordun ve yoksul dulun beraber bir geleceği olmadığı gerçeği yeniden kalbine saplandı. Matthew gücünün ve itibarının kontrolünü almalıydı. O ise kuzen Vere ve gürültülü ailesinin fakir akrabası olarak yaşamaya devam etmeliydi.

Peki ya aşk? diye bağırdı kalbi acıyla.

Aşk Evet, burada, bu zamanda, birbirlerini sevmişlerdi. Ama Grace onu ölene dek sevecek olsa da Matthew’un aşkı bu hapishaneden dışarı çıkamayacak bir sera bitkisiydi. Matthew dünyayı hiç g r memişken aşkı dışarıda nasıl dayanabilirdi ki?

Keşke Matthew’un onunla gelmesini sağlayabilecek bir şeyler bulabilseydi. Ama zihninde sadece üzüntü vardı.

Sadece tek bir şey mahvolmasını engelliyordu. K       bir umut. Matthew’un özgürlük konusundaki tek şansı oydu.

Eğer gardiyanları aşabilirse. Eğer Lord John onu bulamazsa. Eğer biri onun garip hikâyesine inanırsa.

Eğer.

Tek sahip olduğu eğerlerdi.

Eğerler. Ve bu gece.

“Biraz daha şarap ister misin?” S rahiye uzandı.

Matthew başını salladı. “Hayır.”

Grace’in eli tabağının yanına düştü. Dolu tabağına. İkisi de Bayan Filey’nin mükemmel tavuğuna dokunmamıştı.

“Seni kollarımda istiyorum,” dedi Matthew kısık, istek dolu bir sesle.

Masanın üzerinden ona baktı, gözleri arzu ve anlayışla bakıyordu. Grace’in gitmeye ikna olmasının ne kadar zor olduğunu biliyor olmalıydı. Her an ısrar etmemek için kendini tuttuğunu da. Grace onun yanında olduğu sürece tehlikeyle yüzleşmeyi umursamıyordu. Bu garip yerde hem kendine, hem de sevgisine layık bir adam bulmuş-

tu. Ama bu adam sadece kalp kırıcı derecede kısa bir süre onun olmuştu.

Keşke...

Hayır, böyle düşünceler onu zayıflatıyordu. Matthew da en az onun kadar cesur kalmaya çalışıyordu. Bu uğraşa zayıf, histerik bir kadın gibi davranarak saygısızlık edemezdi. Bu sabahki bayağı davranışları yüzünden hâlâ utanıyordu zaten.

“Gel, aşkım.” Matthew sandalyesini geri itti ve elini ona uzattı.

Grace elini tuttu ve fısıldayabilmek için masaya doğru eğildi, “Saat çok erken. Sence şüphelenirler mi?”

Matthew gülümsedi, ama bugünkü bütün gülümsemeleri gibi şimdi de dudaklarının hareketi üzüntüyle doluydu. “Sana doyamadığımı düşünürler. Ve haklılar.”

“Doyamadığını göster bana.”

Matthew’un gözleri eski bir konyağın rengine döndü ve parmakları onunkileri sıktı. “Zevkle.”

Gölgeli merdivenlere gelene kadar Grace Matthew’un kolunda terbiyeyle yürüdü. Merdivenlere vardıklarında ise Matthew ihtiyaçla titreyerek onu tırazana dayadı ve dudaklarını kendininkilerle örttü.

Matthew ona bu gece daha önce hiç duymadığı kadar ihtiyaç duyuyordu. Bu bilgi fırtınalı öpüşünün altında vücudu erirken kalbine saplandı.

Sevgilisi parmaklarını saçının arasına geçirdi. Uzun, arayış dolu, ıslak öpücükler Grace'in ruhuna işledi. Ellerini Marki'nin sırtında aşağı yukarı gezdirdi ve kıyafetlerin oluşturduğu bariyerlere lanet okudu. Matthew onun için zaten hep hazırды ama bu çaresizlik kanını büyüyen bir ateş gibi tetiklemişti.

“Seni istiyorum,” dedi Matthew.

Grace, onun kendini ne kadar arzuladığını daha da iyi anladı. Tırabzandaki abartılı oymalar sırtını acıtıyordu ama Matthew ona dokunduğu sürece bu umurunda değildi. Ufak rahatsızlıkların ne önemi vardı? Hiçbir acı tutkularının üzerinde bir idam cezası gibi duran ayrılık acısıyla yarışamazdı.

“Bayan Filey bizi görebilir,” dedi inleyerek ama yine de onu okşamaya devam etti. Marki çok tahrik olmuştu. Grace boynunu hafifçe ısırdı. Matthew kravat takmamıştı ve o güçlü, çıplak boyun onu bütün yemek boyunca ayartmıştı.

“Kahretsin, Grace, beni çıldırtıyorsun,” dedi dişlerinin arasından. “Bunu yapmaya devam edersen Bayan Filey'nin şeytana gitmesini bile umursamayacağım.”

“Benim şeytanım sensin,” diye fısıldadı.

Matthew'un ona sahip olmasına ihtiyacı vardı, üzüntüsünü ve korkusunu tutkuyla bastırmasını istiyordu.

“Her zaman, aşkım. Her zaman.”

Matthew onu kollarına aldı ve merdivenleri tırmandı. Kalbi Grace'in yanağının altında küt küt atıyordu. Kolları sıcak ve güvenliydi. Grace yüzünü göğsüne gömdü ve derin bir nefes aldı. Matthew'un kokusunu içine çekti. Özünün orada sonsuza dek kalacak kadar içine geçmesini istiyordu. Çünkü yakında tek sahip olacağı şey anılar olacaktı.

Yaşlar gözünü acıtmaya başladı. Elleri sevgilisinin boynuna sıkı sıkı sarıldı ama hiçbir şeyin onu yanında tutamayacağını biliyordu.

Matthew yatak odasının kapısını omzuyla kapadı ve Grace'i meşeye dayanacak şekilde ayaklarının üzerine bıraktı.

Grace sessizce kendini ona sundu.

Matthew öne eğildi ve onu sertçe öptü. Eteğini yukarı çekti. Nazik değildi ama Grace zaten nezaket istemiyordu. Sert bir yırtılma sesi duydu ve mahvolmuş elbisesi ayaklarına düştü.

Matthew'un tutkusu şimdiye kadar hiç hissetmediği karanlık bir dalgayla yukarı çıkmıştı. Dayanılmayacak kadar heyecan vericiydi bu.

Matthew dikkatsiz bir zarafetle ceketini yana attı. Elini aşağı kaydırды ve pantolonunu açtı. Sıcak ve hazır bir şekilde duruyordu. Yeni bir ihtiyaç dalgası onu sarsarken Grace soğuk tahtanın üzerinde huzursuzca kıpırdandı.

Sonra şaşkınlıkla sevgilisinin ne yapmak istediğini anladı. “Burada mı?”

“Burada,” dedi Grace’i heyecanlandıran bir zalimlikle. Sonra onu kapıya dayadı, dokunuşu Grace’i titreten bir vahşilikle doluydu. Matthew başını yatağa doğru çevirdi. “Ve orada. Bacağını kaldır ve kalçama koy.”

Grace anında sözüne uydu ve bileğini Matthew’un beline dayadı. Matthew bu pozisyonu zorlaştıracak kadar uzundu. “Çok rahat değil.”

“Güven bana,” dedi derin bir sesle. “Arkana yaslan.” Matthew elini kalçasının altına koydu ve onu kaldırdı.

Grace bu gece zirveye ulaşırken Matthew’un da yanında olmasını istiyordu.

Matthew ön sevişmeyi uzatmadı. Grace ona o kadar açtı ki bunu umursamadı. Onun da kendisini arzuladığını anlayabiliyordu. Her nefesinden arzu akıyordu.

Marki onu daha da yukarı kaldırdı.

“Matthew!” Grace yerden yükselirken şaşkınlıkla bağırdı.

“Tutun,” diye fısıldadı kulağına. Onu iyice kapıya yasladı ve ani bir hareketle ona sahip oldu.

Grace zevkle inliyordu. Matthew’un omuzlarına sıkı sıkı tutundu. Grace’in üzüntüsü, pişmanlığı, özlemi ve sevgisi parlak bir bütünlüğe dönüştü. Bu çaresiz, sert sevişmeden

sonra artık Matthew’a aitti. Sonsuza dek.

Tutku hemen yükseldi. Grace sevgilisinin adını haykırdı ve ona sıkı sıkı tutundu. K r edici bir patlamadan sonra dünyası parlak bir ışığa dönüştü.

Sevinç vahşi bir yaz yıldırım  gibi onu çarparken çaresiz kaybetmeye kalp kırıklığı ya ları gözlerinden a a ı süzülüyordu. Hayal meyal, titrek zevkin arasından Matthew’un ona sahip olduğunu hissediyordu. Sonsuz. Ve sadece onun.

Sadece yarına dek.

Onu nasıl bırakacakt ? Her sevi tiklerinde daha çok onun parçası haline geliyordu. Onu bırakmak baca ının kesilmesi gibi olacaktı.

Yorgunlukla dizlerinin üzerine   kt ler. Sevi melerinin keskin kokusu Grace’i sarmıştı. Matthew yorgunlukla aln n  omzuna dayadı ve derin bir nefes aldı. Grace da ılmı  koyu saçlarını d zelitti, biraz önceki tutkularından sonra şefkat gösteren bir hareketti bu. Kalbi yava layıp kolları eski kuvvetlerine kavu tuktan sonra sessizce ona yaslandı.

Ayrılabakları gerçeği Grace’i birden sarst .

Bu olmadan nasıl ya ayacakt ? Bir daha asla Matthew gibi biri olmayacaktı hayatında. Sanki kimsenin onu uzakla tırmasına izin vermezcesine elleri omuzlarında pen elere dönüştü. Sonra bilerek çılgın tutu unu gev etti.

 oktan yazılmış kadere karşı gelmenin ne anlam  vardı? Ayrılmalıları. Bu daha ilk  p  melerinden beri belliydi.

Bedeni Matthew’un vahşi tutkusundan dolayı a rıyordu. Yüzü g zya larıyla ıslanmı tı. Dizlerindeki baskıyı azaltmak için k pırdandı ve Matthew’un yana ına dokundu. Yemekten önce tıra  olmuştu ama şimdiden eline k llar batıyordu. Şafak s kt   nde yüzü tenini kum gibi çizmeye ba layacakt . Bunu umursamıyordu. Onun üzerinde izler bırakmasını istiyordu. Bu gece her zamankinden daha da çok.

“Grace, seni seviyorum.” Matthew kafasını kaldırdı ve sanki her hatt n  zihnine kazıyormu  gibi yüzüne uzun uzun baktı.

“Ben de seni seviyorum,” diye cevap verdi. Matthew’a onu sevdiğini hiç söylememeliydi. Bir kere söyledikten sonra artık o kelimeleri söylemeden duramıyordu. “Senin dışındaki her şeyi unutmamı sağlıyorsun.”

Öne eğildi ve Matthew’u dudaklarından öptü. Onu biraz önce gösterdiği zalim arzusun aynısını göstererek ayartmak istiyordu. Ama acı ve aşk kuvvetle su yüzüne çıktı. Dalakları yumuşadı ve öpücüğü sonsuz bir sevgi ifadesine dönüştü. Matthew, Grace’in ruhuna işleyen üzgün bir tatlılıkla öpücüğüne karşılık verdi.

Grace yavaşça dizlerinin üzerinde kalktı. Titreyen dudaklarla Matthew’un kaşını, gözlerini, yanaklarını, çenesinin sert hatlarını, boynunda atan nabzını öptü. Her santimini kendinin yapmak istiyordu.

Normalde sevişirken Matthew yönetiyordu ama şu anda Grace’in hareketlerine izin veriyor görünüyordu. Belini tuttu ama ona dokunmak için başka bir teşebbüste bulunmadı.

Grace onun limonsu kokusunu içine çekti, sıcaklığının tadını aldı ve nefesinin sesini dinledi. Bunun onların son gecesi olması onu oyalanmaya itiyordu. Hayatı boyunca hatırlayabilmek için bu anının yeni bir kılıç kadar keskin olmasını istiyordu.

Her nazik dokunuşunda kalbi, “Bunu hatırlayacağım. Bunu da. Bunu da,” diye fısıldıyordu.

Matthew’un gömleğini sıyırdı, kafasından çekip çıkardı ve yere attı. Gözleri göğsünün ve omuzlarının ince gücünün, uzun ve güçlü kollarının, parlak, çıplak teninin tadını çıkardı.

Bu gece, beraber çok az zamanları olduğunu bildiği için, Marki’nin erkeksi güzelliği, canını kırık cam üzerinde yürümek kadar çok acıtıyordu. İçine titrek bir nefes çekti ve dudaklarını sevgilisinin köprücük kemiğine dayadı, sonra da kolunun ve gövdesinin bütün kıvrımlarını öptü.

Yavaş, Grace. Yavaş. Her anı bir elmas gibi parlat.

Grace’in nazik, merhametsiz keşfi Matthew’u ayartıyor, alev alev yakıyordu. Yine de onun önünde durdu ve devam

etmesine izin verdi. Grace'i ona bu özgürlüğü tanıyacak kadar önemsiyordu. Bunu düşünmek Grace'in onu daha fazla sevmesine sebep oldu. Ve cesaretlendirdi.

Matthew gibi kokan havadan bir ciğer dolusu çekti ve sevgilisinin arkasına geçti.

Lord'un mahvolmuş sırtının görüntüsü hep midesinin hastalıklı bir inkârla kasılmasına sebep olurdu. Bu tacizlere göğüs gerdikten sonra nasıl sevdiği muhteşem adama dönüşmüştü? Bu bir mucizeydi.

Durdu, cesaretini topladı ve dudaklarını özellikle Marki'nin sol omzundan sağ kalçasına kadar devam eden korkunç yara izine dayadı.

Yara uzun zaman önce kapanmış olmasına rağmen Matthew sanki canı acımış gibi geri çekildi. "Grace, yapma," diye itiraz etti.

Grace yanağını onun sırtına dayadı. "Bunu yapmak istiyorum."

"Yara izlerim seni iğrendiriyor olmalı," dedi boğuk bir sesle. Kasları gerginlik ve utançla demir kadar sertleşmişti.

"Asla," dedi Grace yavaşça, sesi duyguyla yüklüydü. "Bunlar cesaretinin izleri, Matthew. Onları gururla taşı. Onlar seni sen yapıyor, tüm kalbimle sevdiğim seni."

Grace sessizliğe gömüldü. Kelimeler aşkını anlatmak için yetersiz kalıyordu. Tekrar dayak izini öptü, izi kalçasının sert kenarına gelinceye kadar devam etti. Sonra dikkatle, nazikçe, kıpırdadı ve dudaklarını tüm izlere değdirdi. Kırbaç izlerine. Nedenini anlayamadığı izlere. Yanık izle-

rine. Parlak beyaz derinin her yerinde uzun uzun kaldı. Sanki Matthew'un çektiği işkenceyi şu an anlayarak acısını dindirebilecek gibiydi. Hem geçmişteki acısını, hem de şimdiki.

Her öpücükle onu kurtarma konusundaki kararlılığı artıyordu. Neye mal olursa olsun, bu kötülüğü başlatan hainleri yenecekti.

Sırtını öperek onurlandırma hareketine başlarken,

Matthew katı ve karşı koyuyor gibiydi ama daha sonra Grace onun yavaş yavaş onun dokunuşlarını kabul ettiğini ve aşkı eski acılarını dindiriyor gibi hafifçe kıpırdadığını fark etti.

Matthew'un hırıltılı nefesi, davetkâr sıcaklığı ve teninin tadı, Grace'in heyecanını arttırıyordu. Sevgilisini omzundan çıplak göğsüne doğru öpücüklerle boğdu. Eli göğüs ucunu okşadı ve Matthew'un inlememek için son anda kendini tuttuğunu duydu. Avucunun altındaki kalbi deli gibi atıyordu. Bu yavaş ayartma kendisini etkilediği kadar onu da etkilemişti.

Her öpücükle birlikte gelen yasak merak Grace'e işkence ediyordu. Matthew'un bedeninin çoğu kısmını öpmüştü. Şimdi ise her yerini öpmek istiyordu.

Hayır! Bu düşünce şeytaniydi. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştı. Bunu yapamazdı.

Ama dudakları Matthew'un belinde tenini keşfederken ve bedensel kokusunu alırken zihnine üşüşen edepsiz görüntüleri kovamadı. Artık bu dürtüye karşı gelemeyecekti.

Bu onunla son gecesi idi. Günahın en son sınırına gelmek istiyordu. "Uzan," dedi.

Matthew, Grace'i şaşırtan bir şekilde hemen sözüne uydu, dirseklerinin üzerine dayandı ve bacaklarını uzattı.

Bacaklarının üzerine çıkana dek üzerine emekledi. Matthew'un dağılmayan dikkati Grace'in üzerindeydi ve ağzı hafif bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Gözleri altın gibi parlıyordu.

Grace'in kalbi onu bırakma düşüncesiyle ağırlaştı. Bunu bir daha yapma şansının olmayacağını üzüntüyle fark etmek ona kafasını eğip Matthew'un erkekliğini öpme cesareti verdi.

Matthew, Grace'in dudaklarının ıslak sıcaklığı onu sararken titredi. Sonra geri çekildi. "Kahretsin!"

"Hoşuna gitmedi mi?"

Bu soruyu Matthew ona sevişmeye başladıklarından beri sürekli sormuştu. Grace bacaklarının arasına doğru eğildi ve onu inceledi. İlginç bir şekilde gergin değildi.

"Grace, bu..." Matthew kelimeleri bir araya getirmek için

uğraştı.

Grace onun şaşkınlığından edepsizce yararlanarak yine başını eğdi ve onu tekrar öptü.

Matthew kıvrıldı ve inledi ama çekilmedi. Grace içgüdülerinin feryatlarını dinledi ve onu dudaklarıyla hâkimiyeti altına aldı.

Sevgilisi sık sık bu mahrem davranışı onun istek dolu bedenine uygulamıştı. Artık onun sırasıydı. Dudaklarının dokunuşuyla titriyor ve bağırıyordu. Grace içinde kadınsı bir güç hissetti. Bu güçlü, muhteşem adam tamamen onun insafına kalmıştı.

Matthew ellerini saçlarına koyarak devam etmesini istedi. “Tanrım, seni seviyorum,” diye inledi. Elleri kafasını sardı. “Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum.”

Grace, dudaklarıyla yavaşça ve dikkatle sevişti Matthew’la. Her inlemesini, her titrek nefesini dinledi. Titremesini hissetti. Kontrolünün dağılmasını bekledi.

Bu şimdiye kadar yaptığı en ahlaksız davranıştı. Ama yine de kendini masum hissediyordu. Matthew’un aşkı onu sarıyordu, bütün günahlarını arındırıyor, dünyasını parlatıyordu.

Onu seviyordu. Çok seviyordu.

Matthew onu kollarından tutup çekmek için eğildi ve elleri ihtiyaçla titreyerek onu üzerine aldı. Grace gözlerini yumdu ve aşığının ona sahip olmasının tadını çıkardı.

Sadece bedenine değil, kalbine de sahip olmasının.

Matthew’un yüzünde beliren şaşkın zevkin tadını çıkardı.

Matthew zalim bir hareketle yeşil kombinezonunu çıkardı. Göğüsleri serbest kalınca Grace nefesini tuttu. Göğüs uçları hem soğukla, hem heyecanla sertleşmişti.

“Çok güzel,” dedi Matthew tatminle.

Onu okşadı, göğüslerini eline aldı ve parmaklarıyla sert göğüs uçlarına dokundu. Sonra daha sertçe tuttu ve Grace ihtiyaçla titreyene kadar onları sertçe kavrayıp sıktı.

Matthew’un ondan zevk almasını çok seviyordu.

“Şimdi,” dedi Matthew ve sertçe ona sahip oldu.

Bedenleri o kadar uyum içindeydi ki aynı anda zevkin doruk noktasına ulaştılar.

Mükemmellik vücudunu sararken Grace onun adını haykırdı. Coşku dalgalarıyla sarsılıyordu. Bu karanlık girdapta sadece küçücük bir ışık parlıyordu.

Bu ışık aşktı.

Her bir birleşmeleri onu daha yükseklerle taşıdı. Her birinde artık bittiğini şarlıyordu, sonra yeni bir zevk dalgası onu çaresiz bir tepkiyle titretiyordu.

Bittikten sonra güçsüzce Matthew’un göğsüne çöktü. Matthew onun kaderiydi. Onun kalbini kırmıştı. Ama asla bu günleri onunla paylaştığı için pişman olmayacaktı. Ne kadar uzak olurlarsa olsun bu ışık parlayacaktı.

İçini çekti ve ani gözyaşlarını durdurmak için yüzünü Matthew’un göğsüne gömdü.

Yarın ondan nasıl ayrılacaktı?

Şafağa doğru Matthew Grace’i huzursuz uykusundan uyandırdı. Grace çok az uyumuştı ve mumların titrek ışığında güzel yüzü yorgunlukla parlıyordu.

Matthew doyumsuz bir canavardı. Onu zalimce kullanmış, sadece kısa bir ara vermişti. Utanmalıydı, çok nazik davranmamıştı.

Ayrılmaktan bahsetmemişlerdi. Ama her dokunuşun, her iç çekişin, her zevk dalgasının altında yakın ayrılıkları yatıyordu. Bu gecenin üzüntülü bir vedadan daha fazlası olmasını istemişti. Bu gece, Grace’in yıllar sonra bile gülümsemeyle hatırlayacağı bir şekilde aşklarını kutlamak istemişti. Onunla olamayacağı yıllar boyunca.

Son kez beraber yatıyorlardı. Göğsünü eline alırken kalbinde bir ağıt çalmaya başladı. Grace çıplaktı. Sonunda kıyafetlerini tamamen çıkarmışlardı. Bunun ne zaman olduğunu unutmuştu. Gece yarısından önce bir araydı, buna emindi. Halıyla yatak arasında bir yerlerde.

Yanındaki aşığı içini çekti uyanık değildi ama tam olarak uyumuyordu da ve ona doğru döndü. Göğüs ucu sertleşti. Bedeni neyin geleceğini anlamıştı.

Matthew kafasını eğdi ve o pembe tepeciği yavaşça öptü. Sonra dikkatini diğer göğsüne yöneltti, onu dudaklarına götürdü ve emdi. Dokunuşu buruk bir tatlılıkla doluydu.

Filey'nin korkunç ısırığının izi neredeyse geçmişti, tamamen yok olacaktı. Hissettikleri ise asla yok olmayacaktı.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı Grace ve saçlarını okşadı.

Bu kelimeleri bu gece sık sık söylemişti. Ama Matthew tekrar tekrar duymak istiyordu. Kaç kere söylese yetecekti? Göğsünün altındaki hassas deriye burnunu dayadı ve beline doğru öpücükler kondurdu. Grace inledi ve ona doğru kıvrıldı. Matthew kafasını kaldırdığında gözlerinin acıyla kararmış bir şekilde onu izlediğini gördü. Ayrılacaklarını bilmek havayı ağırlaştırıyordu. Ona doğru ilerledi ve onu hissettiği aşkla öptü. Dudakları esnek ve ipeksiydi.

Grace anında dudaklarını açtı, dili arayış içindeydi. Bu uzun gece boyunca tutkunun şiddetinin tadını çıkarmışlardı. Bu ise farklıydı. Daha tatlı, daha keder dolu, daha derindi. Çünkü daha önceki beraberlikleri hep bedenleriyle beraber ruhlarını da bir araya getirmişti.

Grace'in onu arzuladığı kadar sevdiğini de anlaması için onu nazikçe okşadı.

Matthew onu tekrar öptü ve gelecek yalnızlığında hatırlayabilmek için tadını ve hissini depolamaya çalıştı. Graces sadece öpücüğüyle bile ölü bir adamı canlandırabilirdi. Matthew'u da canlandırmıştı. Onun kollarında hayatın tadını almıştı.

Matthew onunla olmadan önce Grace'i zevke taşımayı planlayarak öpücüklerle aşağı indi.

“Hayır,” diye fısıldadı, Mathew göbek deliğinde oyala-nırken. “Senin de yanımda olmanı istiyorum.”

Haklıydı. Bu son vedalarıydı. Bu birlikteliğe Grace kadar onun da ihtiyacı vardı. Bütün gece zevki paylaşmışlardı. Artık

ona sahip olduğu her şeyi vermeliydi.

“Grace, kalbimi kırıyorsun,” dedi boğuk bir sesle, yüzünü görmek için kendini dirsekleri üzerinde kaldırarak.

Grace ay kadar soluktu. Beyaz teninin üzerinde dudakları şişkin ve kırmızı görünüyordu. Matthew onu ölene dek bu şekilde hatırlayacaktı.

Sevgilisi çenesini okşadı. “Seviş benimle, Matthew. Dünya bugün sona eriyormuş gibi seviş benimle.”

Dünya bugün sona eriyordu zaten.

Grace’in ne istediğini biliyordu. Çaresiz bir tutku istemiyordu. Deneyelliğin heyecanını istemiyordu. Sanki hiçbir şey onları durduramayacakmış gibi sonsuzluğun içinde beraber hareket etmelerini istiyordu.

Dışarıda bir kuş öttü. Gün yakında doğacaktı.

Yavaşça ona sahip oldu. Her iç çekişin, kaslarının her hareketinin tadını çıkardı. Derinlerine indi, o kadar derinlerindeydi ki ruhuna dokunuyordu. Sonra kıpırdamadan durdu, Grace nefes aldıkça o da alıyordu, kalpleri beraber atıyordu.

Grace ona dokunurken anlaşılmayacak kadar yumuşaktı. Bedeninde gezen elleri adeta tenine hayat boyu sürecek bir aşk destanı yazıyordu.

Matthew derin bir nefes aldı ve Grace’in kokusunu içine çekti. Ancak çok yavaştı, her hareketinde en derinlerine kadar iniyor ve cennete göz atarken orada biraz kalıyordu.

Grace kendini ona teslim etmişti. Onun sevgilisi, aşığıydı. Matthew bu birlikteliğin sonsuza dek sürmesini istiyordu.

Vahşi tutkusunu daha önce dışa vurmuştu. İstila etme veya sahip olma gibi bir isteğı yoktu artık. Sadece dalgalar veya güneşin doğuşu ve batışı gibi bu sonsuz birleşme vardı.

Sadece kollarındaki kadını ve onu ne kadar sevdiğini düşünüyordu. Konuşamıyordu. Duyguları kelimelerden öteydi. Sadece karanlık ve zevk dolu iç çekişler vardı.

Bu gizemli yakınlığa tutundu. Ama sonunda vücudu tatmin olmak için uludu. Kendini tutamadı.

Grace'in zevki dalgalanmadı yavaşça başladı ve giderek arttı. Matthew'un şimdiye kadar hissettiği her şeyden daha farklıydı bu. Matthew kendini Grace'e kör edici bir zevk ve aşkla verdi. Sonra Grace evrenin son noktasından yavaşça dönerken ona güvenle sarıldı.

Daha sonra ayrılmaktan bahsedeceklerdi. Ama Matthew ruhunda söylenecek her veda cümlesini söylemişti.

22. Bölüm

Grace gizlice salona girdi ve köşede duran masaya doğru ilerledi. Saat hâlâ erkendi. Bayan Filey mutfakta çalışıyordu ve kimin gelip gittiğine dikkat etmiyordu. Matthew güllerine bakmak için dışarı çıkmıştı.

O da, Matthew da, bugün mümkün olduğu kadar normal görünmeye çalışıyorlardı. Grace, Matthew'un tıraş olmasını izlemekten hoşlanıyordu ama bu sabah bu güzel yakınlığı son kez paylaşıyor olmalarının bilinciyle bu zevke üzüntü de karışmıştı.

Yatak odasında hareket ederken sürekli birbirlerine dokunmuşlardı. Küçük, ufak dokunuşlar. Grace onun eli tenine değmeden nasıl yaşayacağını düşünüyordu.

Matthew onun iliklerine işlemişti. Kalbinin her atışı onun ismini tekrarlıyordu. Nefes aldığı hava onun kokusuyla doluydu.

Böyle bir geceden sonra nasıl onu bu yalnız hapisanede bırakacaktı?

Onu sadece bırakmayacaktı. Ona ihanet etmeyi planlıyordu.

Hemen arkasını kontrol etti, kapı hâlâ kapalıydı. Daha önce bir kere daha yaptığı gibi, Matthew'un masasını karıştırdı. Matthew onu özel kâğıtlarını karıştırırken bulsa ne derdi bilmiyordu. Gerçeği söyleyemeyeceği kesindi.

Üstteki gözlerde sadece yazma aletleri ve kâğıtlar vardı. Suçlulukla ve Matthew'a geri dönme ihtiyacıyla çılgına dönmüş bir şekilde dikkatini çekmecelere yöneltti.

Çekmecede aradığını buldu. Ya da en azından aradığının bu olduğunu umuyordu, kontrol etmeye zamanı yoktu. Eğer Matthew ne yapmayı planladığını bilseydi, onu asla affetmezdi.

Aceleyle belgeleri ceplerine ve elbisesinin önüne

sokuşturdu. Bakmadan başka bir yığın daha aldı ve odadan kaçtı.

Grace bahçeye girerken suçluluğunun yüzünden okunmadığını umdu. Matthew onu gördüğünde gülümsedi. Bu sabah sakin ve kendini toplamış görünüyordu. En derindeki duygularını saklamayı zalim bir okulda öğrenmişti. Grace dudağını ısırarak gözyaşlarını tuttu. Güçlü olmalıydı. Hem kendisi, hem Matthew için.

“Benimle yürümeye gel,” dedi boğuk bir sesle.

Matthew’un siyah kaşları şaşkın bir şekilde çatıldı. Bu asıl planın parçası değildi. “Grace?”

Grace sanki savaşmaya hazırlanıyormuş gibi omuzlarını dikleştirdi. Neden dikleştirmesin ki? Gerçekten de savaşmaya hazırlanıyordu. “Lütfen.”

Matthew’un yüz ifadesini anlayamadı ama Matthew budama makasını bıraktı ve koluna girdi. “Nasıl istersen.”

Wolfram kalktı ve peşlerinden geldi.

Sessizce güneşin aydınlattığı ormanın içine doğru yürüdüler. Sanki anlaşmışlar gibi ilk öpüştükleri noktada durdular. O sihirli an sanki çok önce olmuş gibiydi. Grace o zamandan beri onunla bir ömür geçirmişti. İki haftadan birazcık daha uzun bir ömür.

“Korkuyor musun?” diye sordu Matthew endişeyle ve

Grace’in yüzüne düşmüş birkaç saç telini çekti. Grace bugün dul Paget’i oynuyordu ve saçını sıkı sıkı örmüştü.

“Evet, korkuyorum.” Sonra aceleyle, “Ama senin için daha fazla korkuyorum,” diye ekledi.

Matthew’un kaşları şaşkınlıkla kalktı. “Benim için mi? Bana daha önce yapmadıkları ne yapabilirler ki? Ben iyi olacağım. Sana söyledim, ben ölürsem amcam Lansdowne parası üzerindeki hakkını kaybeder.”

Grace bir zamanlar ona inanabilirdi. Artık daha bilgiliydi. Matthew’un onu dışarı gönderme planının bütün gizlerini

düşünmeye vakti olmuştu. Ani bir hareketle Matthew'un elini yüzünden çekti.

“Ne yapmayı planladığını biliyorum,” dedi ters ters. Wolfram sesinin tonu yüzünden ufak bir inilti çıkardı ve sahibinin yanına daha çok yaklaştı.

“Seni gerçek dünyaya geri kavuşturmayı planlıyorum,” dedi buruk bir sesle.

“Evet. Sonra da Filey’yi öldüreceksin ve kendi ölümünü planlayacaksın. Aptal değilim, Matthew. Sadece benim güvende olmamı bekliyorsun.” Sesi çatladı. “Bu son konuşmamız olabilir. Bir yalanla ayrılamayız.”

“Grace...” Matthew durdu, ıstırap çekiyor gibi görünüyordu. Bu saldırı onu şaşırtmıştı. “Bana ne olacağının bir önemi yok.”

“Nasıl bunu söylersin?” dedi sertçe. “Tabii ki önemli.”

“Yaşlanıp ölene dek kafesteki bir hayvan gibi yaşamayacağım. Amcamın mirasımı kullanmasına izin vermeyeceğim. Bu araziden masumlara zarar vermeden kaçamıyorum. Tek seçeneğim bu hapishanede yaşamak veya ölmek. Ben ölümü seçiyorum. Tek özgürlüğüm bu.”

“Altı ay bekleyeceğine söz ver,” dedi Grace sesi titremeden ama kalbi Matthew’un seçeneklerini soğuklukla değerlendirmesinden dolayı inkârla bağıırıyordu. Matthew ölemezdi. Buna izin veremezdi.

“Neden?” dedi Matthew sertçe, çok kızgın görünüyordu. “Hiçbir şey değişmeyecek.”

“Üzgünüm,” diye fısıldadı. Onu bıraktığı yalnız cehennemi düşününce midesi bulandı.

Matthew’un kızgınlığı azaldı ve dudaklarına bir gülümseme yerleşti ama gözleri umutsuzlukla doluydu. “Ben değilim, sevgilim. Yüzünü görerek ve beni sevdiğini söylemeni hatırlayarak öleceğim. Bu dünyadan ayrılmanın daha kötü yolları var.”

Grace’in kısa süren zayıflığı sona erdi. Matthew kaderine

boyun eğmiş görünüyordu ve o buna izin vermeyecekti. Kalbi onun ıstırabıyla ağlasa da bu konuda pes etmeyecekti. “Senin bu dünyadan ayrılmanı istemiyorum!” Matthew’un gülümsemesi kayboldu. “Kahretsin, Grace! Bu kafeste bir hayvan gibi gerçekten delirene dek otursam daha mı iyi? Eğer beni seviyorsan kaderimi özgürce seçmeme izin ver.”

Grace’in onun planlarını tahmin ettiğinden beri korkuyla beklediği an gelmişti. Sırtını dikleştirdi ve Matthew’a uzun uzun baktı, onun acısını ve tutsaklığım bulabildiği tek yolla bitirme cesaretini gördü.

Dudağını ısırdı ve cesaretini toplamaya çalıştı. Tanrı’ya şükür Matthew ona dokunmuyordu. Eğer ona dokunsaydı, kararlılığı tebeşir gibi paramparça olurdu. Çenesini kaldırdı ve kendini zalim bir kesinlikle konuşmaya zorladı.

“Altı ay boyunca bir şey yapmamaya söz vermediğin sürece gitmeyeceğim.”

Kan yanaklarından çekildi ve Matthew’un yüzündeki üzüntü bir kibir maskesiyle örtüldü. “Bu çok alçakça. Şantajla ikna olmayacağım.”

“Sadece altı ay istiyorum.” O zamana kadar yardım bulabilmek için dua ediyordu. Ve o zamana dek Lord John’un eline düşmemek için.

“Tanrı aşkına, beni kurtarmak için kendini tehlikeye atma.” Matthew’un sesi tehlikeli bir hal almıştı. “Amcama karşı ne yapabileceğini düşünüyorsun? Hiçbir şey öğrenmedin mi?”

Doğrudan onun en büyük korkusundan bahsetmişti. Matthew’un o yardım bulamadan ölmesinden sonraki en büyük korkusu.

Grace derin bir nefes aldı. Korkuyla baş edebilirdi. O kadar uzun zamandır korkuyordu ki, korku onun doğal bir parçası olmuştu.

“Aptalca riskler almayacağım. Ama belki yardım edebilecek biriyle karşılaşabilirim.” Hep planının zayıf olduğunu biliyordu. Sesli bir şekilde duyunca planı bir bulut kadar güçsüz gelmişti.

“Asla özgür olamayacağım. İşkencemi uzatıyorsun.” Matthew sanki ondan nefret ediyormuş gibi konuşuyordu. Muhtemelen şu anda ediyordu zaten. Grace onun acılarını bitirmeye karar vermesinin ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyordu. Şimdi ise onun onurunu geri kazanma ve amcasının kötülüklerini bitirme şansını elinden alıyordu.

“Sadece altı ay, Matthew.” Eline uzandı ama Matthew geri çekildi.

“Bana imkânsız bir seçenek sunarak isteğini elde etmek istiyorsun.” Arazideki ilk günlerinden beri onunla bu kadar soğuk konuşmamıştı. Grace titredi. Bu ses tonunun ne kadar kan dondurucu olduğunu unutmamıştı.

“Senden altı ay boyunca hayatını tehlikeye atmamanı istiyorum.”

Tanrım, asıl planına sadık kalıp ondan bir yıl istemiş olsaydı ne olacaktı? Onu altı ay içinde kurtarabilecek miydi?

Matthew sanki ona bakmaya dayanamıyormuş gibi kafasını ağaçlara çevirdi. Grace, onun kızgınlığını ve ıstırabını yüzünü görmeden de anlayabiliyordu.

Uzun bir aradan sonra Matthew umursamazlıkla omzunu silkti ve ona döndü. Altın gözleri onu ilk gördüğünde olduğu gibi korunaklıydı. Wolfram’ın bakışı bile suçlamayla doluydu.

Matthew’un dudakları gülümsermiş gibi hafifçe kıvrıldı. “Dediğin gibi, altı ay nedir ki? Tamam, söz veriyorum.”

Grace tuttuğu nefesini bıraktı. Matthew’un onuru onun için hayatından bile daha önemliydi. Sözünü tutardı.

“Teşekkür ederim.”

“Şimdi, gitmeye hazır mısın, yoksa başka şartların mı var?” Kolunu zarifçe uzattı. Tam bir lord gibi davranıyordu. Grace’in coşkulu, nazik aşığına hiç benzemiyordu.

Grace’in ona ihanet ettiğini düşündüğü için kızgın ve üzgündü. Grace haksız bir şekilde avantajlıydı. Kendi güvenliğini öne sürünce kazanacağını biliyordu. Kin beraber oldukları son anları gölgeleyecek miydi?

Matthew’un uzattığı kolu görmezden geldi. Onu eve bir

yabancı gibi götürmesini istemiyordu. “Matthew, böyle mi hoşça kal demek istiyorsun?” dedi kısık bir sesle.

“Grace, sınırlarımı zorluyorsun. Ne yapacağımızı biliyorsun. Bunu niye yaptığımızı da biliyorsun.” Artık sesi kızgın değildi. Onun yerine mutsuzdu ve bu çok daha kötüydü.

Matthew’un kâğıtlarını çaldığından beri hissettiği suçluluk Grace’in midesine bir yılan gibi oturdu. Bu onun iyiliği için, dedi kendi kendine çaresizce. Ona bütün planını anlatamazdı, o zaman Matthew onu durdururdu. Bunu onu sevdiğini bildiği kadar iyi biliyordu.

“Gitmek kalbimi kırıyor.” Gözyaşlarını bastırdı.

Matthew’un gülümsemesi arttı ve iki elini de tutmak için elini uzattı. Gülümsemesinin altında hâlâ yorgun ve üzgün görünüyordu.

“Söz veriyorum. Durumumu değiştirmek için altı ay boyunca hiçbir şey yapmayacağım. Şimdi barışalım, aşkım.”

Hep çok cömertti, Grace’in onun düşmanı olduğunu sandığında bile. Grace onu kurtaramazsa buna nasıl dayanacaktı?

Eğer bunu düşünürse cesaretini tamamen kaybederdi. Kaçabilmek için cesaretinin her kırıntısına ihtiyacı vardı. Ama Matthew’un kalmak için ihtiyaç duyduğu cesaret çok daha fazlaydı.

“Sen özgür olana kadar huzur bulamayacağım,” diye fısıldadı Grace, kalbi ıstırapla doluydu.

Matthew’un ifadesi kederlendi. “Hayır, Grace. Kaçabildiğin kadar uzağa kaç ve beni unut.”

Grace tartışmakla uğraşmadı. Ne işe yarayacaktı ki? Hiçbir şey onu planından vazgeçiremezdi. “Öp beni,” dedi üzüntülü bir sesle.

Matthew yavaşça yüzünü ellerinin arasına aldı. Başta dudakları soğuktu fakat sonra sıcaklık ağır bastı. Yavaş davrandı ve sanki son yemeğiymiş gibi Grace’in tadını çıkardı.

Grace titredi ve dudaklarını araladı. Bu ayrılığa dayanamayacaktı. Hayır. Matthew’a kalmak için

yalvarmamasının tek sebebi onu kurtarmak için beslediği küçücük umuttu.

Grace kollarını sırtına doladı ve öpüşmeye başladılar.

Öpüşmeleri tutku doluydu. Ve üzüntü.

Her şeyden öte aşkla doluydu. Ateş gibi yanan bir aşkla.

Grace sonsuza dek onun kollarında kalmak istiyordu.

Ama bu imkânsızdı.

Tehlike onu bekliyordu. Matthew’u ise anlatılamaz bir acı. Matthew yapacağı şeyin sonuçlarından çok bahsetmemiştii. Ama Grace tahmin edebiliyordu. Ve bu sonuçlara o olmadan katlanacaktı. Sanki onu yenilmez bir orduyla yalnız bırakmış gibi hissediyordu.

Yavaşça taşkınlıkları azaldı. Öpüşmeleri başladığı gibi, yumuşakça ve üzüntüyle bitti. Matthew geri çekildiğinde Grace gözlerinde yaşlar gördü. Gururla dökmediği gözyaşları.

“Seni seviyorum, Grace.” Bu bir bağlılık yeminiydi.

“Ben de seni seviyorum, Matthew.”

“Zamanı geldi.” Daha önce hiç görünmediği kadar mutsuz görünüyordu.

“Evet.” Grace onu bir kere daha öptü. Çabucak. Çünkü eğer oyalanırsa asla gitmeyecekti. “Güvende kal, sevgilim.”

Arkasını döndü ve hızla eve doğru koştu.

Matthew ana kapının yanında, ağaçların arasına gizlenip bekledi. Wolfram sessizce yanında duruyordu. Grace yarım saat önce gitmişti.

Monks bekçi evinin yanında bir şeye çekiçle vuruyordu. Filey görünürde yoktu ama Matthew onları yüzlerce sabah boyunca yiyecekleri alırken izlediği için onun çok uzakta olmadığını biliyordu.

Midesinde buruk bir ağırlık vardı. Grace ondan altı ay boyunca beklemesini istediğinde ne kadar büyük bir fedakârlık beklediğini anlamamıştı. Matthew ona söyleyecek gücü bulamamıştı. Kendine bile zor söylüyordu.

Kendini Grace gittikten sonra olacıklara hazırlamıştı. Zar zor. Amcası en son kaçmasından sonra onun bağlanmasını emretmişti. Bekçileri onu bahçe odasındaki o lanet masaya bağlamış ve ceza olarak vahşice dövmüşlerdi. Sebepsiz yere.

Dayağı sadece birkaç saat sürmüştü. Bütün bu anılar, zavallı tutsak bir deli olarak yaşayacağına ölmeyi yeğleyeceğini hatırlatmaya yeterliydi.

Şimdi kendini bilerek onların ellerine bırakıyordu.

Onu bağlayacaklardı, işkence edeceklerdi, alay edeceklerdi. Bu sefer onun gerçekten deli olduğuna inandıkları için yapacaklardı bunu. Bu da cezalandırmasının daha uzun, daha zor ve daha acı verici olması demekti.

Tanrı ona sabır versin. Gardiyanları ona her deli gibi davrandığında deliliğin gerçekten döneceğinden korkuyordu.

Arkasında bir dal çıtırtısı duydu ve arkasını dönüp Grace'i gördü. Siyah dul kıyafetleri ve ciddi saç modeliyle tutucu görünüyordu. Onu tekrar böyle görmek garipti. Sanki artık gecelerini ateşe dönüştüren kadın değildi. Bu kadın güzeldi Grace asla çirkin olamazdı zaten ama şimdiden onun ulaşamayacağı kadar uzaktaydı.

"Hazır mısın?" Onu kollarına almayı ve son bir kez ona dokunmayı çok istiyordu ama eğer şimdi ona dokunursa asla bırakamazdı.

"Evet." Grace başını salladı. Gözleri ona bakarken bakışları inanılmaz bir kederle doluydu. Bir elinde ipek bir şala sarılı bir bohça vardı. Uzun süre ne alacağını planlamışlardı. Sonunda yolculuk edebilmek veya yiyecek alabilmek için değişik tokuş edebileceği şeyler seçmişlerdi. Mendiller, birkaç zevksiz takı, ayakkabı bağcıkları. Birazcık yemek. Su.

Nakit para çok azdı. Sadece Grace'in gelirken yanında aldığı birkaç kuruş vardı. Filey de Monks da onları çalmayı akıl etmemişti. Tıpkı siyah yıpranmış elbisesini çalmayı akıl edemedikleri gibi.

"Yiyecek arabası geldi mi?" diye fısıldadı Grace ve Matthew'un yanına çöktü.

“Hayır. Ama birazdan gelir.”

Matthew Grace’in elinin onunkini kavradığını hissetti. Hava ılık ve güzel olmasına rağmen Grace’in parmakları soğuktu.

“Her şey iyi olacak,” diye mırıldandı genç kadın; Ne kadar da Grace’e uygun bir davranıştı bu. Kendi rahatlatılmaya ihtiyaç duyarken başkalarını rahatlatıyordu.

“Evet.”

Matthew Grace’in yalan söylediğini bildiğinden şüpheleniyordu. Artık kızgın değildi. Onu bekleyen ısıraplar Grace’in kollarında bulduğu sevinç için ödediği bedeldi.

Ve bunun için her bedeli öderdi.

Kısa bir süre insan gibi hissedebilmişti. Hatta daha da fazlası. Grace her onu sevdiğini söylediğinde kendini bir tanrı gibi hissetmişti. Ve bu tanrı yakında çökecekti. Tanrıların asla onun kadar korku ve üzüntü dolu olamayacaklarından emindi.

Kahretsin, yiyecek arabası neredeydi?

Zil çaldı. Tahmin ettiği gibi Filey yakındaydı. Evin arkasından çıktı ve Monks’un kapıyı koruyan sürgüyü kaldırmasına yardım etti. Ağır kapılar paslı bir gıcırtyla açıldı ve dolu araba içeri girdi. Şu günlerde amcası at arabasında iki adamın olmasını istiyordu. Bu dört adam ve Bayan Filey’yi kandırması gerektiği anlamına geliyordu.

“Hadi git Grace. Hemen git,” diye fısıldadı. Üzüntü içini bir bıçak gibi kesiyordu. “Yolun açık olsun.”

Grace’i kısa, tutku dolu bir öpücükle öptü. Onu yakına çekme isteğine karşı koydu. Hayat boyu ona dokunmak isterken tek bir dokunuş nasıl fark yaratabilirdi ki?

“Hoşça kal, sevgilim.” Grace’in vedası acı doluydu. O menekşe gözler acıyla ve aşkla yanarak son bir kez ona baktı ve Grace gitti.

Matthew düşünmeden elini onun arkasından uzattı, sanki onu geri çekmek istermiş gibi ama boşunaydı.

Grace’in çalılar arasında saklanarak kapıya yaklaşmasını izledi. Bir gölgede durdu, döndü ve ona gülümsedi. Garip bir şekilde bu aydınlık bir gülümsemeydi.

Cesareti Matthew’u büyölüyordu. İlham veriyordu.

Grace ağaçların arasında kayboldu. Siyah elbisesi çok iyi bir kamuflaj sağlıyordu.

Matthew doğrulurken büyük kurt köpeğine, “Peşinden git,” dedi. Onu korumak için Wolfram’in da Grace’le gitmesine karar vermişlerdi.

Planın başarısı şu birkaç saniyeye bağlıydı. Matthew yapması gereken şeyi yapabilecek miydi?

Grace için yapabiliirdi.

Omuzlarını dikleştirdi ve onu boğacak gibi olan korku okyanusuna karşı koydu. Cebindeki bitki tanelerini çıkardı ve ağzına koydu. Anında kafası keskin bir tatla doldu.

Grace sevdiği adamı belki de son kez görebilmek için oyalandı. Onu ilk gördüğünde yakışıklılığı onu bir çekicin bakıra vurması gibi etkilemişti. Son görüşü de farklı değildi.

Wolfram yanına gelince kafasındaki bu düşünceler dağıldı. Grace, Wolfram’i sevdiğinden alıkoyduğunu biliyordu. Bu konuda ortaklılar.

Wolfram’in tasmaına bağlamak için getirdiği ipi bula-bilmek için ceplerine baktı. Matthew onun köpeği alması için ısrar ettiğinde itiraz etmişti. Şimdi ise buna memnundu. Eğer bir şeyler ters giderse Monks ve Filey’yi uzaklaştırırdı. Ve kapıların dışarısında da Wolfram Matthew’la arasında bir bağ olurdu.

Düğüm atarken köpek itaatkârca durdu. Grace, Matthew onu çok iyi eğittiği için şükretti. Bazen Wolfram neredeyse bir insanmış gibi davranıyordu.

“Cesur ol, dostum,” diye fısıldadı. Ama cesarete ihtiyacı olan kendisiydi, köpek değil. Korku, nefesinin boğazında düğümlenmesine sebep oluyordu. Sadece kendi için değil ama Matthew için de hissettiği korku.

Ya bitkikarışımının dozajını yanlış hesapladıysa? Çok fazlası onu öldürebilirdi.

Tanrım, lütfen kaçışı bir trajediyle bitmesin.

Ona güvenmeliydi. Onun bitkiler konusundaki bilgisini

görmüştü. Sadece kendini güçsüz hale getirecek kadar alacağını söylemişti.

Grace nelerin kötü gidebileceği konusunda düşünmeyecekti. Onun yerine kapıdan kaçabileceği fırsatı beklemeliydi.

Eli Wolfram'ın boynunun kalın tüylerini kavradı. Dikkatle, gözlerini adamlardan ayırmadan ayağa kalktı.

Sıcak bahar havasında, dul kıyafeti onu rahatsız ediyor ve kaşıntıyordu. Kışkırtıcı dolabının ince ipek ve satenlerine alışmıştı. Şimdi kalın siyah kumaş hassas derisine batıyordu ve yüksek yakasıyla uzun kolları onu rahatsız ediyordu.

Adamlar yiyecekleri indirirken onları izledi. Bir sürü bağırsık çağrışı oldu. Grace, at arabasının şoförlerinin Monks'tan bıktığını görebiliyordu. Bu da onların ne kadar zeki olduğunu gösteriyordu.

Matthew'un gırtlğından gelen inilti kafasını aniden çevirmesine sebep oldu. Matthew ağaçların arasında tökezledi ve sanki kalbi ona acı veriyormuş gibi göğsünü tuttu. Grace korkuyla inlememek için kendini zor tuttu. Matthew çok hasta görünüyordu.

İlk defa Matthew'un bazı bitkilere karşı yoğun bir fiziksel tepkisi olduğunu söylerken ne demek istediğini anlamıştı. Matthew yere çöktü ve Grace saklandığı yerden onun acıyla kustuğunu duydu.

Eğer onun bu kadar çok acı çekeceğini bilseydi planına uymazdı. Koşup ona yardım etme isteğini durdurmak için tırnaklarını avucuna batırdı.

Bu bir numaraydı. Bunu Grace'in kaçabilmesi için yapıyordu.

Grace çaresiz bir üzüntüyle sevgilisinin acı çekmesini izlerken Matthew acıyla yere yığıldı.

Wolfram yavaşça inledi. "Dur, Wolfram," dedi Grace sessizce.

Elinin altındaki büyük gövde gerginlikle titredi ve dikkati Matthew'un doğrulmaya çalıştığı noktaya kitlendi. Grace köpeği suçlayamazdı. Matthew'u bu halde bıraktığı için midesi

tiksintiyle kasılıyordu,

“Yardım edin!” diye inledi Matthew. Grace uzaktan bile onun bir kriz geçiriyormuş gibi titrediğini görebiliyordu. “Tanrı aşkına, bana yardım edin!”

“Lanet!” Monks ne olduğunu görmek için arkasını döndü. “Filey! Kahrolası Lord ölecekmiş gibi duruyor!”

Dört adam da Matthew’un kıvrandığı yere koştu.

O ince, uzun vücudun kıvranıp titrediğini görmek Grace’i adeta bir bıçak gibi kesmişti. Deliliği de böyle mi olmuştu? Sürekli hastalığının dönmesinden korkması normaldi.

Matthew bunu onun için çekiyordu. Grace onun acılarını boşa çıkarmamalıydı. Onu özgür kılabilmek için kaçmalıydı. Bu pürüzsüz beyaz duvarların arasında yükünü paylaşmak dışında hiçbir şey yapamazdı.

“Hadi, Wolfram. Gidelim.”

Köpek inledi ve kafasını sahibine çevirdi. Grace ipini çekince kıpırdamadı.

“Wolfram!” dedi Grace yapabildiği en iyi Matthew taklidiyle.

Tekrar ipi çekti. Bütün dikkatler Matthew’daydı. Sesi işkence çekiyormuş gibiydi. Her boğuk iniltisi Grace’in damarlarındaki kanı buz kesiyordu.

Wolfram havladı ve ağaçların arasında koşmaya başladı.

Grace tam adını haykıracakken kendini durdurdu. Eğer Lord John’un uşakları nerede olduğunu anlarılarsa oyun daha başlamadan biterdi. Kalbi kötü şeyler olacakmış gibi onu uyarıyordu. Daha şimdiden dikkatlice yaptıkları kaçış planı bozulmuştu.

Koca köpek koştu ve Matthew’un yüzünü yalamaya başladı. Monks ve Filey tüylü hayvanı itmeye çalıştılar ama bu işe yaramadı. Çimlerde tam bir karmaşa vardı.

Grace bohçasını sertçe, kalbinin deli gibi attığı göğsüne bastırdı. Matthew’un güvende olması için karmakarışık bir dua okudu ve derin bir nefes çekti.

Şimdi, Grace. Şimdi.

Eteğini korkuyla katılaşmış parmaklarıyla tutup kaldırdı ve açıklıktan hızla koşarak geçti. O kadar korkmuştu ki önündeki at arabası dışında Hiçbir şeyi görmüyordu. Onun gölgesine sığındı.

Göğsü korkuyla inip kalkarken oraya çöktü. Herhangi biri kaçtığını görmüş müydü? Sanmıyordu. Kimse arabaya dikkat etmiyordu. Monks yüksek sesle küfrediyordu. Filey Wolfram’la boğuşuyordu. Şoförlerden başka ona yardım etmeye çalışan kimse yoktu.

Biri Matthew’u kollarına aldı, diğeri ise boynundan çıkardığı soluk bir eşarpla yüzünü sildi. Grace’in içi tekrar hasta bir adamı ona nasıl bakacağını hiç bilmeyen kabadayılarla bıraktığı için suçlulukla doldu.

Hoşça kal, aşkım, diye fısıldadı içinden. Tanrı ben dönene kadar seni korusun.

Kesin hayal görmüştü ama Matthew’un kafasının ona doğru döndüğünü gördüğünü sandı. Sadece bir an. Gözlerinin altın rengini göremeyecek kadar uzaktı. Ama kalbinde onları gördü. Sonra Matthew inledi ve titrek bir baygınlıkla şoförün omzuna yığıldı.

Grace’in burada onun için yapabileceği başka hiçbir şey yoktu. Şimdi dışarıdaki dünyada onun için ne yapabileceğini keşfetme zamanıydı.

Kapıya bakmak için yavaşça arkasını döndü.

Ve Bayan Filey’yle burun buruna geldi.

23. Bölüm

Grace çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Titreyen ellerle bohçasını sanki bir kalkanmış gibi önüne tuttu.

Nasıl bu kadar aptal olabilmisti? Neden Bayan Filey'nin nerede olduğunu kontrol etmemiști?

“Lütfen...” diye kekeleydi. Sonra Bayan Filey'nin duyamadığını hatırladı.

Uzun, korku dolu bir andan sonra, Grace Bayan Filey'nin durağan kahverengi gözlerine baktı. Kadının yüzü yıpranmıştı, kırışık ve ifadesizdi. Bir metre ötede, elinde çarşaflarla duruyordu.

Grace'in havasızlıktan başı dönüyordu. Kulakları uğuldarken içine titrek bir nefes çekti. Monks ve Filey'nin onu bulduklarında ne yapacaklarının görüntülerini kafasından çıkarmaya çalıştı.

Bayan Filey hâlâ konuşmuyordu.

Grace'in beklenmeyen bir yandaşı mı vardı yoksa? Bayan Filey şimdiye kadar Grace'in durumuyla zerre kadar ilgilendiğini belirtecek hiçbir şey yapmamıştı. Neden şimdi kocasının ona kızmasını göze alıyordu ki?

Kadın kafasıyla hafifçe at arabasını gösterdi. Grace anlamayarak kaşlarını çatı.

Yine neredeyse bir hareket bile sayılamayacak aynı işaret.

Grace arabanın içine baktı. İçinde yolda kırılabilircek eşyaları üzerine koydukları birkaç saman yığınının başka hiçbir şey yoktu.

Bayan Filey sanki yapabileceği başka bir şey yokmuş gibi omzunu silkti. Elindeki kirli çamaşırları arabanın içine koydu, sonra daha çok çamaşır almak için içeri girdi. Hep sanki hayat onu yenmiş gibi yürüyor, diye düşündü Grace.

Sonra biraz önce ne olduğunu anladı.

Bayan Filey onun ve Matthew'un ne planladığını

anlamıştı. Ve olay çıkarmamıştı.

Grace çamaşır yığınının saklanmayı düşündü. Köye gelene kadar bu yığın onu saklardı. Aceleyle bohçasını arabanın içine attı ve kendini örtülerin arasına saklamak için çömeldi. Matthew'un adı işlenmiş yatak örtüleriydi bunlar. Anında sevişmelerinin kokusu sardı içini. Koku hafifti, ama anlamaması imkânsızdı.

Midesi korkuyla kasılırken Bayan Filey üzerine daha fazla çamaşır koydu. Atlar onu kendi ayaklarından daha hızlı, daha uzağa taşırdı. Tabi Monks ve Filey kaçamadan onun ortada olmadığını fark etmezlerse. Ve kapılardan geçmeden arabayı aramak akıllarına gelmezse. Ve Bayan Filey kocasına Grace'in nerede saklandığını göstermek için beklemiyorsa.

Kalbi korkuyla atarken nefesini tuttu. Bayan Filey'nin geldiğini duydu, sonra daha fazla çamaşır onu kaplarken irkildi.

Matthew nasıldı? Tanrım, lütfen bunu atlatsın. Arabanın tahtalarının arasındaki boşluklar havanın içeri girmesine izin veriyordu ama sesler çok boğuktu. Monks hâlâ bağırıyordu. Grace ilk defa yaygarasında bir çekingenlik

hissetmişti. Normalde soğukkanlı ve kendine güvenliydi. Matthew'un ani atağı onu sarsmış olmalıydı. Filey ise ne yapabilecekleri konusunda git gide daha da çaresiz öneriler yapıyordu.

“Sanırım onu eve götürmeliyiz.” Grace bu yavaş, Somerset aksanlı sesi tanıyamamıştı.

“Pekâlâ,” dedi Monks. “Pekâlâ, onu eve götüreceğiz.” Sonra daha yüksek sesle, “Sıska kıcını çek be, kadın! Filey, sen bacaklarını tut,” diye bağırdı.

“Çok kötü durumda,” dedi Filey. “Onu gençliğinden beri hiç böyle görmemiştim.”

“Kapa çeneni,” diye hırladı Monks. “O yarı akıllı orospu ne yapıyor? Hey!”

“Eh, biliyorsun ki hiç bir şey duymuyor.”

“Lanet işe yaramaz inek. Git ve o yosmayı buraya getir.”

Grace Filey’nin karısını almaya geldiğini duyunca nefesini tuttu. Üzerine yine bir çamaşır yığını indi ve korkuyla inlememek için kendini son anda tuttu.

Ya Filey çamaşır yığınının boyutundan şüphelenirse? Ya kontrol etmeye karar verirse?

“Monks seni çağırıyor, Maggie,” dedi Filey, karısı dudaklarını okuyabilsin diye yavaş bir şekilde.

Grace ona tecavüz etmeye kalkıştığından beri Filey’ye bu kadar yakın olmamıştı. Filey’nin pis kokulu gövdesinin onu yere çivilemesinin hatırası içinde yükseldi ve öğürmemek için ağzını kapadı. Eğer o kalın ellerinden birini arabanın içine doğru sallarsa Grace’e dokunabilirdi. Ve bu sefer Matthew onu kurtaramazdı.

“Pekâlâ, geliyorum,” dedi Bayan Filey merak uyandıracak denli duygusuz bir sesle. Grace onun konuştuğunu ilk defa duyuyordu. “Dışarı çıkaracak bir posta daha çamaşırım var.”

“Boş ver çamaşırını. Lanet Lord kötüleştii. Herhalde çamaşırlar bir dahaki sefere kadar bekleyebilir.”

Grace titrememek için kendini zor tuttu. Onların gitmesini veya Filey’nin örtüleri üzerinden çekmesini beklerken bütün kasları acıyacak denli gerildi.

Filey ve karısı sonsuzluk kadar uzun süren bir zamandan sonra uzaklaştılar. Grace ancak onlar gittikten sonra havasız kalmış ciğerlerine ufak bir nefes çekmeyi göze alabildi. Baş dönmesi azaldı. Dikkatle, kasılmış bütün kaslarını gevşetti.

Matthew’un iyi olup olmadığını görebilmek için son bir kez bakmayı göze alabilir miydi? Hayır, bu çok riskliydi. Kalbinin her atışında çılgınca onun yaşaması için dua ediyordu. Onu bu cehennemden kurtarabilmesi için yaşamalıydı.

“Burada kalıp size yardım edelim mi?” diye sordu arabanın yanındaki tanımadığı bir adam, şoförlerden biri

olmalıydı. “Atlar güneşte uzun süre durmayı sevmiyor.”
“Hayır, yapabileceğiniz başka bir şey yok,” dedi Monks.
“Herhalde haftaya görüşürüz.”

“Peki, gidiyorum. Her şey yüklü mü?”

“Çamaşırları boş ver. Lord bir süre daha kirli çarşaflarda yatabilir. O deli farkı anlamaz bile.”

“Bana deli görünmedi,” dedi ses. “Gerçi iyi de görünmüyordu.”

“Evet, deli değil,” dedi başka bir Somerset aksanlı ses yavaş yavaş.

“Pekâlâ, ama sen doktor değilsin Banks,” dedi Monks sertçe. “Senin yerine bir şarlatana güvenmeyi tercih ederim. Şimdi gidin. Lord John size burada oyalanmanız için para vermiyor.”

Grace adamların arabaya yaklaşmasını dinlerken gergince büzüldü. Çamaşırları kontrol ederler miydi? Asıl planı uygulamış ve etrafta bir yere saklanmış olmayı istemeye başlamıştı. Ama dikkatsiz kararını değiştirmek için artık çok geçti.

Araba hareket ederken kalbi tekledi. Sonra arabanın, iki şoför yerlerini aldıkları için kıpırdadığını fark etti.

Grace yola çıkmıştı. Tânrı’ya bu lanet araziye bir daha geldiğinde sevgilisini kurtarmak için gelmiş olmak için dua etti.

“Çok fena işemem lazım. Ya sen?” Daha yaşlı ve daha konuşkan şoför kelimeleri yutarak konuşmuştu.

Çamaşırların boğucu ağırlığı arasında garip bir transa girmiş olan Grace birden dikkatini topladı. İdrar torbalarının boşalmaya ihtiyaç duymasına şaşırmamıştı. Araziyi saatler önce terk ettiklerinden beri sürekli olarak içiyorlardı. Saklandığı yerden bile hasta edici elma şarabı kokusunu almıştı. Tanrı’ya şükür atlar nereye gittiklerini biliyor gibiydi

çünkü şoförler her kilometrede daha da sarhoş oluyorlardı.

“Evet.” Genç adamın çok konuşmadığını fark etmişti.

At arabası birden durdu ve sonra ikisi aşağı inerken sallandı. Grace, yaşlı adamın sesinin yavaş yavaş uzaklaştığını duydu.

Belki de bu şansı arabadan kaçmak için kullanabilirdi. Görebilmek için çarşafların kenarını yavaşça kaldırdı. Şoförler ona arkasını dönmüş, yoldaki ağaçlara bakıyorlardı. Şansa atların kafalarının yakınındaydılar.

Titreyen ellerle bohçasını kavradı ve arabanın adamlardan uzak kısmından dışarı çıktı. Derin bir nefes aldı ve arabanın onu saklaması için başını eğerek yere indi

Dar yolun iki yanı da ağaçlıktı. Bu yola yol demeye bile bin şahit isterdi. Ama tabii ki, Lord John bu arazinin gözlerden uzak olmasını istemişti, değil mi? Ön kapıya giden bir anayol olmasını istemezdi.

Yerde bir şeyin sıçradığını duydu ve keskin bir koku havayı doldurdu. Onlar başka şeylerle uğraşırken kaçmalıydı.

Sessizce ormana koştu ve yoldan bayağı uzak yosunla kaplı bir kayanın arkasına saklandı. Katılaşmış bacakları bu ani harekete itiraz etti ama bu rahatsızlığı görmezden geldi.

Yaşlı adam döndü ve genç olanın omzuna vurdu. “Tanrım, o Monks çok sinir bir piç.”

“Evet,” dedi genç olan, her zamanki gibi suskundu. Arabaya döndü ve fermuarını çekti. Grace onları görünce babaoğul olduklarını anladı.

“İyi insan lafı üzerine gelirmiş.”

Kalbinin korku dolu gümbürdemesinin arasında Grace bir atın yaklaştığını duydu. Tanrım, kaçtığını biliyorlardı. Yoksa Monks neden yiyecek arabasının arkasından böyle hızla gelsin? Tanrı’ya şükür şoförler durmuştu da arabadan kaçabilmişti. Yoksa şu an kaderi belirlenmiş olurdu. Bu korkunç düşünce kanını dondurdu.

Orman geç bahar filizleriyle doluydu. Filizlerin onu saklayacak kadar sık olmaları için dua ediyordu. Elleri kayanın üzerine pençe gibi geçmişti ve yapraklarla kaplı toprağın üzerine eğilmişti.

“Hiç buralarda bir kadın gördünüz mü?” diye bağırdı Monks, hâlâ birkaç metre ötedeydi.

Yaşlı adam sakallı çenesini kaşıdı. “Bir kadın mı? Hayır, Bay Monks. Bu yolda kimseyi görmedim. Hiç görmedim. Niye görelim ki? Bu yol tek bir yere çıkıyor, o da Lord’a. Bir kadının oraya gitmesi için hiçbir sebep göremiyorum.”

“Geri zekli,” diye mırıldandı Monks ve atı öyle sert mahmuzladı ki, at hemen arabaya yanaştı. Monks çamaşırları karıştırmaya başladı.

“Hey, dikkat edin, Bay Monks,” diye itiraz etti yaşlı adam. “Onları gitmeden toplamam gerekecek.”

“Kapa eneni!” Monks atını döndürdü ve adamlara o kadar yaklaştı ki, at neredeyse onları ezecekti. Korkmuş hayvan kişnedi ve hareket etti ama Monks onu yine sertçe mahmuzladı ve şoförlere yöneltti. “Eğer bir kadın grerseniz onu tutun ve bana bir mesaj gönderin. Siyah saçları ve güzel memeleri olan güzel bir orospu. Bir hanımefendi gibi konuşuyor ama bir fahişe gibi yürüyor. Onu bulursanız büyük bir ödül alırsınız.”

“Evet,” dedi oğul ve Monks zalimce atı döndürüp araziye doğru arkasında bir toz bulutu bırakarak giderken pantolonunun önünü kontrol etti.

Atın nalları uzaklaşırken, Grace’ın nabzı baş döndürücü bir korku ve rahatlama karışımıyla hızlandı. Onu bulmasına saniyeler kalmıştı. Ya şoförler elma şarabını o kadar cok tketmeselerdi?

Monks Matthew’dan bahsetmemişti. Sevgilisi yaşıyor muydu yoksa ölmüş müydü?

Hayır, ölmüş olmasın, olmasın, diye inledi kalbi.

“Monks tam bir aptal. Bu yolda bir kadın olması mümkün değil,” dedi yaşılı olan, küçümseyen bir gülüşle ve arabaya girdi. Çamaşırları çabucak geri koydu.

“Evet,” dedi çocuk ve babasının yanına oturdu.

“Bir kadın görmek bir yana, bu yolda kimseyi görmüyoruz. Ödül vermenin âlemi yok. Bulunamayacak bir şeyi arıyor.” Dizginleri salladı. “Yürü.”

At arabası gıcırtyla uzaklaştı. Grace baş dönmesini dindirmek için derin bir nefes aldı. Ya Monks ormanı kontrol ederse? Ama onun şoförlerle gittiğini bilmiyordu. Monks’a göre araziden ayrıldıktan sonra her yöne gitmiş olabilir. Dudaklarına zafer dolu bir gülümseme yerleşti. Monk

muhtemelen ondan daha fazla korkuyordu. O da Lord John’a tutsaklarından birinin kaçtığını söylemek istemezdi doğrusu.

Monks’un o kadar kızgın konuşmasına şaşmamalıydı.

Yoksa diğer tutsağı öldüğü için mi o kadar kızgındı? Grace bu ihtimali göz ardı etti. Bu aptalca bir batıl inanç olabilir ama eğer Matthew ölseydi, bir şekilde bunu hissederdi.

Sonunda, Monks’un geri gelmeyeceğinden emin olduktan sonra doğruldu. Hava rahatsız edecek kadar sıcaktı ve ter içinde kalmıştı. Orman kuşların cıvıltılarıyla doluydu. At arabası uzun zaman önce yolun ilerisinde kaybolmuştu.

Bohçasındaki şişeyi çıkardı ve ılık sudan kocaman bir yudum aldı. Gece olmadan etrafında insanların bulunmasının güvencesini istiyordu. Kalabalığın içinde kaybolabilir. Burada tek başına göze çarpabilir. Ve her an Monks’un geri gelme riski vardı.

İssiz yolda hızla yürümeye başladı.

24. Bölüm

Matthew acı verici bir yavaşlıkla gözlerini açtı. Onları açık tutmaya çalışırken göz kapakları demirden yapılmış gibi ağır geliyordu. Gördüğü ilk ışık kafatasını acıyla delip geçti. Uzun uzun inleyerek gözlerini kapadı.

Artık nerede olduğunu biliyordu. Tahmin ettiği gibi bahçe odasındaki masaya bağlanmıştı. Güneş ışığı hâlâ pencerelerden içeri giriyordu, vakit öğleden sonra olmalıydı

Bayılmadan önce Filey'nin botlarına küsmüştü. Ondan sonra tek hatırladığı ıstırap dolu, acı ve sert seslerle ellerdi.

Karakafes otunun ona ne kadar kötü geldiğini unutmuştu. Sanki içi bir tırmıkla temizlenmiş gibi hissediyordu. Paslı bir tırmıkla. Derisi anormal bir şekilde hassaslaşmıştı ve bacaklarının, bileklerinin ve göğsünün üzerindeki bağlar acıtacak denli sıkıydı. Gövdesinin üzerindeki bağın izin verdiği ölçüde derin bir nefes aldı, sonra acı çeken kasları buna itiraz edince bu hareketine pişman oldu.

Ne kadar ıstırap verici olursa olsun çeşitli rahatsızlıkları zihninde sadece küçük bir yeri işgal ediyordu. Onun yerine zihni yakıcı bir soruyla meşguldü. Grace kaçabil-

miş miydi? Fiziksel krizi onu hiçbir şey göremeyecek hale getirmeden önce onun at arabasına doğru koştuğunu görmüştü.

Hâlâ güvende miydi? Ya ani planı onu daha fazla tehlikeye soktuysa?

Bu planı kurduğunda Grace'in kaderini muhtemelen öğrenemeyeceğini biliyordu. Ama bu bilgisizliğin içini ölene dek kemireceğini şimdi fark ediyordu.

Altı ay sonra.

Gerçi şu anda ne kadar kötü hissettiği göz önüne alınırsa daha yakında da ölebilirdi. Baş, sanki sıcak metal kablolarla sanlıymış gibi ağrıyordu. Karnına hâlâ acı dolu kramplar giriyordu. Ağzında ekşi bir tat vardı, dudakları kurumuş ve çatlamıştı. Çaresizce su içmek istiyordu.

Sağduyusu ve deneyimleri şu anki ıstırabının geçeceğini söylüyordu. Hayvani tarafı ise buna inanmıyordu. Hayvani tarafı karanlık bir köşeye sinip ölene dek orada yatmak istiyordu.

Kahretsin, çok pis kokuyordu. Etrafa keskin bir ter ve kusmuk

kokusu yayıyordu. Burun delikleri hoşnutsuzlukla açılıp kapandı. Hâlâ bu sabah giydiği kirli kıyafetleri giyiyordu.

Bu sabah mıydı? Günlerdir burada yatıyor olabilirdi. Bunu bilemezdi.

Onu tek rahatlatan şey Grace'in kurtulduğuna dair duyduğu umuttu. Ve kaçtıktan sonra bu araziyle, zavallı kendisi dâhil, hiçbir alakasının kalmayacağına dair duyduğu umut.

***

“Uyanık olduğunu biliyorum.” Lord John’un huysuz sesini nerde duysa tanırdı.

Bu sefer Matthew gözlerini açtığında, ışık ne kadar başını ağrıtsa da, onları açık tuttu.

Uyumuş muydu? Yoksa amcası onu hep izlemiş miydi? Bu düşünce yüzünden titredi.

“Amca,” dedi çok boğuk bir sesle, sesinin bu kadar bile çıkmasına şaşırmişti. “Bir şey içebilir miyim?”

“Birazdan.” Amcası masanın başında, Matthew’un göremeyeceği bir yerde duruyordu. “Önce seninle konuşmak istiyorum.”

Sadece konuşmak mı? Matthew en azından dayak yiyeceğini düşünmüştü. Belki de amcası tutsağının sağlığını tehlikeye atmak istemiyordu. Kafesteki hayvanının iyi durumda olmasını istiyordu.

Bu düşüncenin burukluğu Matthew’un kafa karışıklığını biraz olsun azalttı. Etrafının farkına vardı. Akşamüstü olmuş olmalıydı. Güneş ışığı daha önceki gibi odayı çok aydınlatmıyordu. Ama bu ilk bilincine kavuştuğu günün akşamüstü müydü?

Kafasını toplamaya çalışırken elleri bileklerini masaya bağlayan kayışların altında kasıldı. Şu anda ne kadar itici görünüyor olduğunu düşündüğünde iğrendi. Kokuşmuş kıyafetleri hastalığıyla kirlenmişti ve ona gerçek deliliğini hatırlatıyordu. Bu görüşmeyi temiz kıyafetlerle ve sanki bir fil sürüsü üzerinden geçmiş gibi hissetmezken yapmayı tercih ederdi.

Yine de, değiştiremeyeceği bu şeye katlanmalıydı. Yüzünü ifadesiz tuttu. “Sohbet havamda değilim.”

Bu çocuksu bir cevaptı ama amcasını sinir etmiş olmalıydı. Bu Matthew’un hoşuna gitti. Hem de çok hoşuna gitti.

Lord John’un bastonunun, masanın etrafında yürürken ses çıkardığını duydu. Sonra amcası yanında durdu ve ışığını kapadı. Matthew buna müteşekkirdi. Gözleri deli gibi yanıyordu.

“Yazık. Ben konuşmak istiyorum.” Lord John dantel bir mendil çıkardı ve burnunu sildi.

Rakibi ilk sayıyı almıştı.

Amcasının girdiği her oda gibi burası da içeri hava girmemesi için tamamen kapalıydı. Buna rağmen yaşlı adam kürk bir palto giyyordu. Matthew kendi kirliliğinin rahatsız edici kokusuyla sersemlemişti.

“Aslında refakatinin zevkini bu kadar yakında tadacağımı düşünmemiştim,” dedi Matthew keyifle, ama bunu demek bile boğazını zorlamıştı. “Londra’dan gelirken hız rekoru kırmış olmalısın.”

“Monks’un mesajı bana ulaştığında Bath’teydim. Sinir bozucu bir yolculuktu ama zahmetli değildi. Her zamanki gibi rahatsızlık yaratıyorsun yeğenim.” Sonra şimdiye kadar kullandığı yumuşak sestten çok farklı bir tonla konuştu. “Fahişen nerede?”

“Bayan Paget mi?”

Matthew içinden geçen vahşi neşeyi saklamaya çalıştı. Kaçmıştı. Grace özgürdü.

Vereceği en güvenli tepki şaşkınlıktı. Ne de olsa hastalığı ve onun kaçıışı birbirine bağlı olmayabilirdi. Sesini özellikle endişesiz tuttu. “Yukarıdadır? Ormanda yürüyordur? Lütfen onu bul. Onu görmek istiyorum.”

“Ben de. Ama ordu dolusu adamım ormanı tarıyor ve şimdiye kadar yosmanın herhangi bir izine rastlamadılar.” “Aramana yardım ederdim, amca. Ama gördüğün gibi elim kolum bağlı.” Yine çocuksu bir tepki. Matthew neredeyse keyif alacaktı. Grace’in haberi çeşitli ağrılarına ilaçtan daha iyi gelmişti. “Belki de krizimden korkmuştur ve saklanıyordu.”

“Ve belki de bu fahişenin kaçarken gardiyanlarının dikkatini dağıtmak için planladığın bir oyundur.”

“İnan bana amca, yaşadıklarım numara değildi. Eğer gerçekten hastalandığıma inanmıyorsan Monks ve Filey’ye sor. Eğer Bayan Paget bunu bir fırsat olarak gördüyse onu suçlayamazsın.” Sonra da büyük bir ikiyüzlülükle, “Çok üzgünüm. Onu özleyeceğim,” diye ekledi.

“Bana fahişenle ne planladığınızı anlatırsan sana yumuşak davranacağım. Hatta onu sıcak yatağına geri getireceğim.”

“Amca, öküz altında buzağı arıyorsun. Krizlere eğilimli olduğumu biliyorsun. Hanımefendinin benimle kalmasını istediğimi de.”

En azından bu doğrudu. Grace'in hoşça kal derkenki karmakarışık duygularla dolu yüz ifadesi Matthew'u yıkmıştı. Neredeyse kalması için ona yalvaracaktı. Tanrı'ya şükür Grace o konuşmadan gitmişti.

Amcası hâlâ endişesiz görünüyordu ama Matthew onun Grace'i yakalayıp susturmak için yanıp tutuştuğunu biliyordu. "Önemli değil. Bow Street polislerine haber verdim. O yosmayı bulurlar. Onların bu konuda ne kadar becerikli olduğunu hatırlarsın."

Polisler Matthew'u ikinci kaçma denemesinden sonra acı verecek denli çabuk yakalamışlardı.

Artık işin içine polisler de girdiği için Grace'in kalabalığın arasına karışması her zamankinden daha da önemliydi. İçinde kötü bir his vardı. Onun gibi bir güzelin dikkat çekmemesi mümkün müydü? Onu hasta, korkmuş ve yıpranmış siyah bir elbise giyerken gördüğünde bile güzelliği Matthew'u büyülemişti.

Lord John'un kalp durduran bir yüze sahip, fakir gibi giyinen ama bir düşes gibi konuşan bir dulu tarif etmesi yeterliydi. Polisler onu birkaç gün içinde bulurdu.

Tanrım, Grace. Seni ölüme gönderdim. En azından burada seni güvende tutmaya çalışabilirdim.

"Umarım onu bulursun," dedi, kalbi, Cehennemde çürüyeceksin, John Charles Merritt Lansdowne, diye hırlarken.

"Çok zor olmamalı. Sürtüğün çok göze çarpan özellikleri var değil mi? Hiç sıradan değil. Kendini böylesine aptal bir duruma düşürmene şaşmamalı. Merakımı uyandırdın. Senden arta kalanları kullanmayı midem kaldırırsa onu geri getirmeden önce yosmayı bir kere ben de deneyebilirim." Matthew tepki vermedi ama öfke, derisinin altında patlamak üzere olan bir volkan gibi yükseliyordu. Amcasının soğuk beyaz ellerinin Grace'e dokunması düşüncesi midesinin hastalıklı bir kızgınlıkla kasılmasına sebep oluyordu.

Amcası bastonunun üzerindeki kehribarın ışıkla aydınlanmasını izlemek için onu yukarı kaldırdı.

Lord John ona küçükken sık sık o sopayla vurmuştu. Suçları hep çok küçüktü, bazen hiçbir şey yapmamışken bile dayak yerd. Matthew o acıyı hatırlıyordu. Şimdi Lord John'un ona vurmayı planlayıp planlamadığını merak ediyordu. Ama amcası sadece bastonu çeviriyor ve kehribarın içindeki hapsolmuş sineğe bakıyordu.

Sonunda, Lord John gergin sessizliği bozdu. “Koruyucu içgüdülerin harekete geçtiğinde hep bir aptala dönüşüyorsun. Kahrolası, işe yaramaz baban kadar kötüsün. Krallığın en büyük insanlarından biri değil, kırdada bir doktor olmalıydı. Unvanı ikiniz de hak etmiyordunuz.”

Matthew, Lord John’un ağabeyini kıskanmasına çok alışıktı. “Gerçekten Bayan Paget’in nerede olduğunu bilmiyorum. Krizim geçti. Nazikçe belirttiğın gibi, yıkanmaya ve kıyafetlerimi değiştirmeye ihtiyacım var.”

“Haklısın.” Amcasının dudakları ukala bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Ama seninle işim daha bitmedi. Sürtük nerede?”

“Söyledim ya, bilmiyorum.” Matthew yumruklarını daha da fazla sıktı.

“Yanlış cevap.” Amcası bastonunu yukarı kaldırdı ve Matthew’un kaburgalarına vurdu.

Dünya birden ısırap dolu bir acıyla aydınlanmış siyah bir tünele dönüştü. Matthew’un nefesi yanan boğazını parçalayan bir iniltiyle kesildi. Vücudu kör edici acıya karşı kasılmıştı ama kaçması imkânsızdı. Bağları onu savunmasız bırakacak şekilde tutuyordu.

Birkaç saniye tekrar bilincini kaybetmiş olabilirdi. Bilmiyordu. Gözlerini açtığında Lord John ona kehribarın içindeki sineğe baktığı aynı hissizlikle bakıyordu.

“Beni öldürmek, isteklerine ulaşmanı sağlamaz,” diyebilirdi Matthew, ama ağzından çıkan her kelime canını acıtmıştı.

Amcasının dudakları hafif, buz gibi bir gülümsemeye büründü. “Beni bundan daha iyi tanıyorsun. Maksimum acı uygulayıp minimum zarar verme konusunda ustayım. Biraz çürürsün ama yakında onlar da geçer. Şimdi, yine soruyorum, sürtük nereye gitti?”

“Bilmiyorum.”

Bu sefer Matthew kendini darbeye hazırlamıştı. Ya da en azından baş döndürücü acı vücudunu sarana dek hazır olduğunu sanmıştı. Karnında yükselip kapalı dudaklarına kadar gelen çığlığı bastırmak için bütün ağrıyan kaslarını kastı. Eğer dayak devam ederse sessiz kalamayacağını biliyordu. Bu masada daha önce bağırmıştı, yine bağırıacaktı. Ama amcasına bu tatmini vermeyi mümkün olduğu kadar geciktirmek istiyordu.

“Biliyorsun...” Konuşabilmesine yetecek kadar nefes alabilmek için durdu. Bayıldıktan sonra çok şeye katlanabilecek durumda değildi ve amcasının bunu fark ettiğinden şüpheleniyordu. Yine de isyankârlığının kırıntılarına tutunmaya çalıştı. “Biliyorsun ki şiddet beni etkilemiyor, amca. Bunu daha önce de denedin. Bayan Paget’in nerede olduğunu bilsem bile her vuruşta sana söyleme ihtimalim azalıyor.”

“Evet, işkence edildiğinde tam bir öküzsun.” Amcası daha sert bir şekilde vurdu.

“Lanet kızın nereye gittiğini bilmediğimi söyledim!” diye bağırdı Matthew ve bağlarının içinde işe yaramaz bir şekilde kıvranmaya başladı. Ama on bir yıllık tutsaklık, ne kadar uğraşsa da o kayışların sıkı tutuşlarını asla gevşetmediğini öğretmişti,

“Evet, ama sana inanmıyorum,” dedi amcası kısık bir sesle.

“Piç herif. Nerede olduğunu bilmiyorum!”

Sinirlerine hâkim ol.” Lord John yine buz gibi gülümsedi.

Matthew’un güçsüzlüğü midesinde fiziksel bir acı yaratıyordu. Her kası yırtılacak denli gerilmişti. İşe yaramayan kaçma çabalarını bırakmıştı. Alabildiği azıcık nefesler bile onu bilinçsizliğe doğru itiyordu.

Sisin arasından amcasının konuşmaya devam ettiğini duydu. “Direncini kırmak kolay olacak yeğenim. Yumuşak kalplisin. Hep öyleydin. Canlıların acı çekmesinden nefret ediyorsun. Özellikle sevdiğin canlıların.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Matthew sıkıdığı dişlerinin arasından.

“Köpeğin acıyla inlerken kahramanca ve sessizce acı çekmen daha ne kadar sürebilir merak ediyorum.”

Zihni amcasının dediklerini anlamaya çalışırken ekşi bir bulantı ağzını doldurdu. Dehşet, fiziksel rahatsızlığını bile bastırdı.

On bir yıldır velisinin kötülüğün sınırlarında dolaştığını görmüştü, ama bu, bu Matthew’un hayal ettiği her şeyden daha kötüydü. Lord John Wolfram’a işkence etmeyi düşünüyor olamazdı. Birazcık bile insani bir yanı kaldıysa, bunu aklından geçiremezdi.

Hissettiği bütün nefreti sesine yansıttı. “Amca, sen bile zavallı bir hayvana zarar verecek kadar alçalamazsın.”

“Acıya ben sebep olmuyorum, sen oluyorsun.” Sonra daha sertçe, ‘Yosmanın nerede olduğunu söyle veya sonuçlarına katlan. Bir planı

kilometreler öteden tanırım. Bu planı senin kokundan bile daha keskin bir şekilde tanıdım.”

“Bunu yapamazsın,” dedi Matthew, ama isteksizce amcasının hiçbir şeyle ikna olmayacağını kabullenmişti. “Köpek sana hiç zarar vermedi.”

“Kurunun yanında yaş da yanar, değil mi?”

“Bunu yapma amca. Tanrı aşkına, bunu yapma.” Lord John’a yıllardır, hasta bir çocukken velisinin kötülüğünün boyutunu anladığından beri hiçbir şey için yalvarmamıştı.

“Şıllığın nerede olduğunu söylersen köpeğin zarar görmeyeceğine söz veriyorum.” Lord John durdu. “Esasında son sefer, dadınla kocasını sürdükten sonra dersini aldığını düşünmüştüm.”

Evet, dersini almıştı. Hayatının yaşamaya değer olmadığını öğrenmişti. Bu kötülüğü bitirmek ve Lansdowne mirasını amcasından almak için her şeyi yapabileceğini öğrenmişti.

Altı ay...

Grace, benden ne istediğini bilmiyorsun.

Wolfram hep sadık ve ondan bir şey beklemeyen bir arkadaş olmuştur. Yedi yıl önce tüylü, hantal bir yavru olarak geldiğinden beri Matthew’a sadece sevgi ve güven vermişti.

Şimdi Matthew o güvene ihanet etmeliydi.

Çünkü sevdiği kadına ihanet edemezdi.

Sesini hissiz tuttu. “Bayan Paget’in nerede olduğunu bilmiyorum.”

“Eminim Filey ve Monks’un köpeğinle uğraştığını görmek hafızam canlandırır. Ne kadar... kusursuz çalıştıklarını bilirsin.”

Lord John bastonunu sertçe halıyla kaplı yere vurdu. Kapı açıldı ve Filey içeri süzüldü, bandajlı elini göğsünde tutuyordu.

Matthew odaya giren taze havadan derin bir nefes aldı. Bu zihninin acılı sisini dağıttı ama kaburgaları hâlâ yanıyormuş gibiydi. Wolfram’i kurtarmak için bir şey yapmalıydı. Ama ne?

Kahretsin, amcasından nefret ediyordu.

“Bana o hayvanı getirin.” Lord John kapıdan gelen hafif esinti yüzünden ceketinin yakasını kaldırdı.

“Pekâlâ, Lordum. Hemen. Ormanda bir yerlerde saklanıyor. Lord Sheene’i tutarken... yani ona bakarken beni ısırdı.” Şişman suratında kurnaz bir gurur belirdi. “Ama giderken o zavallı kızına bir kurşun attım.”

“Piç herif köpeğimi mi vurdun?” diye bağırdı Matthew.

Nefreti iyice yükseldi. Kasları acıyla kasılmıştı. Eğer sadece kızgınlık onu özgür kılabilseydi, şu an Filey'nin dişlerini boğazına diziyor olurdu. Deri kayışları o kadar sert itti ki bileklerinin derisi çizildi ve sıcakkan ellerine doğru akmaya başladı.

“Herhalde vurdum. Ve tam zamanında, Lordum.” Filey'nin sesindeki tatmin Matthew'un tekrar onu öldürmek için yemin etmesine sebep oldu. Ama intikam yeminleri gelecek tiksintiyi durdurmayacaktı. Tabii eğer Wolfram hâlâ işkence görebilmek için yaşıyorsa. Köpeğinin ölmüş olması için dua etti. Bu düşünce kalbinin kızgınlıkla ve üzüntüyle dolmasına sebep olsa da...

Wolfram'ın çalılarının arasında yavaş, ısırap dolu bir ölüm çekmesi düşüncesi midesini bulandırıyor. Gerçi amcasının korkunç planları göz önüne alınırsa, Wolfram'ın Filey onu bulmadan ölmesi daha iyi olurdu. Köpeğinin Lord John'un insafsızlığının yeni bir kurbanı olduğunu fark ettiğinde Matthew'un içi keskin bir acıyla doldu.

Velisinin yüzünde buz gibi kızgın bir ifade belirdi. Matthew gözlerini açtığından beri en çok duygu gösterdiği an buydu. “Eğer it öldüyse, bundan hiç hoşnut olmayacağım, Filey. Hiç hoşnut olmayacağım.”

“Sadece biraz eğleniyordum Lordum,” diye mırıldandı.

“Cehenneme kadar yolun var, Filey,” dedi Matthew, kısık, vahşi bir sesle ve sonra amcasına baktı. “Beni serbest bırak da Wolfram'ı arayabileyim. Onu dışarıda yaralı ve yalnız bir şekilde bırakamazsın.”

“Tabii ki bırakabilirim,” dedi Lord John hissizce. “Tâbii eğer bana sürdüğün nerede olduğunu söylersen köpeğini getiririm.”

Matthew yumruklarını sıktı, elleri terden ve kandan kayganlaşmıştı. Grace'in planlarına sadık kalıp Wells'e, sonra da Londra'ya gittiğini umarak hissiz bir sesle konuştu, “Bristol'da ailesi var. Herhalde oraya gitmiştir. Bana gideceğini söylememiştir. Benim delirdiğimi, kapının da açık olduğunu görünce bunu fırsat bilmiş olmalı.”

Lord John sanki duyduğu şey hakkında düşünüyormuş gibi kaşlarını çatı. Amcası Matthew'a inanmış mıydı?

“Bristol?” dedi Lord John yavaşça. “Bu mümkün. Orada kalabalığa karışabilir. Hem onun gibi bir kadın bedeni sayesinde bir iki kuruş kazanabilir.”

“O bir fahişe değil!”

“Eğer geldiğinde değilse bile, sen onu bir fahişeye dönuştürdün,” dedi amcası ses tonunu değıştirmeden.

“Bristol konusunda emin değilim, Lordum.” Filey sağlam eliyle kafasını kaşıdı. “Eğer doğru hatırlıyorsam kadın onu bulduğumuzda kaybolduğunu söylemişti.”

“Orada ailesi var,” dedi Matthew. “Bana söylediğı tek şey buydu. Şimdi bırakın beni de köpeğimi bulayım.” “Deliliğın geri geldi, kontrol altında tutulmalısınız.” Amcası gülümseyecek cüreti göstermişti. “Eminim bunu daha önceki krizlerinden hatırlıyoursundur.”

“Deli değilim. Kısa bir kriz yaşadım ve şimdi geçti,” dedi Matthew sert bir sesle. “Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun.”

“Nasıl emin olabiliriz?” Amcasının sesi kadife kadar yumuşaktı. “Dr. Granger’ı çağırdım. O geldiğinde teşhisi koyacak.”

Matthew küfretmemek için son anda kendini tuttu. Dr. Granger ona rapor veren iki doktordan daha merhametsiz olanıydı. Üç ıstırap dolu yıl boyunca Matthew dayak yemiş, kusmuş ve kan içinde kalmıştı. Hayatta kalabildiğı için şanslıydı.

Amcası uşğına dönmeden önce tatmin olmuş bir şekilde gülümsedi. “Filey, iti bulana kadar ormanı ara. Eğer öldüyse sana yazık olacak. Köpek, Lord Sheene bize yalan söylediye, ağzından gerçeğı almamıza yarayacak en önemli şey”

Filey başını eğdi. “Emredersiniz, Lordum.”

“Sonra sen ve Monks iki adam alın ve Bristol’a gidin. Eğer yosma o yöne gittiyse biri onu mutlaka yolda görmüştür. Şehirdeki Pagetler’i arayın. Onu bulduğunuz yeri arayın. Eğer yarına kadar hiçbir ize rastlamazsanız adamları aramaya devam etmeleri için orada bırakın ve geri dönün.” Lord John Matthew’a döndü. “Kızlık soyadı neydi?” Matthew yalan söylemeye gerek duymadan cevap verdi, “Hiçbir fikrim yok.”

Amcası tamam anlamında başını salladı, ilk defa ona hemen inanmıştı. “Önemli değil. Onu bulacak kadar şey biliyoruz. Döneceğim.”

Artık Matthew’un boğazı o kadar kurumuştı ki, sanki Sahra çölünü yutmuş gibi hissediyordu. Çaresizce ağzındaki ekşi kusmuk tadını yıkamak istiyordu. “Beni burada bırakıyor musun?”

“Şimdilik,” dedi Lord John, açıkça durumuyla ilgilenmeyerek. “Filey, neler yapacağını biliyorsun.”

Çıkarken arkalarından kapıyı kapadılar ve Matthew’u havasız bir odada, kalbi suçlulukla ve işe yaramaz bir kızgınlıkla atar bir halde

bıraktılar. Wolfram için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Grace için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kendisi için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

O kadar çaresizdi ki, ölmek istiyordu.

Alacakaranlık çökmüştü ve Grace dar patika yola çıktığı zaman hâlâ kimseyi görmemişti. Yol ağzındaki levhaya baktı ve kelimeleri okuyabilmek için gözlerini kısıtı.

Yavaşça, silik harfleri görebilmeye başladı. Neredeyse sevinçle bağıracaktı.

Matthew hep arazinin yeri konusunda ketum davranmıştı. Grace geldiğinde bilinci yerinde değildi. Ama anlaşılan tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Ya da en azından nereye gittiğini.

Levhanın bir tabelasında birkaç kilometre ötedeki bir köyün adı yazıyordu, bu ad neredeyse kendi adı kadar tanındıktı.

Purdy St. Margaret.

Kuzeni, muhterem Vere Marlow, Purdy St. Margaret'te papazdı.

Aylardır ilk defa, Josiah'ın hastalanmasından bile önce kalbi umutla atmaya başladı. Yorgunluğunu, nasırlı ayaklarını ve ağır elbisesinin yapışkan tenini kaşındırdığını unuttu.

F.ğer Ve re'e ulaşırsa güvende olurdu. Eğer Vere'e ulaşırsa Matthew için yardım bulabilirdi.

Arkasındaki neşeli bir havlama şaşkınlıkla dönmesine sebep oldu. Güneşe doğru gözlerini kısıtı ve parlak ışığı engellemek için elini gözlerinin üzerine koydu.

Büyük, tüylü bir şekil patikada ona doğru geliyordu.

Wolfram?

Burada ne yapıyordu? Nasıl kaçmıştı?

Sonra kapının at arabasının geçmesi için açık olduğunu hatırladı. Belki gardiyanların Matthew'un hastalığı yüzünden paniklemiş olmaları kapıyı açık unutmalarına sebep olmuştu. Ya öyle, ya da Monks onu ararken kaçmıştı. At arabasının kokusunu veya Monks'un atının kokusunu takip etmiş olmalıydı, sonra da Grace arabadan kaçtıktan sonra onun kokusunu takip etmişti herhalde.

Ya arabadan indiği anda Wolfram ona yetişseydi? Wolfram o ormanda saklanırken yanına gelseydi ne olabileceğini düşündüğünde Grace dehşetle kasıldı. Öyle olmuş olsa özgürlüğü daha başlamadan biterdi.

“Wolfram! Cici köpek,” dedi, çömeliip hayvanın tüylerini

okşarken. Wolfram yüzünü yaladı. Tozlanmıştı ve nefes nefese kalmıştı. Onu gördüğüne sevinmiş görünüyordu. Grace'ın tasmaına bağladığı ip hâlâ boynundan sarkıyordu.

“Bu ne?” Grace Wolfram'ın kalçasının yakınlarındaki ıslak bir tüy yumağını okşayınca Wolfram irkildi. Grace eline bakınca yapışkanlığın kuruyan kan yüzünden olduğunu gördü.

“Wolfram?” Tanrım, o gittikten sonra ne olmuştu? Bir tür kavga mı? Matthew yaralanmış mıydı? Ölmüş müydü? Ona amcasının onu hayatta tutmak için her şeyi yapacağını söylemişti. Ama bir kriz çıktığında ne olabileceğini kim bilebilirdi?

Hayır, onun hâlâ bu dünyada olduğuna inanmak zorundaydı. Yoksa yaşamaya dayanamazdı.

Dikkatle Wolfram'ın yarasını inceledi. Görebildiği kadarıyla sıyrık çok ciddi değildi. Çok fazla kan bile yoktu. Wolfram inledi ve titreyen vücudunu ona yaklaştırdı. Grace düşünmeden ona sarıldı.

“Zavallı köpekçik. Sana yardım bulacağız. Merak etme.” Kurdu rahatlatmak için söylediği kadar kendini rahatlatmak için de söylemişti bunları.

Kalbi aniden Matthew'a duyduğu özlemle doldu. Sarılmasını hissedip o derin sesinin adını fısıldamasını son bir kez daha duyabilmek için her şeyi verirdi. Ona veda ettiğinden beri duyduğu özlem kalbini keskince acıtıyordu. Ama bu yalnız yolda çömelmişken, onun yokluğu kalbine bir bıçak gibi saplanmıştı.

Grace kafasını eğdi ve yüzünü Wolfram'ın kalın kürküne gömdü. Ağlamadı. Yeteri kadar ağlamıştı ve gözyaşları bir işe yaramamıştı. Uzun süre orada çömelmiş bir şekilde durdu, sevgilisinin güvenliği için, gücünü kaybetmemek için, önündeki imkânsız görevi bitirebilmek için, hayatta kalabilmek için dua etti.

Sonunda derin bir nefes aldı ve yorgunluktan titreyen bacaklarının üzerinde doğruldu. Sırtını dikleştirdi, Wolfram'ın tasmaına bağlı ipi tuttu ve çenesini sanki hayata ona karşı gelmesi için meydan okur gibi doğuya kaldırdı.

Ya Matthew'u özgür kılacak ya da bunun için uğraşırken ölecekti.

***

Koridor kapısının açılma sesi Matthew'u huzursuz uykusundan uyandırdı. Etrafı karanlıktı. Gece yarısı olmalıydı.

“Wolfram'i buldunuz mu? O iyi mi?” diye sordu Matthew sersemlikle.

Kalkmaya çalıştı, ama acıyan kaburgaları deri kayışlarla

karşılaştınca acı dolu bir iniltiyle geri yığıldı. Bir an bağlı olduğunu unutmuştu. Bedeni kaskatıydı, her yeri acıyordu ve çok susamıştı. Günbatımı sırasında amcası ona su vermesi için Bayan Filey'yi yollamıştı. Serin sıvı boğazından geçerken ve kurumuş dudaklarına değerken şerbetten daha tatlı gelmişti. Ama bu saatler önce olmuş olmalıydı.

Amcası cevap vermedi, onun yerine onu takip ederek odaya giren ve lambaları yakan uşaklarla konuştu. “Onu çözün, ama sıkı sıkı tutun.”

Matthew onu çözüp ayaklarının üzerine doğrultularken yorgun ve hissiz durmaya devam etti. Ama kollarını tutan eller gevşediği an çılgınca saldırmaya, yumruklamaya ve çırpınmaya başladı.

O kadar kızmıştı ki, eğer ellerini amcasına geçirirse onu öldüreceğine emindi. Sonra Grace'e verdiği söz ne olursa olsun, bütün sonuçlara seve seve katlanacaktı. Burada bir kasabın baltasını bekleyen bir öküz gibi uysalca duramazdı.

Hastalığından ve dayak yediğinden dolayı güçsüz düşmüştü ve uzun süredir bu boğucu odada masaya bağlı olduğu için sakarlaşmıştı. Kollarını onu utandıracak bir rahatlıkla tutup sırtına götürürlerken amcasının suratına tek bir hamle yapabilmeyi başardı. Kaburgalarının üzerindeki zarar görmüş et acıyla sıkılanınca inledi.

Göğsü hızla yükselip alçalırken ve kontrol edemediği titremeler ağrıyan kaslarını sarsarken adamlardan kaçmaya çalıştı. Yenilgi ağzında ekşi bir tat bırakmıştı.

“Bu hiçbir işe yaramayacak yeğenim,” dedi amcası soğuk bir sesle, ani şiddet gösterisinden dolayı hiç endişelenmiş görünmüyordu.

“Eğer seni öldürmeyi başarırısam, işe yaramış olur,” dedi Matthew kesik kesik nefes alarak.

“Seni yardım ettiğin için ödüllendirmeye gelmişken beni öldürecek misin? Tabii ki hayır. Deliliğini birazcık olsun kontrol altında tutarsan banyo yapmana ve kıyafetlerini değiştirmene izin vereceğim. Bayan Filey şu an sana yemek hazırlıyor.”

Matthew şaşkınlık veya merak belirtmeyi reddediyordu. Çökmüş, yenilmiş ve güçsüz olmasına rağmen teslim olmayacaktı.

“Niye olduğunu bilmek istemiyor musun?”

Matthew sessiz kaldı.

Uzun bir aralıktan sonra amcası hayal kırıklığıyla dudaklarını büzdü. “Yosma Bristol'a giden yoldaki bir köyde görülmüş. Diğerleri aramaya devam ediyorlar ama Filey bana haber vermek için geri

döndü. Onu şehre varmadan yakalayacaklar.”

Hayır! Tanrım, hayır!

Acı dolu bir inkârla bağırdığını sandı. Ama bağırmanın olmalıydı ki amcası hâlâ ona nazik bir beklentiyle bakıyordu.

Lord John’un söyledikleri doğru muydu? Yoksa bu onun Grace’in yerini söylemesi için planladığı bir tuzak mıydı? Bristol Wells’in tam ters yönündeydi. Sevgilisi son dakikada daha büyük bir şehrin onu daha iyi koruyacağına mı karar vermişti?

Tanrım, Grace, eğer seni yakalarlarsa bütün umudumuz kaybolur.

25. Bölüm

Grace, Kermonde Dükü Francis Rutherford Fallon Court kütüphanesine girdiğinde yerlere kadar eğildi. Bu güzel, süslü odaya on bir yaşından beri girmemişti. Dükü de on beş yaşında, ailesiyle birlikte onun ellinci yaş gününe gittiğinden beri görmemişti.

Onu hatırlayacak mıydı? Ve eğer hatırlarsa onunla konuşmaya tenezzül edecek miydi? En iyi arkadaşının şımarık kızı olarak geldiğinde Dük Grace'e hep iyi davranmıştı. Ama şimdi Grace fakirdi, çaresizdi ve onun yardımına ihtiyacı vardı. Dul kıyafetinden başka giyecek bir şeyi olmasını çok isterdi. Bu elbise fakirliğini gösteriyordu ve fakirliğinin görünmesi bir dezavantajdı.

Tanrım, Matthew'un kaderi söz konusu olduğunda görünüşün ne önemi vardı? Daha önce ailesinin bağlantılarından yardım istemesini engelleyen inatçı gururunu bastırdı.

Yanında duran Vere de eğildi, elindeki belgeleri dar göğsünün önünde tutuyordu. Dük'e, Grace'in papaz evinde onu ziyarete geldiğinden bahsetmeden onunla konuşmak istediğini söylemişti.

Grace ülkenin en büyük adamlarından birini şaşırtmanın iyi bir şey olduğundan emin değildi. Ama tartışamayacak kadar yorgundu, korkuyordu ve Matthew için endişeleniyordu: Ve Purdy St. Margaret'e vardığında Wolfram ağır ağır topallamaya başlamıştı, Grace'in onunla hemen ilgilenmesi gerekiyordu.

Tanrı'ya şükür yarası ciddi değildi ama köpek yorgundu ve sahibi yanında olmadığı için üzgündü. Malikâneye girmeden önce köpeği ahıra bağlamışlardı. Grace ahırdan ayrılırken Wolfram camları kırarak kadar yüksek sesle uluyordu.

"Papaz Marlow?" Dük önlerinde durdu. Grace, onun eğilmiş kafasını incelediğini hissetti. "Neler oluyor?" Sonra Grace doğrulurken Dük'ün aniden içine derin bir nefes çektiğini duydu.

"Günaydın, Francis Amca," dedi sakince. O bir Marlow'du. Kanı onunki kadar asildi, cüzdanı boş bile olsa.

"Bu... İnanmıyorum, bu küçük Grace! Bu gözleri nerede olsa tanırım," dedi şaşkınlıkla. "Tanrım, seni on yıldır görmedim. Çok güzel olmuşsun."

Sonra sanki Grace'in gelmesi olabilecek en hoş sürprizmiş gibi sevinçle güldü ve kollarını açtı. "Gel buraya da doğru düzgün merhaba de!"

Grace temkinli bir meraktan, onu aniden kovmasına kadar her türlü tepkiyi beklemişti. Açık kollarla onu karşılaması ise beklediği şeylerden biri değildi.

Gözyaşlarını geri iterek kendini kollarına attı. Vaftiz babasını hep çok sevmişti. Küçüklüğü boyunca vaftiz babası çeşitli zamanlarda yanına gelmiş ve ona pahalı hediyeler getirmişti. Grace'e kendi kızıymış gibi davranırdı. Karısı genç yaşta ölmüştü ve bir daha evlenmemişti.

"Ah, Francis Amca! Seni çok özledim," diye kekeleyebildi sonunda boğuk bir sesle.

Dük ona sorularla saldırdı, Grace de soruları uzun açıklamalar yapmadan mümkün olduğu kadar çabuk cevaplamaya çalıştı. Her gecikme Matthew'un tutsaklığını uzatıyordu. Sevgilisi o an hayatta bile olmayabilirdi. O giderken ne kadar hasta olduğunu hatırlamak Grace'in içini aç fareler gibi kemiriyordu. Ama zihnini kurcalayan tek bir soruyu sormadan edemedi. "Annem ve babam nasıl, Francis Amca?"

Vere Grace'ten, Bristol'a gelirken olan ve gelmesini engelleyen fayton kazası için özür diledikten sonra bildiklerini anlatmıştı. Grace'in başına gelenler çok basit bir sebepten doğmuştu. Ama Vere annesini de babasını da yıllardır görmemişti. Dük ise ilkokuldan beri babasının arkadaşısıydı.

O ve vaftiz babası muhteşem bahçeye açılan büyük cam kapıların yanındaki deri bir koltuğa oturdular.

"Ağabeyini tabii ki biliyorsun." Kermonde'nin ince yüzü ciddiydi. Uzun burnu, buğday rengi saçları ve keskin açık mavi gözleriyle Grace'e hep bir tilkiyi anımsatırdı.

"Evet. Haberleri okurken gördüm." Grace titrek bir nefes aldı. Philip hakkında konuşmak hep içini utançla ve üzüntüyle dolduruyordu. Kendi suçlu ve sorumsuzca davranışları ailesini çok üzümüştü. Sonra da tek oğullarının gururlu aile adını utandıran bir şekilde ölmesine katlanmak zorunda kalmışlardı.

"İşler... çok iyi gitmiyor. Annen sosyal bağlantılarını kopardı ve sanki hastaymış gibi sürekli odasında duruyor. Baban kendini beni endişelendirecek kadar fazla işine verdi. Seni gördüklerine sevineceklerine inanıyorum, Grace." Grace babasının onu son kovuşunu hatırladı. "Hayır, sevinmezler. Ama yine de onları merak etmeden duramıyorum."

"Philip'in ölümünden sonra baban birçok şeyi tekrar düşündü. En çok da sana nasıl davrandığını."

Vere aralarındaki ağır sessizliği bozarak sze girdi. “Efendim, Grace bana çok acil bir meseleden bahsetti, bu meseleyi ancak sizin zebileceğinize inanıyorum.”

“Yardıma mı ihtiyacın var, Grace?” Kermonde merakla ona baktı. “Paramı istediğin gibi kullanabilirsin.”

Grace hayır anlamında kafasını salladı, keşke isteği bu kadar basit olsaydı. Altından daha fazlasını istiyordu. Matthew’un iyiliği için, Kermonde’un adını, nüfuzunu, belki de önünü kullanmasını istiyordu. “Bu yardım benim için değil, en kötü türden adaletsizlik yaşıyan bir adam için.”

“Devam et.” Birden vaftiz babası onu şımartan Francis Amcası gibi değil de, Kermonde’un büyük dk gibi konuşmuştı. Güzel. İhtiyacı olan döktü. Lord John güçlü bir adamdı ve suçları, idamı hak edecek kadar ağırdı. Belki de uzun zamandır kaybettiği Marlow bağları sevgilisini kurtarabilirdi.

Gerçi kurtulmasını kendisi için istemiyordu. Asla kendisi için değil.

“Belgelerin burada, Grace,” Vere elindeki belge dosyasına vurdu. “Belgelerin anlattıkları hikâye inanılır gibi değil. Bu yüzden size Grace’i getirdim. Gerçi bütün yaşıadıklarından sonra düzelmek için dinlenmeye ihtiyacı var.” “Dinlenmeye değil, adalete ihtiyacım var,” dedi Grace sertçe. Vere maalesef hep üzerine titrerdi. Ondan sadece altı yaşı büyüktü, ama mızımız, ihtiyar bir adam gibi davranıyordu. Grace, ilk defa olmamak üzere, onunla, buyurgan karısıyla ve yaramaz çocuklarıyla nasıl yaşıyacağını merak etti. Wolfram’ı ne yapacaktı? Vere’in karısı Sarah daha şimdiden, durmadan evinde koca bir köpek bulunmasından yakınmaya başlamıştı.

Grace’in gidecek başka yeri yoktu.

Onu endişelendiren bu düşünceyi kafasından kovdu. Kendi geleceği önemli değildi. Matthew’unki önemliydi.

“Anlat bana,” dedi Kermonde. “Merak ettim.”

Vaftiz babası birkaç yorum yaparak onu dinledi ve sonra

da Grace'in, Matthew'un akıl sağlığını kanıtlamak için aldığı kağıtlara baktı; Bilim dergilerine yolladığı makalelerin taslakları. Avrupa'nın çeşitli yerlerindeki botanik uzmanlarına yazılan mektuplar. Lord John'la mektuplaşmaları. Lord yazıda yaptığı kötü hiçbir şeyi itiraf etmeyecek kadar akıllı davranmıştı. Ama yine de kelimeler onun açgözlülüğünü ve zalimliğini anlatıyordu. Ve Matthew'un doktorlarının adlarını ve gördüğü tedavileri açıklıyordu. Ayrıca Grace'in tuhaf hikâyesini doğrulayan başka detaylar veriyordu.

Grace hikâyesini bitirdiğinde Kermonde şaşkın bir ifadeyle ona baktı. Öğleden sonra akşama dönüşmüştü. Grace koltuğun ucunda endişeyle bekliyordu.

Tanrım, lütfen Matthew hâlâ hayatta olsun.

Vere bir kilise işi için öğlen yemeğinden sonra gitmiş ama biraz önce geri dönmüştü. Şimdi de kapıda durup güzel bahçede güneşin batmasını izliyordu.

“İnanamıyorum.” Amcası gözlüklerini çıkardı ve gözlerini ovuşturdu. Grace, adam gözlüklerini cebinden çıkardığında şaşırmıştı. Onu sağlıklı ve canlı hatırlıyordu. Zayıflamış görüş kabiliyeti Grace'in üzülererek onun altmış yaşını geçtiğini hatırlamasına sebep oldu.

“Ama gerçek,” dedi yavaşça.

Kermonde ona gülümsedi. “Buna hiç şüphem yok. Lord John'un yazısını, parlamento ile ilgili yapılan yazışmalardan tanıyorum. Yeğeninın velisi olduğundan beri bu dünyada kendine büyük bir yer açtı. Hep onun iyi bir adam olduğunu düşünmüştüm. Şimdi ise önce kırbaçlanması, sonra da asılması gerektiğini düşünüyorum.”

Grace kendini tartışmaya, ikna etmeye ve yalvarmaya hazırlamıştı. “Bana inanıyor musun?”

“Tabii ki, canım benim.”

“Ve...” Grace durup derin bir nefes aldı. Kalbi vahşi bir umutla hızlanmıştı. “Lord Sheene'e yardım edecek misin?”

“Tabii ki. Bu kötölük sona ermeli. Ama bu istediğın kadar

abuk gerekleŖemez, Grace. Otoritelerle grŖmeden önce kanıt toplamalı ve bildiklerimi toparlamalıyım.” “Burada yeterli kanıt yok mu?” dedi panikleyen bir sesle.

“Hayır. Ama bunları getirmekle akıllılık etmişsin.”

“Ne kadar zamana ihtiyacın var?” Grace, bir dkle sanki komŖu bir çiftçiyle anlaŖıyormuŖ gibi pazarlık yapıyor olmasını umursayacak halde değildi.

Kermonde bile bu aceleciliğine ŖaŖırmıŖ görünüyordu. “Muhtemelen birkaç ay.”

“Biraz ay.” Kalbini coŖturan mutluluk topallamaya baŖladı. Altı ay sonra Matthew’un ona verdiği söz sona erecekti. Sonra yapabildiği tek Ŗekilde ona iŖkence edenlerden intikam alıp tutsaklığını sona erdirecekti. Kendi lmyle.

Dk’un yüzü Ŗefkatle doldu. “Sabırlı ol, canım. Lord John’un, onun zannettiği kadar çok olmasa da, yüksek nüfuzlu arkadaŖları var. Ben resmi adımlar atana kadar kimse bu olaydan Ŗphe duymamalı. Sheene’in tek Ŗansı bu. Eğer bunu mahvedersek hayatı boyunca bir deli olarak tutsak tutulur.”

“Buna dayanamam,” diye fısıldadı Grace ve sonra amcasının söylediğinden bir Ŗey anlamamasını umdu. Marki’yle olan arkadaŖlıėının görgü kurallarına uygun görünmesini istiyordu.

“Lord John’un ağzllğ övgüye değer olmasa da anlaŖılır. Lansdownelar’in cepleri hep doluydu. Bu iŖi doğru yapmalıyız, yoksa yaptığımızı değmez. Ŗu anda Marki’nin nerede olduğunu ve Lord John’un neler yaptığını biliyoruz. Eğer niyetimizi belli edersek Sheene’i kaçırabilir ve baŖka bir isimle bir tımarhaneye kapayabilir. O zaman onu hiç bulamayız.”

“Lord Sheene çok uzun süredir acı çekiyor.” Grace titreyen bacakları üzerinde doğruldu ve vaftiz babasının masasının önünde durdu. Gerekirse dizlerinin üzerine çökerdi. AŖk Marlow gururunu darmadağın etmişti.

Kermonde’un kurnaz yüzü, onu incelerken dŖnceli bir

ifadeye büründü. Belki de Grace'in savunması çok tutkulu olmuştu. Ama Matthew'un özgürlüğünün geciktiği her saniye, etine iğneler batıyormuş gibi canını acıtıyordu.

Ah, Matthew, benim için hayatta kal, diye yalvardı acı çeken kalbi. Gergin sessizlik devam ediyordu.

Vaftiz babası hafifçe gülümsedi. "Sheene'in babasını hatırlıyorum. İyi bir adamdı. Çok zekiymiş. Oğlunun onun zekâsını almasına şaşırmadım. Onun ve karısının öldüğü gün çok üzücü bir gündü. Cenazelerine gitmişim. Oğlunun cenazede cesaretle konuştuğunu hatırlıyorum. On ya da on bir yaşındaydı sanırım. Güzel bir çocuktü. Şimdi herhalde yirmi beş yaşındadır."

Grace'e bakmak için durdu. Grace özel ilgisini saklayamamıştı. Nasıl saklayabilirdi ki? Aşkla ve korkuyla yanıyordu. Yine de, onuru tehlikedeydi ve insanların Matthew'un davasına bir skandal yüzünden önyargıyla bakmasını istemiyordu. Kimse Grace Marlow'un, kendini zevkle bir fahişe olarak sunduğunu bilmemeliydi.

"Francis Amca, bunu yapıyorum çünkü birinin zarar görmesini ve tutsak edilmesini görmekten nefret ediyorum," dedi katı bir sesle. "Kocam sadece birkaç hafta önce vefat etti."

"Ama kocan çok daha yaşlıydı, değil mi canım?" Kermonde'un dudağı titredi. Grace ona Josiah'ı biraz anlatmıştı ve açıkça söylemediklerini tahmin edebileceğı kadar fazla şey söylemişti. "Genç Sheene'in başına gelenler çok üzücüydü. Onunla ilgilenmeliydim ama amcasının aleyhine hiçbir şey duymamışım. Sonra çocuğun aklını yitirdiğı haberi geldi ve o zamandan beri zavallı çocuğı düşünmedim. Lord Sheene'e arkadaşım diyebilmekten dolayı gurur duyuyordum. Eğer oğlunu işkenceden kurtarabilirsem bu ona yaptığım küçük bir iyilik olur."

"Peki efendim, planlarınız nedir?" diye sordu Vere arkasından. Grace neredeyse kuzeninin yanlarında olduğunu unutacaktı.

“Londra’ya gideceğim ve vasıflı adamlardan bu işi takip etmelerini isteyeceğim. Lord John ne yaptığımızı anlamadan bu işi halletmeliyiz.”

“Peki, ne zaman gidiyoruz?” dedi Grace hevesle. Kermonde kaşlarını çattı. “Grace, seni beraberimde götüremem.”

“Ama ben...”

Vaftiz babasının kaldırdığı zarıfçı dük mührünü taşıyordu. “Eğer bana söylediğin her şey doğruysa ve ben doğru olduğuna inanıyorum, hayatın tehlikede. Londra’da adamın burnunun altında dolaşamazsın. Eğer benim yanımda görülürsen onun peşinde olduğumuzu anlar. Tahmin ediyorum ki senin bağlantıların hakkında bir fikri yoktur.” Grace buruk bir şekilde gülümsedi, ama kalbi sadece, sadece onun Matthew’u kurtarabileceğini söyleyerek Kermonde’nun dediklerine itiraz ediyordu. “Lord John benim Bristol’da, rıhtımda çalışan bir fahişe olduğumu sanıyor.”

Amcası şok olmuşa benziyordu. Grace onun bir kadının bu kadar dobra konuşmasına alışık olmadığını düşündü.

Ya da en azından hanımefendi olduğunu düşündüğü bir kadının. Onu saf bir genç kız olarak tanıyordu. Hayatının ne kadar değiştiğini nasıl bilebilirdi?

Kermonde boğazını temizledi. “Evet, işte, senin nerede olduğunu ve kimle konuştuğunu bilmemesi çok önemli. Seni bilgilendireceğim. Ama burada kalman için ısrar ediyorum.”

“Fallon Court’ta mı?”

Vere çabucak konuştu. “Sizin rahatsız olmanıza gerek yok efendim. Kuzenim bu şanssız olay olmadan önce papaz evinde yanımda yaşayacaktı.”

“Onu burada daha iyi koruyabilirim. İki halam da kuledeki odalarda kalıyor, o yüzden sevgili vaftiz kızımın burada kalması uygunsuz kaçmaz. John Lansdowne seni dükün konutundan kaçırmaya çekinecektir. Tabii buraya bakmayı akıl edebilirse. O fakir dul Grace Paget’i arıyor, Wyndhurst

Kontu'nun tek kızı Leydi Grace Elizabeth Marlow'u değil.

Grace gerçek adını yıllardır duymamıştı. İsim yabancı gelmişti, sanki başkasına aitmiş gibi. Leydi Grace Marlow koyunları koşturan ve kocasının son hastalığında ona bakan Grace Paget'ten çok daha saftı sanki.

Vere eğildi. "Eminim kuzenim kibarlığınızdan dolayı minnettardır."

Kermonde isteğini söylemişti ve bu yapılacaktı, tıpkı Tanrı'nın isteklerinin olduğu gibi. Kermonde arazisinde Tanrı ve dükün bir farkı yoktu.

Vaftiz babası Vere'i görmezden geldi ve hoşnutsuzlukla kaşlarını çatarak Grace'i inceledi. "Kıyafetin konusunda bir şey yapmalıyız."

Grace utançla kızardı. "Beni bir hayır işiymiş gibi görmenize gerek yok. Beni kimse görmeyecek."

"Bu olmaz Grace. Olmaz. Bu paçavra bir bulaşık bezi bile olamaz. Tanrım, Grace, hizmetilerim bile daha iyi giyiniyor. Hizmetçi odasında herkes senle dalga geçer."

"Yas tutuyorum," diye itiraz etti Grace, kendini yaşamış en ikiyüzlü insan gibi hissederek. Sadece iki gün önce Matthew Lansdowne'un kollarında çıplak ve tatmin olmuş bir şekilde uzanıyordu.

"Eğer zorundaysan biriki siyah elbise sipariş et ama birkaç güzel elbise de al. Duyduklarımdan anladığım kadarıyla dokuz yıl boyunca kefaretinı ödemişsin. Artık dünyaya geri dönmenin vakti geldi, kızım."

Grace tartışamadı, Kermonde bu kadar nazik davranırken tartışamazdı. Onunla beraber Matthew'u kurtarabilecekken tartışamazdı.

O bir şey söylemeyince Kermonde onaylayan bir ses çıkardı. "Eşyalarını papaz evinden al. Yedide yemek yiyeceğiz. Marlow, karını da getir."

"Teşekkür ederim, efendim," dedi Vere yine eğilerek. "Bayan Marlow bundan gurur duyacak."

Dük Grace’e döndü. “Yarın Londra’ya gideceğim. Başını eđ, genç hanım. Yeni dul kaldın. Kendine biraz zaman ayırmak istemen çok doğal. Halalarırna seni rahat bırakmalarını söyleyeceğim. Eğer cesaretlendirilirlerse çeneleri düşünceye kadar konuşurlar.”

Grace halaları hayal meyal hatırlıyordu. Son gelişinde sürekli didişmiş ve dikkatlerini sadece tatlı masasına vermişlerdi.

Grace eğilerek selam verdi. “Teşekkür ederim, Francis Amca. Sana borcumu asla ödeyemem ama ölene dek sana minnettar kalacağım.”

Vaftiz babası rahatsız olmuş görünüyordu. “Ah, sus kızım. Hep sana ne olduğunu merak etmişim. Baban o kadar inatçı olmasaydı sana daha iyi davranırdı, sen de sana uygun bir evlilik yapardın. Şimdi genç adamı içinde bulunduğu bu karışıklıktan kurtarmak yerine dizimde bebeklerini sallıyor olurdum.”

“O... değil...” Dük inanmayarak kaşım kaldırdığında Grace sessizliğe büründü. Açıkça hikâyesindeki hiçbir şey hiçbir şey Francis Amca’nın gözünden kaçmamıştı. Birden onun Lordlar Evi’nin en korkutucu insanı olarak tanındığını hatırladı.

“Nasıl isterseniz, efendim,” dedi utanarak ve Vere’in onu kütüphaneden dışarı çıkarmasına izin verdi.

26. Bölüm

Aradan iki hafta geçmişti. Grace Matthew'u merak etmekten çılgına dönmüştü. Planım geri döndürülemez olarak tanımladığı zaman ondan haber alamamanın sinirlerini ne kadar alt üst edeceğini tahmin edememişti.

Kendi başlattığı hastalığını yenebilmiş miydi? Hayatta mıydı? Amcası bunun iyi planlanmış bir oyun olduğunu anlayıp onu cezalandırmış mıydı? Lord John daha önce tutsağını dövmüş ve ona işkence etmişti. Matthew'un güzel bedenindeki yara izleri buna sessizce tanıklık ediyordu.

Lord John onu arıyor muydu? Matthew'un amcası kolay kolay pes etmezdi. Özellikle de güvenliğini ve unvanını korumak söz konusuysa. Grace özgürken ikisi de tehlikedeydi.

Kendisinin onu özlediği gibi Matthew da onu özleyiyor muydu? Yoksa bunu yapamayacak kadar acı mı çekiyordu? Bitkiler deliliğini tetiklemiş miydi?

Grace'in en büyük korkusu buydu. Matthew iradesiyle akıl sağlığına zar zor kavuşmuştu. Grace aklını tekrar kaybettiğini düşünmeye dayanamıyordu. Belki de sonsuza dek kaybetmişti.

Yatak odasının ipeksi lüksünün içinde uyurken her gece ağlıyordu. Matthew olmadan o kadar yalnızdı ki ölecekmiş gibi hissediyordu.

Ya onu bir daha hiç göremezse? Ya şimdi yaptıkları hiçbir işe yaramazsa?

Gündüz iyimserliğini korumak daha kolaydı. Wolfram ondan hiçbir şey beklemeden ona arkadaşlık ediyor ve sevgiliyle arasında bir bağ kurmasına yardımcı oluyordu. Ama gece, ayın gökyüzünde dolaşmasını, sonra da şafağın doğuda yükselmesini seyrederken umutlu olmak zorlaşıyordu. Lord John zekiydi ve zalimdi. Savaşının sonucu şimdiden belliydi.

"Yorgunluk onu huzursuz bir uykuya sürüklediğinde her şey daha kötü oluyordu. Matthew rüyaları ona işkence ediyordu,

Onun acı çektiği, aç kaldığı rüyalar. Grace araziye ilk geldiğindeki gibi, soğuk gözlerle ona baktığı rüyalar. Onu yalnız bıraktığı için Grace'e kızdığı rüyalar.

Daha da kötüsü onunla seviştiği rüyalar. Dokunuşu çok gerçekti. Ona nazıkçe ve yavaşça sahip oluyordu. İçindeki sevinç yükseliyor, yükseliyordu.

Sonra, hiçbir şey olmuyordu.

Yüzünde yaşlarla ve boş kollarla uyanıyordu.

Ah, Matthew, Matthew, bana çabuk geri dön.

Aldığı tek cevap sessizlikti.

Kaçışından bir hafta sonra çocuğunun olmayacağına dair kanıt gelmişti. Gerçi kendini çok önceden kısırlığına alıştırdığını zannetmişti ama bütün gün odasında ağlamıştı. Regli gecikmişti ve içinde küçücük bir umut büyümeye başlamıştı ama bu sadece hayal kırıklığını daha da zalimleştirmişti.

Kendi kendine, bir bebeğin, daha şimdiden gergin olan bir duruma imkânsız bir karışıklık ekleyeceğini söylemişti. Ama kederli kalbi böyle hissetmiyordu. Kalbi sanki her gün onunla sevdiği adam arasındaki bağlardan biri kopuyormuş gibi hissediyordu.

Kermonde Londra'daydı. Grace onun Matthew'un iyiliği için çalıştığını biliyordu ama beklemek, tenine bıçakların batmasından daha fazla işkence ediyordu. Vaftiz babası sık sık mektup gönderiyordu. Amcasının son notu biraz önce gelmişti ve kendinin yazmasını haklı çıkaracak denli iyi haberler içeriyordu.

Grace, mektubu kucağına bırakırken Fallon Court'a geldiğinden beri sanki ilk defa gülümsüyordu. Başını kaldırdı ve dışarıda mükemmel bir gün olduğunu fark etti. İki haftadır sanki gri bir bulutta yaşıyor gibiydi ve dış dünya onu etkilememişti.

Şimdiyse oturduğu bankın hızla akan bir ırmağın yakınındaki bir arazide olduğunu fark etmişti. Endişe ve çaresizliğin içinde kapalı kalmışken yaz gelmişti. Güneş ışığı sık yeşil

yaprakların arasından giriyor ve akan suyu pırıldatıyordu. Kuşlar cıvıldıyor, kafasının üzerindeki dalların etrafında uçuyorlardı.

Dünya güzellikle doluydu.

Matthew'un doktorlarından biri toplum tarafından dışlanmıştı. Dr. Granger, raporlara göre, bir şarlatandı. Dükün adamları şu an ülkede onu arıyorlar ve Matthew'a rüşvet karşılığı deli raporu verdiğini itiraf ettirmeyi umuyorlardı.

Umut.

Grace bu kelimeye gece yarısı bir muma sarılacağı gibi sarılmıştı.

Güzel, ince bez elbisesinin üzerinde, muhteşem haberleriyle yatan mektuba baktı. Köyün terzisi ona Marlow Hall'dan ayrıldığından beri sahip olmadığı abartılı bir dolap sağlamıştı. Tabii arazideki fahişe kıyafetlerini saymazsa.

O kıskırtıcı kıyafetlerle kendini sergilediğinde Matthew'un altın gözlerinde beliren ateşi hatırladı. O sırada bu bir oyundu, oyunculuğun bir cesaret göstergesi olduğu, karanlığa karşı isyankâr bir hareket olan bir oyun.

Karanlığın Matthew'u ele geçirmemiş olması için dua ediyordu. Gözlerini kapayarak onun güvende olması için yalvardı.

Yolda bir dal çıtırdadı, gözlerini açınca hizmetçilerden birini gördü. "Kusura bakmayın, Leydim." Kız eğilerek selam verdi ve endişeyle arkasına baktı.

"Evet, ne oldu, iris?" Grace mektubu katladı. Hizmetçilerin çoğu, onları çağırmadıkça kendisini rahat bırakıyordu. Grace, vaftiz babasının bunu sağlamak için emirler verdiğini düşünüyordu.

"Bir ziyaretçiniz var, hanımefendi."

"Bir ziyaretçi mi?" Bu ayağa kalkmasını sağlayacak kadar olağandışıydı. Belki de gelen Vere'di ama o genelde Grace'in aramasını beklerdi. "Gelen kuzenim mi?"

Bir problem çıkmamış olmasını umuyordu. Vere'in

şimdiden dört çocuğu vardı ve Sarah yine hamileydi. Hamilelik onu normalden de sinirli yapmıştı. Grace'in kuzenini muhteşem ortaçağ kilisesi St. Margaret'in yanındaki o taştan papaz evinde sık sık ziyaret etmemesinin nedenlerinden biri de buydu.

"Hayır, gelen baban," dedi yıllardır duymadığı bir ses. Siyah giyinmiş uzun bir beyefendi hizmetçinin arkasından yavaşça görüş alanına girdi.

Grace titreyen elini göğsüne götürdü. Kalbi göğsünden çıkmak istercesine gümbürdüyordu. Kontun gelişinin sebebi neydi? Ondan vaftiz babasının evini terk etmesini mi isteyecekti? Yoksa onu suçlamaya mı gelmişti?

Buna hazır değildi. Asla buna hazır olamazdı.

"Wyndhurst Kontu sizi görmek istiyor, Leydim," dedi hizmetçi, tekrar eğilerek selam verdi ve geriledi.

Odaya garip bir sessizlik çöktü.

Grace babasını en son hiddetli bir öfke içinde görmüştü. O sırada güçlü ve korkutucu bir insandı. Yıllar içinde, kütüphanesindeki o akşamüstünün korkunç hatırası diğer sevgi, nezaket ve cömertlik hatıralarını bastırmıştı. Şımarık küçük bir kız gibi davranmıştı. Mahvoluşa gidişi çok şımarık olduğunu göstermişti. Hareketlerinin sonuçlarını çok geç fark etmişti.

Önünde duran adam, kâbuslarını süsleyen kızgın canavar değildi. Kont bir bastonla yürüyordu ve yüzü derin çizgilerle doluydu. Sık saçlarında siyahtan çok gri vardı.

Grace omuzlarını dikleştirdi ve babasının gözlerine baktı. Babasının burada olmaya hakkı vardı. Ama cesareti kalbindeki tereddüdü, üzüntüyü, suçluluğu ve kırıklığı dağıtmaya yetmiyordu. Ve sevgiyi. Her şeye rağmen kalbinde sevgi de vardı.

Duygu yüklü bir an boyunca baba ve kız birbirlerine baktılar. Aralarında sadece birkaç metre vardı ama ona sanki bir kilometre boyunca uzanan bir uçurum var gibi gelmişti.

"Babana merhaba demeyecek misin, kızım?" Sesi kızgın değildi ve ifadesi suçlayıcı olmaktan çok sorgulayıcıydı.

Grace düşünmeden eğilerek selam verdi. “Tünaydın, efendim,” dedi titreyen bir sesle.

Doğrulduğunda aynada gördüğü gözlerin soluk kopyaları olan koyu mavi gözlerin yaşlarla dolu olduğunu görerek üzüldü. Koyu saçları, açık teni ve menekşe gözleriyle babasına benziyordu.

“Efendim? Söyleyebileceğin en iyi şey bu mu, Grace? Bu kadar zaman geçtikten sonra?” diye sordu boğuk bir sesle. Bastonunu tutan elleri titriyordu. Eskiden hep çok canlı ve çabuk hareket ederdi. Bastonunu moda için değil, destek için kullandığını görmek şok ediciydi.

“Ne istediğinizi... ne istediğinizi bilmiyorum.”

Grace onun içine titrek bir nefes çektiğini duydu. “Öncelikle daha sıcak bir karşılama istiyorum.”

“Nasıl istersen.” Grace dikkatle yaklaştı. Artık babası onun yükselip yanağına bir öpücük kondurabileceği kadar kambur duruyordu. Bu kısa bir karşılamaydı. Daha önceleri kendini onun kollarına atıp sıkı sıkı sarılırdı. Ama bu günler geride kalmıştı.

“Seni gördüğüme sevindim, baba.” Bu doğrudu, gerçi babasındaki değişimler ruhunu acıtıyordu. Yanında birkaç dakika durduktan sonra bile bu adamın hatırladığı adamdan daha farklı olduğunu görebilmişti. Mesela bu adam yanlış yola sapmış kızına yumuşak davranıyordu. Grace geriye doğru bir adım attı. “Burada olduğumu Francis Amca mı söyledi?”

Babası, Grace onu öptüğünde sanki bu nazik karşılama onu üzmüş gibi gözlerini kapamıştı. Şimdi ise gözlerini ayırmadan ona bakıyordu. Grace onun ne gördüğünü merak ediyordu. En azından artık bir hanımefendi gibi giyinmişti, üstünde Fallon Court’a ilk geldiğindeki gibi dilenci kıyafetleri yoktu. Bu bile kendini ikiyüzlü hissetmesine sebep oluyordu. O bir dilenciydi.

“Hayır, Vere Marlow Hall’a mektup yolladı. İyi ki de yollamış. Mektubu alır almaz geldim. Son beş yıldır seni arıyorum çocuğum.”

Babası onu mu aramıştı? Bu hiç mantıklı değildi. Onu evden kovduğunda Grace bu konuda kesin kararlı olduğunu sanmıştı.

Ama şimdi babası onu aradığını söylüyordu.

Şaşkınlıkla neyin değiştiğini, onun ne zaman değiştiğini düşündü. Philip'in ölümünden sonra mı? İki de ağabeyinden bahsetmese de kuvvetli, sevgili hayalet o kadar somut bir şekilde aralarında dolaşıyordu ki, Grace sanki ona dokunabilecekmiş gibi hissediyordu.

Ama hayır. Babası onu beş senedir aradığını söylemişti. O sırada Philip hayattaydı ve hızla Londra'daki lüks mahallesindeki mahvoluşuna doğru ilerliyordu.

Kont, Grace için yumuşak başlılık gösteriyordu, tek oğlunu kaybettiği ve çaresizlikle kalan tek çocuğuna sarıldığı için değil.

“Beni bir daha asla görmek istemediğini söylemiştin.” Grace burukluğunu bastıramıyordu. Evliliği sorumsuzcaydı ve kınanmaya değerd, bunun farkındaydı ve bundan dolayı pişmandı. Ama sevgili babasının geri dönüşü olmayan reddedişi ruhunda hiç iyileşmeyen bir yara açmıştı.

“O akşamüstü birçok şey söyledim. O sırada gerçekten onları söylemek istemiştım ama sonra sert tepkim geçti. Bir sene sonra York'a geldim ve Paget'e ikinize birden yardım etmeyi önerdim, ona arazilerimden birinde bir yer bulmayı, ikinizin de rahat yaşamasını teklif ettim. Ama teklifimi suratıma geri fırlattı.”

Babası Josiah'a barış dalı uzatacak kadar gururunu çiğnemiş miydi? Grace birden kendini, üzerinde olduğunu sandığı dünyadan çok farklı bir dünyada kaybolmuş gibi hissetti.

Ellerinin titrediğini saklamak için onları eteğinin içine sakladı. “Josiah'a beni görmek istediğini söylemedin mi?” “Kocan bütün ailene sonsuza dek sırtını döndüğünü ve onunla yeni ve daha iyi bir hayatı iple çektiğini söyledi. Senin Marlowlar'dan ve onların temsil ettiği her şeyden nefret ettiğini

söyledi.”

Grace kendini beğenmiş Josiah’ın babasına bu yalanları söylerken nasıl konuştuğunu hayal edebiliyordu. “Ve sen de ona inandın mı?”

Kontun yüzü düştü. “Başka bir şansım yoktu. Evliliğinden beri bize yazmamıştın ve bizle görüşmeye çalışmamıştın.”

Grace hep, babasını gördüğünde onun tıpkı gizlice evlendiğinde olduğu gibi kızgın olacağını düşünmüştü. Ama şu an iç burkacak kadar üzgündü ve Grace nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. Üzüntüsü, kalbini içinde ağır bir taş varmış gibi hissettirecek kadar ağırlaştırmıştı.

“Bana bunları yapmamamı söylemiştin,” dedi, ona dokunma ve onu rahatlatma içgüdüleriyle savaşıyor.

Babası hafifçe gülümsedi ama ifadesi hâlâ derin bir üzüntüyle doluydu. Grace’in küçükken çok sevdiği ironik alaycılığını gösterince Grace bir an ağırlaşmış kalbinin kırılacağını sandı. “Sonunda itaatkârlık gösterdin, kızım. Hiçbir zaman çok yumuşak başlı bir kız olmadın. Benim emrime ilk defa o zaman karşı gelmemiş olman ne yazık.”

“Benden nefret ediyor gibi konuşmuştun,” dedi Grace hissiz bir sesle.

“Kızgındım, hayal kırıklığına uğramıştım.” Babası ona doğru bir adım attı. “Ama seninle bağlarımızın kopmasına üzülmeyi hiç kesmedim. Biliyor musun, sen her zaman en sevdiğim çocuğum oldun.”

Evet biliyordu. O sırada yanılarak babasının düşkünlüğünden dolayı onu şanssız evliliği için affedeceğini düşünmüştü ama trajik bir şekilde yanılmıştı.

Gerçi görünüşe göre babası onu affetmişti.

Josiah ona kontun barışma çabasını hiç anlatmamıştı. Belki de kocası Grace’in onu bırakıp eski hayatına döneceğinden korkmuştu. Belki Grace öyle yapsaydı, ikisinin de hayatı daha iyi olurdu. Evlilikleri boyunca mutlu bir anları hiç olmamıştı. Matthew’a duyduğu aşk Josiah’la geçirdiği hayatın duygusal ve

fiziksel kısırlığına haşın bir ışıık tutmuştu.

Kont hâlâ, daha önce ondan hiç duymadığı bir ısrarcılıkla konuşuyordu. “Sonra, beş yıl önce, tekrar barışmak istedim, senin kırıınlığının zamanla azaldığını umdum. Ama sen kaybolmuşsun. York’taki dükkân terk edilmişti ve komşularınızdan hiçbiri nereye gittiğini bilmiyordu. Her yeri aradım, adamlarım seni İngiltere’deki her kitapçıda aradı. Amerika’yı bile aradılar.”

“Ripon’daydım,” dedi Grace. “En azından birkaç hafta öncesine kadar.”

“Ripon...” Kontun yüzü kâğıt kadar beyazladı ve sanki Grace ona vurmuş gibi geriye tökezledi.

“İyi misiniz?” Grace babasını tutmak için öne atıldı ama son anda duraksadı. Babası onun yardımını istemeyebilirdi.

Kont hemen dengesini buldu ama Grace bastonunu tutan ellerinin boğumlarının gerginlikle beyazladığını gördü. “Marlow Hall’dan sadece otuz kilometre uzakta mıydın? Bunca zamandır?”

“Evet, bir çiftlikte. Koyun çiftliğinde.” Grace ellerini babasının görebilmesi için uzatırken ağzı buruk bir çizgiye dönüştü. “İşte bunun izleri.”

“Tanrı beni kahretsin.” Babasının yüzü yine sağlıksız solukluğuna döndü, sesi ise boğuktu ve duyguyla titriyordu. Onu ayakta tutan tek şey buymuş gibi bastonuna sıkı sıkı tutundu. “Benim küçük kızımın işçi elleri var. Seni bir düşes olacak şekilde yetiştirmiştim. Ne yaptım ben? Ne yaptım? Beni hiç affedebilecek misin, çocuğum?”

Grace babasını böyle görmekten nefret ediyordu. Ne de olsa suç kendisinindi. Ellerini önünde birleştirdi ve kendini konuşmaya zorladı.

“Sanırım...” Bütün cesaretini topladı ve devam etti. “Sanırım affedilmesi gereken benim, baba.” Bu sefer baba kelimesi ağzından zorlanmadan çıkabilmişti.

Kont yüzünü buruşturdu. “Ah, Grace, benim sevgili kızım, seni bütün kalbimle affediyorum ve umuyorum ki zaman geçtikçe sen de beni affedersin. Çok aptaldım, ama umarım yıllar beni

değiştirmiştir. Umarım bana olgunluğu öğretmişlerdir.” Durdu ve kolunu uzattı. “Benimle eve kadar yürür müsün, kızım?”

Grace babasının yüzünde acı dolu bir kırılğanlık yakaladı. şu an bile babasının kızının onunla geleceğine emin olamaması yüzünden şaşkınlık içindeydi. Küçükken hatırladığı Wyndhurst Korttu kendinden çok emin olan bir adamdı.

Derin bir nefes aldı, biliyordu ki geri kalan hayatı şu an ne olduğuna bağlıydı. Bir gülümseme babasını rahatlatırdı ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın gülümsemeyi başaramadı.

Kont hatalar yapmıştı. O da yapmıştı. İki de günahları için çok ağır bedeller ödemişti ve şu an yaşadıkları bunun kanıtıydı.

Konuştuğunda sesi kendinden emin ve sakindi. “Bundan gurur duyarım, baba.”

Grace içeri süzölürken yatak odası karanlıktı. Belki de annesi daha sadece akşamüstü olmasına rağmen uyuyordu. Somerset’ten buraya olan uzun fayton yolculuğunda, babasından kontesin günlerinin çoğunu odasında uyuyarak geçirdiğini öğrenmişti. Bu Grace’in hatırladığı canlı, coşkun kadının hatırasıyla trajik bir zıtlık oluşturuyordu.

Kapıyı sessizce arkasından kapadı ve bu boğuk hava korkuyla Lord John’u hatırlamasına sebep oldu. Kalbi hızlandı ve nefesi kesildi. Onu boğacak gibi olan hapsolme hissini kovmaya çalıştı.

Sonra tanıdık gül ve balmumu kokuları etrafını sardı ve boğucu paniğini uzaklaştırdı. Karışık koku onu çocuk-

luğuna geri götürdü ve gözlerinin dolmasına sebep oldu. Sonsuza dek yok olmuş o şımarık, masum kızıdan binlerce kilometre uzaktaydı artık.

Koku geçmişini çok yaklaştırmış, somutlaştırmıştı. Derin bir nefes aldı ve kapıya yaslandı. Oda çeşitli tahtalardan yapılmış müzik aletlerinin güzel işlemlerini göremeyeceği kadar karanlıktı. Ama içindeki çocuk, kapının arkasındaki kemanları ve flütleri hatırlıyordu. Tıpkı halının yumuşak mavilerini ve pembelerini ve

abartılı oymaları olan yatağı örten mavi ipek perdeleri hatırladığı gibi.

“Kim var orada?”

Annesinin sesi bile değişmişti. Tiz ve aksiydi. Sadece elli yaşında olmasına rağmen sesi korkmuş yaşlı bir kadın gibi çıkıyordu.

Grace boğazını kaplayan üzüntü yüzünden konuşamadı. Bu yanıltı, çok yanıltı.

Annesi endişeyle şiltenin üzerinde doğrulurken çarşaflar hışırdadı. “Kimsiniz? Sen misin Elise? Eğer beni akşam yemeği için giydirmeye geldiyse, bu gece aşağı inmek istemiyorum.”

Annesi artık yemeklerini hiç yemek odasında yemiyordu. Grace babası karısının Philip öldükten sonraki davranışlarını anlatırken, onun sesindeki şaşkın sevgiyi ve üzüntüyü duymuştu. Annesinin hayattan elini ayağını çektiğini duymak, içini suçlulukla ve keskin üzüntüyle doldurmuştu.

Şimdi bu odada durup bunu kendi gözleriyle görmek daha da kötüydü.

“Elise?”

“Gelen...” Grace durdu ve tekrar denedi. “Gelen hizmetçin değil, anneciğim.”

Daha sonra annesi zar zor duyabileceği kadar kısık bir sesle konuştu, “Grace?”

Grace onu taşıyacağından emin olamadığı titreyen bacaklarıyla ileri bir adım attı. “Evet, anneciğim. Ben Grace.”

“Küçük Grace'im...” Çarşaflar yine hışırdadı. Sonra daha güçlü bir sesle, “Rüya görüyorum, değil mi?”

Konuşmak çok zordu. “Hayır. Gerçekten buradayım.” Garip felci geçti ve halıyı koşarak geçip yatağın yanına, dizlerinin üzerine çöktü. “Gerçekten buradayım, anneciğim.”

“İnanamıyorum.” Annesi yanına döndü ve sanki ancak ona dokunduğunda varlığından emin olabilecekmiş gibi yanağını okşadı. Grace o sevgi dolu parmakların yanağında dans ettiğini hissedince gözlerini kapadı.

Tekrar yuvasındaydı.

İçine titrek bir nefes çekti. Gölgelemin içinde bile annesinin yüzünün ne kadar çöktüğünü ve solduğunu görebiliyordu. Başlığının altından görünen düzensiz saç telleri gri ve cansızdı. Son dokuz yıl Wyndhurst Kontesi'ne nazik davranmamıştı. Kont'la evlenip Marlow Hall'de kontluk, toplumunun kraliçesi olan o dillere destan güzelden eser kalmamıştı.

“Seni bir daha hiç göremeyeceğimi sanmıştım,” diye fısıldadı kontes çatlamış bir sesle.

“Ben de.” Kelimeler ağzından boğuk ve anlaşılmaz bir halde çıkıyordu.

“Neden gelmedin... Philip öldüğünde neden gelmedin?” Annesinin yüzünde kızgınlık belirdi. “Sana ihtiyacım vardı Grace ve sen burada değildin.”

Neden gelmemişti? Josiah gitmesini yasaklardı ama Grace ona karşı çıkardı. Kalbinde ona yıllarca o kadar çok karşı çıkmıştı ki, gerçekten ona karşı çıkması aralarındaki bir şeyi değıştirmezdi. Babasının ondan nefret ettiğini sanmıştı ama onun kızgınlığıyla yüzleşebilecek kadar cesur davranabilmeliydi. En azından deneyebilirdi.

Hatalıydı. Ve korkak. Ve zalim.

“Üzgünüm,” dedi zayıf bir sesle. “Çok üzgünüm.” “Philip'i çok özliyorum.” Kontes'in donuk gözlerinden yaşlar dökülmeye başladı. “Seni özledim.”

“Biliyorum, anneciğim, biliyorum,” diye mırıldandı Grace. Annesi narın beyaz geceliğinin içinde, yorganın altına kıvrılmış haliyle bir serçe kadar küçük ve kırılgan görünüyordu. Grace nazikçe bu kırılgan vücudu kollarıyla sardı ve annesini kendisine çekti.

Bir an annesinin ince bedeni sanki insan temasına alışık değilmiş gibi kasıldı. Sonra kafasını Grace'in omzuna eğdi ve yorgun bir ağlama krizine girdi.

Grace ona daha da sıkı sarıldı. Söyleyecek çok şeyi vardı, çok fazla şey öğrenmek istiyordu. Ama sessiz kaldı.

Annesini hep sevmişti, bütün ailesini sevmişti, ama bu düşüncesiz, bencil bir sevgiydi. Matthew’la olan aşkından öğrendikleri ona şu anda annesinin ihtiyaçı olan şeyin sessiz teselli olduğunu anlayacak bilgeliği vermişti.

Annesi sonunda ağlamayı kesti ve kafasını kaldırdı. Grace kasvete o kadar alışmıştı ki, kontesin yüzündeki ifadeyi okumakta zorluk çekmedi. Yorgun ve zgn görünüyordu ama yüzünde daha önce olmayan bir huzur da vardı. “Perdeleri a, Grace. Kızımı görmek istiyorum.”

“Olur, anne.” Grace kalktı ve ağır örtüleri geriye attı; parlak ışık içeri doldu ve karanlığı kovdu.

27. Bölüm

Kermonde'un faytonu Grace'in dört ay önce kaçıdığı araziye doğru sallanarak ilerliyordu. Fas derisi koltuklarda gergin sessizlik devam ediyordu. Grace maskeliydi ve dükün karşısında oturuyordu. Yanında babası düşünceli bir şekilde alacakaranlığa bakıyordu.

Grace gerginlikle koyu yeşil yolculuk elbisesinin eteğinin üzerinde duran eldivenli elleriyle oynuyordu. Kalp atışları kulağında o kadar yüksek sesle atıyordu ki, faytonun devamlı gıcirtısını bastırıyordu. Bulutlu gökyüzü ve yolu kaplayan sık ağaçlar akşamı gece yarısı gibi gösteriyordu. Grace titredi ve karanlığı yaklaşan bir felaketin habercisi olarak görmemeye çalıştı.

Matthew'u son gördüğünden beri ne olmuştu? Sağlıklı mıydı? Zarar görmüş müydü? Hayatta mıydı? Tanrım, lütfen geç kalmış olmasın. Dört ay uzun bir zamandı, geçen her hüsrana dolu dakikayı bir saat olarak hissetmeyen biri için bile.

Dükün adamları sonunda Dr. Granger'ı bulduklarında şarlatan doktor Matthew'u yakın zamanda gördüğünü doğrulamıştı. Grace'in korkularını dindirecek başka hiçbir şey söylememişti. Vaftiz babasının mektubunda doktorun itiraflarını okurken işe yaramaz, hastalıklı bir öfkeyle boğazı düğümlenmişti. Dr. Granger gençken Marki'ye attığı dayaklarla, onu kusturmakla, kanatmakla ve yaralamakla hava atmıştı. Matthew'un mahvolmuş sırtının hatırası Grace'e işkence etmişti. Şimdiyse küçükken çektiği acıları bu kadar iyi bilmek alabildiği azıcık uykunun da kâbuslarla bölünmesine sebep oluyordu.

Dr. Granger hastasını sadece en son ziyaretinde incelediğini iddia etmişti. Ama Monks ve Filey Lord John'un emirleri üzerine doktorun zalim yöntemlerine devam etmişler miydi?

Grace vaftiz babasına, birini araziye gözetlemeye yollaması için yalvarmıştı ama Kermonde bu konuda isteksiz davranmıştı. Eğer Lord John ne planladıklarını azıcık bile tahmin etse,

Matthew’u onu kurtaramayacakları bir yere kaçırabilirdi.

“Rahat ol, çocuğum. Her şey tatmin edici bir sonuca varacak.” Babası iri elini huzursuz parmaklarının üzerine koydu. İçindeki baş döndürücü korku ve şüphe hortumunu tahmin edecek kadar uzun zamandır onu izliyor olmalıydı.

Grace başını çevirdi ve loş ışıktaki onun gözlerine baktı. “Umarım.”

Bir zamanlar babasının ona bu yolculukta eşlik etmesi fikrine küçümseyerek gülebilirdi. Ama birçok şey değişmişti, arkadaşsız ve yoksul dul statüsü de buna dâhildi. Artık açık olarak zengin varis Leydi Grace Marlow olarak tanınıyordu. Zavallı Josiah’ın adı unutulmuştu bile. Bu düşünce Grace’i üzüyordu, sanki kocası ölümde de hayatta olduğu kadar başarısızmış gibiydi.

Ama Josiah’ın hayaleti artık soluk, soyut bir gölgeydi. Hüzünlü fısıltıları Matthew için duyduğu endişenin altında duyulmuyordu bile.

“Grace, güvende olman için faytonda beklemeni tercih ederim.” Araç yine bir çukura girdiğinde Kermonde deri bir kayışa tutundu.

Bu tartışma haftalardır sürüyordu ama Grace inatçılığını sürdürmüştü. Aylardır ikinci el bilgiler edindikten sonra Matthew’u kendi gözleriyle görmeye ihtiyacı vardı. Vaftiz babasına verdiği tek taviz, gizlilik için bir maske giymeyi ve sessiz kalmayı kabul etmesiydi. Dünya asla Leydi Grace Marlow’un bir fahişe sanıldığını öğrenmemeliydi.

“Francis, kızı rahat bırak.” Babası elini sıktı. “Wellington’ın Vittoria’da sahip olduğundan daha fazla adam topladık.”

Kermonde’un lüks atlı arabasının arkasında bir düzine atlı adam ve iki araç dolusu silahlı hizmetli bulunuyordu. En arkada başka bir fayton vardı, bu faytonda da iki kraliyet doktoru oturuyordu. Kral George, Matthew’un durumunu öğrendiğinde çok öfkelenmişti. Grace, Rahmetli Lord Sheene’in onun çok iyi bir dostu olduğunu ve sanat koleksiyonu konusunda tavsiyeler verdiğini öğrenmişti. Majesteleri’nin esas dikkatini çeken ise

muhteşem botanik makaleleriydi. Tanrı'ya şükür onları Matthew'un masasından çalmıştı.

Babası ne kadar değişmişti, artık onu açık açık savunabiliyordu. Maskenin arkasında döktüğü yaşlar gözüne batıyordu. Ama bu sıcak his çok sürmedi. Annesiyle ve babasıyla olan buluşması ne kadar tatmin edici olsa da aklı hep Matthew'daydı. Onun gözlerine bakmak istiyordu. Onun derin, içten içe alaycı bir eğlenmeyle bezeli sesini duymak istiyordu. Onun kokusunu duymak istiyordu. Ona dokunmak istiyordu. Kalbinde onu kurtaramayacağına ısrar ederek uluyan şeytanları, sadece onun fiziksel varlığı susturabilirdi.

Grace çok yorgundu, sevinçliydi, endişeliydi ve kor-

kuyordu. Korku onu boğacakmış gibi üzerine gelirken dudağını ısırdı. Zafere bu kadar yaklaşp yine de başarısız olabilirler miydi?

Dik oturdu ve eteğini tutarken katı pençelere dönüşmüş parmaklarını serbest bıraktı. Güçlü olmalıydı. Matthew için. Kendisi için.

Fayton kapıya geldi ve kendini olacaklara hazırladı.

“Orospu nereye gitti?”

Matthew amcasına cevap vermek için başını kaldırmaya zahmet etmedi. Bilmiyorum cevabı tekrarlaya tekrarlaya eskimişti artık. Ağırılığı kollarına verip bacaklarının ağrısını azaltmaya çalıştı. Yorgundu, çok yorgundu.

Yakında onu bahçe odasının duvarına bağlayan zincirleri çezeceklerdi. Sonra da birkaç saat uyuyabileceği bir masaya bağlayacaklardı. Bu düzen Grace'in kaçışından sonra korkunç bir şekilde tanıdıklaşmıştı.

Ve Grace kaçmıştı. Amcası onu hâlâ arıyordu ama artık çoktan kaçmış olduğunu biliyor olmalıydı.

Onu sadece bu düşünce teselli ediyordu. Grace bir şekilde peşindekileri atlatmıştı. Efsanevi Bow Street Runners polisleri bile

yenilgiyi kabullenmişlerdi. Tanrı'ya şükür, sevgilisi dışarı çıktıktan sonra Matthew'a vardım edemeyeceğini anlamış olmalıydı. Matthew onun işe yaramaz bir kurtarma planıyla gelip bilerek amcasına yaklaşacağından hastalıklı bir şekilde endişelenmişti.

“Tam bir aptalsın, oğlum,” dedi Lord John zincirlenmiş tutsağının önüne konmuş koltuğundan, soğuk soğuk. Sesi odadaki tek soğuk şeydi. Matthew sadece gömlek ve ince bir pantolon giyiyordu. Yine de sürekli terliyordu.

Dört ay geçtikten sonra bu boğucu sıcaklığa alışmış olmalıydı. Ama yine de ona dışarıda egzersiz yaptırdıkları sabahki ve akşamki birer saat için yaşıyordu. O ve günde üç öğün yemek tek özgürlüğüydü. Gücünü ayakta tutabilmek için onlara karşı çıkmıyordu. Sekiz hafta ve iki gün sonra Grace'e verdiği sözün vadesi doluyordu ve o zaman amcasını öldürecekti. Ondan sonra ne olacağı umurunda değildi.

“Fahişe seni unuttu, yeni bir sevgili buldu.” Lord John ellerini bastonunun üzerine koydu.

Matthew kendi kendine Grace'in sevecek yeni birini bulmasını umduğunu söylüyordu. Ve kendinin kahrolası bir yalancı olduğunu biliyordu. Onu başka bir adamın kollarında düşünmek, o ipeksi tene başka bir adamın dokunduğunu, başka bir adamın onu titreterek zevk verdiğini düşünmek, içini çürüten bir kıskançlıkla kaplıyordu.

O adam çok şanslı bir adamdı. Özgür olduğu için... Grace ile olduğu için ise daha da şanslıydı.

Matthew tepkisini saklayamamış olmalıydı. Amcası kısık ve şehvetli bir sesle güldü ve parmakları pürüzsüz sarı tokmağa daha da sıkı sarıldı. “Çok güzel bir kız değil mi? Bal kadar tatlı. Ve bacaklarını çabuk açıyor.”

Matthew cevap vermedi: Bu alaylar çok tanıdıktı.

“Onu bulduğumuzda Monks ve Filey'ye vermeden önce tadına kendim bakacağım. Ve diğer adamlarıma vermeden önce.”

Matthew kafasını kaldırdı ve sinirle amcasına baktı. Eğer nefret öldürebilseydi, Lord John kalın, kahverengi kadife ceketinin

üzerinden görünmez bir toz tanesini temizliyor olmak yerine mezarında olurdu.

Amcası hâlâ Grace'e yapacaklarını düşünüp ona anlatmaya devam ediyordu. “Belki de sana izletirim. Güzel anılarını canlandırmak için. Belki de onu öldürmeden önce sana son bir beraberlik şansı tanırım.”

Ekşi nefret Matthew’un boğazında yükseldi ama Matthew ona karşı koydu. Uysal ve yenilmiş görünmeliydi, yoksa Lord John asla onu bırakmazdı. Ve onu öldürebilmek için özgür olmalıydı.

Matthew deneyimlerinden bu soruşturmanın saatlerce sürebileceğini biliyordu. Amcası düzensiz aralıklarla onu sorgulamaya geliyordu. Gerçi artık hiçbir şeyin, yorgunluğun, acının veya kızgınlığın Matthew’un bildiklerini söylemesine yaramayacağını kabul etmiş olmalıydı.

“Tabii, başka bir yol da var, yeğenim.” Amcası sanki havadan bahsediyormuş gibi tırnaklarını inceledi. “Nereye gittiğini söylersen gözünü açıp kapayana kadar onu yine yatağında bulursun.”

Bilgisizliğinden bahsetmesinin bir işe yaramayacağını bilse de kullanmaya kullanmaya paslanmış bir sesle, “Nerede olduğunu bilmiyorum,” dedi Matthew.

Kollarındaki gerginliği azaltmak için vücudunun açısını değiştirdi. Uzun saçları yüzüne geliyordu. Her günkü temizliği artık sadece bir tıraş ve leğende çabucak yıkanmaya indirgenmişti. Amcasının planının onu bezdirmek olduğunu biliyordu ama bu bir haydut gibi görünmeyi daha çekilir yapmıyordu. Aklına kavuştuktan sonra görünüşü konusunda daha titiz davranmaya başlamıştı. Bir centilmen gibi giyinmek deliliğin çılgılık atan hayaletine, tutsaklığına ve umutsuzluğuna gösterdiği bir isyankârlık haline gelmişti.

“İti bulamamamız yazık oldu,” dedi Lord John umursamazlıkla. “Senin bize yardım etmeni sağlardı, buna hiç şüphem yok.”

Wolfram’dan bahsedilmesi Matthew’un içinde o korkunç

öğleden sonradan bu yana köpüren kızgınlığı arttırdı. Matthew köpeğinin kurşun yarasından kanayarak ölmek için gizli bir çukura girdiğini düşünüyordu. Bu Lord John'un hayvana ölene dek işkence etmesinden daha iyiydi ama çok da farkı yoktu. Ateşlenmiş öfkesini bastırdı ve onun yerine omuzlarındaki yakıcı ağrıya odaklandı.

Kızgınlık kontrolünü kaybetmesine yol açabilirdi ve

kontrolü olmazsa amcasını yenemezdi. Artık Grace güvende olduğuna göre hayattaki tek amacı Lord John'un mahvolmasıydı.

İlgisizce dışarıdan sesler geldiğini duydu. Gardiyanları araziye her gece olduğu gibi aramayı bitirmiş, olmalıydı. Donuk bir merakla amcasının adamlarına onu dövmesini emredip emretmeyeceğini merak etti. Grace'in kaçışından beri Lord John onu sadece şiddete maruz bırakıyordu. Ama bu gece amcasında acımasızlığa dökemeyeceği bir hüsrana seziyordu.

Matthew kapı açıldığında kıpırdamadı ama dışarıdan gelen hafif temiz hava dalgası yapışkan ve sıcak tenine merhem gibi süründü.

“Hemen o adamı bırakın!”

Matthew şaşkınlıkla başını kaldırdı. Ne oluyor...

Tanrı aşkına ne oluyordu? Daha iyi görebilmek için kafasını salladı. Birkaç aydır süren sessiz sefaletten sonra karşısındaki bu ses, renk ve hareket patlaması kafasını karıştırmıştı.

Kaşlarını çattı ve bu karmaşayı anlamaya çalıştı.

Bu yabancılar da kimdi? Burada ne yapıyorlardı? Konuşan ve şimdi otoriter bir şekilde odanın ortasında duran adamı tanı mıyordu.

Ama kapıya gelmiş adamları geçip yanına gelen koyu yeşil elbiseli ince figürü kalbi kırılacak kadar iyi tanıyordu. Güneşliği ve hafif çiçeksi bir parfümü olan yumuşaklık birden ağırlığını sırtladı.

Grace...

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Şaşkın bir inanmazlıkla kollarıyla onu saran maskeli kadına baktı. Kadının dudakları titreyerek sevinçli bir gülümsemeye

büründü. Maskenin altındaki menekşe gözlerinin içinde yaşlar görünüyordu.

“Yaşıyorsun. Yaşıyorsun.” Kelimeleri sanki bir duaymış gibi fısıldıyordu. Sesi çok mutluydu.

Kahretsin, keşke Matthew da böyle hissetseydi.

Kızgın bir çaresizlikle “Tanrı aşkına burada ne yapıyorsun?” diye hırladı. Nasıl kendini bu kadar tehlikeye sokabilmişti? Aylarca süren işkenceye boşu boşuna mı dayanmıştı?

Grace’in tutuşu sıkılaştı. Acı dolu kızgınlığına rağmen dokunuşu Matthew’a çok iyi gelmişti. Kısa bir süre gözlerini kapadı ve kontrolünü sağlamaya çalıştı ama Grace’in yakınında olması kontrollü olmasını imkânsızlaştırıyordu. Yine de denedi Matthew. Grace’i bu felaketten kurtarabilmesi için elinde olan tek şey aklıydı.

Ah, Grace, neden geri geldin? Neden her şeyi riske attın? Neden? Neden? Neden?

Grace onun yanına doğru eğildi ve Matthew kızgınlığına rağmen o gittiğinden beri ilk defa içinde hayatın tomurcuklandığını hissetti. “Seni kurtarmaya geldim,” dedi Grace yavaşça. “Bak.”

Matthew sersemlikle gözlerini açtı. Tek görebildiği Grace’in maskesinin arkasındaki sevgili soluk yüzüydü. Dikkatini ondan odaya kaydırmak için kendini zorladı. Birdenbire kalabalıklaşmış odaya.

Monks ve Filey silahlarla kuşanmış dört kaslı adamın elinde bir duvara dayanmış şekilde duruyorlardı. Monks perişan görünüyordu ve zincirlenmişti, ağzının etrafında kurumuş kan vardı. Açıkça onlara karşı koymuştu. Filey her zamanki kadar korkak davranmış olmalıydı çünkü yandaşı gibi zincirlenmemiştii.

Matthew’un şaşkınlığı geçtikten sonra onun bırakılmasını isteyen uzun suratlı, gri saçlı adamın biraz tanıdık geldiğini fark etti. Onun yanında en az onun kadar otoriter görünen ve Grace’e çok benzeyen bir adam vardı. Onların yanında orta yaşlı iki adam yan yana duruyorlardı. On bir yıldır onların türüyle tanışık olduğu için onların doktor olduğunu anlamakta zorluk çekmedi.

“Sayın Dük?” Lord John ayağa fırladı, her zamanki soğukkanlılığı geçirdiği şok yüzünden azalmıştı. “Bu ne demek oluyor?”

“Lord Sheene’in zincirlerini çıkar,” dedi görünüşe göre dük olan adam.

Lord John’un kendine güveni geri geldi. “Burada hiçbir hakkınız yok. Sayın Dük, Lord Wyndhurst, bu işgale itiraz ediyorum.”

Matthew’un şaşkınlığı arttı. Neden Wyndhurst Kont’u buradaydı? Grace’in bir akrabası mıydı? Peki ya dük? Zengin bir aileden geldiğini söylemişti ama bu iki adam ülkenin en büyük adamlarındandı.

“İstedığınız kadar itiraz edin.” Dük Monks ve Filey’yi tutan adamlara asil bir el hareketi yaptı. “Bu adamın bırakılmasını istiyorum dedim.”

Filey bir anahtar çıkardı ve Grace ile Matthew’a doğru ilerledi. Kabadayı metalleri açmak için yukarıya uzanırken ekşi nefesinin ve yoğun terinin kokusu Matthew’u kısa bir süre boğdu. Grace ona iyice yaklaştı ve Matthew onun kızgınlık, iğrenme ve korkuyla titrediğini hissetti. Muhtemelen üçüyle birden. O lanet maskenin altındaki yüz ifadesini göremiyordu.

Bunların hiçbirisi mantıklı değildi. Bu insanlar neden yardımına koşmuştu? Kan hissizleşmiş kollarına doğru ilerlerken inlemesini zar zor durdurdu. Yakıcı acı başını döndürdü ve Grace’e doğru çöktü.

O kadar uzun zaman ayakta durduktan sonra katı ve dengesiz hissediyordu. Onu dik tutan zincirleri olmadan bacaklarının onu taşıyamadığını fark edip utanmıştı. Grace onun ağırlığı altında tökezledi ve Wyndhurst birdenbire öteki yanında belirdi.

“Cesaretli ol, “ diye mırıldandı kont. “Seni buradan çıkaracağız.”

Daha önce kontla hiç tanışmamıştı. Bu, neredeyse şefkatli, cesaretlendirmeyi hak etmek için ne yaptığını bilmiyordu. Yine de tamam anlamında başını salladı ve tekrar dengesini bulmaya

çaladı.

“Ah, Matthew,” dedi Grace boğuk bir sesle. “Sana neler yapmışlar!”

“Sessiz kalacağına söz vermiştin,” dedi Dük.

Matthew, Grace’in yüzünün iyice beyazladığını gördü. Dört aydır hayalini kurduğu dolgun ağız düzleşmişti. Onu nefes almak istediğinden bile daha fazla öpmek istiyordu ama seyircileri bunu imkânsız kılıyordu.

Neden sessiz kalmalıydı? Neden maske takıyordu? Bu adamları nereden tanıyordu?

Herhalde dükün metresi olamazdı. Bu aptalca olabilirdi ama Matthew Grace’in onu hâlâ sevdiğine inanıyordu. Bunu sesinde duymuştu. Gözlerinde görmüştü. Çok nazik bir güçle bedenine dayadığı ellerinde hissetmişti.

“Hastayı incelemeliyiz, Sayın Dük, Lordum,” dedi doktorlardan biri çok ukala bir sesle.

Kont, Matthew’un dik durmasına yardım etti. En azından bu sefer Matthew’un bacakları onu ayakta tutabilmişti. Dikkatle kasılmış omuzlarını hareket ettirdi ve hareketle karıncalanan kollarını gerdi.

“Marki çılgın bir deli,” dedi Lord John sertçe.

Kont nefretle ona baktı ve Matthew’u bıraktı. “Saçmalık. Şimdiden onun benim kadar akli başında olduğunu görebiliyorum.”

“Wyndhurst, buna karar verebilecek bilgin yok,” diye itiraz etti Lord John, çenesi saldırgan bir şekilde öne fırlamıştı. “Bu tehlikeli manyağın zincirli kalmasında ısrar ediyorum.”

“Lordum, hiçbir şey için ısrar edemezsiniz,” dedi tanımadığı dük sertçe, kalın kaşları soylu bir hoşnutsuzlukla bir araya gelmişti. “Buraya kralın emirleri üzerine geldim. Bu emirler sizin tutuklanmanızı da içeriyor.”

Lord John’un cevabı da dükün konuşması kadar kibirliydi. “Kafam karıştı, efendim. Ne için tutuklanıyormuşum?” “Kaçırma, özgürlük kısıtlama, sahtekârlık, hırsızlık, saldırı. Daha sayabilirim.”

“Bu fahişenin sözü üzerine mi?” Maskeye rağmen Lord John’un Grace’in kim olduğu konusunda en ufak şüphesi yoktu. “Bu kadar yüksek rütbeli insanları yalanlarıyla nasıl ilgilendirdi bilmiyorum ama masumlugumu kanıtlamaya hazırım. Tabii bu saçma suçlamalar mahkemeye çıkarsa. Ki buna şüpheliyim.”

“Bu hanımefendinin tanıklığına gerek olmayacak,” dedi düğ soğuk bir sesle. “Dr. Granger ve Dr. Boyd gözetimimiz altında. Yalancılığınızı kanıtlayan somut delillerimiz var. Lord Sheene var.”

“Raporlu bir deli,” dedi Lord John sertçe, ama teni solmuştu ve bastonunu tutan ellerinin boğumları gerginlikle bembeyaz kesilmişti. Matthew ilk defa amcasının dudağının üzerinde bir damla ter gördü.

Düğ etkilenmemiş görünüyordu. “Küçükken ateşli bir hastalık geçirmiş ve ondan beri haksız yere hapsedilmiş bir adam. Bu adamlar Kral’ın doktorları. Onlar Marki’nin akıl sağlığıyla ilgili doğru teşhisi koyacak. Ama ben de, Lord Wyndhurst gibi, deli olduğunu gösteren bir kanıt göremiyorum. Ama suça dair birçok kanıt görebiliyorum.”

“Burada hiçbir suç işlenmiyor, lanet olsun! Zavallı deli yeğenime iyi ve korumacı bir veli oldum.”

Matthew artık ayakta daha dengeli bir şekilde duruyordu ama yine de kolunu Grace’e sıkı sıkı dolamıştı. Onu tekrar kollarından ne zaman alacaklarını kim bilebilirdi.

Bu adamlar inanılmaz bir şekilde özgürlük sözü veriyorlardı ama daha onların bu sözü yerine getireceklerine güvenemezdi.

Doğruldu ve omuzlarını dikleştirdi. Artık bir seyirciden daha fazlası olmasının zamanı gelmişti. “Deli değilim ve sen de bunu biliyorsun, amca.” Matthew’un ses tonu kinayıcıydı. “Daha çok Lansdowne mirasına açgözlü ve bencil bir veli oldun.”

“Umutsuz bir savaşa girme, Lord John,” dedi Düğ ikna edici bir ses tonuyla. “Ailen için, olay çıkarmadan teslim ol. Oyunun kesinlikle sona erdiğini söylediğimde bana inan. Eğer teslim olursan karına ve kızlarına elimden geldiğince yardım edeceğime

söz veriyorum.”

“Kahretsin, bana sıradan bir suçlu gibi davranılmasını kabul edemem.” Artık kan Lord John’un yanaklarından tamamen çekilmişti ve elleri o kadar şiddetle titriyordu ki, kehribar tokmaklı bastonu sallanıyordu.

Dük bastonun halının üzerinde hareket etmesini izledi ve sonra Lord John’a acıyarak gülümsedi. “Evet, edeceksin. Çünkü sen de sıradan bir suçlusun.”

“Teslim olmam için cehennemin donması gerek.” Amcası hâlâ Dük’e bakarak Matthew’a doğru geriledi. Cebinden ve inci bir kabzası olan küçük güzel bir silah çıkardı.

Matthew sert bir aceleyle Grace’i arkasına itti ama amcası silahı ona doğrultmamıştı. Matthew, Lord John’un omzunun üzerinden silahlı bir hizmetlinin olaya karışmaya hazır olduğunu gördü. Adamlar eğitilmiş askerler getirmeyi akıl etmişlerdi ve açıkça belayla uğraşmaya alışıklardı. Ama bu küçük yerde şiddet çığırından çıkabilirdi ve Grace karmaşanın içinde yaralanabilirdi.

“Kazanamazsın, Lansdowne. Bunu biliyor olmalısın,” dedi Dük sakince, kıpırdamadan.

"Evet kazanabilirim! Hep kazanırım ben!" Amcası vahşice Matthew’un üzerine atıldı. “Sheene Markisi ben olmalıydım, sen değil, seni bozuk işe yaramaz deli parçası!” Bu titreyen, çaresiz adamda kendine güvenen zalimden eser yoktu. Hep amcasının bedenini işgal etmiş, sosyal ortamlarda gizlenmiş olan vicdansız canavar sonunda çıplak bir şekilde ortadaydı. Tükürükler dudağını lekelemişti ve Matthew’un üstüne sıçırıyordu. Matthew gözlerini silahtan ayırmadan bir eliyle yüzünü sildi.

Kan dökülmesini beklemenin kokusu havayı keskinleştirmişti. Matthew Grace’in huzursuz küçük bir ses çıkardığını duydu ve ona daha da koruyucu bir şekilde sarıldı. “Silahını bırak!” diye bağırdı Dük.

“Tanrı aşkına, Lansdowne!” Lord Wyndhurst Lord John’a yaklaştı, gözleri silahtaydı. “Çok ileri gittin!”

“Dikkatli ol!” diye bağırdı Grace, öne atılarak. “Dikkatli ol!”

Matthew onu geriye itti. “Amca, her şey bitti,” dedi sessizce, patlamak üzere olan krizi önlemeye çalışarak. “Daha fazla acı çektirmenin ne anlamı var? Kızlarını düşün. Karını düşün.”

Lord John silahı salladı, ses sessiz odada yankılandı ve sonra silahını havaya kaldırdı. “Bana vaaz verme, Matthew. Hep lanet bir rahip gibiydin. Gerçek bir erkeğin ne istediğini nereden bilebilirsin?”

Matthew bu alaycı lafı görmezden geldi, tıpkı amcasının birçok alaycı lafını görmezden geldiği gibi. Sesinin titrememesine, sakin olmaya özen gösterdi. Sanki yaralı bir hayvanla konuşuyormuş gibi, “Gerçek bir erkeğin kibri için ailesini mahvetmeyeceğini biliyorum, amca. Gerçek bir adam davranışlarının sonuçlarını kabul eder. Sonunda felaket seni buldu. Kendinden başka suçlayacak kimsen yok.”

Tabanca Matthew’a doğru dönerken amcası pis pis gülümsedi. “Tanrı aşkına, bana vaaz verme, seni ukala solucan. Beni yendiğini sanıyorsun. Yenmedin. Kimse John Lansdowne’u yenemez. Tek pişmanlığım, şansım varken o orospuyu öldürmemiş olmam.”

Çabucak, kimse onu durduramadan, tabancayı şakağına doğrulttu ve ateş etti. Patlama sesi odada yankılandı. Arkasından da bedeninin yere düşerken çıkardığı kasvetli küt sesi geldi.

Grace Matthew’un arkasında dehşetle nefesini tuttu. Matthew Grace’in yüzünü sırtına sakladığını hissetti. Keskin barut ve metalik kan kokusu boğuk odaya yayılırken kimse kıpırdamadı. Lord John’un son kelimelerinin şiddeti, kapalı odada ahenksiz çanlar gibi çalıyordu.

On bir yıldır Matthew’a işkence eden adam ölmüştü. Matthew zafer kazandığını hissetmeliydi. Ama hiçbir şey hissetmiyordu. Hissizce, git gide yayılan kan gölünün içinde yatan hareketsiz şekle baktı.

“Tanrım,” dedi Lord Wyndhurst sonunda.

Hiç konuşmamış olan Doktor Lord John’un yanına eğildi. Başım kaldırdı ve “Ölmüş,” dedi.

“Öldüğü ana dek korkağın tekiydi,” dedi Grace titreyerek.

Matthew'un kollarından kurtuldu ve Lord Wyndhurst'e doğru ilerledi. "Lordum, iyi misiniz?"

Matthew anında onun sıcaklığını özledi. Yokluğu keskince bu uzun yalnız aylardaki yokluğunu hatırlatmıştı. Özlemle Grace'e baktı.

Dikkat dağınıklığı ölümcül bir dakika kadar uzun sürmüştü. Monks onu tutan adamlardan kurtuldu ve öne atıldı.

"Matthew!" diye çığlık attı Grace. Ona doğru döndü. Matthew onu korumak için öne atıldı.

Çok geç.

Monks kalın kollarını Grace'in kafasına dolamıştı. Kelepçelerinin zincirleri zalimce Grace'in ince boynunu sardı.

28. Bölüm

“Bir horozu nasıl kolay boğazlıyorsam onun boynunu da aynı kolaylıkla kırarım,” diye hırladı Monks ve Grace’i kendine daha yaklaştırmak için zinciri salladı. Grace’in dehşete düşmüş, sessizce yardım için yalvaran gözleri Matthew’u arıyordu.

Matthew, sanki biri midesine yumruk atmış gibi hissediyordu. Soğuk, ürpertici korku kanını dondurmuydu. Kahretsin, bunun olmasına nasıl izin vermişti? Gardiyanlarının kaçmak için her şeyi yapabileceklerini tahmin etmeliydi. Grace neden bu gece buraya gelmişti? Kalbi aşkla dolu olmasına rağmen Grace’in cesur ruhuna lanet okudu.

Monks’ta zayıflık belirtileri aradı ve her zamanki gibi hiçbir belirti bulamadı. Hayduda saldırıp çıplak elleriyle onu boğma isteğine karşı koyarken elleri yumruklara dönüştü.

“Olduğunuz yerde kalın,” dedi düğ odayı saran adamlarına.

Monks sertçe Grace’i döndürdü, artık sırtı Fransız kapıya dönüktü ve Grace odayla arasında canlı bir bariyer oluşturuyordu. “Kimse takip etmesin.”

“Hanımefendiye ne olacak?” diye sordu Dük.

Monks keyifsizce güldü, Matthew Grace’in titrediğini gördü. Yüzü korkuyla bembeyaz kesilmişti.

Monks sırtıttı. “O bir hanımefendi değil. Değersiz bir fahişe.”

“Hayır!”

“Kapa çeneni, sürtük!” Monks homurdandı ve zinciri sıklaştırdı, Grace baskı yüzünden öksürdü. Monks, Dük’e pis pis baktı. “Beni durdurmak için hiçbir şey yapma, ben de kadını bırakayım.”

Bu bir yalandı. Monks bir öfke krizindeydi ve Grace’le yalnız kaldığında bu kızgınlığını onun üzerine salacaktı. Eğer yakalanırsa kesinlikle asılacaktı zaten. Başka bir cinayetin ne zararı olurdu ki?

Matthew bütün içgüdülerine rağmen söylemesi gereken şeyi söylemek için kendini zorladı. “Kızı bırakırsan, Sheene Markisi

olarak söz veriyorum, zarar görmeden buradan gidebilirsin.”

Matthew, Dük’ün itiraz hareketini görmezden geldi. Grace’in hayatı intikamdan veya suçluları cezalandırmaktan çok daha önemliydi.

Monks kapıya doğru ilerledi ve Grace de arkasından tökezleyerek gelmek zorunda kaldı. “Aptal değilim. Onu bir pazarlık nesnesi olarak tutarsam benim için daha iyi olur Lord. Yarım saat sonra onu kapıdan alabilirsiniz.”

Matthew biliyordu ki, kapıdan onun ancak ölüsünü alırlardı.

Eğer sevgilisi ölürse özgürlüğü ne işe yarardı?

Bu iş yeteri kadar uzamıştı. Döndü ve Dük’ün adamlarının birinin elindeki silahı kaptı.

“Bırak onu, Monks.” Sesi sessiz odada yankılanmıştı. Oda, Grace’in zincire dayalı tutarsız nefesleri dışında sessizdi.

“Kadını vurma riskini göze alamazsın,” dedi Monks kıkırdayarak.

“Onu vurmayacağım.” Matthew şaşırtıcı bir şekilde sağlam bir elle tabancayı kaldırdı ve Monks’un gözlerinin arasına hedef aldı.

“Aptal olma be adam!” Lord Wyndhurst ona doğru döndü. “Kızı vuracaksın!”

Yıllardır hiçbir silaha dokunmamış olsa bile tabancanın serin ağırlığı tanıdıktı. Çocukluğunda hedef alma konusunda son derece yetenekliydi ve usta bir nişancı olacak gibiydi. Saatler boyunca ağaçlara taş atmanın hedef alma yeteneğini geliştirdiğini umuyordu. Bu kendine güvenmesi için yetersiz bir sebep gibiydi ama silahını doğrulttuğunda bunu yapabileceğine hiç şüphesi yoktu.

Grace’i şu an başarısız olmayacak kadar çok seviyordu.

“Matthew, lütfen,” diye yalvardı Grace çaresizce ama sonra Monks zinciri çekince sessizleşti. Matthew buruk bir kızgınlıkla sert metal halkaların Grace’in boynunu yaraladığını fark etti. Monks bunun bedelini ödeyecekti. Ve başka birçok şeyin.

“Hiç kıpırdama,” dedi yavaşça Grace’e. Eğer ani bir hareket yaparsa veya Monks’u iterse kurşun yanlış bir yere gidebilirdi.

Alçak adam Grace'ten uzundu, Grace önünde olmasına rağmen zannettiğinden daha kolay bir hedefti. Garipti ama odadaki her şey sanki parlak bir ışıkla aydınlatılmış gibi tuhaf bir şekilde net görünüyordu. Matthew derin bir nefes aldı ve sessizce kısa bir dua etti.

“Anca atıp tutuyorsun Lord,” dedi Monks küçümser bir tavırla. “Beni vurmaya cesaretin, Amerika’ya yüzme cesaretin kadardır.”

Matthew nişan aldı. “Yüzmekten hep hoşlanmışımdır, Monks.”

Tereddüt etmeden tetiği çekti. Kurşun tam Monks’un iki kalın kaşının arasına girdi. Çamur renkli gözler şokla açıldı. Sonra da ölümle donuklaştı.

Monks tek kelime etmeden yere yığıldı, Grace’i de beraberinde çökertti. Grace düşerken dehşetle yüksek sesli bir çığlık attı. Ses odadaki herkesi saran garip felç havasını dağıttı.

Wyndhurst hemen öne atıldı ve Grace’i zincirlerden kurtarmak için koştu. “İyi misin, çocuğum?”

“Evet, evet,” dedi Grace titreyerek. Bu sözıyla beraber Matthew’un omuzlarındaki acı dolu gerginlik biraz azaldı.

“Vay canına,” Filey nefesini tuttu, şaşkınlıkla ağzı bir karış açık, Matthew’a bakıyordu. “Hiç böyle bir şey görmemiştim.”

Grace için duyduğu acı verici korku azalırken Matthew’un kalbi sakinleşti. Tanrı’ya şükür babası ona keskin bir nişancı gibi ateş etmeyi öğretmişti. Tanrı’ya şükür bu hapisanede eline geçen her şeyle hedef almayı çalışmaya devam etmişti.

Kolu yavaşça aşağı indi.

Daha önce kimseyi öldürmemişti. Bu işin daha zor, daha duygusal olacağını düşünmüştü. Ama Monks’un hareketsiz vücuduna baktığında tek hissettiği hafif bir tatmin duygusuydu.

Gözleri Lord John’un ölü bedenine kaydı. Sonra her zamanki gibi başını kaldırdı ve Grace’e baktı. Sevgilisi bitkinlikle titreyerek Wyndhurst Kontu’nun kollarının arasına sığınmıştı. Matthew yine Grace’in kendisinden büyük bu adama ne kadar benzediğini

düşündü.

Neden teselli için başka birine gitmişti? Matthew'un küçücük bir dokunuş için bile yanıp tutuştuğunu görmüyor muydu? Ona sarılmayı ne kadar özlediğini biliyor olmalıydı.

"Sheene, şimdiye kadar gördüğüm en iyi nişancılıktı bu!" dedi Dük. "Önünde saygıyla eğiliyorum."

"Ona zarar vermesine izin veremezdim," dedi Matthew neşesizce. Kahretsin, kendini neşesiz hissediyordu zaten.

Kesin bir hareketle tabancayı sık sık bağlandığı masanın üzerine koydu. Yavaş yavaş kimsenin bir daha onu bu masaya bağlamayacağını kavramaya başlıyordu. Bu düşünce artık ona uzak geliyordu, önemsizdi, sanki başka birini ilgilendiriyormuş gibi.

Lord John ölmüştü. Monks ölmüştü. Filey cezasını çekecekti. Matthew şarkılar söylelemeliydi.

Özgür kaldığını hayal ederken hep kendini mutluluktan sarhoş bir halde hayal etmişti. Ama sanki şimdi bütün hisleri donmuştu.

"Bu namussuzu dışarı çıkarın. Adalet sistemi onunla ilgilenecek," dedi Dük Filey'yi tutan adamlara.

"Ben sadece Lord John'un uşağıydım, sayın Dük. Sadece bana söylenenleri yaptım," dedi Filey her zamanki gibi korkakça. Matthew, onun patronunun da, uzun zamandır yanında olan iş arkadaşının da ölümünden dolayı üzülmediğini fark etti.

"Bu doğru değil. O suçlu ve cezalandırılmasını istiyorum." Matthew kendine bu haydudu öldüreceğine dair söz vermişti. Ama şimdi kan dökme hevesi geçmişti. Ona göre hava hoştu, Filey'nin kaderine mahkeme karar verebilirdi. Lord John'un aleyhine olan kanıtlar, Dük'ün iddia ettiği kadar kuvvetliyse, Filey'yi asarlardı.

Çok umurunda değildi. Tek umursadığı Grace'ti. Onu Kont'un kollarının arasından çekme isteğine karşı koydu.

Silahlı adamlar Filey'yi uzaklaştırdıktan sonra Dük hoşnutsuzlukla odaya baktı. "Zar zor nefes alıyorum. Newby, pencereleri aç. Fenwick, Lord Sheene'e düzgün bir kıyafet bul, Windsor'a kısa kollu bir gömlekle gelemes. Atları değiştirdiğimizde yıkanıp tıraş olabilir."

Windsor? Bu da neyin nesiydi? “Sayın Dük, planlarınız nedir?”

Dük Matthew’a baktı, sonra gözlerini Wyndhurst Kontu’nun kollarındaki Grace’e çevirdi. “Yolda açıklarım. Vakit nakittir. Majesteleri bekliyor. Jones ve Perrett, cesetleri buradan çıkarın. Sonra Lord Sheene’le, Lord Wyndhurst’le ve bu hanımefendiyle yalnız kalmak istiyorum.”

Hizmetkârlar odadan çıktı. Temiz hava içeri doldu ve Matthew’un garip hissizliğine dokundu. Özgür olduğu gerçeğini kabul etmekte hâlâ zorlanıyordu. Düşmanları yenilmişti. Kâbusu sona ermişti.

Sonunda yalnız kaldıklarında elini Dük’e uzattı. “Efendim, yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Minnettarlığımı kime borçlu olduğumu öğrenebilir miyim?”

“Tabii ki,” dedi Dük ve Matthew’un elini canlı bir şekilde sıktı.

“Lord Sheene.” Grace Kont’tan uzaklaştı ve ona doğru geldi. Yine de, hâlâ dokunacak kadar yakın değildi, kahretsin.

Boğuk sesi özlem dolu ruhuna yaraya sürülen bir merhem gibi gelmiş olmasına rağmen ona ciddiyetle seslenmesi Matthew’a çok uygunsuz görünmüştü. Maskesi gibi ona bu şekilde hitap etmesinin de onurunu korumak için olduğunu tahmin ediyordu.

Hayır, bu doğru olamazdı. Yanındaki adamlar onun kim olduğunu biliyor olmalıydı.

Şaşkınlığı daha da arttı. Nasıl bir oyun oynuyordu Grace? Kendini Grace’in söylediklerine konsantre olmaya zorladı, ama esas istediği onu kollarına alıp kendisine uzaktan tanıdığı biri gibi davranmayı kesene dek onu öpmekti.

Grace, Dük’ü işaret ederken hafifçe gülümsedi. “Vaftiz babamı tanıştırmama izin ver, Kermonde Dükü.”

Vaftiz babası? Matthew’un babasının eski arkadaşı Kermonde? Grace’in tanıdıklarının bu kadar yüksek rütbeli olduğunu bilmiyordu.

Grace öteki adama döndü. “Ve babam, Wyndhurst Kontu.

Matthew şaşkınlığı yüzünden sessiz kaldı. Sürprizlerle dolu bu gecede belki de en büyük sürpriz bu olmuştu. Fakir dulu İngiltere'nin en büyük ailelerinden birine mensuptu. Buna zar zor inanabilmişti. Eğilerek selam verirken bile her şeyi mantığına oturtmaya çabalıyordu. Uzun tutsaklığı yüzünden hâlâ katı olan kasları harekete itiraz etti ama Matthew bu rahatsızlığı görmezden geldi. "Sayın Dük. Lordum."

"İyi misin, Sheene?" Kermonde sırtına bir şaplak attı, Matthew neredeyse acıyla inleyecekti. "Akıl sağlığını test etmemize gerek yok. Bu şekilde ateş edebilen bir adam keçileri kaçırmamış demektir. Eğer istersen yanımızda doktorlar var. Hizmetlerine ihtiyaç duyarsan faytonda seni inceleyebilirler."

Doktor mu? Doktor istemiyordu. Grace'i istiyordu. Çoktan babasının koluna girmiş olan Grace'i. Son moda bir elbisesi olduğunu fark ettiği Grace'i. Zincirliken ona hafifçe dokunan ama şimdi onu mahrum bırakan Grace'i.

Anlamıyordu. Özgürdü. Grace de yanındaydı. Neden kollarının arasında değildi? "Grace?" dedi sersemlikle.

Ama cevap veren Kermonde oldu. "Leydi Grace'in kalamayacağını anlamalısın. Eğer bu olayla ilişkisi ortaya çıkarsa bu bir skandal olur."

Grace babasının yanında durdu ve kafasını Matthew'a doğru eğdi. O lanet maske yüzündeki ifadeyi saklamaya devam ediyordu. Boğazındaki yaradan kasvetli bir kandamlası süzüldü ve Matthew'a onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığını hatırlattı.

O zaman neden asıl şimdi onu kaybediyormuş gibi hissediyordu?

"Hoşça kalın, Lord Sheene," dedi Grace boğuk bir ses.

Hoşça kalın mı? Nasıl bir saçmalıktı bu? "Kahretsin, Grace! Gidemezsin! Bu şekilde değil!"

Grace arkasını döndü. "Gitmeliyim. Seni özgür kılmak için ve adaletin yerini bulması için geldim, Lordum. Artık aramızdaki her şey bitti. Sana mutluluklar diliyorum." "Grace, hayır!" Matthew

öne doğru tökezledi, Grace babasının kolunda kapıya doğru ilerlerken ona uzandı. “Dur! Tanrı aşkına, ne yapıyorsun?”

Grace dönüp ona baktı ve Matthew’un bir sürü kez öptüğü dolgun dudakları üzgün bir gülümsemeye büründü. “Seni dünyaya geri kavuşturuyorum, Lordum. Seninle asla paylaşamayacağım bir dünyaya.”

“Bu doğru değil! Eğer benimle paylaşmayacaksan özgürlüğümün ne anlamı var?” Grace sanki ona bir bıçak saplamıştı, şimdi de çeviriyordu.

Maskeli kız sessiz bir inkârla başını salladı. Matthew’un onun acı çekmiş olduğuna dair bir şüphesi yoktu. Ama bunu niye yapıyordu?

Grace’in sesi çatladı. “Lütfen yapma, yalvarıyorum Matthew. Bunu olduğundan daha da kötü hale getirme. Senle tanıştığım andan itibaren aramızda bir şey olmasının imkânsız olduğunu biliyordum. Lütfen... izin ver gideyim.” Kafasını eğdi ve babasının onu odadan dışarı çıkarmasına izin verdi.

“Grace! Grace, dur!” diye bağırdı Matthew ama sevdiği kadın durmadı.

Bu gerçek olamazdı. Bunun olmasına izin veremezdi. Demir gibi ağırlaşmış ayaklarını beceriksizce onu takip etmeye zorladı.

Kermonde daha bir adım bile atmadan onu kolundan yakaladı. “Bırak gitsin. Şimdi bunun sırası değil.”

Belki şimdi bunun sırası değildi ama sahip olduğu tek zaman buydu. Kermonde’un kısıtlayıcı elinden kurtuldu ve Grace’in peşinden gitti.

Grace geceye doğru ilerlerken babasının koluna tutunduğu için zavallı bir şekilde minnettardı. Monks onu tuttuğunda hissettiği korku hâlâ kanına işliyordu ve bacakları her an pelteye dönüşecekmiş gibi hissediyordu. Zihni Monks’un onu o geniş göğsüne çekip zinciri boynuna geçirdiği korkunç anı tekrar tekrar gözlerinin önünde oynatıyordu.

Matthew’un şaşırtıcı nişancılığını zar zor görmüştü. Sonra ise

kâbus gibi bir an boyunca Monks'un devrilen bedeni onu da aşağı çekmişti.

Bu gece ölümün soğuk, kemikli parmaklarına değmişti. Monks onu öldürmek istemişti. Cani kızgınlığı elle tutulacak kadar belirgindi.

Ama Monks'un saldırısından bile daha kötü, olan şey Matthew'a hoşça kal demekti.

Onu son kez görmüştü. Dört uzun ay önce kendine söz verdiği gibi onu amcasından kurtarmıştı. Şimdi ise kendinden kurtarıyordu.

Dayanamıyordu.

Gözünde yaşlar birikmiş, korkunç maske nemlenmişti. Nereye gittiğini zar zor görerek tökezliyordu. Umurunda değildi. Yanında Matthew olmadan gitmek istediği hiçbir yer yoktu.

“Bugün çok şey yaşadın, Grace.” Grace yine tökezleyince babası endişeyle kaşlarını çatı. “Kermonde haklıydı. Gelmemeliydin.”

“Burada olmalıydım,” dedi kısık bir sesle. Onu boğan ısırap yumağını yutkunaraz azaltmaya çalıştı ve yaralı boğazının acıması ile irkildi.

Matthew'un evden, “Grace, bekle!” diye bağırdığını duydu.

Midesi buruklukla kasıldı. Matthew bir savaşçıydı. On bir yıl boyunca sürünerek akıl sağlığına, özgürlüğüne ve gururuna ulaşmıştı. Ve bu ne kadar yanlış olursa olsun onun için de savaşacaktı.

Ona nazık bir hareketle veda etmezdi. Gerçi böyle yapsa bu ikisi için de daha iyi olurdu.

“Beni eve götür, baba,” dedi çaresizce.

Matthew'la yüzleşmeden kaçabilmeyi umduğu için ne kadar da korkaktı. Burada kalıp onun acısını görmeye dayanamayacaktı. Onu kendi iyiliği için reddetmişti ama o bunu daha önce hiç görmediği dünyanın tadına bakana kadar anlamayacaktı.

“Sadece konuşmak istiyorum, Grace,” dedi Matthew arkasından emredici bir sesle. Grace onun ne kadar çabuk ve

sessizce hareket edebildiğini unutmuştu. Eli kolunu amansızca yakaladı ve kendisine döndürdü. “Eminim bana bu kadar zaman ayırabilirsin.”

Evet, ayırabilirdi. Dudağını ısırdı ve isteksizce, Matthew’la göz göze gelene dek kafasını kaldırdı. Babası kolunu bıraktı ve onlardan uzaklaştı.

Açık kapı ve faytonun lambası Matthew’un yüzündeki kızgınlığı ve karmaşık ifadeyi belirginleştiriyordu. Sevgili yüzündeki. Grace’in gözleri açlıkla yüzünün hatlarını inceledi ve dört ayın getirdiği değişimleri aradı. Darmadağın olmuş saçları omzuna geliyordu ve tıraş olmaya ihtiyacı vardı. Çenesinin keskin hatlarının yukarısında derin çukurlar vardı ve elmacık kemikleri hemen göze çarpıyordu.

“Lord Sheene...” diye başladı ama sonra gözlerini çevirdi çünkü Matthew’un kızgınlığının altında yatan ıstırapı görmeye dayanamıyordu.

“Lanet olsun! Adımı biliyorsun,” diye hırladı Matthew ve Grace’i babasından uzağa çekti.

“Ben arabada bekleyeceğim,” dedi Kont.

Grace çaresizce “Baba!” diye bağırdı. Ona bu kadar ihtiyacı varken nasıl onu bırakıp gidebiliyordu? İlk defa onun zorba gibi davranmasını ve bu ölüm, acı ve tutsaklık dolu araziden gitmesini emretmesini istiyordu.

Ve aşk dolu. Hep aşk dolu.

“Hazır olduğunda gel.” Babası zincirli ve yılmış Filey’yle birlikte bekleyen silahlı adamların durduğu fayton sırasına doğru ilerledi.

“Bunu yapmanın bir anlamı yok,” dedi Grace çaresizce.

“Bu konuda hemfikir değiliz,” dedi Matthew buruk bir ifadeyle. Grace’in kararlılığını görmezden geldi ve onu evin yanına çekti, artık yalnızlardı. Bahçe odasının hemen önündeydiler. Grace içerideki lambalar sayesinde Matthew’un sabırsızlığını görebiliyordu. Gerçi görmesine gerek yoktu. Sesinden ve kolunu tutuşundan da yeteri kadar belliydi.

“Neden böyle yapıyorsun?” dedi Matthew kızgınlıkla.

Grace irkilerek geri çekildi. “Zamanın yok. Kermonde’la gitmelisin. Kral onun yanına gitmeni emretti.”

“Boş ver Kral’ı. On bir yıldır beni görme zevkine erişmek için bekliyor. Yârim saat daha bekleyebilir. Neden kaçırıyorsun?”

“Babam...”

“O da bekleyebilir.” Matthew acı dolu bir şaşkınlıkla kollarını ona sararken korkunç gece daha da kötüleşti. “Grace, beni gördüğüne sevinmedin mi?”

“Tabii ki sevindim,” diye itiraf etti Grace kendini durduramadan. Kısa mutluluk dolu bir an boyunca kafasını Matthew’un göğsüne yasladı. Lekeli keten gömleğinin altında kalbinin hızla attığını duyabiliyordu. Dokunuşunu ne kadar da özlemişti. Keskin kokusu zihnini hoş anılarla dolduruyordu.

Hayır. Kararlılığını korumalıydı.

“Matthew, bırak gideyim.” Kararlı, katı ve azimli konuşmaya çalışmıştı ama kelimeler ağzından boğuk bir fısıltı gibi çıktı.

“Seni görmeyeli bir sonsuzluk geçti sanki. Sana sarılmak istiyorum. Grace, izin ver sana sarılayım.” Sesi özlemle kadifeleşmişti. O ayartıcı ses tonu tenini okşayıp teslim olması için ısrar ederken Grace’in bedenindeki bütün tüyler diken diken oldu.

“Ben... sarılamam,” dedi kuru dudaklarla. Derisi yüzülse daha iyiydi. Daha fazla dayanamayacaktı. Boğuk bir hıçkırıyla kollarından kurtulmaya çalıştı.

Başta Matthew’un onu bırakmayacağını sandı fakat sonra Marki alaycı bir hareketle ellerini kaldırdı. Dört bitmeyen ay boyunca aklından çıkaramadığı gözler cılalı altın bir cam kadar donuktu. Sanki Grace’in her sırrını biliyormuş gibi bakıyordu. Muhtemelen de biliyordu. Geçirdikleri kısa zamanda onu çok iyi tanımıştı.

Konuştuğunda sesi sakindi. “Maskeyi çıkarmayacak mısın? Dört aydır bana sadece rüyalar eşlik ediyor. Yüzünü görmek istiyorum.”

“Hizmetkârlar,” dedi Grace boğuk bir sesle. Eğer maskeyi

çıkarsa Matthew ağladığını anlardı.

“Nasıl istersen.” Matthew ruhuna kuvvet veren o tatlı, nazik gülümsemeye gülümsedi. Sesi yumuşadı ve Grace’in eldivenli elini tuttu. Kuzu derisinin üzerindeki dokunuşunun sıcaklığı Grace’e feda ettiği her şeyi keskince hatırlattı.

Elini çekmeliydi ama hiçbir şey onu bu son temastan alıkoyamazdı. “Kermonde seni bir an önce Windsor’a götürmek için emir aldı.”

“Pekâlâ.” Matthew’un çenesi kararlılıkla kasıldı. Grace’e kaçması gerektiğini ilk söylediğinde de yüzünde aynı ifade oluşmuştu. “Bunu bu şekilde yapmak istemiyordum. Gerçi, bunun için hiç şansım olmayacağını sanıyordum.” “Şans mı?”

Matthew Grace’i dehşete düşürerek dizlerinin üzerine çöktü, hâlâ elini tutuyordu. “Grace Paget, beni olağanüstü bir mutluluğa kavuşturarak karım olmayı kabul eder misin?”

Bu Grace’in istediği her şeydi. İlkelerinin kabul etmemesi gerektiğini söylediği her şeydi.

Ah, Matthew, yapma bunu!

Vahşi bir hareketle geri çekildi. Matthew’dan uzaklaştı. “Seninle evlenemem, Matthew,” dedi beceriksizce. Ellerini huzursuzca ovuşturuyordu. “Bu adil olmaz.”

Matthew onun reddedişini sindirirken kaşlarını çatı. “Deliliğimden mi korkuyorsun?”

“Hayır! Hayır, asla böyle düşünme,” dedi Grace çılgına dönmüş bir halde. Nasıl onu reddetmesinin sebebinin bu olduğunu düşünebilirdi? “Sen deli değilsin. Hastaydın. Şimdi iyileştin.”

Matthew hafifçe tökezleyerek doğruldu. Grace onu ilk gördüğünden beri daha da zayıflamıştı. Amcasını tanıdığı için, gittiğinden beri zincirli olduğunu tahmin ediyordu. Matthew’un dinlenmeye, rahatlamaya ve mutlu olmak için bir fırsata ihtiyacı vardı, eski sevgiliyle gergin bir görüşmeye değil.

Grace düşünmeden, ona yardım etmek için elini uzattı ama Matthew kibirle kendini geri çekti. “Bana beni sevdiğini söylemiştin. Bu bir yalan mıydı?” Sonra ani soğukluğu geçti ve

sesi çatladı. “Duyguların değişti mi, Grace? Çünkü Tanrı şahidim olsun, benimkiler değişmedi. Seni seviyorum. Seni hep seveceğim.”

“Dur! Tanrı aşkına kes şunu!” diye bağırdı Grace. İkisinin bir geleceği olmadığım çok açık bir şekilde görebiliyordu. Matthew neden göremiyordu?

Matthew artık daha da şaşkın görünüyordu. Grace’in göğsü suçlulukla ve ıstırapla sıkışıyor. Bu Matthew’un hayatının en neşeli günü olmalıydı ama o bu günü mahvetmişti. Babası haklıydı. Buraya gelmemeliydi. Bu zalim ve bencil bir seçim olmuştu.

“Beni seviyor musun, Grace?” diye sordu her zaman Grace’in içine işleyen keskin dobralığıyla.

Grace titremesini durdurabilmek için kollarını kendine doladı. Bu anın geleceğini biliyordu. Onu ilk öptüğü andan beri biliyordu. Ama gerçek, acı dolu hayallerinden çok daha ıstırap vericiydi.

“Grace?”

Matthew gururunun arkasına saklanmıyordu. Grace de ona aynı dürüstlüğü borçluydu. “Evet, seni seviyorum.” Belki bunu söylemek akıllıca değildi ama ona yalan söyleyemezdi.

“O zaman neden?”

Kermonde evin etrafında döndü ve Grace’le Marki’ye bakmak için durdu. “Sheene, daha fazla erteleyemiyorum. Majesteleri bekliyor.”

Matthew cevap verirken gözlerini Grace’ten ayırmadı. “Bir dakika bekleyin, efendim.”

Başka bir zaman olsa Grace Kermonde’un yüzünde beliren terbiyeli şaşkınlık ifadesine gülerdi. Dükler beklemelerinin söylenmesine alışık değillerdi.

“Bir dakika.” Kermonde’un tam olarak altmış saniyeyi kastettiği belliydi. En azından onlara yalnızlarmış izlenimi verecek kadar uzaklaştı ama daha fazla bekleyeceğini düşündürecek kadar uzağa gitmemişti.

Matthew’un gözleri ona dikilmişti. “Söyle bana, Grace.”

Grace içine titrek bir nefes çekti. Haklıydı. Haklı olduğunu biliyordu. Matthew o kadar zekiymi ki onun da bunu anlamasını sağlayabilirdi.

“Dünyayı hiç görmedin. Beni sevdiğini sanıyorsun ama...” Dük’ün duymaması için sesini alçalttı. “Beraber yatağa girdiğin ilk kadın benim. Neredeyse on bir yıldır gördüğün tek kadın benim. Herkes bu duyguların önemini karıştırabilir. Sözler vermek istiyorsun. Onurlu bir adamsın. Ama hakkın olan yere geldiğinde verdiğin bağlılık yemininden dolayı pişman olacaksın. Yanında olmaya layık bir kadına âşık olduğunda daha da pişman olacaksın.”

Matthew artık gerçekten çok kızmıştı. “Wyndhurst Kontu’nun kızının aksine.”

Grace alaycılığı yüzünden irkildi, sonra çenesini kaldırdı ve dik dik ona baktı. “Metresin olan fakir dul Grace Paget’in aksine.”

Matthew doğruldu ve kısık bir hırıltıyla konuştu. “Yani ne hissettiğimi bilemeyecek kadar aptal, sözlerimi tutamayacak kadar da zayıf olduğumu düşünüyorsun .”

“Hayır, asla böyle bir şey düşünmem. Paylaştıklarımız tutsaklığının bir parçasıydı. Hayata özgür bir adam olarak başlama zamanın geldi. O hayatın parçası olamam.”

“O hayat sensin,” dedi Matthew sertçe “Lord Sheene,” diye seslendi Kermonde. “Gitmemiz için ısrar ediyorum.”

“Geliyor musun?” Matthew tutsaklığını paylaşırlarken sık sık yaptığı gibi kolunu uzattı.

Grace kafasını iki yana salladı. “Babama bir skandal olmayacağına söz verdim. Onun iyiliği için ikimizin sevgili olduğuna dair hiçbir belirti olmamalı. Sen Kermonde’la gideceksin, ben de evime, Yorkshire’daki Marlow Hall’a gideceğim.

“O zaman Kral’la görüştüktan sonra yanına gelirim.” “Hayır. Londra’da kalıp akıl sağlığını topluma kanıtlamalısın. Sheene Markisi olarak görevlerini yerine getirmelisin. Deliliğin tek bir izinin bile kalmadığını göstermelisin.” Sonra en sert kelimeleri söyledi ve bu kelimeler gerçek oldukları için daha da sertlerdi.

“Bitti, Matthew. Aramızda hiçbir şey kalmadı. Şimdi, burada ayrılıyoruz.” Matthew hâlâ yenilgiyi kabul etmiyordu. Grace onu savaşçı olarak tanımlarken doğru kelimeyi kullanmıştı. “Lord Sheene!” Kermonde’un sesi kesindi. “Geliyorum.” Ama Matthew kıpırdamadı. Onun yerine tekrar Grace’in elini tuttu. Grace elini çekmesi gerektiğini biliyordu ama çekemiyordu. Eğer onu öperse binlerce parçaya bölünürdü. Matthew ona her zamanki ciddi dikkatiyle baktı. Çok yavaş konuştu. “Eğer bir sene içinde sana layık olduğumu kanıtlarsam sadaketime inanacak mısın?”

“Bir sene mi?” Grace pazarlık etmeyi beklememişti. Ne beklediğinden emin değildi. Matthew tamam deyip uysalca uzaklaşacak bir insan değildi zaten.

“Evet, bir yıl,” dedi kısaca. “Bu seni ikna edecek mi?” “Daha şimdiden hayatının çoğunu feda ettin,” diye kekeleydi Grace. “Bir yılı daha gereksiz bir anlaşmayla harcama.”

“Kuralları belirleyen sensin Grace. Seninle yarın evlenip hiçbir şeyi umursamayabilirim. Beni sevdiğin sürece hiçbir şeyden şüphem yok.”

Matthew dışarıdan sakın görünüyordu ama Grace içinde muazzam bir duygu fırtınası olduğunu biliyordu. Bu geceden sonra nasıl olmayabilirdi ki? Aniden özgür kalmıştı. Amcası ölmüştü. Monks’u vurmuştu. Şimdi de Grace’le bu fikir uyuşmazlığı ortaya çıkmıştı. Çok fazla şey yaşamıştı. Çok fazla şey.

“Sheene!” dedi Kermonde sertçe. Açıkça Dük’ün toleransı sona ermişti.

Matthew gözünü bile kırpmadı. “Grace?”

Gitmeliydi. Güçlü adamlar Matthew için çalışıyordu. Grace bunu riske atmasına izin veremezdi. Hafifçe başını salladı. “Eğer bir sene sonra hâlâ aynı şekilde hissediyorsan bana tekrar evlenme teklifi et. Kendini bağlı hissetme. Söyledim sana Matthew, özgürsün. Amcandan. Bağlarından. Benden. Tek istediğim arada beni minnettarlıkla hatırlaman.”

Bu zavallı bir yalandı. Ve Matthew’un buna bir saniye bile inanmadığını görebiliyordu.

“O zaman bir yıl.” Sanki mali bir işlemi tamamlamış gibi konuşmuştu.

“Aramızda hiçbir iletişim olmamalı.” Grace yavaşça yalnızlıktan ölürken ve Matthew, Grace Paget’i içermeyen bir dünyayı keşfederken... Kaçınılmazlık midesinin acıyla kasılmasına sebep oldu.

“Tamam.” Matthew hızlı konuşuyordu. “Sana yazmayacağım veya seni görmeye çalışmayacağım. Josiah’ın yasını tutup ne istediğine karar vermen için on iki ayın var. Anlaşmana kavuştun. Ama asla bunun bittiğini düşünme. Bizim aramızda bitmemiş bir olay var Grace.”

Odaklı bir zalimlikle Grace’in elini kaldırdı ve aniden eldivenini çıkardı. Grace itiraz etmeliydi. Bu an sonra onu üzen buruk bir anıya dönüşecekti.

Matthew eline doğru eğildiğinde uzun saçı yüzünü saklayarak öne düştü. Dudaklarını çıplak avucuna bastırınca Grace zevkle iç çekmesine engel olamadı. Her santimini

öptüğü o geceleri hatırlamamak elde değildi. Teninin her hücresi Matthew’un tekrar ona sahip olmasını istiyordu. Ama bu asla olamazdı.

Matthew resmi bir reveransla geri adım atarken Grace’in gözyaşları onu son görüşünü buğuladı. Onu ne kadar da çok seviyordu. Başka kimseyi sevemezdi.

Matthew arkasını döndü ve sonunda Kermonde’a doğru yürüdü. Dik duruyordu ve Grace’in daha önce hiç görmediği açık bir güvenle hareket ediyordu. Bu önündeki zorluklara göğüs germeye hazır bir adamdı. Göğüs gerip yenmeye hazır bir adam.

Grace ancak Kermonde’un faytonu nal ve sert kırbaç sesleriyle uzaklaştığında Matthew’un, eldivenini beraberinde götürmüş olduğunu fark edebildi.

29. Bölüm

Öğleden sonra güneşi Marlow Hall'daki yazlık evinde pencerenin yanındaki rahat koltukta uzanan Grace'i ısıtıyordu.

Grace huzursuz uykusundan uyandı. Rüya görmüştü. Matthew'ı görmesinin üzerinden neredeyse bir yıl geçmiş olmasına rağmen aynı rüya hâlâ kalp kırıcı bir sıklıkla onu ziyaret ediyordu. O güçlü vücudunun ona sahip olduğu, kollarının onu yakına çektiği, derin sesinin aşk fısıldadığı rüya.

Grace kederle inledi. Yanakları yaşlardan sıırıslıklam olmuştu. Zalim gerçekliğe ve yeni hayatının altında yatan perişanlığa uyanmaktan nasıl da nefret ediyordu. Kederi asla azalmıyordu. Yavaşça ve isteksizce gözlerini açtı.

Yazlığın merdivenlerinin en yukarısındaki açık, kırmızı vernikli kapıların arasında Matthew duruyordu. Kolunun altında ince, maundan bir kutu taşıyordu.

Grace şaşkınlıkla nefesini tuttu. Rüyasından hatırladığı canlı, şehvetli görüntüler gözlerinin önüne geliyor ve yüzü yanıyordu.

Matthew'un kırpmadığınyoğun bakışlı gözleri hâlâ üzerindeydi. Ne kadar zamandır onu izliyordu?

Matthew'un fiziksel etkisi inanılmazdı. Ayrı geçirdikleri yıl boyunca onun ne kadar yakışıklı olduğunu unutmuştu. Hafif bir meltem, artık modern bir şekilde kesilmiş sık koyu saçlarını dağıtıyordu. Grace acıyla Matthew'un uzun dağınık saçlarının vedalaşmak için elini öptüğünde, ılık ipektenmiş gibi bileğine sürünmesini hatırladı. Bu gözünü korkutacak kadar zarif adamın ona aynı çaresizlikle sarıldığını hayal edemiyordu.

Aylar boyu onu düşündükten, rüyasında gördükten ve onu özledikten sonra, Matthew şu an karşısında bir yabancı gibi görünüyordu.

Grace beceriksizce ayağa kalktı. Uykuyla sersemlemiş olduğu için dezavantajlıydı. Utanç verici gözyaşlarını gizlemek için titreyen elini yanağına sürdü. Dudaklarına belirsiz bir gülümseme yerleşti.

“Matthew...”

Neden onu bu şekilde bulmuştu? Hazırlıksız. Kırılğan. Özlem içinde.

Kapılara oyulmuş iki pençeli ejderha Matthew’u çevrelemek için uzanmıştı sanki. Ama ateş püskürtmeye hazır gibi görünen Matthew’du. Yüzü katı ve ifadesizdi, gözleri yanık karamel kadar koyuydu. Yanakları kızarmıştı ve bedeni gerginlikle titriyordu.

Geri gülümsemedi. Grace’in içi kötü bir hisle doldu. Sorun neydi? Matthew kızgın görünüyordu. Saldırgan. Ve buyurgan.

“Matthew?” dedi daha da nazikçe. Gülümsemesi soldu ve yok oldu. “Neden buradasın?”

Matthew evlilik teklifi edecek bir adam gibi görünmüyordu. Tabii ki görünmezdi. Onu hâlâ istediğini düşünmesi aptalcaydı. Grace Paget’in büyüünün sıradan olduğunu fark etmesi için bir senesi olmuştu.

Başka birine bağlandığını söylemeye mi gelmişti? Eğer öyleyse Grace bunu sakince karşılamalı ve onunla cömertçe vedalaşmalıydı. Kalbi binlerce sivri parçaya bölünse bile...

Kendini buna hazırlamıştı, bu anın geleceğini biliyordu. Ama sanki içi ölmüş gibi kanında dolaşan soğukluğa hiçbir şey onu önceden hazırlayamazdı.

Dikkatle gazetelerdeki gelişmeleri ve annesinin yakın zamanda tekrar iletişime geçtiği Londra’daki arkadaşlarından gelen mektupları takip etmişti. Matthew’un topluma dönüşünden sonra onun birçok soylu güzelle nişanlandığına dair dedikodular çıkmıştı.

Marki sonunda seçimini yapmış olmalıydı. Başka hangi neden onu açık bir huzursuzlukla karşısına getirebilirdi ki?

Ah, şanslı, şanslı kız. Grace Matthew’un markizi yapmak için seçtiği bilinmeyen kadını düşünürken içinde oluşan buruk kıskançlık krizini bastıramadı.

Çenesini kaldırdı ve Matthew’un gözlerine baktı. Tanrım, lütfen ne söyleyecekse çabuk söylesin ve onu ıstırabından kurtarsın.

Gergin bir an boyunca birbirlerine savaştaymış gibi baktılar.

“Grace.”

Bir aslanın eşini çağıran kükremesi kadar ilkeldi bu ses.

Grace'in tüyleri hayvansı bir farkındalıkla diken diken oldu ve nefesi kesildi. Ağızındaki bütün nem kurudu. Belinin aŗağısında kan beklentiyle yavaş ve keskin bir şekilde akmaya başlamıştı.

Yüzü tahrik olduğunu belli ediyor olmalıydı. Veya belki, onun gibi, Matthew da havadaki, yıldırımdan önceki an kadar elektrikli, ani y kl l ğe tepki vermişti.

Yoğun dikkatini deėiŗtirmeden taŗıdığı kutuyu yere koydu. Sonra kapıları kapadı ve sürgüyü çekti.

Grace'in onun amacına dair duyduğu bütün şüpheler yok oldu. Lezzetli bir heyecan bütün vücudunu sardı. Yazlık yüksek bir yere yapılmıştı, o yüzden pencerelerin içini kimse göremezdi. Kapılar kilitli olduktan sonra burası adeta gizli günahlar için yapılmış bir platform gibiydi.

Matthew'un amacı kesinlikle g nahtı.

Daha yakından bakınca Matthew'un yüzündeki kemiklerin üzerini saran deriyi gerginleŗtiren şeyin kızgınlık olmadığı çok açıktı. Sebebi kışkırtıcı bir a lıktı.

Grace itiraz etmeliydi. Sorgulamalıydı. Matthew'un neden buraya geldiğini açıklamasını istemeliydi. Ama baŗ döndürücü ihtiyaç onu sessiz tuttu ve koltuğundan kıpırdamadı.

Grace, onun kravatını çözen ellerini izlerken Matthew'un nabızı sarhoŗ bir koŗu tutturmuştu. Matthew umursamazca kravatı bir kenara attı. Beyaz kumaşın yavaşça parke yere inmesi Grace'in ipek yastıkların üzerinde huzursuzca kıpırdanmasına sebep oldu. Daha şimdiden Matthew için hazırdı. Cinsel rüyası onu nemli ve hazır hale getirmişti. Bir yıllık hüsran dolu arzu damarlarında dolaşıyordu.

Matthew'un yüz hatları keskinleŗti. Gözleri Grace'in soluk mavi muslin eteğinin altında uyluklarının sıkı sıkı kapandığı noktaya kaydı. O kalın siyah kirpiklerinin altındaki erimiŗ altın rengi gözleri yanıp söndü.

Ah, evet, bu bakışı biliyordu. Bu bakışın neler getireceğini biliyordu.

Zevk. Teslimiyet. Aŗk?

Matthew, Grace'in deėiŗken duyularını harekete geçiren rahat bir hareketle güzel lacivert ceketini buruŗuk kravatının yanına attı.

Gözleri onu öyle bir sıcaklıkla yakıyordu ki, Grace tenini yalayan açgözlü alevleri hissedebiliyordu. Yine günahkâr bir heyecanla titredi.

Artık Matthew'un üzerinde sadece krem rengi sırmalı bir yelek, beyaz bir gömlek ve paçalarını uzun, siyah botlarının içine soktuğu bej bir pantolon vardı. Ceketini çıkardıktan sonra Grace onun sene içinde kilo almış olduğunu gördü. İlk defa boyuna göre fazla zayıf durmuyordu, gerçi hâlâ ince ve uzundu.

Grace'in gözleri geniş omuzlarında, güçlü göğsünde dolaştı ve sonra dar kalçalarına indi. Zaten sıcak olan yanakları artık yanmaya başlamıştı.

Matthew'un onu arzuladığına hiç şüphe yoktu.

Marki hafifçe inleyince Grace aniden kafasını kaldırdı. Matthew avlanan bir aslandan bile daha çabuk bir şekilde cılalı parkeleri geçti ve yanına gelirken yelegini fırlattı.

Bir ayağı hâlâ yerdeyken dizini söğüt ağaçlarıyla ve şakayıklarla süslü altın renkli yastıkların üzerine koydu. Bu kadar yaklaşıncı sıcaklığı Grace'i ayartmaya başlamıştı. Nefesinin boğuk hisirtisini keskin bir şekilde duyabiliyordu. Marki'nin yüzü aklıkla doluydu. Tahammülünün son noktasına gelmiş bir adam gibi görünüyordu.

Grace ilk kimin öne atıldığını bilmiyordu ama birden kendini onun kollarında buldu. Edepsizce dizlerinin üzerine kalkıp kendini Matthew'a dayadı. Elektrik yüklü bir an boyunca Marki, yüzü sanki her sorusuna cevap veriyormuş gibi Grace'e baktı. Sonra dudakları onunkiyle buluştu. Grace tutkusunun, açlığının ve gücünün tadını alabiliyordu. Yakıcı, şaşırtıcı öpücük Grace'i baş döndürücü bir tutku fırtınasına soktu.

Matthew'un tadı muhteşemdi, adeta ruhunu besliyordu. Bir yıldır bunun özlemine çekmişti. Çılgına dönmüş gibi yukarı kaykıldı. Sadece Matthew yanındaiken yaşıyordu. O olmadan dünyası griydi, soğuktu, umursanmaya değmezdi.

Dilini coşkulu bir karşılamayla Matthew'unkinin etrafında gezdirdi. Marki'nin dişleri dudaklarını sıyırdı. Nefesi Grace'in ciğerlerini dolduruyordu. Kendini onun vahşi ısısında kaybetmişti. Bu bir ayartmadan çok bir savaştı. Ama umursamıyordu. Matthew ona

dokunuyordu. Başka hiçbir şey istemiyordu.

“Kahretsin, seni çok özledim,” dedi Matthew dişlerinin arasından, sonra kafasını kaldırdı ve donuk gözlerle Grace’e baktı.

“Ben de seni çok özledim. Çok fazla.”

Matthew dudaklarını yine onunkilere bastırdı. Hevesle. Acımasızca. Kontrolsüz bir çaresizlikle titriyordu. Grace ellerini göğsünde gezdirdi, gömleğinin dokunuşu altında buruştuğunu hissedebiliyordu. Matthew yüzünü, gözlerini, boynunu okşarcasına öperken kumaşın altında sırtının kasıldığını hissedebiliyordu. Yakında, çok yakında, eteğini sıyracak, bacaklarını ayıracak ve ona sahip olacaktı. Grace heyecanla o anın gelmesini bekliyordu.

Matthew zevkle ürperdi. Daha sıcaktı, her zamankinden daha güçlüydü.

Matthew’un eli göğsünün eğiminden aşağı indi, yavaşlığıyla Grace’e işkence ediyordu. Bu bekleyiş ihtiyacını o kadar arttırmıştı ki, Grace sabırsızlıkla titredi. Matthew kombinezonunun dantelli kenarıyla oynadı. Sonra elini yakasının gevşek yerine sokarak göğüs ucuna dokundu. Küçük tepelik hemen sertleşti.

Matthew onu parmaklarıyla okşamaya başladı. Her dokunuş bacaklarının arasına bir tahrik yıldırımı gönderiyordu. Matthew’un dikkati öteki göğsüne yönelince kapana kısılmış bir hayvan gibi titremeye başladı.

Marki üzerine eğildi ve dizleriyle Grace’in bacaklarını ayırdı. Kollarının üzerindeydi, Grace’i kapana sıkıştırmıştı. Grace gözlerindeki vahşi altın kaleydoskopu görebiliyordu.

Tanıdık limon ve Matthew kokusu onu sarıp arzuyla başını döndürdü. Sonra Marki onu kaygan yastıkların üzerine sırtüstü yatırdığında başı gerçekten dönmeye başladı.

Matthew eteğini beline kadar kaldırdı ve elini Grace’in kadınlığına koydu. Grace baskının altında kıvrandı, sıcaklık ve nemle doldu. İç çamaşırı saniyeler içinde yerdedi. Matthew açlıkla titreyerek pantolonunu çıkardı.

Marki’nin ona sahip olmasına saniyeler kalmıştı. Babasının yazlığında. Birden kim olduğu ve nerede olduğu gerçeği tutkuya

bulanmış zihninin arkalarından kısık bir şekilde seslendi.

“Yapmamalıyız,” diyebildi zorla, ama yine de dizlerini kaldırıp Matthew’u onu istediği yere yakınlaştırdı.

“Yapmalıyız,” dedi Marki sertçe. Kollarıyla Grace’i sıkı sıkı tuttu. “Kapıyı kilitletim. Bizi kimse göremez.”

Sonra heyecandan basit kelimeleri bile kullanamaz oldular. Lezzetli bir an boyunca Grace’in geçidi istilaya karşı koydu. Tahrik olduğu için nemliydi ama aradan uzun zaman geçmişti ve mahrem kasları bu akına itiraz ediyordu. Matthew Grace’in nefesini kesen bir güvenle yavaşça ona sahip oldu.

Grace bu birleşmeden dolayı nefesini tuttu. Yalnız rüyalarından çok daha güzel ve yoğundu. Matthew inleyerek adını söyledi ve kafasını omzuna gömdü.

Onsuz uzun zaman geçirdikten sonra Grace’in bedeninin Matthew’un ağırlığına alışması biraz zaman aldı.

Grace’in gözleri bu inanılmaz his sayesinde yaşlarla dolmuştu. Matthew tekrar onundu. Sadece şu an için bile olsa.

Nemli saçını okşamak için yavaşça elini uzattı ve yüzünü kendine çekti. Söylemeye çekindiği, içindeki bütün aşk, dokunuşuna yansımıştı.

Ah, Matthew, beni hiç bırakma. Seni seviyorum.

Bu zavallı yalvarışı ağzından kaçmadan durdurdu.

Bu tatlı duruş uzun süremedi. Matthew’un sırtı gerildi ve daha derin, daha emin, daha ele geçirici bir şekilde hareket etmeye başladı. Grace inledi ve muhteşem ritim devam ederken onunla buluşabilmek için kendini yukarı kaldırdı.

Birdenbire bedeni güneş kadar parlak bir zirveye ulaştı. Kısa bir sonsuzluk boyunca zevk dalgası onu sarstı ve etrafındaki havayı zevkle ısıttı.

Grace dudaklarındaki gözyaşlarının tuzunun tadını alabiliyordu. Artçı şoklar hâlâ içini titretiyordu. Matthew’un sıkı kalçalarını tutabilmek için yavaşça elini sırtından aşağı kaydırды, içindeki yangın hafif bir parıltıya dönüşürken Grace’in bir parçası hâlâ coşkuya tutunuyordu.

Fiziksel zevk azalmamıştı. Daha keskin, daha derin, daha anlamlıydı. Acıyla, yalnızlıkla ve yoksunlukla olgunlaşmıştı.

Matthew daha tatmin olmamıştı. Onun kalçalarını kaldırdı ve amansızca ona sahip olmaya devam etti. Grace şaşırarak Matthew'un o titrerken hala zevke ulaşmamış olduğunu fark etti. O sırada onun tepkilerini anlayamayacak kadar kendini zevkin içinde kaybetmişti.

Son zevk dalgası yeni yeni geçerken, daha da sarsıcı bir kriz içini sardı. Grace, çılgılık atmayı durdurabilmek için elini ağzına götürdü ve sertçe ısırdı. Kontrol edemediği coşku onu ateşten pençelerle ele geçirmişti.

Matthew hâlâ durmuyordu. Grace'i şefkatle okşayınca genç kadın bu sefer dayanamayarak bir çılgılık attı. Matthew'u öpebilmek için yukarı kaykıldı. Kalbinde çok sevdiği bu adama karşı sonsuz bir şefkat gölü hissediyordu.

Yeni bir dalga çarpıtı ve titredi, şiddetli duygu hücumu yüzünden artık gözü neredeyse görmüyordu. Kendini sonsuz bir zevkte kaybettiğinde zaman durmuş gibiydi.

Matthew boğazının derinliklerinde inledi ve sonunda kendini bıraktı.

Yavaşça, kaçınılmaz bir şekilde, baş döndürücü cennetten aşağı indi. Gözlerini kapadı ve zevkin kadifemsi, elektrikli karanlıkta yavaşça azalmasına izin verdi. Matthew üzerinde ağır bir şekilde yatıyordu ve Grace de onun sevgili bedenini memnuniyetle taşıyordu.

Uzun, nefes nefese bir süre boyunca bağlı bir şekilde kaldılar. Sonra Grace yorgunluğunun içinde Matthew'un içinden çıktığını ve yana kaydığını hissetti.

Matthew sırtını duvara dayayıp oturabilecek kadar doğruldu. Grace'i kendine doğru çekti. Grace'in kalbi çılgınca atıyor, göğsü hızla alçalıp yükseliyordu.

Onunla sanki dünya bugün yok olacakmış gibi sevişmişti. Grace bunun her anından zevk almıştı. Kafasını kaldırdı ve Matthew'u inceledi. Ağzı gülümsemeyle yukarı kıvrılmıştı. Sakin ve tatmin olmuş görünüyordu. Çılgın ihtiyacı karşılanmıştı ama gözlerinde hâlâ parlak korlar yatıyordu.

Grace arkasına yaslandı ve kalp atışlarının durulmasını bekledi. Sanki Matthew içindeki bütün tutku kırıntılarını dışarı fıskırtmış gibi hissediyordu. Kendini gerilmiş ve doymuş hissediyordu.

Bir süre uyumuş olabilirdi. Matthew bacaklarını uzatıp uyumuştı.

Grace yavaş yavaş dış dünyanın farkına vardı. Abartılı oymaları olan pencerenin meltemle hafif hafif gıcırdadığını duydu. Güneşin sıcaklığını hissetti. Göldeki yaban kazının uzaktan gelen sesini duydu. Sonra zihni sersem yolculuğundan coşkuya geri döndü.

Matthew burada ne arıyordu? Neden Yorkshire'a gelmek için Londra'dan ayrılmıştı?

İstekli bir kadınla çabuk bir sevişme için olamazdı, bu kesindi. Başkentte büyük Sheene Markisi'nin isteklerini yerine getirmekten mutlu olacak bir sürü kadın olmalıydı. Matthew sosyetenin göz bebeği olmuştu.

Geçen sene çok fazla şey yaşamıştı. Önce Lord John'un ölümünün skandali ve suçlarının ortaya çıkışı. Filey'nin ve düzenbaz doktorların davaları ve idamları. Sonra Matthew'un sürgün ve utançla yüzleşen amcasının eşi ve kuzenlerine sağladığı destek. Patronları için çok şeyi riske atmış hizmetkâr ailenin New South Wales'den zaferle dönüşü.

Peki ya şimdi? Matthew bu zor yolculuğu ona başka bir kadını gelini olarak seçtiğini söylemek için mi yapmıştı?

Dokunuşundaki çılgına dönmüş çaresizlik Grace'e Matthew'un da onun hasretini çektiğini söylüyordu.

Belki aptaldı. Ama en azından şu an Matthew'un hâlâ onun olduğuna inanmadan edemiyordu.

Tanrı aşkına, biraz önce onu sırt üstü itip sanki bir saniye daha gecikse küllere dönüşecekmiş gibi sevişmişti. İhtiyacına dair başka kanıt gerek yoktu.

Matthew uykuyla içini çekip onu kendine çekebilmek için kolunu beline dolayınca gülümsedi. Bu inanılmazdı, ama Matthew yanındaydı. Şu an istediği tek şey buydu.

“Beni özlediğini düşünerek kendimle gururlandım,” dedi Matthew boğuk bir sesle.

Grace’in sırtı hâlâ Matthew’a dayalıydı, kafasını güvenle omzuna dayamıştı. Tekrar uyumuş olmalıydı.

Bedenlerinin mükemmel birleşmesinden sonra konuşmak neredeyse garip geliyordu. Huzur içinde ne kadar uyumuşlardı? Güneşin yazlığın arkasındaki tepciğin altına inmesine yetecek kadar uzun bir süre.

“Gurur duyabilirsin.” Grace yorgunca güldü ve elini, belini saran uzun güçlü kolun üzerinde dolaştırdı. Matthew ona tereyağından kıl çeker gibi sahip olmuştu ve ikisi de bunu biliyordu. “Benimle sanki ahlaksız bir kadınımışım gibi sevişmene izin verdim.”

“Sen benim kadınımsın. Gel buraya,” dedi Matthew beceriksizce ve onu uzun uzun öpebilmek için kendine çekti.

Dudakları ağılıkla buluştu ve birbirine tutundu. Matthew’un tadı özlem gibiydi. Sanki onu hâlâ seviyormuş gibiydi.

Lütfen öyle olsun, diye ağladı acılı kalbi.

Grace birazcık geri çekildi ve eteğini indirdi. Dünya, normalde kontrollü ve terbiyeli davranan Leydi Grace Marlow’u bu halde görse ne düşündü?

“Sana bir şey getirdim,” dedi Matthew boğuk bir sesle. Grace’e sardığı kolunu çekti ve kapının yanına bıraktığı kutuyu almak için ayağa kalktı. Pantolonunu giymişti ama geri kalan kıyafetlerini yerde bırakmıştı.

Grace’in farkına varmadan edemediği bir saygıyla kutuyu kaldırdı ve odanın öteki yanına taşıdı. Grace’in yanına oturdu, pantolonunun içine sokmadığı gömleği gevşek bir şekilde dar kalçalarının üzerine oturuyordu. Keten kumaş göğsünün sert hatlarını gösteriyordu. Grace genç adamın göğsünün tadına baktığı anı hatırlayınca dudaklarını yaladı.

Matthew inledi ve bakışlarını dudaklarından uzaklaştırdı. “Kes sunu, Grace. Onu daha sonra yapabiliriz. Önce konuşmalıyız.”

“Sonra mı?” dedi nefes nefese. Bu sadece bir öğleden sonra hareketinden daha fazla şey istediğine dair gösterdiği ilk belirtiydi.

“Evet, sonra.” Matthew bu tek kelimemin Grace’in ha-

yatını değiştirdiğini anladığına dair hiçbir belirti göstermedi. İçine titrek bir nefes çekti ve kutuyu Grace'in kucağına koyarken daha sakın bir sesle konuştu. "Bu senin için."

Grace hediye istemiyordu. Sadece onu istiyordu. Daha da fazlası, burada kalmak istediğini söylemesini istiyordu.

Ama açıkça kutunun içindeki şey Matthew için önemliydi. Grace kendini ona uzanmaya zorladı ve kafasını kaldırdı. Matthew'un güzel siyah saçından bir tutam alnına dökülmüştü ve hafifçe gülümsüyordu. Grace'in kalbi karşı koyulmaz bir aşk dalgasıyla sallandı.

"Nedir bu?" diye sordu kısık bir sesle.

"Aç ve gör. Sürgüsü yanında. Tasarımıyla gurur duyuyorum. Ben yaptım." Rahat ve güvenli konuşuyordu, daha önce hiç olmadığı kadar. Şimdiye kadar amcasının kötülüğü etrafını karartıp durmuştu. Grace ancak şimdi, gölgeler kalktıktan sonra, ne kadar kararttığını anlayabilmişti.

Bir süre uğraştıktan sonra kapağı kaldırdı. Kapağın altında buzlu camdan bir örtü vardı. İçindeki şeyi görebilmek için camı kenara çekti.

"Ah, Matthew," diye fısıldadı, o kadar duygulanmıştı ki gözünde yaşlar vardı.

"Ona Grace adını verdim. Umarım kusura bakmazsın." Matthew'un tavrında ilk defa utangaçlık vardı, biraz önce onunla tereddüt etmeden, konuşmadan sevişen bir adamda bunu görmek endişe vericiydi.

Grace yavaşça elini kutudaki şeye sardı ve onu ışığa tuttu. "Bu senin gülün."

"Hayır, senin gülün."

Baş döndürücü güzel bir koku odayı doldurdu. Grace titreyen parmağıyla kusursuz pembe yapraklardan birine dokundu. Bu şimdiye kadar gördüğü en güzel güldü. Bahçesindeki o hiçbir şey vaat etmeyen sopaların bu olağanüstü goncayı verdiğine inanmak güçtü.

"Mükemmel," diye fısıldadı Grace. "Bu bir mucize."

Mucize olan Matthew'di. Bu güzelliği elleriyle ve hayal

gücüyle yaratmış bir adamı nasıl sevmezdi?

Matthew'un hafif gülümsemesi genişledi. Bu hediye reddedeceğinden mi korkmuştu? Ah ne kadar da saçma, sevgili Matthew. Esas soru bu gülün bir gelecek sözü mü verdiği yoksa bir veda hediyesi mi olduğuydu.

“Ne zaman vakit bulabilsem üzerinde çalıştım. Bu sene biraz yoğun geçti.”

‘Yoğun’ yetersiz bir ifadeydi. Sheene Markisi kurtulduğundan beri Londra'nın her yerinde hazır bulunması gerekmişti. Gittiği her yerde sosyete onu bir kahraman gibi karşılamıştı. Grace, onun aldığı onur ödülleri, kralla olan arkadaşlığını, bilim topluluklarına ve kurullarına katılması için aldığı davetleri takip etmişti.

Matthew onun hareketini taklit ederek elini uzattı ve yapraklardan birine dokundu. Çiçeğin üzerindeki parmaklarının duyarlılığı Grace'e elinin teninin üzerinde yaptıklarını hatırlattı.

“Gerekli birçok deneyi tutsakken yapmıştım ama tam olarak doğru yetiştiremiyordum.” Nefes kesecek kadar çekici bir gurur ve utangaçlık karışımıyla Grace'e baktı. “Bu ilk gonca, Grace. Sana bekleme sözü verdiğimden neredeyse bir sene sonra çıktı. Ben de bunu bir işaret olarak algıladım.”

“Ve sen de bana getirdin,” dedi Grace yavaşça, gözlerini gülden ayırmadan. Özgür kalışının yıldönümü iki gün sonraydı. Günün tarihi özlem dolu kalbine kazınmıştı.

Saygıyla gülü kutuya geri koydu. Cam, içindeki havayı nemli ve serin tutuyordu. Matthew'un tasarımından hoşnut olmasına şaşmamak gerekti.

Sonra başka bir şey fark etti.

“Eldivenim,” dedi ifadesiz bir şekilde. Titreyen ellerle,

ince yeşil eldiveni nemden uzağa oyulmuş girintinin içinden çıkardı. Kaygan deri sürekli dokunulmaktan yıpranmış ve ezilmişti. “Bunca zamandır bunu sakladın mı?” “Tabii ki.” Matthew artık gülümsemiyordu ve gözleri hareli, olağandışı bir altın rengini almıştı. Güzel, sabit, hüzünlü.

“Bende ağlama isteği uyandırıyorsun.” Grace'in sesi o kadar boğuk çıkmıştı ki, bir an kendi sesini tanıyamamıştı.

Kutuyu pencerenin yanına koydu ve elindeki boğumlar bembeyaz kesilene dek ince deriyi sıktı. Matthew ona ne söylemeye çalışıyordu? Gül ne anlama geliyordu? Peki ya eldiven?

Tıpkı bir şövalyenin yanında leydisinin bir hediyesini uğur niyetine taşıdığı gibi, eldivenini yeni hayatında sürekli taşımış mıydı? Bu düşünce boğazının duyguyla düğümlemesine sebep oldu.

“Aşkım, ağlıyorsun,” diye fısıldadı Matthew ve gözyaşını silmek için elini uzattı. Bakışlarında bir mesaj vardı ama Grace bunu tam olarak okuyamayacak kadar gergindi. Bir beyana ihtiyacı vardı ama şimdi, o an geldiğinde hayallerini yıkabilecek kelimeleri duymaktan çok korkuyordu.

Cevabını çok fazla umursamadan aklına gelen ilk soruyu sordu. “Bugün beni nerede bulacağını nasıl bildin?” “Baban söyledi,” dedi Matthew kısık bir sesle, gözlerini ondan ayırmadan.

Bu Grace’in çaresiz bekleyişini delip geçecek kadar şaşırtıcıydı. “Babam mı?” Bunun içerdiği anlamı düşünürken öfkeyle kızardı. “Tanrım, seni takip etmiş olabilir.” “Zannetmiyorum. O akıllı bir adam. Benim mahremiyete ihtiyaç duyduğumu biliyordu. Tam ondan kızıyla konuşmak için izin almışken.”

“Eh, konuştun sayılır,” dedi ve çatlamış bir sesle güldü Grace geçen zamanın ne kadar şehvet dolu olduğunu hatırlayınca. Sonunda söylemeye zar zor cesaret edebildiği kelimeleri söyledi. “Seninle evlenmemi mi istiyorsun, Matthew?”

“Tabii ki. Yoksa neden burada olayım ki?” Matthew’un çenesi bunun Grace’in kazanamayacağı bir tartışma olduğunu gösterircesine kararlılıkla öne fırlamıştı. Ama Grace değil itiraz etmek, mutluluktan konuşamayacak haldeydi. Matthew elini tuttu ve daha önce zevkin doruklarındayken ısırdığı avucunu öptü. Eldiven yere düştü ama ikisi de bunu umursamadı.

“Bir yıl geçti, Grace. Sadık kaldığımı biliyor olmalısın. Başka hiçbir kadın kalbimdeki yerini dolduramaz. Seni seviyorum.” Durdu ve Grace’in elini acıtacak kadar güçle sıktı. “Esas soru senin beni sevip sevmediğin.”

Matthew Grace’in yanında beklerken bütün kasları korkuyla gerildi. Boynunun arkası endişesinden terlemişti. En son onunla

evlenmesini istediğinde Grace onu reddetmişti. Bir kere daha reddederse bunu kaldıracabileceğini sanmıyordu.

Grace, sevdiği adamla mutluluk dolu bir geleceği kucaklamaya hazır bir kadının aksine endişeli görünüyordu. Şimdiye kadar hissettiği bütün korkulardan daha yoğun bir korku kalbini dengesiz bir koşuya sürükledi. Tanrım, lütfen Grace değişmemiş olsun. Onu o kadar şevkle karşıladıktan sonra, Grace'in de onu istediğini düşünmüştü.

Ama tutku her zaman aşk anlamına gelmiyordu, sosyete de bir yıl geçirdikten sonra bunu öğrenmişti. Haksız yere kapatılmasından ve dramatik kurtuluşundan sonra birçok kadın ona masal kahramanı olan bir prens gibi davranmıştı. Ayartma çabalarının sayısını bile hatırlayamıyordu.

“Sadece sen kalbimi mutlu ediyorsun, Grace,” dedi hissettiği bütün inançla.

“İstediğin şeyin bu olduğuna emin misin?” Grace o kadar kısık sesle konuşmuştu ki, Matthew onu zar zor duymuştu.

“Seni gördüğüm ilk andan beri istediğim kadının sen olduğunu biliyorum. Hastalığın, acının ve yalnızlığın içinde kararlarımdan çok emin olmayı öğrendim.”

Grace başını salladı ve gözlerini kaçırdı. “Sana temiz bir geçmişle gelmiyorum. Kötü şeyler yaptım, insanları üzdüm, kendimi üzdüm. Erdemli değilim, Matthew. Saf değilim. Ve muhtemelen kısırım.”

“Seni sen yapan geçmişin. Onu asla değiştirmem. Çocuk sahibi olup olmamamız da Tanrı'nın elinde.” Sonra aceleyle devam etti çünkü Grace hâlâ en önemli soruya cevap vermemişti, “Beni seviyor musun, Grace?”

Titrek bir nefes aldığını duydu. “Sevdiğimi biliyor olmalısın.”

Ummuştu, ama emin olamamıştı. Ayrılıklarından sonra olamazdı. On iki ayda birçok şey değişebilirdi. Çılgın buluşmalarında Grace aşktan bahsetmemişti. Gerçi o da bahsetmemişti. Özellikle. Onu korkutup kaçırmak istememişti.

“Bu evet mi demek?” Sanki sadece dokunarak onu ikna edebilecekmiş gibi Grace'in elini sıkı sıkı tuttu.

Grace sonunda ürkekçe de olsa gülümsemeyi başardı. Gözleri yaşlarla parıldıyordu. “Tabii ki bu evet demek.” Kalbi ilahiler söylüyordu ama o sadece tek bir kelimeyi düşünüyordu. Dünyadaki en güzel kelimeyi. “Grace...” Onu kollarına çekti ve sertçe, tutkuyla öptü.

Asla ona doyamayacaktı. O kemiklerine, kanına, zihnine ve kalbine işlemiştir. Onsuz geçen sene, ne kadar başarılı geçmiş olursa olsun, sonsuz bir cehennem olmuştu. Grace yaptığı her şeye anlam katıyordu. O olmadan Matthew hiçbir şeydi, kaybolmuştu, kapana kısılmıştı, eskisi kadar tutsaktı.

Grace öpücüğüne sanki o da aynı şeyleri hissediyormuş gibi karşılık verdi. Matthew’un zihninin şaşkın bir köşesi Grace’in gerçekten aynı şeyleri hissettiğini kabul etti.

Dudakları ayrıldığında Grace’in yüzünde yaşlar vardı. Sadece onun yaşları değil, diye itiraf etti Matthew utanmadan.

Grace güldü ve titreyen eliyle yanağını sildi. “Çok mutluyum.”

“Ben de,” dedi Matthew aynı derecede duygulu bir sesle.

Gözleri sanki ruhunun derinliklerini görebiliyormuşçasına baktı ona. Eğer görebilseydi orada tek bir kelimenin yazılı olduğunu görürdü. Grace.

Bu kelime ölene dek kalbinde kalacaktı.

Grace belki de gerçekten görmüştü çünkü güzel gülümsemesi yüzünü aydınlatıyordu. Sesi duyguyla boğuklaşmıştı. “Bu hikâye mutlu bir son hak ediyor. Bunu sağlamak için elimizden geleni yapalım.”

“Gel, sevgili Grace.” Matthew ayağa kalktı ve elini uzattı. “Planlamamız gereken bir düğün var.”

Grace elini tuttu ve tereddüt etmeden yanına geldi. Matthew temiz kır havasından derin bir nefes çekti ve kalbini bağlayan zincirlerin dağıldığını hissetti.

Sonunda aşk onu özgür kılmıştı.